

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

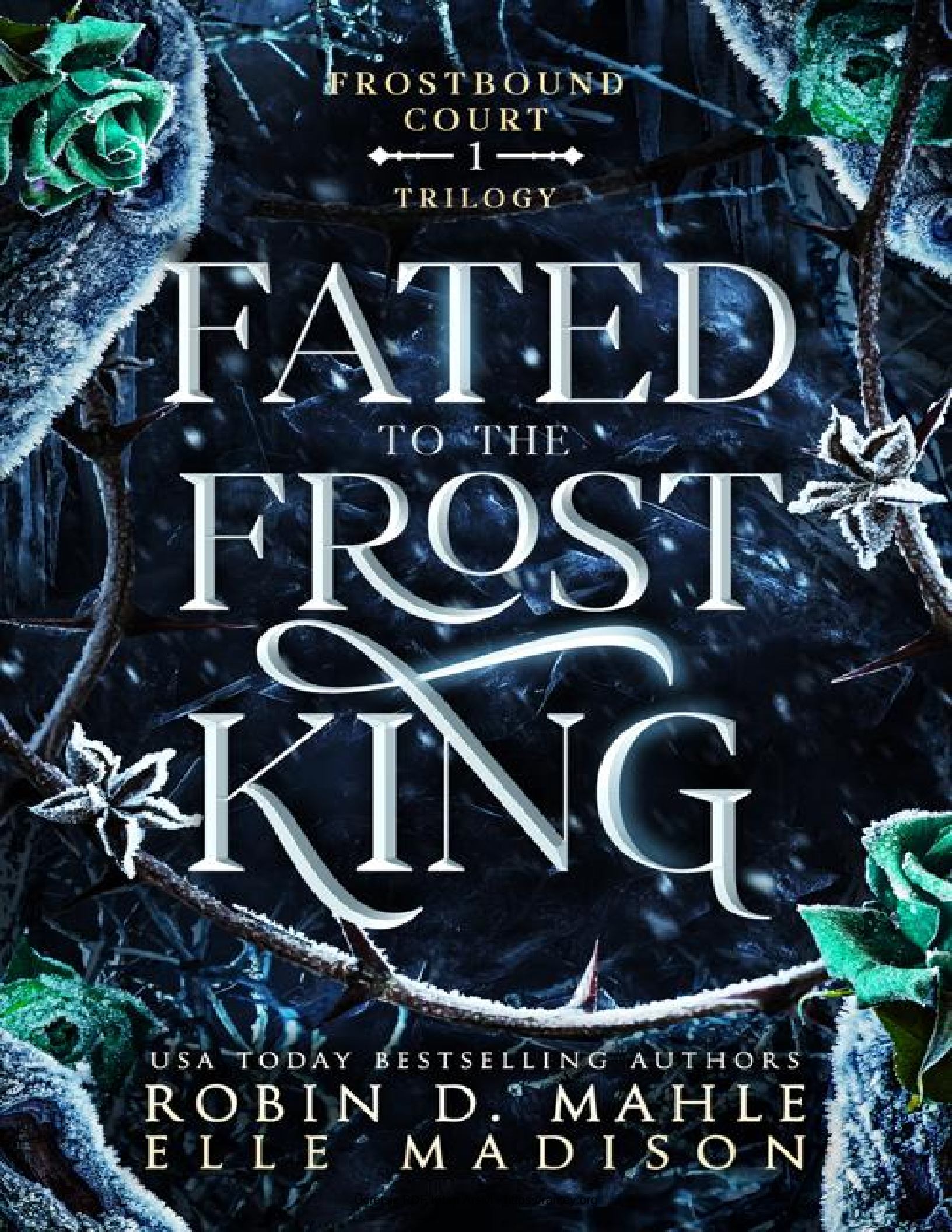
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FROSTBOUND
COURT

— 1 —

TRILOGY

FATED TO THE FROST & KING

USA TODAY BESTSELLING AUTHORS
ROBIN D. MAHLE
ELLE MADISON

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

FROSTBOUND
COURT

◄— 1 —►

TRILOGY

FATED TO THE FROST KING

USA TODAY BESTSELLING AUTHORS

ROBIN D. MAHLE
ELLE MADISON

Telif hakkı © 2025 Whiskey and Willow Publishing'e aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

Nefret etmemiz gereken o acımasız krallara ve onları diz çöktüren kızlara.

Yemin etsen iyi olur ve iyi geceler de.
Çünkü benim de karanlık bir yanıım var.
Bütün sırlarımın saklı olduğu yer
Benim de karanlık bir yanıım var.
Kabusların gerçeğe dönüştüğu yer
Benim de karanlık bir yanıım var.

-Benim de Karanlık Bir Yanım Var
X V I, GECE DÖNÜŞÜ

İçİNDEKİLER

1. Everly
2. Everly
3. Everly
4. Everly
5. Everly
6. Everly
7. Everly
8. Everly
9. Everly
10. Everly
11. Everly
12. Dörtmala koşma
13. Everly
14. Everly
15. Everly
16. Dörtmala koşma
17. Everly
18. Everly
19. Everly
20. Everly
21. Dörtmala koşma
22. Everly
23. Everly
24. Everly
25. Everly
26. Everly
27. Dörtmala koşma
28. Everly
29. Everly
30. Everly
31. Dörtmala koşma
32. Everly
33. Everly
34. Everly
35. Everly
36. Everly
37. Everly
38. Everly
39. Everly

40. Everly
41. Everly
42. Everly
43. Everly
44. Everly
45. Draven
46. Everly

Sonsöz

Teşekkürler

Bizden Bir Mesaj

Yazarlar Hakkında

Elle & Robin'den de diğer ürünler

Kızıl Prenses Giriş Bölümü

Kızıl Prenses Birinci Bölüm

BöLüm I

EVERLY

Düğün elbisesiyle gömülmeyi hiç planlamamıştım.

Öte yandan, bu kadar uzun yaşayacağımı hiç tahmin etmemiştim.

Burada olmaktan korkan tek kişi ben değildim. Hava, korkuyla doluydu, bulunduğumuz sarayın buzdan duvarlarından bile daha soğuktu; bu durum, etrafımızdaki ısıtılı odayla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Devasa kubbeli tavanı taşıyan mermer sütunlar buzla kaplıydı, gümüş avizelerden ise buz sarkıtları, dikkatsizleri yaralamaya hazır hançerler gibi sarkıyordu.

Söylentiler doğruysa, bu sarayın tamamı, ait olduğu kral gibi, güzellik kılıfına bürünmüş bir tehlikeydi.

Odaya daha fazla kadın getirilirken sağa doğru kaydım. Zaten nefes alacak yer bile yoktu, ama nedense gelmeye devam ediyorlardı. Sonsuz sıralar halinde dizilmiş peri kadınları, her biri soluk mavi bir elbise giymiş ve havadaki soğuktan daha fazlasından titriyordu.

Ancak herkes korkmuyordu.

Kralın fermanı, itaat etmek için tam zamanında gelmişti ve Yıldız Ateşi Gündönümü arifesinde krallıktaki her uygun kadının hazır bulunmasını talep ediyordu. Düşük rütbeli bir lordun gayrimeşru kızı olsam bile güvende değildim. Kaçış planı yapacak zaman yoktu, saraya daha kolay bir yol bile planlayacak zaman yoktu. Bu yüzden, en kötüsüne ulaşmak için aceleyle, canavarlarla dolu donmuş ormanlardan geçtik.

Çünkü bugün Kış Kralı'nın düğün günüydü ve henüz gelinini seçmemişti.

Bu odadaki kadınlara umutsuzluk, elbiselerinin yakalarından daha sıkı yapışmıştı. Yarım akıllı olanlar için kaçış, riskleri faydalarla tartma yeteneği daha az olanlar için ise seçilme umudu.

Bir krallığın kraliçesi, bir canavarın karısı.

Bu, ancak bir aptalın yapacağı bir takas olurdu, ama görünüşe göre orada birkaç aptal da vardı. Sağımda oturan kadın gibi, şu anda boş olan tahtı daha iyi görebilmek için neşeyle parmak uçlarında zıplıyordu.

Kendi üzerime dikilmiş elbisemle alabildiğim kadar derin bir nefes aldım. Elbiseyi kız kardeşimden ödünç almıştım ve bu özel gün için aceleyle dikilmişti. Ailelerimizin içeri girmesine izin verilmesini, ilk kez olmasa da, yine diledim.

Babam değil—ondan ayrılmaya da aynı derecede razıydım, çünkü bana sunabileceği tüm rahatlıktan mahrum kalırdım. Ama ablam kulağıma saygısızca şeyler fısıldar, elimi sıkar ve tek bir yanlış hareketle beni bekleyebilecek kaderden dikkatimi dağıtırdı.

Buradaki diğer kadınlar için Kış Kralı'nın Gelini olarak seçilmek bir hapis cezası anlamına gelirken, benim için ölüm anlamına gelirdi.

Ben bir boşluktum.

Mana, Parça Anası'nın bizzat bahsettiği bir güç olduğundan, mana olmadan doğan herkes lanetli veya boşlukta sayılırdı.

Bu, Seelie ve Unseelie perilerinin üzerinde anlaşabildiği tek şeydi; Aerivelle'deki her krallıkta kaçınılmaz bir doktrindi. Uzun süredir devam eden düşmanlıklarına rağmen, sadece benim varlığımın bile beni idam ateşine atmak için bir sebep olduğu konusunda hemfikir olmaları güzeldi.

Şu an için gürül gürül yanan bir ateş tamamen istenmeyen bir şey olmazdı elbette, ama dışarıdan gelen sıcaklığın faydalarından yararlanmayı tercih ederdim.

Titremeyi bastırmaya çalıştım, kollarımı ısıtmak için ovuşturma isteğine direndim. Bu, mana'mın olmadığının açık bir işaretiydi. Kış gücüne sahip olanlar donamazdı.

Sağımda duran heyecanlı peri tekrar sıçradı ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Derin bir nefes daha aldım, onu tekrar yanına itme dürtüsüne cesurca direndim. Gerilim beni alışılmadık derecede sinirli yapıyordu. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım, gerçek bir tehlikede olmadığımı hatırlattım.

Seçilme ihtimalim yok. Panik yapmaya gerek yok.

Parça Ana, kraliyet soyunu devam ettirebilecek bir gelin seçerdi; bir Boşluk asla bunu yapamazdı.

Yani, ben iyiydim. Yarın bu saatlerde, ailemin malikanesinin nispeten güvenli ortamında, sonsuz kitap raflarıyla çevrili olacaktım. Saklanmış bir şekilde.

Yalnız başıma, kafamın bir köşesinden bir ses bana seslendi.

"Güvenli," diye karşılık verdim.

Yavaş yavaş, son birkaç dişi de içeri girdi ve sonunda girdiğimiz küçük yan kapı kapanarak bizi içeride mahsur bıraktı.

Korkunun ince telleri omurgamı tırmaladı ama kendimi sakin olmaya zorladım.

Taht odasında boğuk, iniltili bir ses yankılandı ve tüm bakışlar odanın en ucundaki buz ve taştan yapılmış devasa kapılara çevrildi. Aniden karla kaplı bir rüzgar çatlaklardan uğuldayarak içeri girerken, zeminde buzlanma yayıldı. Ardından, buz ve acı havanın etkisiyle kapılar ardına kadar açıldı.

Kurtlar önce içeri girdi.

Parlak zeminde uzun, devasa gölgeler uzanıyordu. Tüylerine zırh gibi buz yapışmış, gözleri ise peri ışıkları gibi, parlak mavi ve uhrevi bir şekilde parlıyordu. Kış tahtına bağlı yaratıklar hakkında okumuştum, ancak kitaplar onların acımasız zarafetini yakalamaya yaklaşmamıştı bile.

Ve onlar kralın yanında hiçbir şeydi.

Odaya adeta bir kar fırtınasının ardından girdi, ama kendisi daha çok bir fırtına gibiydi. Varlığı, ölümcül ve kaçınılmaz bir çığ gibi indi.

İstemedi de olsa, ona duyduğum bitmek bilmeyen nefrete ve aileme karşı işlediği tüm zulümlere rağmen, her şeye rağmen, nefesim kesildi.

Draven Ashwynter. On yıl önce, henüz on altı yaşındayken tahta çıkan en genç Kış Kralı olmuştu. Ama şimdi... yüzünde çocuksu hiçbir şey kalmamıştı.

Buz sarısı saçları başının tepesine doğru geriye doğru taranmıştı ve bu da yüzünde hem kibir hem de öfke barındıran, ama her iki özelliğiyle de güzelliğini kaybetmeyen bir ifadeyi ortaya çıkarıyordu. Gözleri, kış gökyüzünde dans eden ışıkların tam rengi olan, turkuazın daha yeşilimsi bir tonundaydı.

Bunların da ötesinde, onun varlığı, benimde kıvılcımlar çakmasına yetecek kadar güçlü, kemiklerimin iliğini donduracak kadar da etkili bir güç yayıyordu.

Yine titreme isteğine direndim, ama zar zor.

"Frostgrave Kralı." Solumdaki kadın, saygı dolu bir yumuşaklıkla cıvıldadı.

Eğer on yıl önce ona bu ismi kazandıran çatışmanın ortasında kaç masum hayatın kaldığını bilseydi, aynı derecede dehşete düşer miydi? Kendi askerleri, kadınlar, çocuklar... Hiç kimse onun buz gibi öfkesinden kurtulamamıştı.

Shards, artık neleri başarabileceğini ancak o zaman anlayabilirdi.

Odada bulunan hanımlar da onun düşüncelerini paylaştılar, ancak en azından ses tonları uygun bir şekilde endişeyle doluydu; geri çekilmeye çalışırken topuklu ayakkabılarının mermer fayanslara çarpma sesleri duyuluyordu.

Kralın delici bakışları üzerimizde gezindi, ölümden bile daha soğuk ve iki kat daha tehlikeliydi. Potansiyel gelinlerini, kurbanlık kuzular gibi kendisine sunulmuş halde süzerken, yüz ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu.

Nihayet tahta oturduğunda, nefesimi zorla verdim.

Seçilmeyecektim. Seçilemezdim.

Narin bir figür, potansiyel gelin adaylarının sıraları arasına süzüldü. Ten renginden neredeyse ayırt edilemeyen soluk gümüş rengi bir elbise giymişti. Bir ton daha açık saçları, ay ışığında kırağı gibi parıldayan karmaşık örgüler halinde örülmüştü.

Ama asıl dikkat çeken gözleriydi. Gözbebeği yoktu, iris yoktu, sadece sıvı yıldız ışığı vardı.

Krala o kadar odaklanmışım ki, onun Vizyonerinin girişini kaçırmıştım. Parça Ana'nın seçilmiş bedeni, fiziksel dünyada görme yeteneğini, kaderin ipliklerini görme gücüyle takas etmişti.

Elinde soluk pembe bir kristalle süslenmiş gümüş bir asa duruyordu. Gözlerindeki gücün hiçbirini belli etmeyen kör bakışlarıyla, ürkütücü bir hassasiyetle hareket etmeden önce asayı hafifçe yere vurdu. Ön sıradaki kadınların önünden yavaşça geçti, sanki sadece kendisinin duyabileceği bir melodi dinliyormuş gibi başını yana eğdi.

Sessizliği şaşkınlık nidaları böldü, ardından kadın uzaklaşınca titrek bir rahatlama nefesi yükseldi. Kral gözünü bile kırpmadı.

Sonra durdu.

Başını, gökyüzü mavisi saçları özenle topuz yapılmış, pırıl pırıl mücevherlerle süslü bir elbise giymiş ve saf, acımasız bir zafer gülümsemesiyle bakan uzun, ince yapılı bir periye doğru eğdi.

Vizyoner derin bir nefes aldı ve çenesini hafifçe aşağı doğru eğdi.

"Bir," diye tekrarladı.

Rahatlamış hissetmeliydim ama odada uğursuz bir enerji vardı, tıpkı şimşek çakmadan hemen önce havada oluşan çıtırtı gibi.

Umutlu gelin bunu fark etmemiş gibiydi. Krala dönerken gülümsemesi daha çok dişlerini göstermeye benzer bir hal aldı; heyecanı avuçlarından fıskıran minik kar taneleri gibi buzlu zemine usulca düşüyordu.

Kral, şekillendirilmiş bir kaşını kaldırdı.

"Emin misin?" Gözlerini göz kamaştırıcı parlak elbiseli periden ayırmadı, ama sözleri yalnızca Vizyoner'e yönelikti.

Kadın sert bir şekilde başını salladı. Çenesindeki bir kas kasıldı.

"Yaklaşın," diye buyurgan bir el hareketiyle emretti. Sesi hiçbir şey belli etmese de, odayı bir başka buz gibi rüzgar esti.

Kadın itaat etti, en yakınındakilere birkaç kibirli bakış attıktan sonra tahtın önüne doğru ağır adımlarla ilerledi.

Göğsümde kalbim gümbür gümbür atıyordu ama başka hiç kimse bir şeylerin ters gittiğini düşünmedi.

"Candra Nivhallow." Henüz farkında olmasa bile, onu avıymış gibi dikkatlice inceliyordu.

Onun adını biliyordu. Mahkemeden mi? O zaman onda gördüğü şey, şimdi karşısındaki tehdidi görmesini engellemeye yetmiş miydi?

"Kış Kraliçesi olmayı çok istiyor olmalısınız," dedi hafifçe.

"Evet." Sesi baştan çıkarıcıydı, çenesi yukarı kalkıktı.

Ya mükemmel bir oyuncuydu ya da sorusunun altında yatan tehlike vaadini tamamen kaçırmıştı.

Sırıttı ama gülümsemesinde hiçbir sıcaklık yoktu. "İhanet etmeye hazır oluşunuzdan anladığım bu."

Yüzünden kan çekildi. Protesto etmek için dolgun dudaklarını araladı ama o başını sallamadan önce bile çok geç olduğunu biliyordum.

Ona daha da yaklaşırken, yanağına aldatici bir şekilde nazik bir el koyarken, intikam dolu enerjinin tüm varlığından yayıldığını hissettim. Diğer kadınlar da durumu anlamıştı; hükümdarlarının samimi bir mırıltıyla konuşmasına rağmen, sessizliğin içinden duyulabilen bu konuşmayı kimse duymaya cesaret edemedi.

"Ne yazık ki, kralınızın tahtını ele geçirme şansınız olmayacak."

Gözleri şok içinde irileşti, ama donup kalmadan önce verebildiği tek tepki buydu; kelimenin tam anlamıyla buz kesildi, elinin hâlâ yanağına değdiği yerden buz yayıldı ve saniyeler içinde tüm vücuduna yayıldı.

Sağımda duran peri—daha önce çok neşeli olan—şok içinde bağırdı. Düşmanlarını katleden bir erkeği romantize etmek başka, bunu bizzat görmek başka bir şeydi.

Onu romantik bir şekilde hayal etmeseniz bile, parçalar kalır...

Onun nasıl biri olduğunu biliyordum ve bu düzeydeki şiddete yabancı değildim. Yine de, onunla birlikte çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum.

Babamın malikanesinde geçirdiğim on yıl, öteki dünyadaki perilerin sıradan acımasızlığını unutturmuştu bana. Babam soğuktu ama bir canavar değildi. En azından böyle bir canavar değildi.

Kral Draven'ın ifadesi sertleşti. Ondan uzaklaştı, bedenini yere doğru eğdi ve tahtına geri oturdu. Oda, ardından gelen gürültüyle yankılandı, ancak başka hiç kimse bağırmaya cesaret edemedi. Ne protesto için, ne de üzüntüden.

Sıranın kendilerine gelmesini istemedikçe hayır.

Bu sefer, Vizyoner odaya girdiğinde, heveslenecek kadar saf veya kibirli kimse yoktu. Her yer mırıldanılan dualar ve sıkıca kapatılmış göz kapaklarıyla doluydu; kadınlar, idamın habercisi yanlarından geçerken birbirlerinin içinde kaybolmak için ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı.

Önümde çok az bir süre durduğunda kalbim kulaklarımda düzensiz, staccato bir şekilde gümbür gümbür atmaya başladı, ama o sıramın sonuna kadar yürümeye devam etti. Kendinden çok da uzun olmayan bir kadının yanına geldiğinde durdu.

Peri kızı çoktan ağlıyordu, gözyaşları sessizce lacivert yanaklarından aşağı süzülüp derme çatma gelinliğinin yıpranmış kumaşına damlıyordu. Tahminime göre, işçi sınıfından, muhtemelen sınırda yaşayan daha yoksul bir mezhepten ve yirmi yaşından küçüktü.

Vizyoner dudaklarını büzdü ve tekrar seslendi; kelime, giyotin bıçağı gibi ağzından döküldü.

"İki."

Titreyen bacaklarıyla odanın önüne doğru ilerledi, sadece bir kez tökezledi. Tahtının hemen önünde durduğunda elleri yumruk olmuştu.

Kral en azından onunla oyun oynamadı. Yaklaşıp kulağına suçlamalar fısıldamadı.

"Unseelie'lerle iş birliği yapmanın yasak olduğunu biliyorsunuzdur." Bu sefer ses tonunda acımasızlık yerine tiksinti vardı.

Odada bir şaşkınlık nidası yükseldi. Eğer Hollow'lar iğrenç yaratıklarsa, Unseelie'ler kesinlikle tabuydu. Onları görür görmez öldürme emri verilmişti.

"Evet, öyleyim," dedi kısık bir sesle.

Ona kayıtsızca baktı. Ortamı kirleten öfkenin yerini şimdi daha ağır bir şey almıştı.

"Bunu inkar mı ediyorsun?" diye sordu.

Çenesini yukarı kaldırdı, gözyaşlarının arasından derin bir nefes alırken kralın boş bakışlarıyla karşılaştı.

"Ben değilim."

Başını bir kez salladı, çenesinin keskin bir şekilde aşağı doğru eğilmesi, vücuduna yayılan buz gibi soğukluğun tek uyarısıydı. İlk kadının ölümündeki her şey kasıtlıydı, esir aldığı izleyiciler için bir gösteriydi, oysa bu çok daha göstermelikti.

Bakışlarımı heykelden kaçırdım ve onun, cesedi beyaz mermer zeminde parçalamak yerine dışarı taşınmasını emrettiğini fark ettim.

Daha kaç tanesine katlanmak zorunda kalacağız? Peygamber kadın burada bulunan herkesin içinde gizli bir günah bulup, onları teker teker ortadan kaldırarak, geriye kalan son kadını buz ve kan havuzunda taçlandırılan yeni Kış Kraliçesi yapacak mı?

Sonuç olarak, bunun için endişelenmeme gerek kalmadı. Vizyoner bir sonraki sefer odaya girdiğinde, çok uzaklaşmadı.

O önümde durup başını yana eğip, kış gökyüzündeki fırtına gibi dönen süt beyazı gözleriyle bana bakarken bile tepki vermemeye çalıştım.

Bunun geleceğini bilmiyor muydum? Baştan beri burada olmamam gerektiğini, bir şekilde bu günün bedelini hayatımla ödeyeceğimi?

Dizlerim titriyordu ama karşımda duran kızı, çenesini nasıl yukarı kaldırdığını düşündüm. Krala, benim korkak halimi görme zevkini yaşatmak istemiyordum.

Sonuçta, korumalarımızın dışarıda bekletilmesi bir rahatlama olmuştu sanırım. En azından kız kardeşim benim ölümümü izlemek zorunda kalmayacaktı.

Yine de, kulaklarımda kan uğultusu yankılanıyordu, Vizyonerin karanlık dudaklarında beliren kelimeyi neredeyse duymamı engelliyordu; aynı zamanda bu kelimenin ruhumda yankılandığını, kemiklerimde ölüm çanları gibi çınladığını hissediyordum.

"Üç."

BöLüM 2

EVERLY

Üç.

Bu kelime, buzun yavaşça çatlaması gibi içimden geçti.

Donakalmıştım, yutkunamıyordum, nefes alamıyordum; o ise sanki ruhumun içine bakıyor, tüm sırlarımı görebiliyor ve beni çoktan bu sırlar yüzünden mahkum etmiş gibiydi.

Titreyen ellerimi yanlarımda yumruk yaptım, tırnaklarımın sivri uçları avuç içlerimin derisini delmekle tehdit ediyordu.

Kral, "Tahta yaklaşın," diye emretti.

Dudaklarımdan panik dolu bir kahkaha fişkırdı karşılık olarak. Tahta yaklaşmamı mı istiyordu? Kendi isteğimle ölüme yürümemi mi?

HAYIR.

Ölüm beni bu kadar çok istiyorsa, mutlaka gelip beni alacaktı.

Odada yankılanan bir şaşkınlık sesine kadar, inkârı sesli olarak dile getirdiğimi fark etmemiştim.

Neden bu kadar şok olduklarından emin değildim. Mirasçının buzdan parçaları hâlâ tahtının önündeki yerde dağılmış halde duruyordu ve benden de aynı kaderi paylaşmamı mı bekliyorlardı?

Bu düşünceyle başımı salladım. Her iki durumda da ölecek olsam bile, Buz Kralı odanın diğer ucuna geçmenin getireceği ufak bir rahatsızlığa katlanabilirdi. Ya da en azından gücü buna yeterdi, çünkü beni uzaktan dondurabilecek kapasitedeydi.

Ben hâlâ kıpırdamayınca, kralın çenesinde bir kas seğirdi; buz ve rüzgar bir kez daha Büyük Salon'da öfkeyle esmeye başladı.

"Vizyoner," kelimesi mağara gibi geniş odada yankılanan alçak bir hırıltıydı. "Yanılmadığınızdan emin misiniz?"

Küçük peri başını salladı, yüzü hâlâ ürkütücü bir sakinlik maskesiyle örtülüydü, sadece dudaklarında hafif bir kıvrılma vardı. Tiksintiden mi? Eğlenceden mi? Karar veremedi ifade kayboldu.

Buz Kralı, muhafızlarına işaret vermek için elini sallarken bile gözlerini benden ayırmadı.

"Oda dağıtıldı," diye duyurdu gardiyan.

Benden ne istiyordu ki, az önce kendi aralarından ikisini infaz edişini izlemiş olan seyircilerin önünde tereddüt etti? Bir panik dalgasını daha yuttum ama yine de yerimde durdum, dar geçitten çıkmak için birbirlerini neredeyse ezen insan kalabalığını neredeyse hiç fark etmedim.

Kitlesel ayrılıştaki küçük bir boşluk oluştuğunda, dikkatlice o boşluğa doğru bir adım attım ve sanki işten çıkarılmasının beni ilgilendirmediğini gayet iyi bilmiyormuş gibi ayrılmaya hazırlandım.

Odanın içinde bir çatırtı sesi yankılandı ve tam önümde bir buz duvarı belirdi. Çarpmamak için son anda fren yaparak durdum. O kibirli herif sadece kendi egosunu tatmin etmek için benim ona yaklaşmamı istemişti.

Duvarlarda şaşkın fısıltılar yankılandı, diğer kadınlar bir lanete karşı gösterilecek tüm ihtiyatla etrafımdan dağıldılar.

Adımları artık daha da telaşlıydı, özgürlüğe ve potansiyel olarak istilacı, ölümcül duvarlardan uzaklaşmaya koşarken topukları mermer zeminlerde yüksek sesle tak tak diye ses çıkarıyordu.

Elbette, onları tekrar takip etmek için duvarın etrafından dolaşmaya çalıştığımda, yerden bir buz tabakası daha yükseldi, sonra bir tane daha, sanki benimle alay ediyormuş gibi.

"Kral sizin varlığınızı istedi," diye gereksiz bir tonda konuştu bir muhafız, koyu renk gözleri buzun üzerinden bana dik dik bakarken.

Yavaşça, kendimi toparlayacak bir nefes aldım, öfkenin panik halimin kalıntılarını kovmasına izin verdim ve kontrolümü kaybetmemeye çalıştım. Kaybedecek çok az şey kalmışken bile, bu bir hata olurdu.

Boğazımı temizledim. "Eğer kral benim celladım olmak istiyorsa, bu amaçla bana yaklaşmaya davetlidir..."

"Hoş geldin" demek biraz abartıydı ama onu durdurabileceğim bir şey de değildi.

Krallıkta kralın gücüne rakip olabilecek kimse yoktu ve benim de hiç gücüm yoktu.

Ölümünde bile ondan kaçış yoktu. Frostgrave Savaş Alanı bugüne kadar ayakta kaldı. Hem Seelie'lerin hem de Unseelie'lerin cesetleri, Kış Mahkemesi ile Vahşi Topraklar arasındaki sınırdaki erimeyi reddeden saf manadan yapılmış buzun içinde gömülü, buzul nöbetçiler gibi duruyordu.

Kuzenlerimin, teyzelerimin ve amcalarımın buz tutmuş mezarlarını hiç ziyaret etmemiştim ama o görüntüler beni yine de derinden etkilemişti.

Aynı kaderi paylaşmamın, seçme şansım olmayan bir savaşın buzdan bir anıtı haline gelmemin şiirsel bir yanı var mıydı?

Ben hâlâ kıpırdamayınca kral kaşlarını çatı.

"Tekrar kontrol et, Vizyoner," diye öfkeyle söylendi. "Görevi gereği gereken zekâdan ve temel sağduyudan yoksun."

Gözlerimi kırıştırdım, buzdan duvardan ona doğru döndüm, bir şekilde yanlış duyduğumdan emindim.

"Ne?" Tek bir kafa karıştırıcı hecenin değerlendirmesine ağırlık katmasından nefret ettim, ama düşündüğüm şeyi ima ediyor olamazdı.

Parça Ana o kadar da acımasız değildi, değil mi? Hayatımı zaten yeterince mahvetmemiş miydi?

Ama Kralın Kahini şimdi hizmetçilerini önceden haber vermiyorsa, başka hangi pozisyondan bahsettiğini hayal edemiyorum... saçma olsa bile, çünkü hayır, ben onun gelini değildim. Birçok nedenden dolayı olamazdım.

Bakışlarım söz konusu kahine kaydı. İlk ikisinin ihanetini gördüyse, benim ne olduğumu da biliyor olmalıydı. Değil mi?

Yoksa görebileceklerinin de sınırları mı vardı? Ne olursa olsun, yüz ifadesi hiç değişmedi.

"Vizyonlarım asla yanılmaz, Majesteleri." Başlıkta hafif bir alaycılık sezgisi vardı, aralarındaki etkileşimde anlamadığım bir alt ton vardı.

Kalp atışlarım yeniden hızlandı, sakinleştirme çabalarımın aldırış etmedi.

Bu kurtuluştan ziyade bir infaz ertelemesiydi. Benim ne olduğumu keşfetmesi ne kadar sürecekti? Kendini düşmanına zincirlediğini anlaması ne kadar zaman alacaktı?

Kurtlardan biri hırlayarak yaklaştı, diğer tarafta ise muhafız üzerime doğru yaklaşıyordu. Pençelerin ve botların mermer zeminde çıkardığı sesler, neredeyse boş olan odada ve kafamın içinde yankılanıyordu.

Bu durumdan kurtulmak için çaresizce bir şeyler, herhangi bir şey düşünmeye çalıştım, ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Gardiyan bana doğru uzandığında, çok hızlı geri çekildim ve topuğum bir buz parçasına takıldı.

Kayıp popomun üzerine sertçe düştüğümde, gözlerimden yıldızlar fırladı ve dudaklarımdan bir küfür döküldü.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama takıldığım şeyin buz değil, paramparça olmuş varisin donmuş bir parçası olduğunu fark edince birden durdum. Kolu kırık bir şekilde ayaklarımın dibinde yerde yatıyordu, parmakları üzerine bastığım yerden etrafa saçılmıştı.

Midem bulandı, karnım alt üst oldu.

Kral gerçekten de bir canavardı. Buzdan bir saraya değil de, bir buz canavarına daha çok yakışan, alçak ve vahşi bir hırıltı çıkardı.

“Özür dilerim,” diye çıktım. “Balo salonunuzu süsleyen et parçalarının üzerinde dengemi mi kaybettim? Ne kadar dikkatsiz davrandım.” O kadar panik halindeydim ki, onu ne kadar kızdırdığım umurumda bile değildi.

Boğazım tıkanıyordu. Bu tam anlamıyla bir kâbustu; taze cesetlerle dolu bir saray, beni yemek isteyen kurtlar ve bana hor görerek bakarken beni üreme amacıyla kullanacak bir kral.

Ve bu sadece en iyimser senaryoydu.

Kral, sanki kopmuş uzuvlara duyduğum tiksinti onu tüketmiş gibi, bıkkın bir iç çekişle karşılık verdi.

"Bunu ortadan kaldırırsam, bir başkası mı ortaya çıkacak?" diye sordu vizyonerine, tahtından kalkıp kurtlarından biri gibi bana doğru yaklaşıırken.

“Hayır.” Vizyonerin cevabı kuru ve soğuktu.

Kral tepki vermedi, ama altımda buz patladı, kristal dikenler halinde kıvrılarak beni dikleştirdi. Kan akıtacak kadar keskin değillerdi, ama kana tehdit edecek kadar yakındılar.

Dişlerimi sıktım, tekrar yer değiştirdiler ve botlarımın altına tam da beni ileri doğru kaydıracak kadar girdiler. Yürümüyordum, daha çok teslim ediliyordum, sunağın özellikle istemediği ama yine de razı olacağı isteksiz bir kurban gibiydim.

Kral Draven'ın delici bakışları gözlerime kilitlenmişti, tekrar itaatsizlik etmeye cesaret etmemi bekliyordu.

Ve parçalar... Aman Tanrım, bu beni bunu yapmaya teşvik etti.

Onun manasının gücü havada yoğunlaştı, her kalp atışıyla daha da ağırlaştı. İlk başta fırtına öncesi havadaki basınç gibi inceydi, sonra tekrar tekrar üzerime çöken bir fırtınaya dönüştü.

Kışın bir çığ gibi üzerime çöktü burkulma—ezilmiş ardıç ve kar. Boğazımı tırmaladı, ciğerlerimi yaktı, donma kadar yoğun ve kralın kendisi

kadar inatçıydı.

Bundan kaçış yoktu. Ondan kaçış yoktu.

"Kendini toparlamak için tam bir saatin var," diye hırladı ve sesinin derin tonu kemiklerimi titretti. "O zamana kadar düğünümüzde ikimizi de utandırmaktan kaçınmanı bekleyeceğim."

Elinde buz ve üstünlükten doğmuş bir hançer belirdi. Kabzasını çenemin altına dayadı, bu bir tehditten çok bir üstünlük gösterisiydi. Soğuk çenemi sıyırdı, damarlarımda bir titreme yarattı. Bu gece infaz ettiği ilk kadına yaptığı gibi bana doğru eğildi.

Ses tonu, sözleriyle tezat oluşturacak kadar yumuşaktı; tıpkı kılıcın çekilmesi gibi çeliğin sessiz fısıltısı gibiydi. "Ve kaçmayı aklından bile geçirme. Gittiğin her yerde seni bulacağım ve krallığım uğruna yapmayacağım hiçbir şey yok. Hatta seninle evlenmek bile."

Bunun üzerine çenemi bıraktı ve korumasına döndü. "Onu kraliçenin sütlerine götürün. Kurtlarım bu işi halledecek."

Zihnimde oluşan görüntü karşısında boğazım düğümlendi. Kralı tahtından indirmeye zorlamış olmanın verdiği o boş zaferin tadını bile çıkaramadım.

Muharebeyi kazanmış olabilirim ama savaşı kesinlikle kaybetmiştim.

BöLüm 3

EVERLY

Yürüyüş sonsuz gibiydi. Sarayın buzlu labirentine doğru atılan her adım, darağacına bir adım daha yaklaşmak gibiydi.

Vizyoner beni gelin yerine hain ilan etseydi daha kolay olur muydu? En azından o zaman ölüm hızlı olurdu, kararsız bir ölüm meleşği gibi peşimden gelmezdi.

Belki de sonunda beni öldürecek olan şey bu olacaktı; panik ve korku, aklımı yavaş yavaş yiyip bitirecekti çünkü beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Muhafızlar beni bir odaya götürüp kapıyı arkamdan hafif bir tık sesiyle kapatırken, bu acı düşünceyi yuttum.

Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. Çok gürültülüydü. Çok hızlıydı. Ve artık övünebileceğim bir kral ya da beni koruyacak muhafızları olmadığı için, çatlaklar görünmeye başlamıştı.

Devasa odada hiçbir sıcaklık yoktu, titrememi dindirecek ya da en ufak bir rahatlık sağlayacak hiçbir şey yoktu. Sadece yükselen tavanlar, gülünç derecede küçük bir şömine ve sonsuz beyaz tonları vardı. Duvarlar krem rengi, zemin beyaz mermerdi ve koltuklar bejden biraz daha açık bir renkteydi. En azından bir halı vardı – tabii ki gümüş rengi ayı postundan – ama sıcaklık sağlayacak başka hiçbir şey yoktu.

Tavanda kristal bir avize asılıydı ve Nivhallow varisinin buz parçalarının yerde kayarkenki ışıltısı gibi parıldıyordu.

Gözlerimi sıkıca kapattım, sadece onun yerinde kendimi hayal ettim. Kral, Hollow'ları nasıl idam ediyordu? İkinci haini idam ettiğı gibi merhametle mi? Yoksa acı çektirerek mi?

Göz kapaklarımı zorla tekrar açtım.

Nefes al. Ver.

Hiçbir faydası yoktu. Omurgam boyunca titremeler başladı, tüm vücuduma yayıldı. Avuç içlerimi şiddetle tırmalayarak ateşe doğru sendeledim. Yine de göğsüm kasıldı, sırtıma kadar uzanan ve tam ortadan çatlıyormuş gibi hissettiren bir acı saplandı içimde.

Hayır. Hayır. Hayır.

Alevlerin önündeki ayı postu halının üzerine diz çöktüm, parmaklarımı soluk kürk tutamlarının üzerinde gezdirdim, sanki bu beni gerçek bir şeye, sağlam bir şeye bağlayacakmış gibi. Basınç altında kırılmayacak bir şeye.

Nefesimi ve bedenimi sakinleştirmeye o kadar odaklanmışım ki, kapının tıkırtısını neredeyse hiç fark etmedim. Hazırlıksız yakalanmak tehlikeliydi, ama öte yandan, şu anda hayatımın tamamı tehlikeli değil miydi zaten?

Derin bir nefes aldım. Ne olduğunu anlamak için dönmeden önce, tanıdık bir koku burnuma çarptı. Kardelen ve bal kokusu.

Wynnie.

Kralın onun gelmesine izin vereceğini düşünmemiştim. Belki de kendimi toparlamamın tek yolunun bu olduğunu düşünmüştü.

“Nefes al, küçük kız kardeşim.” Kollarını bana doladı, o değersiz şömineden çok daha sıcaktı. “Artık buradayım.”

Tek istediğim onun kollarına yığılıp, eskiden kabuslarımın şimdiki gerçekliğimden ziyade anılara dayandığı zamanlarda beni kurtardığı gibi, beni teselli etmesine izin vermektir.

Ama kolları titriyordu.

Wynnie hiçbir şeyden korkmamıştı. Bu, paniğimden kurtulmam için yeterliydi ve başımı kaldırıp onun narin yüz hatlarını inceledim.

Onu daha bir saat önce görmüş olmama rağmen, sanki bir ömür geçmiş gibi geldi. Yüzü her zamanki bronz renginden birkaç ton daha solgundu, çilleri ise tam tersine çok belirgindi. Hatta canlı beyaz-sarı bukleleri bile garip bir şekilde sönük görünüyordu.

Onun hatırına, yapmacık bir gülümseme takındım. "Henüz ölmedim."

"Onunla evlenirsen öyle olacaksın," diye fısıldadı karşılık olarak, inkârla sertleşmiş kristal mavisi gözleri benimkilerin aynısıydı.

Bütün varlığı, babamın malikanesine kanlar içinde, yalınayak ve yarı ölü halde girdiğim günden beri bana karşı gösterdiği aynı şiddetli savunmayı yansıtıyordu. Beni dünyaya getiren erkek, beni soğuk bir şekilde

kız kardeşi olarak tanıttıktan sonra, beni şömineye çekmiş, omuzlarıma bir battaniye örtmüş ve bir kase çorba istemişti.

"Benim adım Noerwyn. Ama bana Wynn timer diyebilirsiniz. Babam annemin bana böyle seslendiğini söylüyor ve artık bir aile olduk."

"Annen mi?" diye sordum, etrafıma şüpheyle bakarak. Beni görünce mutlu olacağını hayal bile edemiyordum.

"Öldü," dedi kısaca. "Annen de mi öldü? Bu yüzden mi buradasın?"

"Ben..." diye başladım, bilmiyorum derken bu hikayeyi anlatmanın ne kadar karmaşık olacağını fark ettim. Her anlamda ne kadar yorgun olduğumu anladım. "Evet. O da öldü."

Her neyse, muhtemelen doğruydu.

"En azından artık birbirimize sahibiz." Wynn timer'nin gözleri kararlılıkla parlıyordu, serçe parmağını benimkine doladı.

Bu, artık öyle olmadığı zamana kadar doğruydu. Ta ki o da benden alınana, krallığın öbür ucunda bir evliliğe satılana kadar. Ama en azından şimdi buradaydı.

Elbette, eğer yakalanırsam bu da ayrı bir sorun olurdu.

"Başka seçeneğim yok," diye hatırlattım ona, etrafıma dikkatlice bakarak. "Sadece törenden önce buradan ayrılacağına söz ver. Nasıl işlediğini bilmiyorum... benden mana gerektirip gerektirmediğini... ama eğer öyle olursa burada olamazsın."

Kocası münzevi bir hayat yaşıyordu ve babam da gece kadınlarına geri dönmek için can atıyordu, bu yüzden eşim onlardan herhangi bir dirençle karşılaşmazdı.

Ama elbette, başını salladı. "Asla olmaz, Evy."

Shards, onun zor biri olacağını biliyordum ama gitmesi gerekiyordu. Onun güvende olması gerekiyordu.

"Bunu benim için daha da zorlaştırmayın." Bu alçakça bir hareketti, onun endişesini kullanarak gitmesine neden olmak, ama işe yarayacağı garanti olan tek şey buydu.

Çenesi kasıldı ama tekrar itiraz etmedi. Sadece ellerimi tuttu, parmakları avuçlarımdaki taze yaraların üzerinden kayarken duraksadı. Nazıkçe ellerimi ters çevirdi, ellerime yaptığım son saldırıyı görünce yüz ifadesi düşti.

Elbisesiyle üzerindeki küçük kan damlacıklarını sildi, ardından cebinden küçük bir kavanoz çıkardı.

"Yeni bir karışım denedim," dedi merhem hakkında. "Umarım yara izlerine iyi gelir, ama şimdilik en azından taze yaralar için işe yarıyor."

Başımı salladım. Seelie topraklarındaki tek gerçek şifacılar Bahar Sarayı'ndandı, ama Wynn timer çocukken, görmezden gelemeyeceğimiz günlük yaralanmalar için bitkisel tedaviye başlamıştı.

Tıpkı daha önce defalarca yaptığı gibi, merhemi dikkatlice yarım ay şeklindeki kesiklere sürdü. Kavanozu aramızdaki yere koyarken yüz ifadesi sertleşti.

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı," diye başını salladı Wynn timer, birkaç dağınık bukleyi düzelterek. "Her şey şundan daha iyidir—"

Kapı tık diye açılınca sözü birden kesildi. Hizmetçi üniforması giymiş bir kadın içeri girdi. Solgun yüzünde kibirli, onaylamayan bir ifade vardı. Kollarında gümüş bir kutu ve parıldayan bir giysi vardı; onu, genellikle çikolatalı sufleye gösterdiğim türden bir saygıyla tutuyordu.

"Kral, düzgünce süslenmenizi istiyor," dedi burnunu çekerek ve bana küçümseyen bir bakış attı.

Yere büzülmüş olmamdan mıydı yoksa başkasından kalma bir gelinlikle kralıyla evlenmeye çalışan bir piç olmamdan mıydı, emin değildim.

Wynn timer ayağa kalktı ve beni de ayağa kaldırdı. Elimi bıraktı, parmak uçları açık kahverengiden buz mavisine döndü, sanki manasının bir uyarısıymış gibi. Hizmetçinin fark etmemesini umarak, ima ettiği tehdidi gerçekleştirmeden önce önüne geçtim.

Kavisli gümüş bir kaş ise bunun aksini gösteriyordu.

"Eğer kral kendi elbisesini tasarladıysa, neden hepimizin düğüne hazırlanmış şekilde gelmesinde ısrar etti?" Ses tonumdaki sertliği gizlemeye çalıştım ama başaramadım; kız kardeşimin, daha belirgin kıvrımlarına ve daha kısa boyuma göre elbiseyi dikmek için engebeli bir kızak yolculuğunda saatlerce uğraştığını hatırladım.

"Majestelerinin kararlarını sorgulamak bize düşmez," diye homurdandı. "Ama bunun bireysel bir karar olduğunu düşünüyorum."

Arkamda buzun çıtırtısını duydum ve derin bir nefes aldım, umarım kız kardeşim de bilinçaltında aynı şeyi yapar. Onun duygularını paylaşmadığım anlamına gelmiyordu bu, ama kendi duygularımı dile getirmem ayrı bir şeydi.

Dediği gibi, kraliçe seçildiğim an hayatım tehlikeye girmişti. Ama kız kardeşimin hayatını riske atmasına asla izin vermeyecektim.

Her halükarda, aşağıya doğru bir bakış, şömineden üzerime bulaşan islekelerini hatırlattı ve daha önce buzla bu kadar sert bir temastan sonra elbisenin arkasının ne halde olduğunu düşünmek bile istemedim. Ya da üzerindeki vücut parçalarının.

Yine de, buz gibi herifin ısrarıyla bir şeyler giymeye karşı içimdeki her zerre isyan ediyordu.

Evliliğimiz böyle mi geçecek? Hayatımızın geri kalanında onun kendi iradesini bana dayatması mı olacak?

Öte yandan, hayatımızın geri kalanının da böyle devam etmesi pek olası değildi. En azından, eğer yakalanırsam, bunun düğün gecemizden önce olmasını umabilirdim.

Göğsümde yeniden panik yükselmeye başladı, ama buz gibi bir el elimi kavradı. Ablam hâlâ benim adıma çok kızgındı, ama bu onun beni teselli etmesine engel olmadı.

"Denemekten zarar gelmez herhalde," diye dişlerimi sıktım.

Hizmetçi öne doğru ilerledi, ancak kız kardeşim yolunu kesti.

"Teşekkür ederim, ancak yardımınıza ne ihtiyaç duyuluyor ne de isteniyor." Sesi, gelecekteki kocamla yarışacak kadar soğuktu.

Kadın, göğsünü önemsemeye kabartarak, "Kral bizzat benden gelinine eşlik etmemi istedi," diye karşılık verdi.

"Öyleyse isterseniz oradan onunla ilgilenin ya da gidip bizzat kralla görüşün." Wynn timer, son üç kelimesinde onun kibirli tonunu taklit ederek blöfünü bozdu.

Onun dikkatli olmasını ne kadar istesem de, burada olduğu için de minnettardım. İnsanların yara izlerini görmesini istemiyordum. Ya da bacağımda kılıfında duran hançeri, ki bu tamamen farklı bir sorundu.

Seelie'ler çelikten yapılmış silahlar taşımazlardı. Buna ihtiyaçları yoktu çünkü manalarıyla kendilerini koruyabiliyor, manalarıyla silahlar oluşturabiliyor veya güçlerini istedikleri gibi fırlatabiliyorlardı. Hollow'lar ise o kadar kolay değil...

"Everly, eşyalarını al," diye emretti Wynn timer, giysiyi bir hava akımıyla bize doğru çekmek için kendi manasını kullanmadan önce sadece bir kalp atışı bekledi.

Çocukken oynadığımız, tanıdık bir oyundu; çiftlik çalışanlarının aşırı şüphelenmesini önleyecek kadar sık oynardık.

Hizmetçi isteksizce elbiseyi bıraktı, öfkeden kıpkırmızı olmuş yüzüyle odanın köşesindeki bir sandalyeye doğru yürüdü, biz de giyinme perdesinin

arkasına saklandık.

"Yorrick ve babam nerede peki?" diye sordum kız kardeşime, ikimizi de üzerimizdeki kasvetli havadan ve yaklaşan ölümümün genel ağırlığından uzaklaştırmaya çalışarak.

Elbisemi perdenin üzerine serip kutuyu şifonyerin üzerine koyarken yüzünü buruşturdu. "Ah, yaşlı keçileri dışarıda bıraktım," diye mırıldandı bir yandan da ustaca bağcıklarını çözüyordu.

Babamın düğününe katılmamı yasaklamasını da, kocasının bu kararı desteklemesini de asla affetmemişti.

Son iki gündür benim için özenle tadilatını yaptığı elbiseyi çıkarmak beni sebepsiz yere üzdü; erkekler ise kumaşın kızağın kendi taraflarına kaymasından dolayı surat asıyorlardı tabii ki.

"Keşke senin gelinliğiyle evlenebilseydim," dedim ona hafif bir gülümsemeyle, dantelin yere yığılmasını izlerken. "Evliliğin felaket habercisi olsun ya da olmasın."

Aslında evleneceğime hiç inanmamıştım. Birisi gayrimeşru bir çocukla evlenmeye razı olsa bile, ifşa olma riski çok büyük olurdu.

Yine de, bugün bir teselli olurdu. Yutkunmasını duydum.

"Hâlâ yapabilirsiniz," dedi kendi kendine. "Eminim temizletebiliriz. Ya da, biliyorsunuz, başka seçenekler de olabilir."

Hâlâ hayır deyip çekip gidebileceğime inanmak istiyordu; bu da mahkemede bugün gördüklerimi yeterince görmediğinin kanıtıydı. Ona söylemek istemedim, zaten olduğundan daha fazla endişelendirmek istemedim, bu yüzden sadece başımı salladım ve sessizce hançerimin kılıfını çıkardım.

Ondan ayrılmak, elbiseden ayrılmaktan bile daha zordu; krala karşı ne kadar az da olsa bir koruma sağlayabileceğime dair son, kırılğan umudumdu.

Bunlar kraliçenin sütleri olsaydı, en azından bir noktada geri dönerdim... tabii töreni atlatabilirsem. Onu küçük dolaba sakladım ve Wynn timer kapanma sesini örtmek için öksürdü.

Sonra kaçınılmazlığı kabullenerek yeni gelinliği istedim. Hayatımdaki her şey gibi bu evlilik de isteğe bağlı değildi, kıyafetim de öyle.

Elbise omuzlarıma oturdu, kumaşı ipekten bile daha hafif olmasına rağmen bir şekilde vücudumu sıkıyordu. Vücudumu bir eldiven gibi sarıyordu—buz ejderhası ipeğinden, odadaki tüm gösterişli mobilyaların

toplamından daha değerli. Hayatımı mahvedecek ya da sona erecek günde tamamen boşa harcanmış bir çaba.

Wynnie, gümüş kutuyu açmadan önce ayakkabı bağcıklarını bağladı ve kutunun içinde hayatımda hiç görmediğim kadar çok elmas buldum. Küpeler, bilezikler, bir kolye ve daha da kötüsü, bir taç.

Saray mensuplarının süslü taçlar takması yaygındı, ancak bu farklıydı. Hem her bir kemerine yapışan pırıl pırıl değerli taşların ağırlığıyla hem de temsil ettiği anlamla daha ağırdı.

Saçımın örgülerine tacı takıp takıları yerleştirmeyi bitirdikten sonra, sonucu görebilmem için beni uzun bir aynaya doğru çevirdi.

Bunların hiçbirini görmek istemiyordum. Ne gelinliği, ne bu sabah saçımı ördüğü o ustaca yöntemi, ne de boynuma giderek sıkılaştıran bir ilmek gibi dolanan elmas kolyeyi. Ve özellikle de tacı görmek istemiyordum.

Tek istediğim bu kâbustan uyanmaktı.

Ellerimi yumruk yaptım ve o da nazikçe elleriyle ellerimi örttü, başını omzuma yasladı. "Her zaman umut vardır Evy. Onun bunu senden almasına izin verme."

Umut. Ben de buna inanmak istiyordum ama o, taht odasında yayılan gücü hissetmemişti. Sonunda aynaya baktım, kristal mavisi gözlerim onun gözleriyle buluşacak kadar.

"Keşke öyle olsaydı Wynnie, ama Frostgrave Kralı'na karşı gelmenin imkanı yok."

BöLüm 4

EVERLY

Muhafızlar beni kuleye götürmek için geldiğinde kız kardeşimin elini bırakmak, olması gerekenden daha zordu. Sadece onun yokluğunun daha güvenli olacağı gerçeğini fark ettiğimde uyuşmuş parmaklarımı onun ellerinden ayırabildim.

Bakışlarım onun gözlerine dikildi, ona tek isteğimi hatırlattım: Tören başlamadan önce git. Yutkunduktan sonra kararlı bir şekilde çenesini aşağı doğru eğdi.

Gidecekti. Bunun için bana biraz kızacaktı ama ben istediğim için yapacaktı. Gözleri yaşlarla doldu, benden ayrılmadan önce son bir kez bana sarıldı.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Bu en iyisiydi. Gerçekten de öyleydi. Çünkü ne olursa olsun, kralın anlık gazabına uğramayacaktı.

Çenemi yukarı kaldırdım ve o büyük merdivenlerden aşağı inerken onu izledim, ben de yukarı çıktım; hayatlarımız, dünyalarımız arasındaki uçurum gittikçe genişliyordu, ta ki mermer üzerindeki ayak seslerini artık duyamayana kadar.

Muhafızlar beni kıvrımlı merdivenlerden yukarı çıkardılar. Yukarı çıktıkça dünya küçülüyordu, ta ki avludaki yüzler ayırt edilemez lekelerden ibaret kalana kadar.

Aşağıdaki minik saray mensuplarına o kadar odaklanmıştım ki, muhafızlar aniden durduklarında neredeyse arkalarına çarpıyordum.

Kusursuz bir uyum içinde, merdivenlerin tepesindeki kapının iki yanına doğru süzülerek görkemli bir balkonu ortaya çıkardılar. Dar geçit boyunca

dört gümüş kurt duruyordu; beşincisi ise kral ile onun Vizyoneri arasında nöbet tutuyordu.

Kral, bir saat önceki haliyle tıpatıp aynı görünüyordu. Buz beyazı saçlarının üzerinde bir taç, sivri kulaklarından parıldayan küpeler. Kutup ışıklarının yansıması, narin yüz hatlarında dans ederek, elmacık kemiklerinin sert sivri uçlarını ve çene hattının keskin hatlarını ametist, safir ve turkuaz tonlarında vurguluyordu. Gece mavisi deri kıyafetler geniş omuzlarını sıkıca sarmış, parmak uçlarında buz kristalleri oluşmuştu.

O, buzun ta kendisiydi. Soğuk, ölümcül ve büyüleyici derecede güzeldi.

Gözlerine tekrar baktığımda, onun da bana baktığını fark ettim. Göğsünden kısık bir hırıltı yükseldi ve buna karşılık içimden geçen ürpertiye görmezden geldim.

Sadece Unseelie'lerin şekil değiştirme yeteneği vardı, ama Frostgrave Kralı'nda periden çok canavara benzeyen bir şey vardı. Sanki, eğer bir seçenek verilseydi, kurtlarından biri olmayı, boğazımı köpek dişleriyle parçalayıp beni bu balkonda kanlar içinde bırakmayı seçecekti.

"En azından artık uygun görünüyorsun," dedi, uhrevi bakışları yavaşça bedenimi süzerek.

Vizyoner şüpheli bir şekilde iç çekmeye benzer bir ses çıkardı ama yorum yapmadı.

"Gelinini nikah masasına oturtmak zorunda kalan bir erkekten böyle bir övgü duymak büyük bir şans," dedim düşünmeden.

Bana şu an verdiği öfkeli ifadeden anlaşıldığı kadarıyla, bu ölümcül bir alışkanlık olacaktı.

Arkamdan narin bir boğaz temizleme sesi geldi. Kral Draven'ın omuzları gerildi, burun deliklerinden beyaz, sisli bulutlar fışkırdı. Başını yana eğdi, sinirli bir şekilde boynunu kısa bir süre gerdi.

"Törenin geri kalanının tamamen sessizlik gerektirmesi üzücü, bu yüzden gelinimin tatlı sesinden mahrum kalacağım." Dolgun dudakları soğuk bir sırıtişla büküldü.

Göğsümde bir öfke kabardı ve ellerimi eteğimin içine kenetliyordum. Cevap vermek için dudaklarımı araladığımda nefesim kesildi. Tekrar denedim ama hiçbir ses çıkmadı. O buz gibi herif sessizlik konusunda doğru söylüyor olmalıydı. Bu, karşılıklı olarak işe yaradığı sürece sorun değildi.

Konuşabiliyor olsaydı bunu yüzüme vuracağından emin olduğum için öyle olduğunu varsaydım.

O bir adım ileri attığı anda rüzgar şiddetlendi. Küçük bir kar fırtınası gibi bizi kuşattı, kurtlarından biri gibi uluyordu, buz ve kar taneleri açıkta kalan tenimi ısıırıyordu.

Bu, son sözü söyleme şekli miydi? Doğanın da kendisi kadar acımasız olmasını mı istiyordu?

Balkonun hemen ötesinde havada devasa bir buz tabakası belirdiğinde, parlak gümüş bir ışık parlaması dikkatimi gökyüzüne çekti. Kenarlarında, soluk, donmuş ay ışığı gibi parıldayan, rustik runik yazılar belirdi; hemen ardından yüzey parıldayarak donmuş bir aynaya dönüştü.

Görüntümüz bana bakıyordu, her hareketimiz kaydedilmiş, her nefes veriş i aşağıda toplanan kalabalığa yansıtılmıştı.

Devasa bedeni, lanetli sarayını çevreleyen karla kaplı zirvelerden biri gibi üzerimde yükseliyordu. Geniş omuzları ve sert zarafetiyle, aynı güzel ölüm vaadini taşıyordu.

Yanında duran kişiyi zar zor tanıdım. Elbise her hareketimi kar yağışına dönüştürüyordu. Heybetli buzullar gibi parıldayan tacımla, neredeyse onun yanında olmaya layık görünüyordum.

Bu, akıl almaz ve korkunç bir durumdu.

Omurgamdan bir ürperti geçti ama yüz ifademi nötr tuttum. Bir nefes daha aldım, sanki son nefesimmiş gibi tuttum, o sırada aramızdaki mesafeyi kapattı. Bir kalp atışı geçti, sonra elini beklentiyle uzattı. Ona hemen elimi uzatmadığımda alçak, vahşi bir hırıltı çıkardı.

Kıpırdamadım. Avuçlarım, ona dokunmak istemiş olsam bile, saklamaya alıştığım bir parçamdı sadece.

Vizyonerin sesi, kadim dilde ilahiler okurken havayı doldurdu. Sözleri, taşların arasından esen rüzgar gibi yayıldı. Hava etrafımızda değişti, kolumu sarıp iznim olmadan kaldırdı, ta ki elim onun elinden birkaç santim uzakta kalana kadar.

Uzun, zarif parmaklarını iyice açtı ve avuçlarımızın arasındaki boşlukta kırağı çiçek açtı, kıvrılarak ve birleşerek göz kamaştırıcı beyaz bir bulut oluşturdu.

Fırtınada yakalanmış bir nefes gibi kıvrılıyordu, kalbinde buz kristalleri dönüyordu. Kar taneleri parıldadı ve dans etti, içe doğru çökerek aramızda, sadece kar ve yıldız ışığından bilenmiş bir hançer şeklini aldı.

Tepki vermeye vaktim olmadı.

Bıçak önce onun avucunu, sonra da benimkini, tırnaklarımın açtığı yarım ay şeklindeki yaraların tam üzerinden kesti. Avucumda ateş gibi bir

acı yayıldı ve rüzgar karşılık olarak uludu; zirvelerden aşağıya doğru inerken bir çığlığa dönüştü, etrafımızdaki girdaba daha da fazla kar ve buz parçası sürükledi.

Sonra dünya yok oldu.

Orada sadece o vardı—Frostgrave Kralı. Nefesi, kanı, varlığı kışın gelgitleri gibi benimkine çarpıyordu.

Kanlarımız havada birbirine karıştı, damlalar birbirine girdap gibi dönerek kaynaştı ve ayırt edilemez hale geldi. Mana onları yakaladı ve havada döndürerek yeni bir şeye dönüştürdü. Ölümcül ve bir şekilde hâlâ narin bir şeye.

İki yüzük.

Biri parmağıma kaydı, yıldız patlaması gibi dallanan, girintili çıkıntılı elmaslarla süslü narin bir gümüş yüzüktü; diğeri ise kralı sahipleniyordu.

Donmuş, acımasız gözleri benimkine kilitlendi, tam o sırada avuçlarımızdaki kesiklerin üzerine buz yayıldı ve derimizi buzla kapladı.

Törenin manamı çağırmasını bekledim, etkisini göstermeden önce sendeledim, ama aramızda güçlü ve kadim bir şey yerine oturdu. Sözlü yeminler yoktu, sadece kemiklerimizin iliğine kazınmış ve kanımızla mühürlenmiş, toprağın manasıyla taşınan sessiz bir söz vardı.

Azgın rüzgarların itmesiyle mi yoksa ölümün gizemli cazibesiyse mi ona doğru yaklaştım, emin olamadım.

Vizyoner konuşmaya devam ederken kalbim çılgın bir ritimle atıyordu. Göğsümün arkasında, derimin altında, her yerimi dolduran bir baskı oluştu ve patlayacağımdan emin oldum.

Bu, her zamanki panik halimden farklıydı. Çok daha fazlasıydı, çok daha fazlasıydı; sanki bedenimin her parçası onun her parçasına tepki veriyordu. Sanki damarlarımdaki kan ona doğru akıyordu. Sanki kalp atışım, onun öfkeli ritmine uyan, alışılmadık bir ritme dönüşüyordu.

Şaşırtıcı derecede sıcak parmaklar benimkilerin arasına kaydı ve bakışlarım aniden kralinkilerle buluştu. Dokunuşunun şoku, zihnimde uçuşan sonsuz sorulardan beni kopardı ve hissedebildiğim, odaklanabildiğim tek şey, ellerinin sağlam ağırlığı ve bir kraldan beklemediğim nasırlarıydı.

Beni kendine daha da yaklaştırdı ve bedenim onun bedenine yapışınca nefesim kesildi.

Böyle hissetmemeliydi, böyle ölümlü hissetmemeliydi. Özellikle de bir canavar, bir katilken.

Sonra yüzünü tam benimkinin üzerine indirdi. Nefesi dudaklarıma değdiğinde nefesim kesildi; sıcak ve olması gerekenden çok daha davetkardı.

Bakışları dudaklarıma indi ve bana bakışında kibarlığın zerresi bile yoktu.

Bölgeciydi. Avcıcaydı. Sanki tadımın nasıl olacağını şimdiden hayal ediyordu. Aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarını benimkine bastırdı.

Acımasız dudaklarının yumuşak kıvrımı benimkileri sararken, zihnim bomboş kaldı; sanki itaat etmekten başka çarem olmayan, sözsüz bir emir veriyordu.

Bunca zamandır beni hayatta tutan tüm içgüdülerim bu anda bana ihanet etti. Öpüşmeye, ona teslim olurken göz kapaklarım titreyerek kapandı.

Ürpertiler tüm vücudumu sardı, adını koymak istemediğim bir sıcaklık, özenle örülmüş duvarların çatlaklarına sızan çalınmış bir sıcaklık beni kovaladı.

Öpücüğün ne kadar sürdüğünü bilmiyordum. Bir nefes. Bir sonsuzluk. O lanet olası an için, onun kim olduğunu unutacak kadar uzun.

Ondan uzaklaşmak, gerekenden daha fazla çaba gerektirdi. Gözleri birden parladı, göz bebekleri obsidyen havuzları gibi kocaman açıldı.

Ufuktan parlak bir ışık fışkırdı, gökyüzünü beyaz bir parıltıyla aydınlattı ve bu parıltı sarayın her yüzeyinden yansıdı. Bizi kuşattı, hatta gözlerimizi kamaştırdı, sonra da şafağın ince puslu havasıyla sardı.

Ve işte böylece, yaz gündönümü sona erdi, yılın en uzun gecesi, günün ağarmasıyla birlikte bir yankı gibi kayboldu.

Arkama dönüp Frostgrave Kralı'na, yani kocama baktım; acaba o da dünyanın ekseninin kaydığını hissetmiş miydi diye düşündüm.

Ve eğer bu durum ona da benim için olduğu kadar uğursuz geldiyse.

BöLüm 5

EVERLY

Kral beni kalabalığa doğru çevirdiğinde alkış sesleri balkona kadar yükseldi.

"Gülümse, karım." Sesi alaycıydı. "Bizimkiler seni izliyor."

Onun projeksiyon için poz verişini izledim, sanki başından beri istediği şey buymuş gibi davranıyordu. Sinsi sırıtışı ve sinir bozucu tonu, bu bağın üzerimde geçici olarak yarattığı büyüü bozdu.

Ben doğuştan gayrimeşru olabilirim, ama Kral Draven bunu kendi seçimiyle yaptı.

Yine de, içimden sessizce bir yanıt vermemek için kendimi zor tutarken, yüz ifademi korudum. "Bu kaleye ve içindeki her şeye hükmedebilirsiniz, ama Majesteleri, benim duygularım üzerinde sizin bile hiçbir hakimiyetiniz yok. Vizyoneriniz ne derse desin, ben size ait değilim."

"Bunu göreceğiz." Ses tonunda karanlık bir vaat vardı, içimde derin bir huzursuzluk uyandırdı.

Yeminin bedenim üzerindeki altta yatan etkisine lanet okuyarak, içimden tısladım.

Ama yeni evlilik bağım bile düğün gecemde kontrolü kaybetme endişesi duymama yetmedi. Ailemi kan hırsıyla katleden adamla aynı yatağı paylaşma düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetti.

Töreni kendimi ifşa etmeden atlatmıştım. Bunu da atlatabilirdim.

Düğün gecesinden korkan ilk gelin ben olmazdım herhalde. Kardeşimin kendi düğün gecesini nasıl atlattığını sadece Shards biliyordu. Ben hiç sormamıştım. Bencilce, bilmek istememiştim, hak ettiğinden çok daha az bir hayatın ağırlığını taşımak istememiştim.

Vizyoner kalabalığa seslendi, sesi rüzgarla birlikte kulaklarına ulaştı. O konuşurken ben kendimi toplamaya çalıştım. Plan yapmaya. Sonraki adımlara ihtiyacım vardı.

Neyi hak ettiğimi bilmiyordum ama kesinlikle biliyordum ki, seçme şansım olmayan bir düğün gecesiyle beni alaya alan bir erkeğin yanında durup gülümseyecek değildim. Bu yüzden omuzlarımı dikleştirdim ve aşağıdaki kalabalığa tek bir baş selamı verdim; onların siyasi oyunlarına katılmaya en yakın olduğum an buydu. Onun için değil, kendim için.

Çıkaracağım her olay sadece insanların konuşmasına neden olurdu ve daha fazla ilgiye, daha fazla soruya ihtiyacım yoktu. Krallarıyla birlikte olmaktan mutlu olduğumu düşünmelerine gerek yoktu, ama hain gibi görünmeyi de göze alamazdım.

Kral, etrafımızı saran kurtların avcı içgüdüleriyle her şeyi takip ediyormuş gibi, omuzlarımdaki hareketi de izledi. Onu görmezden geldim ve nereye gittiğimi biliyormuş gibi merdivenlerden aşağı inmek için döndüm.

Gururu uğruna beni takip etmek zorunda kalması, yanımda yürürken lanetler savurmasına rağmen, bana küçük bir tatmin duygusu verdi. Kurtları da hemen arkasından geliyordu, pençelerinin mermere sürtünme sesi sessizlikte yankılanıyordu.

Kral beni taş ve gölgelerin arasında, şato salonlarında bir karmaşa içinde götürdü; zaten kırılğan olan yön duygum her dönüşte daha da bozuluyordu. İkinci eğimli kemerli geçit ile yedinci özdeş şamdan arasında bir yerde, nerede olduğumuzu biliyormuş gibi yapmayı bıraktım. Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra, bir kulenin iç kısmına benzeyen bir yere ulaştık.

Burası, neredeyse tamamen camdan yapılmış yüksek kubbeli tavanlara sahip yuvarlak bir mekandı. Her iki yanında da, elbette birbirinin aynısı, devasa birer kapı vardı. Beni sola doğru götürdü ve gösterişli bir mana patlamasıyla kapıyı açtı.

Odayı görür görmez içimdeki tüm neşe kırıntıları uçup gitmeseydi, gözlerimi devirebilirdim.

Burası onun yatak odasıydı. Ya da her halükarda bir yatak odasıydı, ama malikanedeki benim odamdan kolayca altı kat daha büyüktü.

Giyindiğim oda gibi, burası da sıcaklıktan ve renkten yoksun, sadece gümüş, beyaz ve buz gibi gri tonlarıyla bezenmiş, mağara gibi bir yerdi. Cilalı duvarlar yüksek ve geniş bir şekilde uzanıyordu, sadece kuzey ışıklarının çağlayan renklerini ve soğğun her zerresini içeriye alan devasa

pencerelerle kesintiye uğruyordu. Perde yoktu, örtü yoktu, bu sertliği yumuşatacak hiçbir şey yoktu.

Şöminedeki solgun ateş bile doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi, sanki alevlerin kendisi yanımdaki canavar tarafından boyun eğdirilmiş gibiydi.

Havanın daha soğuk olabileceğini düşünmemiştim, ama bunun sebebi henüz düşün odama girmemiş olmamdı.

Belimin alt kısmındaki bir el beni ileri doğru itti, ama kapı eşiğinin hemen içinde durakladım, adımlarımın yankısı buz canavarlarını çağırarak kadar yüksek geliyordu. Düşün gecemi saatler sonra olduğunu düşünürken, sadece varsayımsal bir şeyken düşünmek başka bir şeydi.

Bir diğer fark ettiğim şey ise, az önce iki dişi katlettiğini izlediğim bir erkekle aynı odada kapana kısılmış olmamdı.

Yatak, odanın ortasında bir kurban sunağı gibi yükseliyordu; gümüş ağacından oyulmuş ve kalın, lüks kürklerle kaplıydı, nedense davetkar olmaktan çok uğursuz görünüyordu. Şöminenin yanında, çok tatlı ve bayıcı bir kokuyla dolmuş, buharı tüten bir leğen su bekliyordu.

Sırtımdaki dokunuş daha da sertleşti, odaya girmekten başka çarem kalmadı, yoksa zaten kaybetmiş olduğumdan daha fazla onurumu kaybedecektim. Bu gece sona erdiğinde zaten kaybedeceğimden daha fazlasını.

Nefes almaya zorladım kendimi. Bunu daha önce de yapmıştım. Tabii ki bir katille değil, ya da en azından bildiğim kadarıyla. Ama eğer karanlıkta kendi eteklerimi tutarken ahır uşağının beceriksizce el yordamıyla yaptığı hareketlere katlanabiliyorsam, o zaman gözlerimi kapatıp dişlerimi sıkarak bunun da üstesinden gelebilirdim elbette.

Destekleme açısından ne kadar dayanıksız olduğunu ben bile duydum.

Soğuk bir rüzgar esintisi, kapanan bir mezarın kesinliğiyle kapıyı kapattı ve kendime yalan söyleme şansımı da elimden aldı.

Kral etrafımda dolandı, başını yana eğerek beni bir yırtıcının yarı ölü bir şeye bakışı gibi süzdü, sanki ne kadar dayanacağımı merak ediyordu. Bu bana yeterince öfke verdi ve çenemi kaldırıp gözlerinin içine baktım.

Kral Draven. Kocam. Ve tam bir buz gibi soğuk herif.

Zayıf tavrıma kanmadı.

"Titriyorsun." Ağzı alaycı bir ifadeyle büküldü, sanki onun yüceliğine kendimi teslim etme konusundaki isteksizliğimde tiksindiği bir şey varmış gibi.

Beni ele veren hareketi gizlemek için ellerimi yumruk yaptım. "Hava soğuk."

İkimiz de yalan söylediğimi biliyorduk. Daha doğrusu ben biliyordum, onun bıkkınlıkla göz kırpması da bana onun da bildiğini gösteriyordu.

Yaklaştı, aramızdaki hava onun manasının ağırlığı ve... hayal kırıklığıyla titreşiyordu. "Korkuyorsun."

Sert bir nefes verdim. Evet, Majesteleri için, kendi isteği dışında bir gelin seçmek ve sonra da onun gerçekten isteksiz olduğunu keşfetmek çok zor olmalı.

Belki de dilimi ısırmalıydım, ama içimdeki bir şey, donmuş bir gölün kırılğan kenarının dikkatsiz bir adımla kırılması gibi çatladı.

"Ne bekliyordun?" diye sordum, ne yaklaştım ne de geri çekildim. "İki potansiyel gelinini keyifle öldüreceğini ve üçüncüsünün de ayaklarına kapanma şerefine yalvaracağını mı?"

Kirli kaldırım taşlı bir yolda kar tanesinin hafifçe yağması gibi, öfkem korkumu örttü.

Yüz ifadesi değişmedi. Hiçbir kıpırdama olmadı. Sadece... kapandı. Taht odasında kurduğu buz duvarı gibi, ama iki kat daha geçilmez ve iki kat daha soğuktu. Aramızda sessizlik çöktü, güçlerinin uğultusu giderek yoğunlaştı ve tenimin her zerresinde rahatsız edici bir şekilde batmaya başladı.

Adımları bir yandan amaçlı, bir yandan da zarif bir şekilde, yavaşça yaklaştı. Hareket etmeyi reddettim. Beni sindirme zevkini ona vermek istemedim.

Ama denemedi. Bunun yerine, etrafımdan dolandı ve omzuma değecek kadar yaklaştığında durdu. Bedenlerimiz arasındaki enerji yoğunlaştı, tek temas noktasına odaklandı. Yaklaştı, nefesi kulağımın kenarına hafifçe değdi.

"Güzel," dedi sesi yumuşak ve kesin bir tonda. "Benden korkmalısın. En azından bu kadar aklın var."

Sonra odanın diğer tarafındaki bir kapıdan çıktı ve arkasından fısıltı gibi hafif bir tık sesiyle kapıyı kapattı; bu ses, herhangi bir çarpma sesinden daha yüksek geldi. Ben de orada öylece durdum, omurgam dik, yumruklarım sıkılı, midemde biriken korkunun çok daha tehlikeli bir şeye dönüşmediğini sanıyordum.

BöLüm 6

EVERLY

Onun gidiş i bana vermem gereken rahatlamayı vermedi.

Bu mantıklı değildi ve özellikle hayatım tehlikede olduğunda bir şeyleri kaçırdığım hissi hoşuma gitmedi.

Kral, hiçbir önceden haber vermeden krallıktaki tüm kadınları sarayına çağırmişti. Acilen bir kraliçeye ihtiyacı vardı ve kraliçenin tek önemli görevi bir varis edinmekti.

Evliliğimizi tamamlamamış olsaydık, resmen Kraliçe sayılır mıydım ki?

Korku telleri omurgam boyunca yayıldı. Acaba bu yüzden mi gitmişti? Gerçeği bildiği ya da hissettiği için mi?

Parçalar.

Bir çıkış yolu bulmam gerekiyordu. Ve hançerimi geri almam gerekiyordu.

Ayaklarımın altındaki kürkler, odanın karşısına geçerken adımlarımı bastırıyordu; bir vahşi kedinin kafesin sınırlarını test etmesi gibi kenarlarda daireler çizerek ilerliyordum. Odanın uzak tarafında, aldatıcı derecede büyük bir dolaba açılan daha küçük bir kapı ve kemerli bir geçit vardı. Tam olarak gizli değildi. Sadece gölgelerle örtülüydü, isteğiniz dışında sahiplenilme endişesiyle meşgulken kolayca gözden kaçırılabilirdi.

Geniş bir koridora açılıyordu. Koridoru takip ettim ve yol boyunca her iki kapıyı da denedim. Sonunda bir tuvalet ve boş kitap rafları olan bir çalışma odası buldum, nihayetinde zaten bulacağımı tahmin ettiğim odaya vardım. Giyindiğim odaya.

Yani orası onun yatak odası değildi, benimkiydi. Bunlar kraliçenin odalarıydı. Sadece bir oda takımı olmaktan çok, kendi başına bir ev gibiydi;

o kadar büyüktü ki, asla dışarı çıkmama gerek kalmayacaktı.

Eğer görevine bağlı, himayesinde yaşayan bir kraliçe olsaydım, yani buradan cehennemin parçalarıyla dolu bir çıkış yolu bulması gereken bir Hollow olmasaydım.

Hemen giyinme dolabına koştum, küçük dolabın arkasında saklı olan hançerimi bulmak için dizlerimin üzerine çöktüm. Tanıdık ağırlığını tekrar elimde hissettiğimde rahat bir nefes aldım. Küçük kılıfı uyluğuma geçirdim ve bıçağı tekrar kılıfına yerleştirdim.

Yüzüğüm metal yüzeye sürtünerek varlığını rahatsız edici bir şekilde hatırlatıyordu. Çıkarmak için çekmeye çalıştım... ama çıkmadı. Ne kadar sert çekersem çekeyim, parmağımın dibindeki güvenli yerinden kıpırdamasını bile sağlayamadım.

Panik dalgasını bastırmak için başka bir taktik denedim, etkisini azaltmak için onu bükmeye çalıştım.

Kıpırdamadı. Derime adeta kazınmış olan o bandın altına tırnağımın ucunu bile sokamadım.

Lanet olsun, don!

Onu çıkarmam için bana izin vermesi mi gerekiyordu? Yoksa... hayır, asla çıkarılamayacağı veya delireceğim fikrini aklımdan bile geçirmem. Her şey sırayla.

Ana kapıya doğru sessizce ilerlerken kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. Kapıyı açtığımda iki yanında nöbet tutan iki muhafızla karşılaştım. İkisi de tedirgin bir şekilde bana baktı ama konuşmadı. Açıklama yapmadan kapıyı kapattım ve kralın beni geçirdiği kapıya geri döndüm.

Açtım, sonra da hemen sertçe kapattım.

Orada hiçbir muhafız yoktu—en azından peri muhafızları yoktu. Ama kapıyı kapatmadan önceki o kısacık anda beş devasa kurt, ısılt ısılt bakışlarını bana çevirmişti.

Bu odaların kime ait olduğu hiç de sır değil.

Lanetli sütlerdeki tek diğer çıkış, hem tehlikeli derecede rüzgarlı hem de yerden birkaç kat yüksek olan bir balkona açılıyordu.

Sonunda, zaten bildiğim şeyi, bu akşam kız kardeşime de aynı şeyi söylediğimden beri bildiğim şeyi kendime itiraf ettim.

Kaçış yoktu.

Bir yerlerde, bir duvar halısının arkasına gizlenmiş veya taşın altına gömülmüş bir kapı olsa bile, mana'yı kesebilecek kristallerle kaplı bir

hançerle bile, krallığın en korunaklı yerinde fazla ilerleyemezdim.

Beni bekleyen yatağa, bir buz canavarının kocaman ağzına bakar gibi dik dik baktım. Soluk tüyleri ve gümüş işlemeleri, beni yutmayı bekleyen düzensiz diş sıraları gibi parıldıyordu.

Yanına bile yaklaşmadım. Orada yatmak kaderi kışkırtmak gibiydi. Ya da daha kötüsü, kaderi kabullenmek gibi.

Bu yüzden kürkleri yataktan çektim ve oturma odasına geri döndüm, küçük şöminenin yanındaki kocaman koltuğa kıvrıldım, mekanın amansız kasvetinde boğulmamaya çalışarak. Yeni hayatım.

Buradaki her şeyin yabancılığı karşısında beklenmedik bir duygu dalgasını yuttum. Daha önce, düşün gecemi atlatamayacağımdan oldukça emin olduğum için bu mekânda fazla zaman geçirmekten endişelenmiyordum, ama bir şekilde hâlâ hayattaydım.

Hâlâ sarayda.

Ve hâlâ yeni hapishanemin sonsuz beyaz ve gri duvarlarıyla çevriliyim.

Evdeki yatak odam, malikanenin kütüphanesi kadar olmasa da neredeyse aynı sayıda kitapla doluydu; maun raflar her boyutta ve renkte, gelişigüzel ve düzensiz bir şekilde üst üste yığılmış kitaplarla doluydu. Yatağım ortalama büyüklükteydi ama unutulmuş dolaplardan çıkardığım çeşitli parlak renkli yastıklar ve battaniyelerle dolup taşıyordu.

Kadife perdeler sıcacıktı ve her pencerede bitkiler asılıydı...gerçi itiraf etmeliyim ki, kız kardeşimin gidişinden sonra birçoğu iyi gelişmemişti.

Yine de hayat vardı, ya da en azından hayata dair bir girişim. Burada seçeneklerim ya gerçek ölüm ya da ölüme çok yakın hissettiren bu odalar arasındaydı.

Bacaklarımı altına kıvrıdım, omuzlarıma kalkan gibi sarılı kürklerle bu karmaşadan kurtulmak için boşuna düşünmeye çalıştım.

Çözümler aklıma hiç gelmedi, ama kralın da gelmedi, bu yüzden bunu kısmi bir zafer olarak değerlendirdim.

Uyku da bir türlü gelmiyordu. Bütün gece hayalet ayak sesleri duydum, kapının gıcirtısını işittim, kralın ya da askerlerinin beni almaya gelebileceği birçok yolu gözümde canlandırıdım.

Balkondaki buzlu cama birden fazla kez ürkütücü pençe izleri kazınmıştı.

Midem bulandı. Sarayın içindeki canavara o kadar odaklanmışım ki, geceleri dolaşanları, karanlığa bağlı olan, avlanmak, musallat olmak ve yok etmek isteyen buz canavarlarını hiç düşünmemiştim.

Onları babamın köyü olan Eisbarrow ve komşu köy Briarhollow civarında görmeye alışmışım.

Ama biz sadece daha küçük olanlarla uğraştık. Kuzey dağlarından okuduğum o korkunç olanlarla değil; sizi yutarken çılgınlığınızın sesini taklit edebilen Zavallılar veya görünüşlerini istedikleri zaman değiştirip çevreye karışarak geldiklerini asla göremeyeceğiniz Ayna Katilleri gibi.

Pencereye bakarken tüylerim diken diken oldu. Kulenin çok yukarısında olduğum için onları dert edemezdim, değil mi?

Sarayın her tarafında, manalarını gökyüzüne fırlatmak için iyi eğitilmiş muhafızlar vardı. Buz canavarlarının bu kadar yakına gelmesi mümkün değildi... yani muhtemelen sadece saray anka kuşlarıydı. Belki de şakacıydılar ya da sakarlardı.

Her tırmalama sesi tekrar duyulduğunda, aynı mantığı tekrarlıyor ve kendimi buna inanmaya zorluyordum.

Sonunda uykuya daldığımda ise kabuslar gördüm.

Bazıları tanıdık, parlamayı reddeden kristaller, tenimde yakıcı bir acı ve annemin doğaüstü çılgınının havayı yırtması. Ama bazıları yeniydi.

Buzla kaplı bir savaş alanı, kanla kaplı ve karın içine yarı yarıya gömülmüş parıldayan bir taş gördüm. Çocuklar buz tutmuştu, korku küçük yüzlerini buruşturuyordu. Kış askerleri, kendi kralları tarafından alt edilmenin şokuyla sonsuza dek hapsolmuşlardı.

Ve Unseelie Klanları, bitmek bilmeyen bir öfke ordusunda birleşmiş, kan hala sivri silahlarını, kanatlarını veya kürklerini buzdan kalkanlarının altında kaplıyordu; bu kalkanlar onların mezarı olacaktı.

Bir keresinde, Nivhallow varisinin paramparça olduğunu gördüm, ama bu sefer yüzüm benim yüzümdü. Sonra, tekrar tekrar, Vizyonerin sesini duydum.

Üç.

Üç.

Üç.

Kendi ölüm çanlarımın bitmek bilmeyen sesleri.

En garibi de, kendimi kraliçenin sütlerinde titrerken gördüm ve ölümcül bir ses bana ondan korkmam gerektiğini söylüyordu.

Yarı uykulu halimden uyanmam için gelen sıradan bir tıkırtıya neredeyse minnettar olacaktım, ta ki tetikte olmam gerektiğini hatırlayana kadar. Boynumdaki ağrıyı umursamadan hızla doğruldum.

Kralın kapıyı çalmaya bile tenezzül edeceğinden şüphe ediyordum, hele ki hafifçe çalacağından; ama buradaki herkes kendi yolunda bir düşmandı.

Daha fazla spekülasyon yapmaya vakit kalmadan kapı yavaşça açıldı ve bir önceki günkü hizmetçi elinde kahvaltı tepsisiyle içeri girdi. Yatak odasına doğru koridora yöneldi ve beni sandalyede görünce olduğu yerde durdu.

"Yatak hoşunuza gitmedi mi Majesteleri?"

O kadar içten bir soruya bu kadar çok onaylamama duygusunu nasıl kattığı, çağlar boyunca çözülemeyen bir gizemdi.

Ona yatak odasının çok soğuk olduğunu söyleyemezdim, çünkü manam bunu savuşturmaya yeterdi; hele ki kraliçelik görevlerimi yerine getirme düşüncesinin birçok nedenden dolayı boğazıma bulantı getirdiğini hiç söyleyemezdim.

Ayrıca, birinin beni ölüm için taht odasına çağırması yerine onun kahvaltıyla burada olması gerçeğinin şokunu henüz atlatamamıştım, bu yüzden garip, belirsiz bir ses tonuyla yetindim.

Dudaklarını büzdü ama yorum yapmadı.

Kahvaltı, özellikle de son öğünlerimden biri olacaksa, tercih ettiğimden çok daha sağlıklıydı, ama nedense bu perinin tatlı isteğimi duymazdan geleceğini düşündüm. Bu yüzden haşlanmış bıldırcın yumurtalarını ve şekersiz yulaf lapamı zorla yedim, yan bakışlarına rağmen ona teşekkür ettim.

Son lokmayı da yuttuğum anda, beni tuvalete götürmeye çalıştı.

Gözlerimi kısarak sordum: "Ne için?"

"Banyo," dedi, sanki ne için hazırlandığını sorduğumu gayet iyi bilmiyormuş gibi. "İstersen... olduğun gibi giyinebilirsin tabii ki."

Dudaklarını bükerek bakışlarını saçlarıma çevirdi; saçlarım, dün geceki topuzdan kalma tokalarla karmakarışık. Tacı çıkarmayı başarmıştım ama daha fazlasını yapamadan pes edip o aptal, dar gelinliğimle uyumaya karar vermiştim.

"Ne için giyineyim ki?" diye sordum, eleştirisine cevap vermeye tenezzül etmeden.

Malikânenin hizmetkârları efendilerinin gayrimeşru oğluna karşı büyük bir küçümseme besliyorlardı, bu yüzden ben de bu aşağılamaları görmezden gelmeye alışmışım.

"Kraliçe olarak görevleriniz için." Bilerek mi belirsiz konuşuyordu?

Yoksa hassas mı?

Parçalar.

Kralın evliliği tamamlamamasının mantıklı olmadığını düşünmüyordum az önce?

"Kraliçelik görevlerim şunlardan oluşuyor..." diye tekrarladım, daha fazla açıklama yapmasını sağlamak amacıyla.

İçini çekerek, "Tam programınızı bilmiyorum ama majesteleri bir Brakhound meselesi için çağrıldı ve sizin ilgilenmeniz gereken şeyler var." dedi.

Kaşlarımı çattım.

Elbette onun gitmesine sevindim, ama açıklaması hiç mantıklı gelmedi. Krallığımızı terörize eden tüm canavarlar gibi, Brakhound'lar da ölümcüldü, ama leş yiyiciydiler, ortalama bir köpekten çok da büyük değillerdi. Askerler için bir sorun teşkil etmemeleri gerekirdi, peki neden kralın kendisi gönderiliyordu?

Sormak için ağzımı açtım ama hizmetçi dudaklarını büzdü ve başını tekrar tuvalete doğru çevirdi.

Mesaj alındı. Artık daha fazla soruya cevap vermeyecekti. İçimden bir ah çekerek, bilgi edinmenin başka bir yolunu bulmaya karar verip onu tuvalete kadar takip ettim.

Bir önceki gece, kaçış yolu aramakla o kadar meşguldüm ki, bu gösterişli mekanı fark etmemiştim. Küvet, yere gömülüydü, rahatlıkla altı yetişkin periyi alabilecek büyüklükteydi ve babamın tüm mal varlığından daha pahalıya mal olan parıldayan taşlardan yapılmıştı.

Tabii ki beyaz.

Eisbarrow'daki malikanemizde olduğu gibi kristallerle bezenmiş borular yoktu, gider de yoktu. Sadece hizmetçinin ani bir hareketiyle kendi kendine dolan bir küvet vardı. Sadece mana ile çalışan bu küvet, uhrevi bir parıltıyla ışıldayan, buharı tüten suyla doluyordu.

Bu da, elbette, onun yardımı olmadan onu asla dolduramayacağım anlamına geliyordu. Harika, çünkü onunla vakit geçirmekten çok keyif alıyordum.

Derin bir nefes aldım, göğsümdeki bir şey gevşedi ve devasa küvete adımımı attım, neredeyse fazla sıcak olan suyun derinliklerine doğru battım.

Avuç içlerimdeki kabuklara işledi ama acı kısa sürdü. Su derimden sızıp bedenimi ısıtırken ve ruhumun yaralı kısımlarını yatıştırırken derin bir iç çektim. Çok uzun zamandır üşüyordum, sadece havadan kaynaklanmayan ve kemiklerime kadar işleyen bir üşümeydi bu.

Suda bekledikçe gergin kaslarım ve sırtımdaki eski yara dokusu rahatladı. Çok gerilmiş olan deriyi yavaşça gererken gözlerim kapandı.

Çoğu çocuk yedi veya sekiz yaşlarında manalarının belirtilerini göstermeye başladılar. Ben dokuz yaşına geldiğimde amcam endişelenmeye başlamıştı. Annem bahaneler uydurdu. Wynnienin yaptığı gibi gösteriler düzenledi.

On iki yaşına geldiğimde onları almayı bıraktı. İşte o zaman beni büyücülere gönderdi, ne pahasına olursa olsun gücümü benden almaları için. Bir Hollow yeğenine sahip olmak istemiyordu.

O düşünceleri bir kenara bıraktım, zihnimin en arka köşesindeki tozlu eski bir rafa, ulaşamayacağım bir yere sakladım.

Bunun yerine, o birkaç mübarek dakika boyunca onu düşünmedim ya da kralın benim ne olduğumu öğrenmesinden endişelenmedim. Kehaneti, kaderi ya da ikisinin de kaprislerine nasıl köle olduğumu düşünmedim. Sadece sıcak olmanın nadir ayrıcalığının tadını çıkardım.

Derim, düşünmek bile istemediğim yerlerde buruş buruş olduktan sonra nihayet dışarı çıktım, aceleyle havluyla kurulandım ve hançerimi atılmış gelinliğin altındaki saklandığı yerden çıkardım. Hizmetçi içeri dalmaya karar verirse diye, tamamen kurumadan önce üzerime bir sabahlık geçirdim ve hançerimi bacağıma bağlamak için acele ettim.

Tam zamanında olmuştu çünkü gerçekten de koluna astığı elbiseyle içeri girmişti.

Bu sefer bana yardım etmeye çalışmadı, sadece kaşlarını çatarak elbiseyi tezgâhın üzerine bıraktı. Lacivert, yumuşak kadife bir elbiseydi ve beklediğimden daha sıcaktı; etekleri de silahımın hatlarını gizleyecek kadar uçuşuyordu. En azından küçük bir teselli.

Wynnienin merhemi tuvalete de girmişti, bu yüzden kendimi bornoza sokar sokmaz sürdürdüm ve o bitkisel kokunun kız kardeşimi ne kadar

özlettiğini düşünmeyi reddettim.

İstemeyerek de olsa makyaj masasına doğru yürüdüm ve hizmetçinin saçımı düzeltmesini bekleyerek usulca oturdum. Kısa parmakları, nemli dalgalarını idare edilebilir bir hale getirirken oldukça becerikli ve deneyimliydi. Ona bir soru sormak için ağzımı açtığımda, ona nasıl hitap edeceğimi bilmediğimi fark ettim.

“Bana adını hiç söylemedin,” dedim bir an duraksadıktan sonra, aynada gözlerine bakarak. “Kişisel gururunun suikastçısı olarak gizlice çalıştığın düşünülmürse, ‘hizmetçi’ biraz yetersiz kalıyor.”

İçini çekti ama işine ara vermedi. "Mirelda."

“Pekâlâ, Mirelda, ılımlı bir şekilde onaylamayan,” dedim dudaklarımı alaycı bir şekilde bükerek. “Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum derdim ama aynı duyguları paylaştığınızı düşünerek size haksızlık etmek istemezdim.”

Dudakları belki de eğlenmişlik belirtisi olarak hafifçe kıvrıldı, ama onu henüz bununla suçlamayacaktım.

Bundan sonra sessizliğe büründük. İçimde, gergin kelebekler buz gibi kanatlarını midemin duvarlarına vuruyor, her iğneyi yerine oturttuğunda daha da şiddetli çırpınıyorlardı.

Derin bir nefes aldım ve kralın daha yakından bakmasına, merak etmesine sebep olmadığım sürece iyi olacağımı kendime hatırlattım. Eisbarrow gibi uzak bir köyden olmak birçok tuhaflığı gizleyebilirdi, üstelik Wynn timer ilk gün benim için manamı taklit etmişti.

Ayrıca, tam kadrolu bir sarayda, ne sıklıkla kanıt göstermem gerekecek ki?

Babamın malikanesinde okuduğım tüm kitapları düşünerek ve bariz olanların dışında bir kraliçeden aslında ne beklendiğini hatırlamaya çalışarak yutkundum.

Tarih üzerine uzun uzadıya yazılmış kitaplar yerine kurgu eserleri ve korkunç canavar derlemelerini çok daha fazla tercih ettiğim için anılarım bulanıktı, ama evliliğimizin ilk yılında kraliçenin manasını gerektiren bir tören olduğunu biliyordum. Belki de bir sonraki kış gündönümüydü? O zamana daha aylar vardı.

Yine de... geliyordu.

Bu konuda daha fazla şey öğrenmem gerekiyordu ki, nasıl idare edebileceğimi ya da bu harabelerle dolu yerden nasıl kurtulabileceğimi

anlayabileyim. Elbette, bunu bir noktada zaten yapmam gerekecekti, ama töreni atlatmak bana zaman kazandıracaktı.

Ödünç alınmış zaman, onu daha kalıcı bir şeye dönüştürene kadar umabileceğim en iyi şeydi.

Mirelda bir başka iğneyi daha ayarlarken burnumdan zorla bir nefes aldım.

"Kıpırdamayı bırak," diye emretti, oysa ben onun işini engelleyecek kadar kıpırdanamazdım.

Soğuk kalpli yaşlı cadı.

"Taşınmaktan bahsetmişken..." dedim, daha iyi bir geçiş cümlesi düşünmeden. "Çalışma odasındaki kitaplıklar tamamen dekoratif mi, yoksa tüm kitaplar kendilerine yeni yerler mi buldu?"

Bakışları, makyaj aynasında benimkine keskin ve memnuniyetsiz bir şekilde kaydı. "Kraliçe saraydaki tüm kitaplara erişebiliyor. Sadece çağırmanız yeterli."

İçimden bir ah çektim.

Elbette, onları normal bir insan gibi bulup isteyemezdim. Onları çağırmam gerekiyordu. Sahip olmadığım tüm güçle.

"Doğru. Elbette." Sanki bu benim için hiçbir sorun teşkil etmiyormuş gibi başımı salladım, ancak diğer her şeyin ışığında çok da belli olmayacak bir çözüm yolu bulamıyordum.

İleriye atılan her adım kilitli bir kapıydı ve tüm o lanetli anahtarlar manadan yapılmıştı.

Ben de orada oturdum ve geri kalan saç örgüsünü minimum dirençle izledim. Ve sadece bir kere "soğuk kalpli yaşlı cadı" diye mırıldandım.

En fazla iki kez.

Ama dürüst olmak gerekirse, onu kazanmak adına ona daha nazik davranmaya içten içe yemin ettiğim her seferinde, bir sonraki örgümde saçımı biraz daha sertçe çekiyordu. Sanki ne zaman bencil davrandığımı hissedebiliyor ve karşılık olarak şiddeti seçiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bu durum ona olan saygımı, az da olsa, artırdı. Yine de, kaderin nihai dostluğumuzu istemediği sonucuna varmak zorunda kaldım.

Bu da üçümüzü de etkiledi.

Mirelda geri çekildiğinde, sonunda aynadaki yansımama baktım. Bana bakan kız, bir kraliçeye fazlasıyla benziyordu.

Saçları, yeni yağmış kar gibi parıldayan bir taçla süslenmiş, özenle örülmüş lacivert örgülerle tutturulmuştu. Lacivert kadife elbise, buz rengi kürklerle süslenmiş, ağır ve asil bir şekilde vücuduna yapışmıştı. Ve çenesi —benim çenem—sanki buraya aitmiş gibi yukarı kalkmıştı.

İyi bir illüzyondur. Sadece kralı kandırmaya yetecek kadar iyi olmasını umuyordum.

Çünkü eğer o yüzeyin ötesine bakabilseydi, krallıktaki hiçbir taç beni koruyamazdı.

Bölüm 7

EVERLY

Kralın yokluğunda saray neredeyse tamamen sakindi.

Onun fırtınalı ruh hallerinin sıcaklığı etkilememesi sayesinde odam, katlanılabilir bir seviyeye kadar ısınmıştı. O kadar ılıktı ki, günümün neler getireceğini beklerken balkona çıkmayı göze aldım. Havada hala bir soğukluk vardı, ama beni korkuluktan aşağı savuracak buz gibi rüzgarlar esmedi.

Sıkıca tutunarak kendimi destekledim ve parmak uçlarımda yükselerek sarayın kenarlarından olabildiğince çok yeri görebilmek için etrafa baktım.

Gökyüzü kar yağışı vaadiyle gri bir hal almış olsa da, manzara... muhteşemdi. Gerçekten de nefesinizi kesecek kadar büyüleyiciydi.

Sarayın ötesinde uzanan dağlar, parıldayan nöbetçiler gibi, karla kaplı zirveleri bulutların içine yükseliyordu. Parıldayan kristal damarlar, donmuş şimşekler gibi yamaçları yarıyor, bulutların arasından süzülen az miktardaki güneş ışınlarını yakalıyordu.

Balkonun altında, don ışığında parıldayan açık renkli taştan oyulmuş ana avlu vardı. Dün geceye kıyasla şimdi terk edilmiş gibi görünüyordu, iç duvarlarda volta atan birkaç muhafız dışında.

Doğu kanadını çevreleyen bahçelere benzeyen yerlere daha iyi bakabilmek için kenara doğru eğildim ve taşa yaslandım.

"Durum henüz o kadar vahim değil herhalde," diye tanıdık olmayan bir ses arkamdan, çok yakından geldi.

Parçalar.

İki gün içinde ikinci kez hazırlıksız yakalandım. Yalnız olmaya ve güvende olmaya o kadar alışmışım ki, çocukken bana öğretilen tetikte olma

halini hatırlayamadım. Arkamı döndüm ama kim olduğunu fark edince donakaldım.

Vizyoner.

Taht odasındaki haline çok benziyordu. Soluk teni ay ışığındaki kırağı gibi parılıyordu ve saçları sırtına doğru ıslıl ıslıl dalgalar halinde dökülüyordu; ön kısımdaki saçlar gümüş ve kristal tellerle arkaya doğru örülmüştü.

Bugün gözleri farklıydı. Taht odasındakinden daha... hareketsizdi. Yüz ifadesi de biraz daha az korunaklıydı, ama yine de okunması kolay değildi. Bu da bana ne kadar genç görüldüğünü, yirmi iki yaşından çok da büyük olmadığını fark ettirdi.

İncecik ellerinden birinde, gümüş ve inciden ustaca bükülmüş bir asa tutuyordu. Asanın tepesindeki kıvrımlı metalin üzerinde, tül elbisesinden birkaç ton daha açık, soluk pembe bir kristal duruyordu.

Uzun süren sessizliğin ardından, "Henüz söylediğin şey gerçekten ilham verici," diye yanıtladım; acaba işlerin kötüye gideceğini görmüş müydü yoksa sadece sohbet mi ediyordu diye merak ediyordum.

"Ama hayır," diye ekledim, eteklerimdeki karı silkeleyerek. "Atlamayı düşünmüyordum."

Dudakları kıvrıldı, tam bir gülümseme değildi. Daha çok, adını koyamadığım bir şeyle karışmış bir eğlence ifadesiydi.

"Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Kaba görünmemeye çalıştım ama varlığının beni tedirgin ettiğini de inkar edemedim.

Benim sırlarım vardı. Onun da onları ortaya çıkarma konusunda bir yeteneği vardı. Tam anlamıyla yeşermeye hazır bir arkadaşlık değildik.

Tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi kaşını kaldırdı.

"Majesteleri programınızı düzenledi. Ben de buna uymanızı sağlamak için buradayım."

Parçalar.

Başka bir koruma göndereceğini varsaymıştım. Görüş yeteneği yakınlıkta daha mı güçleniyordu? Bana eşlik etmesi için kibarca başka birini rica etmenin bir yolu var mıydı?

"Genellikle saray refakatçisi olarak mı görev yapıyorsunuz?" diye kaçamak bir soru sordum.

Düğün töreni görevlisi ve uygulama danışmanı rollerinizin yanı sıra.

Söylemediğim şeyi duymuş gibi hafifçe içini çekti.

“Şey, atalarımın sarayın kırılğan sinirlerini dehşetten korumak için bir kuleye kapatıldığı günlerden çok yol kat ettik.” Gözlerini işaret etti. “Bu yüzden, rastgele uğursuz tahminlerde bulunup onların paniklemesini izlemek için koridorlarda dolaşmadığım zamanlarda, ara sıra daha verimli bir işe girişmekten de keyif alıyorum.”

Keskin bir gülümsemeyle, şaka yapıp yapmadığı konusunda şüphe uyandırdı.

Beklenmedik ve tamamen istenmeyen bir sempati duygusu hissettim. O bir Hollow değildi, ama yine de farklıydı. Doğuştan krala ayrılmaz bir şekilde bağlanmak üzere seçilmiş, kendi halkı tarafından farklı muamelesi görmüş biriydi; hayatı benimkinden çok da farklı değildi.

Yine de ona tam olarak güvenemiyordum. Bu sadece güçleri ya da taht odasındaki acımasızlığıyla ilgili değildi. Okunaksız ifadesi ve esasına yerleştirilmiş hafifçe parlayan kristal, bana büyücüleri fazla hatırlatıyordu.

Sırtımdaki yaralar rahatsız edici bir şekilde sızlıyordu, ama saraydaki en güçlü perilerden birini açıkça gücendirmekten başka bir seçeneğim olmadığını düşündüm.

"Haklısın," diye ses tonuma biraz sıcaklık katmaya çalıştım ve bunun en iyisi olabileceğini kendime telkin ettim.

Tam da bilgiye ihtiyacım olduğunu düşünmüyor muydum? Krallıkta kralın kahininden daha fazla bilgi sahibi kimse yoktu.

Gözlerinde, taht odasını anımsatan, donmuş dumanın içinden savrulan yıldız tozları gibi ince bir değişim oldu. Bana değil, daha çok kendi kendine başını salladı.

“Akıllıca bir karar. Zaten yeterince düşmanınız var.”

Donakaldım, onun açıklamalarını bekledim ama beni kendi kafamda düşünmeye bıraktı.

Mahkemede mi demek istedi? Yoksa daha tehlikeli birini mi... on yıl önce kaçtığım amcamı mı? Ama o, beni o paramparça olmuş Kış Sarayı'nda aramayla asla aklından geçirmezdi.

Demek ki onu kastediyor olamazdı. Sorgulama gibi görünmeden nasıl açıklama yapmasını sağlayabileceğimi düşünmeye çalıştım.

"Evet, eminim ben seçildiğimde mutsuz olan birçok kadın vardı." Çok ince bir ifade değildi ama aklıma gelen en iyi şey buydu.

Görünüşe göre bu yeterli olmamıştı, çünkü cevap vermeden arkasını dönüp gitti.

Başını yana eğerek bana açıkça emir verdi: "Portre ressamı bizi bekliyor."

Oturma odasına geri dönmeden önce bastonuna hafifçe vurdu. Ben de onu ana salona kadar takip ettim, zihnimde iyi bir cevabı olmayan sorular dönüp duruyordu ve tırnaklarımın açık yaraya bastırmasından avuçlarım acıyordu.

Vizyoner, her birkaç adımda bir اساسını yere tekrar vuruyordu. Ritmik ses tuhaf bir şekilde büyüleyiciydi. Sese odaklandım, bir vuruşta derin bir nefes aldım ve diğerinde verdim. Yavaş yavaş, yıpranmış sinirlerimi biraz olsun yatıştırmaya başladı. Bunu alışkanlıktan mı yapıyor yoksa bir amacı mı var?

"Bana yol göstermede yardımcı oluyor," diyerek dile getirilmeyen sorulara ikinci kez cevap verdi.

Parçalar.

"Düşünceleri de görebiliyor musun?"

Başını buruk bir şekilde salladı. "Her şey mana ile ilgili değil. Bazı şeyler, onlarla yüzleşmediğinizde apaçık ortadadır."

Bir kez daha, sözlerindeki anlam katmanlarını tahmin etmeye çalıştım; bunların gerçekten bir açıklama mı yoksa bana yönelik bir eleştiri mi olduğunu merak ettim.

Bu kadar çok insan arasında, ifşa olma tehdidiyle çevrili bir hayatın sıkıcı olabileceğine inanmazdım, ama anlaşılan o ki, yaklaşan ölüm tehdidi bile portre için poz vermeyi daha az sıkıcı hale getiremiyor.

Kraliyet portre ressamı sanatına manevi bir güç katmıştı, ancak yine de her fırça darbesini özenle ve uzun uzun düşündükten sonra elle yapıyordu. Bunun da ötesinde, her ne zaman bir şey yapmaya cesaret etsem, sivri dilli bir şekilde dilinin şıkırtısını duyuyordum.

Bu bitmek bilmeyen çile bana Vizyoner ile konuşma fırsatı hiç bırakmadı. Ne portre sırasında, ne de ejderha kanından yapılmış mürekkeple yazılmış bir tüy kalemle en az yetmiş beş belgeyi imzalattığım saray finansörüyle olan görüşmem sırasında. Tabii ki bağlayıcıydı. Sanki evliliğim yeterince bağlayıcı değilmiş gibi.

Onları neredeyse hiç okumadım. Zaten adıma kayıtlı hiçbir şeyim yoktu, bunu bana defalarca hatırlattı ve benimle ilgili olmayan maddeleri belirtti.

İşimiz nihayet bittiğinde, Vizyoner beni süitime geri götürdü. Oturma odasının kapısını atlayarak, artık kral ile paylaştığım giriş holüne açılan çift kanatlı kapılardan geçti.

Kapılar arkamızdan kapandı ve bizi nispeten yalnız bıraktı. Bunun konuşmak için bir davet mi yoksa bir tesadüf mü olduğunu bilmiyordum, ama yine de ona sorular sorma fırsatını değerlendirdim. Bilmek istediğim çok şey vardı, ama hiçbir şey onun benim ne olduğumu bilip bilmediğini çözmeye çalışmak kadar önemli değildi.

Yatak odasının kapısının önünde durduğumuzda, "Gördüklerinizi siz mi seçiyorsunuz?" diye sordum.

Dudaklarını büzdü, eli gümüş asayı daha sıkı kavradı.

"Genellikle bir Vizyonere güçleri hakkında soru sormak kabalık olarak kabul edilir." Sakin sesi, sözlerindeki hafif eleştiriyi gizliyordu.

"Birini Frostgrave Kralı'na zincirlemek kadar kaba değil," diye sakince karşılık verdim.

Ağzından alaycı bir gülüş mü yoksa kahkaha mı olduğu anlaşılamayan bir ses çıktı. Sonra kapı çerçevesine yaslandı ve görme yeteneği olmayan gözlerini bana çevirdi.

"Teknik olarak, o Parça Ana'ydı. Bana ne göstereceğini o seçiyor. Geçmiş, şimdiyi ve gelecekteki olasılıkları."

Olasılıklar. Kesinlikler değil. Acaba bu yüzden mi bugün ona eşlik etmeyi seçtiğimde başını sallamıştı? Zihninde olasılıklardan birini kesinleştirmiş miydi? Sırlarımı yeterince uzun süre saklayıp gidebileceğim anlamına mı geliyordu?

Sanırım bu, umuda en çok yaklaşabileceğim noktaydı.

"Yanıt verdiğiniz için teşekkür ederim, Vizyoner," dedim ona.

Her ne kadar bencil nedenlerle onu içini dökmeye teşvik etmek istesem de, sözlerim samimiyetsiz değildi.

"Bunun kaba bir davranış olarak değerlendirileceğini söylediğinde ona inandım ve normal şartlar altında cevap vermeye tenezzül edeceğinden şüphe duydum. Bir canavarla evliliğimden dolayı suçluluk duyuyor muydu yoksa bana bunu söylemesinin başka bir sebebi mi vardı, her halükarda bu bir bilgiydi."

Bunun nasıl bir faydası olabileceğinden henüz emin değildim, ama doğru yönde atılmış bir adımdı.

"Asla," diye mırıldandı.

"Nevara mı?" diye şaşkınlıkla tekrarladım.

Derin bir nefes aldı ve tam boyuna kadar doğruldu.

"Benim adım," dedi daha güçlü bir sesle. "Nevara."

Ses tonu çelişkiliydi. Sözlerin ona bir bedeli olmuş gibi yapmacık, ama aynı zamanda yalvarır gibiydi. Sanki benden ona adıyla hitap etmemi, asla istemediği unvanıyla değil, istiyordu.

"O zaman arkadaş mı olacağız?" diye sordum soruyu, çoğunlukla beklenmedik bir şekilde çöken sessizliği bozmak için.

Wynn timer dışında hiç arkadaşım yoktu. O kişinin kralın kahini olması tehdidini de hesaba katmasak bile, bu çok büyük bir riskti.

Yüz hatları karardı.

"Henüz bilmiyorum. Kendi geleceğimi göremiyorum." Ses tonunda bir gariplik vardı, sanki "ama" diye bir şey eklemek üzereydi.

"Ama benimkini görüyor musun?" diye sordum, aniden gelen kasvetli haline kaşlarımı çatarak.

Derin bir nefes aldı ve gitmek için döndü. Bu sabah olduğu gibi bana cevap vermeden gideceğini düşündüm, ama tereddüt etti.

"Bazen." Bu sessiz kelime, yükselen duvarlarda yankılandı.

Ona sadece bazen mi vizyon gördüğünü yoksa her zaman görebileceğim bir geleceğim olmadığını mı kastettiğini sormadan önce gitmişti.

BöLüm 8

EVERLY

O gece ve sonraki birkaç gece boyunca odamda yemek yedim ve koltuğumda uyumaya devam ettim.

Uyku çok güçlü bir kelimeydi. Kabuslar giderek daha da kötüleşti. Bazen çığlıklar duyuyor, uyanırken hayal gücümün bile canlandıramayacağı canavarlar görüyordum.

Sonra her gece, pencereye sürtünen aynı uğursuz sesle ve ay ışığında beliren bir gölgeyle uyanırdım.

Yüzümü cama dayadığımda, görebildiğim tek şey kış gökyüzüne karşı savrulan kar taneleri idi. Daha ileriye, duvarların ötesini, dağların eteğindeki ormanı görebilmek için gözlerimi kısıtım.

Kanım dondu.

Ağaçların arasında devasa şekiller hareket ediyordu. Pençeleri ve parıldayan gümüş dişleri olan karanlık gölgeler. Muhafızlar duvarlardan uyarılar bağılıyor, sesleri durgun gece havasında yankılanıyor, hatta kalın camın arkasından bile duyulabiliyordu.

Parıldayan mana kalkanları, ışık parlamaları oklar gibi gölgelerden birinin üzerine yağmadan hemen önce yerlerine oturdu. Neredeyse bir çığlık sesi duyabiliyordum, sonra gölge hareket etmeyi bıraktı.

Sarayın çok daha güvenli olması, her seviyede, hatta dış köye kadar, sıkı bir şekilde devriye gezilmesi ve korunması gerekiyordu. Bir canavar nasıl bu kadar yakına gelebilmişti?

Burada geçen her gün daha fazla soru ortaya çıkardı, ama hiçbir zaman cevaba benzer bir şey bulunamadı.

Bu arada Mirelda, pasif agresif tavrını sürdürdü. Kahvaltıyı sanki kişisel bir hakaretmiş gibi getirdi; her tepsi, sade yumurtadan şekersiz yulaf lapasına ve bir zamanlar sebze olup da ölmüş olabilecek bir şeye kadar, lezzete yeni bir hakaret gibiydi.

O ise hiç sorgulamadan elbiselerimi getirmeye devam etti ve kendi manama güvenmek zorunda kalmadan beni hazırladı. Şımarık olduğumu mu yoksa sadece çok bilgisiz olduğumu mu düşündü bilmiyorum ama yardımını sorgulamayacaktım, sadece işe yaramasını umacaktım.

Parça Ana'ya dua ederdim ama beni iki kez lanetlemiş olan tanrıçanın şimdi bana yardım etmesi pek olası değildi.

Bu yüzden yeterli olacağını diledim, öyleymiş gibi yaptım ve umdum, oysa bir çıkış yolu bulmaya hiç yaklaşmamıştım.

Sonra da çoğunlukla süs niteliğinde olan kraliyet sorumluluklarım vardı. Her sabah, hafif bir tıkırtı, her zamanki gibi gümüş rengi ve hayaletimsi Vizyoner'in gelişini haber verirdi.

Artık gizemli uyarılar, ipuçları veya her neyse, hiçbirini vermedi. Aslında, neredeyse hiç konuşmadı. Soru sormaya cesaret ettiğimde, bana merak ve tedirginlik arasında bir bakışla bakarken, sorularımı ustaca bir kolaylıkla savuşturdu.

Neyse ki, mahkeme salonlarında tam anlamıyla karşı karşıya kalmaktan hâlâ kurtulmuştum. Taht odasına çağırılma yoktu. Siyaset yoktu. Sadece koridorda arada sırada karşıma çıkan ve yanlarından geçerken "piç" veya "fakir" gibi kelimeleri fısıldamamak için çok beceriksizce çabalayan saray mensupları vardı.

Sonra da eğilirlerdi ki bu daha da kötüydü. Onlar da Vizyoner'e büyük bir sevgi beslemiyorlardı, ama en azından ondan korkuyorlardı.

Kral henüz geri dönmemişti.

Bunu istemesem de, evlilik bağı onun yokluğunu benim kadar takdir etmiyor gibiydi. Bazen tenimde hafif ve endişeli bir uğultu olurdu. Bazen de yüzüğüm, binlerce buz iğnesi gibi beni dürterdi. Bağı mühürleyememiş olmaktan mı? Mesafeden mi?

Bilmiyordum ve kontrol edebileceğim hiçbir kitabım da yoktu.

Şansım yaver giderse, kralla olan muhatabım bu kadarla sınırlı kalacaktı. Ama elbette şans, Kaderin bir aracıydı ve Kaderin benden nefret ettiğini zaten biliyordum. Bu yüzden haftanın sonunda Mirelda'nın saray halkıyla akşam yemeği vaktinin geldiğini duyurması beni şaşırtmadı.

Ve kocamın bana eşlik edeceğini söyledi.

En azından bugün halletmem gereken sıkıcı işler daha azdı.

Portrem için poz verdikten sonra, Vizyoner bana akşam için hazırlanmamda serbest olduğumu ilan etti ve bana sadece saray hakkında biraz uğursuz bir yorumda bulundu. Kral hakkında hiçbir şey söylememiştii ve onun dönüşünün olası sonuçlarından dolayı paniğe kapılmamak için çok çaba sarf etmiştim.

Mirelda bana nadiren yirmi saniyeden fazla yalnız kalma fırsatı verdiği için, bu nadir yalnız kalma anını kendimi toparlamak için kullandım.

Hafifçe titreyen ateşin başında ısınırken bir anda duydum: bir tırmalama sesi, ardından bir gürültü.

Donakaldım, gözlerim buzlu cama, buzla kaplı camın hemen ötesinde beliren bir gölgeye kaydı. Güneş henüz batmamıştı ve canavarlar gündüzleri dolaşamazdı, ama ses bir kaza olamayacak kadar ısrarcıydı.

Bir tırmalama sesi daha duyuldu ve yavaşça nefesimi verdim. Bu iş çığırından çıkıyordu. Eğer başka bir şey beni öldürmek istiyorsa, sıraya girebilirdi. Ve eğer sadece masum bir yaratık ya da mektup getiren bir anka kuşu ise, onu kendi yoluna gönderebilirdim.

Her iki durumda da, bu harabe halindeki sarayın beni alt etmesine artık tahammül edemiyordum.

Ayağa fırladım ve pencereye doğru koştum, eteğimin altından uzanıp her ihtimale karşı hançerimi kılıfından çıkardım.

Pencereyi hızla açtığımda soğuk, tenime binlerce cam kırığı gibi saplandı ama kalbimin gümbür gümbür atışından dolayı neredeyse hiç hissetmedim. Gölge üzerime doğru atılırken hançeri daha sıkı kavradım—

Ve yuvarlandı. Tam göğsüme çarptı.

Boğazımdan bir küfür mırıldanarak geriye sendeledim, hançerim yere düşüp şangırtı çıkardı, yumuşak, titreyen bir ağırlık göğüs kemiğime çarptıktan sonra da kabaca kürk halının üzerine düştü.

Diz çöktüm ve renksiz halıyla neredeyse tamamen karışmış olan minik beyaz figürü dikkatlice inceledim.

Bu... bir skathryn'di. Kar kadar beyaz kürkü, minik kafasına göre çok büyük kulakları ve parıldayan gümüş uçlu kanatları olan küçük, yarasa benzeri bir yaratık. Tam da ihtiyacım olan şey. Özellikle saldırganlığıyla bilinen zehirli bir uçan kemirgenin yaşam alanımı işgal etmesi.

Parçalar merakımı lanetliyor. Neden bu gizemi kendi haline bırakmadım ki?

Karanlık gözleri hançerime takıldığında acınası bir çığlık attı ve sanki onu görmemi zorlaştıracakmış gibi kanatlarını yüzünün etrafına sardı. Silahımı neredeyse tamamen unutmuş bir halde, bakışlarını takip ettim.

En azından onu pencereden dışarı fırlatmak için hazır olmalıydım, ama zaten çok yenilmiş görünen bir şeyi öldürmeyi düşünmek zordu.

Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırarak tereddütle, "Sen... biraz acınası birisin, küçük yarasa." dedim.

Hafif bir cıvıltıyla daha titredi, bu da sözlerimi doğruladı. İçimden bir ah çektim.

Skathrynler üşüyebilir miydi?

Tam olarak nadir değillerdi, ama en azından kırsal kesimde yaygın değillerdi, bu yüzden onlar hakkındaki bilgim kitaplarda okuduklarımla sınırlıydı.

Yaratık beni kandıracak kadar zeki görünmüyordu. Dişlerindeki buz gibi zehre karşı temkinli davranarak, hançerimi isteksizce kılıfına koydum ve yavaşça alıp elime geçirdim. Zehirleri yavaş etkiliydi ve saray şifacılarının ölmemi bekleme ihtimali düşüktü, ama damarlarımda donma tehlikesi yine de hiç hoş bir ihtimal değildi.

Skathryn, ellerimin sıcaklığına düşerken çıkardığı hafif bir cıvıltı dışında hiç kıpırdamadı. İçgüdüsel olarak onu kucağıma aldım, küçük, titreyen bedeni incelerken başımı yana eğdim. Yaralı görünmüyordu; sadece acınasıydı, sanki dünyanın ağırlığı sonunda bu kadar küçük bir şey için çok fazla gelmişti.

Daha yakından baktığımda, dudaklarının arasından görünen minik, yarı oluşmuş dişlerini ve saydam kanatlarının arasından örülmüş hafif pembe parıltıyı görebiliyordum. Sadece küçük değil. Bir yavru. Ve kanatlarının keskin, sivri uçlarına bakılırsa dişiydi; uçları hala yumuşaktı, henüz sertleşmemişti.

Tekrar iç çektim. "Koloninizin geri kalanı nerede?"

Skathrynler yalnız seyahat etmezlerdi. Özellikle de gençler. Ama bu...

Gözlerini kocaman, inanılmaz derecede koyu gözlerle bana dikti; gözbebeklerinin ardında sanki gece gökyüzü gizlenmiş gibi, yıldız ışığı parıltılarıyla bezeli, büyüleyici siyah gözbebekleriydi bunlar.

Yetim mi kalmıştı? Terk mi edilmişti?

Ailesinden zorla mı uzaklaştırıldı?

Hayır, hayır, hayır. Muhtemelen kendi türünü bulamayacak kadar aptal olan bir yarasaya sempati duymuyordum. Kararlı bir şekilde pencereye doğru yürüdüm, onu pervaza koydum ve minik sırtını parmağım ile dürttüm.

"Hadi bakalım. Aileni bulamayabilirsin ama eminim onlar seni bulabilirler. Git... çatı katında falan bekle. Orada biraz takıl ve ciyakla."

Skathryn dramatik bir şekilde titredi, pençeli küçük ayakları üzerinde bana doğru döndü ve beceriksizce bana doğru sürünmeye başladı.

Başımı salladım, manipülasyon yeteneklerini yanlış değerlendirmiş olup olmadığını düşündüm. Elbette soğuğa bu kadar duyarlı olmamalıydılar. Kışın yaratıklarıydılar.

"Hayır, hayır. Kalamazsın. Buradaki işler zaten yeterince zor." Pencereyi daha da açtım ve işaret ettim. "Hadi, git."

Başını eğdi, tiz bir çılgılık attıktan sonra balkonun kenarından aşağıya doğru hızla indi ve bir rüzgar esintisiyle gözden kayboldu. Rahat bir nefes almak için bile fırsat bulamadan, minik, kanatlı bir bumerang gibi açık pencereden geri döndü ve omzuma yapıştı.

Dudaklarımı büzdüm ve yarasaya öfkeli bakışlar fırlattım.

O da hiç etkilenmeden karşılık verdi.

İçimden yavaş yavaş bir iç çekiş daha çıktı. "Bu paramparça olmuş saraydaki her şey hayatımı zorlaştırmaya mı kararlı?"

Yavru buz yarasası yumuşak, memnun bir cıvıltı çıkardı ve boynuma sokuldu; bu kesinlikle istenmeyen ve rahatsız edici bir durumdu. Uçan, zehirli bir kemirgen için garip bir şekilde sıcak olsa bile, ve bu sarayda hiçbir arkadaşım veya müttefikim olmadan mahsur kalmış olsam bile...

Parçalar her şeyi cehenneme mahkum ediyor.

Pencereyi uzun süre açık bıraktım, yaratığın fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini görmek için bekledim.

Yapmadı. Ve... onu gerçekten gitmeye zorlamaya bir türlü cesaret edemedim.

Belki ailesi onu bulurdu, belki de bulmazlardı. Belki de aramıyorlardı bile.

Onu, canavarlarla dolu buz gibi bir krallıkta kendi başına bırakamazdım. Bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi bildiğim için bunu yapamazdım.

BöLüm 9

EVERLY

Mirelda içeri girmeden önce skathryn'i saklamaya vakit kalmamıştı.

Doğrusu, zaten saklanacak kadar zeki olduğundan emin değildim, ama Mirelda kapıyı sertçe çalmasının ardından odaya dalınca bu konu önemsiz hale geldi. Şüpheli görüldüğümün tamamen farkında olarak, minik yarattığın üzerine ellerimi kapattım.

Mirelda ilk başta fark etmedi. Saçımı, sonra elbisemi, aslında tüm bedenimi eleştirel bir gözle incelemekle meşguldü.

“Akşam yemeği için daha resmi bir şeyler giymeniz gerekecek. Kralın emri.”

Daha ince ve daha dayanıksız, demek istedi. Kralın karşısına çıkmak bile, üzerimdeki etkisinden ne kadar nefret etsem de, vücudumu titretmeye yetiyordu. Ve emirlerini çürüten kalbinden bile daha karanlık bir yere sokabilirdi.

Onu kızdırmanın akıllıca olmadığını biliyordum, ama donarak kendimi ele vermek de istemezdim.

“Kral öfkesini kontrol altına alana kadar, ani buz fırtınasına karşı hazırlıklı olmaya niyetliyim.” Bu bulabildiğim en iyi bahaneydi ve tamamen yanlış da değildi.

Sıradan periler bile soğuk hissine tamamen duyarsız değildi. Sadece benim kadar etkilenmiyorlardı.

Mirelda itiraz etmek için ağzını açtı, ancak küçük bir çığlık onu susturdu.

Parçalar cehennemi paramparça etti. Bunun orada kalmasına izin vermemeliydim biliyordum. Hizmetçimin kartal gibi bakışları kapalı

ellerime kaydı.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Yani..." diye bir yalan uydurmaya çalıştım. "Seni ilgilendirmez," diye kibirli bir şekilde bitirdim.

Dudakları öfkeyle aralandı. "Eğer majesteleri için bir risk oluşturuyorsa, o zaman sorun yok."

Gözlerimi kırıştırdım, zehirli bir yaratığı gizlice içeri sokup kralı ortadan kaldırmanın yaygın bir suikast planı olup olmadığını merak ettim. Belki de bunu düşünmeliydim, ancak Frostgrave Kralı'nı ölümlü biri olarak ele almak hiç aklıma gelmemişti.

İçimden bir tiksintiyle ellerimi açtım ve kaçak mallarımı gösterdim. "Binlerce periyi tek nefeste katleden ve haftanın büyük bir bölümünü canavarlarla savaşarak geçiren kral için bir yarasa yavrusunun hiçbir tehdit oluşturmadığını düşünüyorum."

İtiraz etmek için ağzını açtı ama ben sözünü kestim.

"Kralın benden akşam yemeği için uygun giyinmemi istediğini söylemişsiniz, değil mi?"

Pazarlığım açıldı. Sessiz kalmanız karşılığında ben razı oldum.

Bakışları, yüzünü örtmek için kanatlarını tekrar kaldırmış olan minik kar canavarına kaydı. Bir kalp atışı geçti, sonra bir diğeri; ben ise odamda bir kemirgeni besleme gibi şüpheli bir ayrıcalık için huysuz hizmetçimle güreşmeye zihnimde hazırlanıyordum.

Sonunda boğazını temizledi. "Evet. Çok titizdi."

Dudaklarının kenarında, bana daha önce verdiği tüm somurtmalardan çok daha rahatsız edici bir gülümseme belirdi.

İçimden bir ürperti geçti, Batty'yi bir koltuğun koluna oturttum ve Mirelda'nın peşinden dolaba girdim; oradan neyle çıkacağından pek emin değildim.

Henüz dolabın içine girmemiştim ama küvet kadar, hatta belki biraz daha fazla, bilinçli gibi görünüyordu. Mirelda elini sağa veya sola salladığında itaat ederek, ardı ardına göz alıcı seçenekler sunuyordu.

Sonunda dolaptan, kar tanesi kadar yumuşak ve en hafif gümüş parıltısıyla işlenmiş, fırtına grisi ipekten bir elbise çıktı. Kumaş sis gibi hareket ediyor, uzun, akıcı kolları her nefeste dalgalanıyor, ağırlıksız ve tehlikeli derecede narin bir görünüm sergiliyordu. Yaka ve etek boyunca kıvrılmış, kış sembolleriyle bezenmiş ince işlemeler, ışıık doğru açıyla vurduğunda neredeyse parlıyordu.

Üst kısmı vücuduma tam oturuyordu, arkadan kar rengi bir kurdeleyle bağlanıyordu ve en önemlisi, etekler silahımı gizleyecek kadar boldu. Yine de, pek de sıcak tutmuyordu.

Mirelda başını yana eğdi, uzun süre inceledikten sonra, kinci bir kız olduğu için, kısa ve öz bir onay işareti verdi.

Kralın huzuruna çıkma düşüncesi bile sırtımda buz gibi bir ürpertiye neden olurken, en son ihtiyacım olan şey akşam yemeğini titreyerek geçirmek ve onun beni korkak olmakla suçlamasıydı. Ya da daha kötüsü, kırılğan olmakla.

"Kürkle örtülse çok güzel görünürdü, ne dersin?" dedim, bunun doğru olup olmadığıyla hiç ilgilenmeden.

Dolap tamamen sessizleşti, yeni oluşan sessizliğe en ufak bir kumaş sesi bile karışmadı. Bu sadece Mirelda'nın tavrının bir yansıması mıydı, yoksa dolabın kendisini mi gücendirmiştim?

Hizmetçim gözlerini kısarak beni süzdü ve ben de saklayacak hiçbir şeyim yokmuş gibi ona baktım.

"Pekala," dedi bir an duraksadıktan sonra.

Dolapta kısa bir tereddüitten sonra, kürklü bir şal ayaklarımın dibine düştü; tıpkı bir yırtıcının tiksindiği bir leşi ağzından düşürmesi gibi. Ardından, ona uygun bir kol örtüsü de geldi.

Mirelda sırtıttı ama ben yine de, her ne kadar gönülsüzce de olsa, galibiyeti kabul ettim.

Giyindikten sonra, ekranın arkasında, ondan uzakta, hızlı ve ustaca parmak hareketleriyle dalgalı saçlarımı taradı, ardından elmacık kemiklerime ve gözlerime dumanlı bir pigment sürdü. Dudaklarıma daha koyu bir gece mavisi tonu uygulandı ve kirpiklerime obsidyen gibi parıltıyan koyu bir göz kalemi sürüldü.

Boynuma ve bileklerime dolanan, gümüş ve alacakaranlık kristallerinden yapılmış narin zincirler tenime serinlik veriyordu.

O işini bitirdiğinde, kendimi garip bir sakinliğe neredeyse kaptırmıştım. Tam olarak huzur değil, sadece günün benim iznimle ya da iznim olmadan olup bittiğini soğuk bir şekilde kabullenmiştim.

Mirelda son ayarlamayı yaptı ve başıma, portrelerim için taktığım narin taçtan çok daha etkileyici bir taç yerleştirdi. Gümüşten ve buzdan dövülmüş, mızrak halkası gibi sivri uçlu ve bana kendi isteğimle takmadığımı hatırlatacak kadar ağırdı.

Aynaya döndüm. Aynada bana bakan ben, hissettiğimden çok daha derli toplu görünüyordu. Her zerrem kusursuzdu. Asil. Dokunulmaz.

Tıpkı Frostgrave Kralı gibi, güzelce paketlenmiş bir yalan.

Sanki onu düşüncelerimle çağırmışım gibi, hava değişti.

Ortamın sıcaklığı aniden düştü. Odaya bir öfke dalgası yayıldı, tam o sırada uzaktan bir kapının çarpma sesi koridorda yankılandı.

Hareketsiz kaldım.

Belki de son birkaç gündür onu görmek zorunda kalmadığım için oluşan sakinlikti. Huzursuz bir sessizliğe bürünmüştüm. Ama nedense, o sessizlikte, yine gardımı indirmiştim.

Bir hata.

Çünkü şimdi, onun varlığının yoğunluğunu hatırladım. Her şeyi yolundan savuran bir çığ gibi, ezici bir güç. Odaya girdiğinde, istemeden de olsa tüm varlığımın nasıl bir farkındalığa dönüştüğünü hatırladım.

Krala bakmak için döndüm.

Onu kocam olarak düşünmek imkansızdı. Bu kelime, bir dağ geçidini mezarlığa çeviren perilerin dünyasına asla yakışmazdı.

O anda bile, odaya girerken buzdan bir gölge gibi, soğuk bir emir ve yırtıcı bir zarafetle doluydu.

Ceketi acımasız bir hassasiyetle dikilmişti, ruhundan geriye kalanlar gibi simsiyahdı; boğazındaki gümüş tokalar ise yırtıcı hayvanların dişleri gibi keskin ve sivriydi. Her adımı yankılanıyor, ölçülü ve acımasızdı, sanki sarayın kendisi bile yolundan çekilmek için irkiliyordu.

Kalp atışlarım, beklenti ve korkunun düzensiz bir karışımıyla göğsümde gümbür gümbür atıyordu.

O, ruhani ve dokunulmazdı ve her açıdan düşmanımdı. Kibirli ağzının benimkine bastırılmasının, iliklerine kadar işleyen buzdan bir erkekten yayılan o uhrevi sıcaklığın ne demek olduğunu bilmem imkansız görünüyordu.

Bakışları benimkilerle buluştu ve ikimizin de istemediği törenin anısına hapsolmuş bir halde nefes almakta zorlandım.

Göz bebekleri genişledi, irislerinin buzlu yeşilini yuttu, sanki onu o anıya benimle birlikte çekmişim gibi. Gözlerinde içgüdüsel ve dizginsiz bir şey parladı. Bir sonraki kalp atışında kayboldu, her zamanki kibir ve küçümsemesinin altında gömüldü.

Sonunda derin bir nefes aldım ve kendimi onun öldürdüğü insanlara odaklanmaya zorladım. Teyzemin sabırlı elleri, kocasının rahat kahkahası

ve oğullarının muzip sırtışı. Tek tek, onun ellerinde ölen tanıdığım insanların uzun listesini gözden geçirdim.

O lanetli evlilik bağının ikimizde de uyandırdığı her ne olursa olsun, o yine de bir canavardı. Kusursuz dış görünüşüne rağmen.

Çenesi kasıldı. Yüz hatları sert mermerden oyulmuş gibiydi, beni yavaşça baştan aşağı süzdü. Sonra tek kelime etmeden arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü.

Boğazımda düğümlenen bir iç çekişle onun peşinden yürüdüm, manasının soğukluğu hâlâ yolumdaki havayı sarmıştı. Aklıma bir düşünce geldi ve panik içinde odaya şöyle bir göz attım.

Küçük skathryn, onun görebileceği açık bir yerde, sandalyenin üzerinde dinleniyordu. Onu buza mı çevirecekti? Kurtlarından birine mi yedirecekti? Yutkundum, sandalyeye bir göz atmaya cesaret ettim, ama onu bıraktığım yerde değildi. Belki de manası bir yıkım topu gibi içeri girdiğinde saklanmıştı.

Arkasından yaklaştığımda, eli kapıda olmasına rağmen açmadan öylece kaldı. Bakışları bir kez daha, bu sefer daha keskin bir şekilde, sanki sadece varlığımla bile onu gücendirmişim gibi bana kilitlendi.

Sanki onun sevdiği insanları ben öldürmüşüm gibi, tam tersi değil.

"Umarım o derme çatma kulübenizde size temel görgü kurallarını öğretmişlerdir," dedi alçak ve kasvetli bir sesle.

Buz sarkıtlarını emen alçak herif.

Gülümsedim, daha doğrusu dişlerimi gösterdim. "Kralımızın görgü kuralları hakkındaki derslerini kaçırmış gibi görüldüğünü düşünürsek, bu gerçekten de yüksek bir beklenti."

Mirelda kesinlikle kahkaha olmayan, çok sessiz bir öksürük sesi çıkardı. Draven'ın gözleri kısıldı, şaşırmamıştı, sadece belirsiz bir şekilde sinirlenmişti, sanki kurtulamadığı rahatsız edici bir yankıymışım gibi.

Kapıya doğru adımladım, omuzlarımdaki şalı düzelttim ve sehpanın üzerindeki eldiveni alıp tekrar ona döndüm.

Ve kasık bölgemdeki yumuşak giysinin eskisine göre biraz daha ağır gelmesine tepki vermemeye çalışıyordum.

BöLüm 10

EVERLY

Yemek salonu gece yarısı buzundan oyulmuştu, tonozlu tavanlarda dans eden ve kristal duvarlarda parıldayan büyüğü yıldız ışığıyla aydınlatılmıştı. Masanın başında oturan erkek gibi, hayranlık uyandırmak ve rahatsız etmek için inşa edilmiş bir odaydı.

Kral, odadaki tüm havayı emen, soğuk ve ağır bir sessizlik yayıyordu. Yine de, sanki sadece varlığıyla bile halkını boğmuyormuş gibi, kristal kadehinden yudumlarken son derece rahat görünüyordu.

Ya da belki de bu sadece benim düşüncemdi; solundaki ilk sandalyede oturuyordum, ona istediğimden daha yakındım ve onun bakışlarına fazlasıyla maruz kalıyordum.

Saray mensupları bu sessizliği kırmak için canla başla çalıştılar. Sessizliği, yüzeyde tatlı ama altında boşluk olan bitmek bilmeyen boş sohbetlerle doldurdular. Her söz, ustaca onun yönüne doğru savruldu, asla benim yönüme değil; bu sözler, ona buraya kimin ait olduğunu hatırlatmak için paylaşılan anılar geçidiyle desteklendi.

Ve kim yapmadı ki?

Daha gençken, kitaplarımdan ve Wynnienin gece geç saatlerde fısıldadığı hikâyelerden derlediğim, böyle akşam yemeklerini hayal ederdim. Saray törenlerinden nefret ederdi ama yine de bana anlatırdı. Sözlerin bıçaklardan daha derine inebileceği, tek bir yanlış kelimenin kan akıtılabileceği, altın kaplama tuzaklar olduklarını söylerdi.

Yine de, babamın bana tüm görgü kurallarını öğrettiği, hayali akşam yemekleri düzenlerdik. Babamın fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı beni

hazırlamak için yaptığını iddia ederdi. Ben ise her zaman bunun beni kıskançlıktan korumak için olduğunu düşünürdüm.

Şimdi, ipekten giysiler içindeki canavarlarla dolu bir masada oturmuş, dişlerini hançer gibi gösterip buna diplomasi derken, kıskançlık hissetmedim. Sadece onun yanında olmayı diledim. Uyum sağlamak için değil, bütün bu buzlu sirk gösterisini birlikte alaya almak için.

Keşke aynı sebeple ya da sadece bana ters ters bakmak için bile olsa şimdi burada olsaydı. Bu kendini beğenmiş heriflerin, kız kardeşimin öldürücü bakışlarının yanında hiçbir değeri yoktu.

Kucağımdaki kürklü eldiveni sarsmamaya dikkat ederek hafifçe kıpırdandım. O minik bela, ben bakmıyorken içeri kıvrılmış, ısınmak için kürklerin arasına gömülmüş ya da kraldan saklanmış olmalıydı.

Çünkü elbette hayatımın zaten tehlikede olduğu resmi bir mahkeme toplantısına zehirli bir skathryn sokmazdım.

Kralın kurtları buraya kadar olan tüm yol boyunca bana bakıp durdular, başlarını soru sorarcasına yana yatırmış, burunlarını havaya kaldırarak onu koklamaya çalışıyorlardı. Bana birkaç kez şüpheyle baktı ve ben de onun kadar şaşkınmış gibi omuz silktim.

En azından salonda kalmışlardı.

Kulaklarının arasındaki yolu takip ettim, hem onun sıcaklığından hem de derin, düzenli nefeslerinden faydalanarak kendimi sakinleştirdim. Kana susamış soylular denizinde, yarasa muhtemelen tek müttefikimdi.

Evet, o ve Nevara oradaydı, ama Vizyoner odanın diğer ucunda oturuyordu ve her zamanki gibi suskundu.

Bütün bunlardan etkilenmemiş gibiydi. Hizmetçiler bile, bardağını her kaldırdığında doldurmak dışında, ona hitap etmeye cesaret edemiyordu. Başka hiç kimse ona uzun süre bakmıyordu, sanki onun görmesini istemedikleri bir şeyi görmesinden korkuyorlarmış gibiydi.

Ben de aynı duyguyu yaşıyordum, ama geçen hafta bu duygu azalmıştı.

Nevara'nın ise bu durumdan rahatsız olduğu söylenemezdi. Hatta buz gibi soğuk tavrının altında bir yerlerde eğlendiği de belliydi. Kadehinden yavaşça yudum alırken, sanki henüz hepimizin fark etmediği bir sırrı biliyormuş gibi, dudaklarının kenarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Ki, elbette öyleydi.

Hizmetçiler masalar arasında gölgeler gibi hareket ederek, ince buz tabakaları üzerinde dengelenmiş zarif mezeler sunuyorlardı: buzlu şekerle kaplanmış baharatlı kuruyemişler, şekerlenmiş kar yemişleriyle minyatür

tartlar, saydam buzlu armut tabakalarına sarılmış lokmalık fme geyik eti parçaları ve kristalize kraker parçaları üzerinde servis edilen, kış meyvesi sosuyla gezdirilmiş buzlu brie peyniri lokmaları.

İçimdeki fke kabarırken midem guruldadı; daha önce yediğim birçok haşlanmış kök yemeğİ hatırladım.

Diğİer saray mensupları yemeklerini bitirene kadar bekledim, her bir lokmayı bir çırpıda yutmamaya çalışarak doğru atal-bıçak kullandığımdan emin oldum. Karnıma yaslanmış buzdan yarasanın etrafındaki kol kılıfını bir elimle tutmak daha zordu, ama başardım.

Karnım biraz doyunca kadehime uzandım. İçeride, gece yarısı kadar karanlık, gümüş benekli ve kırağıyla kaplı meyvelerle bezeli, sıvı yıldız ışığı parılıyordu.

Burnuma böğürtlen, pamuk şeker, hafif menekşe ve narenciye kokusu dalgalar halinde çarptı. Günlerce tatsız yemekler ve kuru tost yedikten sonra, bu koku kesinlikle baş dndrcyd.

Tereddütle bir yudum aldım. Şarap dilimde yayıldı. Köpüklü, coşkulu, dişlerimin arkasında patlayan minik havai fişekler gibiydi. Sessiz bir i çekiş ağızımdan kaçtı. Daha da fazla içtim.

Belki de bu akşam yemeğİ her şeye rağmen katlanılabilir olur.

Tüm irademi kullanarak, kalanını yemeğim için saklamak üzere kadehi cilalı buz camı masanın üzerine geri koydum.

Bir an duraksadı. Ardından inanmazlıkla karışık bir kahkahanın incecik tınısı geldi.

"Tekrar soruyorum, nerelisiniz?" diye mırıldandı masanın karışısından bir saray görevlisi.

Ses tonu neredeyse elmacık kemikleri kadar keskin, ima ettiğİ şey ise açık ve netti.

Önümdeki tabağı dikkatlice inceledim, hiçbir sorun bulamadım. Avuç ilerimi gizlemeye zen gstermiştım, ama yüzümde bir kırıntı mı vardı? Bir şey mi dökmüştüm? Aşağıya baktım, ama elbisemde şarap lekesi yoktu.

Sonra gözlerim kadehime takıldı. Aptal, parıldayan, enfes içecek dolu kadehim, tabağımın yanlışı tarafında gururla duruyordu, sanki benimle alay ediyormuş gibi.

O kadar küçük bir sosyal gaf yapmıştım ki, aklı başında herhangi bir ortamda fark edilmezdi, ama burada, yılanlar arasında, kan lekesi gibiydi. Gülmek ve ieçeğimi o saçma suratlarına fırlatmak istedim...

Ama bu, iyi şarabın israfı olurdu.

Kral bana cevap yazma zahmetinden kurtardı.

"Leydi Thessara," sesi havayı adeta kırbaçladı, en ufak bir eğlence yankısını bile susturdu. "Kimin geçmişini merak ediyordunuz?"

Yutkundu ve yüzü bembeyaz oldu. "Sizin... Kraliçenin, Majesteleri."

"Yine de ona bu şekilde hitap etmeyi ihmal ettiniz." Ses tonu, tıpkı taht odasında olduğu gibi, aldatıcı bir şekilde kayıtsızdı.

Veliaht kızı idam etmeden hemen önce.

Yanındaki saray mensupları, kendilerini eğlendirme gibi soylu bir amaç uğruna kendi içlerinden birini feda etmeye seve seve razı olmuş, neredeyse gizleyemedikleri bir keyifle olanları izliyorlardı.

Leydi Thessara başını olabildiğince eğdi. "Özür dilerim, Majesteleri—Majesteleri," diye düzeltti. "Görünüşe göre kendi yetiştirilme tarzımı unutmuşum."

Başını kaldırmadı. Odadaki herkesin gözü bu tehlikeli sahneye dikilmişti.

Göğsüm sıkışmıştı ve minik yarasam bile tamamen hareketsiz kalmıştı.

Fakat Kral Draven sadece başını salladı, çenesini keskin bir şekilde aşağı doğru eğdi. "Gerçekten de."

Odanın dört bir yanından cesur bir kişi sohbeti yeniden başlatmaya cesaret edene kadar, birkaç donuk kalp atışı kadar sessizlik hüküm sürdü. Ses seviyesi önceki kadar yüksek olmasa da, kısa süre sonra odada tekrar düzenli bir ses uğultusu duyulmaya başladı.

Başka hiç kimse bana bir yorum yöneltmeye cesaret edemedi ve kral da dikkatini karşımda oturan adama çevirmişti.

Skathryn ve ben sonunda aynı anda nefesimizi verdik. Tam solumdaki bir figür öne eğilirken, o rahatsız edici kadehe tekrar uzandım.

"Buraya ilk geldiğim gece ben de aynısını yaptım," diye mırıldandı erkek, sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle. "Saldırıya geçmekte hızlılar. Yardım etmekte daha yavaşlar. Kış Mahkemesi avlarını kolay avlar."

Ona bakmak için hafifçe döndüm.

Orada bulunan az sayıdaki kişiden biriydi ve beni görmezden gelme numarası yapmamıştı; daha ziyade solundaki peri lorduyla derin bir sohbeta dalmıştı.

Şimdi ise, sanki kortu çoktan kazandığı karmaşık bir oyunmuş gibi sandalyesine yaslanmıştı. Kuzgun siyahı saçları özensiz bir topuz

yapılmıştı, birkaç gevşek tel ise ensesine doğru, kesinlikle tesadüfi olmayan, zahmetsiz bir dağınıklıkla dökülüyordu.

O, Winter'dan değildi, bu çok açık.

Teninin güneşten bronzlaştığını, yüz hatlarının keskin ve alaycı bir zarafetle bezendiğini söyleyebilirim. Ama beni asıl büyüleyen gözleriydi. Kehribar rengi alevler, altının her tonuyla parıldıyor, köşeli ve kalın, koyu kirpiklerle çerçevelemişti. Sonbahar yapraklarını ve canlı kamp ateşlerini anımsatıyordu.

Shard Ana yardım et bana... yakışıklıydı. Hayatta kalma içgüdülerinizin dualar fısıldamaya başlamasına neden olan türden bir yakışıklılık. Baştan çıkarıcılığın belayla sarılmış ve alaycı bir gülümsemeyle bağlanmış hali gibi görünüyordu.

Güzel şeylere güvenmezdim. Özellikle de tüm sırlarınızı biliyormuş gibi gülümseyen ve sadece fiyatlarını söylemeyi bekleyen güzel şeylere hiç güvenmezdim.

Yine de minnettardım. Müdahale etmesine gerek yoktu ama işte buradaydı, buz ejderhalarıyla dolu bir odada bana bir ip atıyor ve yardımını kabul etmeye cesaret etmemi bekliyordu.

"O zaman içlerinden herhangi birinin beni av gibi bir şey sanması talihsizlik olurdu," dedim sırtarak, aslında hissetmediğim tüm özgüveni sözlerime yansıtarak.

Kadehini sessizce kaldırdı, alaycı gülümsemesi daha da genişledi.

Göğsümün derinliklerinde hafif bir sıcaklık hissi oluştu, neredeyse bir teselli gibiydi, ta ki rüzgar daha da şiddetli bir şekilde uluyana kadar. Kral Draven'in bakışları yüzümün yan tarafına saplandı, o kadar keskin ki, ona bakmadan bile hissettim.

Kristal kadehinden, az önce şahit olduğu anı değerlendirmek için sanki sonsuz zamanı varmış gibi bir yudum aldı. Kaşlarının arasında, ince ama anlamlı bir çizgi belirdi.

Sanki beni değerlendiriyordu.

Oturduğum yerde doğruldum, vereceği her türlü yargıya kendimi hazırladım, ama bir kapının gıcırtısı beni kurtardı. Odadaki hava bir kez daha değişti.

Konuşma, bir hizmetlinin krala dikilmiş bakışlarıyla öne doğru koşmasıyla kesildi. Hizmetli, meraklı saray mensuplarının bile duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler mırıldanmak için eğildi. Tam o sırada karşımda oturan hizmetli belirgin bir şekilde boğazını temizledi. Her

ne kadar kaşlarını çatmış bir şekilde masadaki diğerlerine bakıyor olsa da, hizmetlinin sözlerini etkili bir şekilde örtmüştü.

Söylediği her neyse, kralın çenesini sıktı. Kral Draven yanındaki adama döndü.

"Generalim." Kapıya doğru başını eğerek net bir emir verdi.

Adam elini yüzünün üzerinden geçirerek, simetrik yüz hatlarını bozan yara izlerinin haritasını vurguladı. Çenesini hafifçe eğerek masadan kalktı. Kral da aynı şekilde, Lord General'i tek kelime etmeden odadan çıkardı.

Midem daha da kasıldı, kaburgalarım da korku kıvrıldı.

Sarayın surlarının dışındaki buz canavarlarını, bugün avdan yeni döndüklerini düşündüm. Başka bir şey mi oldu acaba?

Masadaki diğer hiç kimse gözünü bile kırpmadı. Bu, endişelenmedikleri anlamına mı geliyordu?

Olmamam mı gerekiyor?

Donmuş canavarlar hakkındaki cevapları incelemeye zar zor vakit bulmuştum ki, karşımda duran canavarlar, katı yöneticilerinin yokluğundan cesaret alarak dişlerini gösterdiler.

Masadan öbür taraftan yapmacık bir ses geldi: "Çok sessiz biri."

Onu kül rengi saçlı ve mor gözlü bir kadına kadar takip ettim. Başındaki taç, kendi öneminin parlayan bir simgesi gibi, neredeyse bir taç gibi görünüyordu.

"Kralın onu kış uykusuna yatması için kuleye kilitletiğini varsaydım," diye yorum yaptı, ancak bunu odanın her yerinden duyulacak kadar yüksek sesle söylediği için belki de ima yoluyla söylemiş olabilirdi.

"Çatalı nasıl kullanacağını hâlâ öğreniyor sanıyordum," diye araya girdi bir başkası, kırık cam parçaları gibi bir kahkaha atarak. "Sonuçta o bir köylü olarak büyüdü, değil mi?"

"Demek akbabalar yine iniyorlar," diye mırıldandım.

Bu düşüncenin içimde kalmasını istemiştım... ve bu planım feci şekilde başarısız oldu.

Masadaki herkesin yüzünde şaşkınlık dolu ifadeler belirdi; kimisi benim de bu oyuna katıldığıma sevinirken, kimisi de konuşabiliyor olmama şaşırmış gibiydi. Hepsi de bana doğru yaklaştı.

"Hayır, hayır. Eminim duymuşsunuzdur." Bu sefer konuşan bir erkekti, dudakları acımasız bir sırıtişla yukarı kıvrılmıştı.

Yanına ikizi olması gereken bir kız oturdu. Mor gözlerindeki ve ince çenesinin hafifçe yukarı doğru kıvrılmasındaki bir şey hafızamı

kurcalıyordu ama erkek kardeşi tekrar konuşmadan önce ne olduğunu hatırlayamadım.

"O, Elarion'un o şerefsizi."

Bu söz, masanın ortasına atılmış bir meydan okuma gibiydi ve amaçlandığı tüm güçle yemek salonunda yankılandı.

Pi.

"Babası, saraya gitmek için en son birlikte olduğu fahişeden her ayrıldığında, malıkanesinin koridorlarında dolaşan o garip küçük piç çocuktan bahsediyor," diye devam etti, hikayesinin salondaki diğerlerinin dikkatini çekmesinden keyif alarak.

Zoraki bir gülümseme takındım, gerçi bu gülümseme yatıştırıcı olmaktan çok vahşi bir gülümsemeye benziyordu. Yaratıcıydı, bunu kabul etmeliyim, ama iki konuda yanılıyordu.

Babam, elinden geldiğince fahişelerinden asla ayrılmazdı, hele ki mahkemeye hiç gelmezdi; varlığımı da asla kabul etmezdi.

Kadehimi tekrar kaldırdım, tek bir yerinde söylenmiş sözle erkeği kaç şekilde yerle bir edebileceğimi ve mahkemenin zaten benden nefret ettiği bir ortamda bunun sosyal sonuçlarının buna değip değmeyeceğini düşündüm.

Ben karar veremedim, sonbahar elçisi olduğunu sandığım erkek tekrar konuştu, bu sefer daha yüksek sesle.

"Sonbahar Sarayı'nda, pilik gibi eski moda kavramlara bağlı kalmayız," dedi rahat bir şekilde. "Kan kandır, g güçtür, nasıl elde edilirse edilsin. Her zamanki soylu kibirinden ferahlatıcı bir değişiklik, değil mi?"

Birkaç saray mensubu şaşkınlıkla nefeslerini tuttu ve onun karşılık olarak yüzündeki sırtış son derece şeytaniydi.

Gülmekten boğazım düğümlendi. Bana Wynnıe'yi hatırlattı ve bu ona güvenmemi sağlamasa da, onu biraz da olsa sevmemem imkansızdı.

Bana göz kırptı; bu, mstehcenlikten ziyade stratejik bir hareketti ve ortak bir alay anında kurulan bir ittifakı ilan ediyordu.

Neredeyse ben de gülümsedim. Neredeyse.

"Elbette, Lord Soren," dedi masanın uzak ucundan tanıdık bir ses, kısık ama net. "Ama onların düşüncelerini blmeyelim. Kralımızın, Kader tarafından seçilmiş kraliçesinin soyu hakkındaki düşüncelerini duymaya çok istekli olacağını biliyorum... ki bu da..."

Nevara başını kapılara doğru eğdi, "...her an açılabilirler."

Dudaklarını hafif bir eğlence ifadesiyle bükerek, şarabının son yudumunu tek bir hareketle içti. Bütün masayı tek bir cümleyle nasıl susturduğunu fark etmemiş gibi yaparak bir kadeh daha kaldırdı.

Tıpkı elçi örneğinde olduğu gibi, beni koruyup korumadığından, benim iyiliğim için mi, kralın iyiliği için mi yoksa kendi gizemli planları için mi koruduğundan emin değildim.

Ama yine de minnettardım.

Sonbahar elçisi kadehini kaldırarak sessizce, "Bravo!" dedi.

Ben de şarabımın geri kalanını bitirdim. Dayanışma amacıyla, evet. Ama aynı zamanda Nevara'nın hediyelerine ihtiyacım olacağını bilmek için ona ihtiyacım olmadığını da biliyordum.

BöLüm II

EVERLY

Kapılar açılmadan saniyeler önce sıcaklık aniden düştü.

Yemek salonuna yavaş ve sinsice bir dalga halinde soğuk doldu. Frostgrave Kralı odaya adım attığı anda sessizlik daha da derinleşti.

Lord General geri dönmedi.

Onları buradan uzaklaştıran her neyse, Kış Ordusu'nun başını meşgul edecek ve Kral Draven'ın manasında erimiş bir öfke dalgası yaratacak kadar ciddi idi. Gücündeki öfkenin şiddeti, titremeyi önlemek için skathryn'i daha sıkı tutmama ve onun sıcaklığına güvenmeme neden oldu.

Kral, şüpheyle gözlerini kısarak odayı şöyle bir süzdü.

"Görünüşe göre çok ilgi çekici bir konuşmayı kaçırmışım." Saray mensuplarını tek tek incelerken ses tonunda kayıtsız bir ölümcüllük vardı.

Kimileri takdire şayan bir şekilde soğukkanlılığını korurken, diğerleri yerlerinde kıvranıyordu. Bana sataşan adam o kadar bembeyaz olmuştu ki neredeyse saydamlaşmıştı.

Kral, sanki kibar bir soru soruyormuş gibi, ama aslında bir suçlama yöneltmiyordu ve "Lord Floren?" diye sordu.

Adam erkeğe hitap etse de bakışları Nevara'ya kaydı. Nevara şarabından bir yudum aldı ve çenesini hafifçe aşağı doğru eğdi.

"Biz sadece... şaka yapıyorduk, Majesteleri." Lord Floren kendinden emin görünmeye çalıştı ama sesi bir an öncekinden bir oktav daha tizdi.

"Örneğin?" Kral Draven'ın ses tonundaki sessiz otorite, tüylerimi diken diken etti ve bu sözler bana yöneltilmemişti bile.

Lord Floren sessizce başını salladı, bunun üzerine kral dikkatini, kül rengi tenli ikizinin karşısında, saray mensubunun diğer tarafında oturan

kadına çevirdi.

Kadın yutkundu. "Majesteleri, kendisi kraliçenin soyuna değindi."

Kralın aurora gözleri zümrüte yakın bir renge büründü. Bu, buzun masanın üzerinden Lord Floren'e doğru ilerlemesinden önceki tek uyarıydı.

Adam acı dolu bir inilti çıkardı, kolunu tutarak yüzünü buruşturdu. Elinin altında, kararmış damarlar, bir camın üzerinde örümcek ağı gibi yayılmış mürekkep gibi çatlaklar halinde derisine işlemişti.

Nefesi havayı buğulandırdı, düzensiz nefes verişleri huzursuz sessizliği bozdu. Kirpiklerinde ve gece mavisini saçlarının pürüzsüz tellerinde kristaller oluştu. Parmaklarını göğsüne sıkıca bastırdı, tırnakları hastalıklı bir mavi tonundaydı.

Midem bulandı. En son istediğim şey, bir perinin daha kralın korkunç buz heykellerinden birine dönüşmesine şahit olmaktır. Bir ömür için fazlasıyla kabus malzemesi görmüştüm zaten.

"Dediği gibi, sadece bir şakaydı," dedim sessizce. Ama özellikle de bunu vurgulayarak.

Kral başını yavaşça ve bilinçli bir şekilde bana doğru eğdi.

"Kraliçelerine yapılan hakaret, bana yapılan hakarettir." Sesi alçaktı ama odada gök gürültüsü gibi yankılandı.

Her şeyin onun gücüne, gururuna bağlı olması beni rahatsız etmemeliydi, ama garip bir şekilde hayal kırıklığına yakın bir duygu göğsümde sızdı. Üstelik yemek masasında benim adıma insanları idam etmesini de istemiyordum.

Bu, delilik okyanusunda bir damla daha delilikti sadece.

Kimse kıpırdamaya ya da konuşmaya cesaret edemedi, hele ki saray mensubunu savunmak için söz almak hiç söz konusu değildi. Elçi bile alışılmadık bir şekilde hareketsizdi. Kral Draven, sanki hiçbir şey olmamış gibi kadehini kaldırıp içmeye başladı.

Yavaş yavaş, don geri çekilmeye başladı. Saray mensubu, Kış Kralı'nın salonunda parçalanacak bir heykel daha olmayacaktı, ama hasar yine de verilmişti.

Donma nedeniyle derisi çatlamış, nefesi sık, yüzü ölümden beter solgundu ama yaşayacaktı. Kraldan durmasını istediğim için mi? Yoksa ceza her zaman bu kadarla mı sınırlı kalacaktı?

Hizmetliler, akşam yemeğinin ilk yemeğiyle dolu gümüş tepsilerle yemek salonuna dönene kadar oda buz gibi sessiz kaldı.

O güç gösterisinin ardından, öncesinde duyduğum iştah tamamen kayboldu.

Sandalyemde kaskatı oturmuş, titreyen kaçak yolcumu sıkıca kavramamaya çalışıyordum. Skathryn titriyordu. Kralın manasını kullandığını görmemişti ama bunu hissettiğinden hiç şüphem yoktu.

Bu sefer sessizliğe ilk giren, tembel bir zarafet ve hesaplı bir çekicilikle hareket eden Sonbahar elçisi oldu.

“Kraliçe Everly, kendimi düzgün bir şekilde tanıtamadığımın farkındayım. Adım Soren Redthorne, Sonbahar Tacı'nın elçisiyim, ama lütfen bana Soren diye seslenin.”

Kral dışarıdan herhangi bir tepki vermedi, ancak manası gerildi.

Ona hem nezaket hem de minnettarlık içeren bir baş selamı verdim. "Resmi olarak tanıştığımıza memnun oldum."

Karşımdaki sessizlik aniden ve güçlü bir şekilde, bir tasma gibi omurgamı sardı. Fark etmemiş gibi davrandım ve Lord Redthorne—Soren—benimle birlikte bu sahte cehalete katıldı.

Onun kadar kurnaz bir erkeğin, masanın başından zehir gibi yayılan gerginliği fark etmemiş olması imkansızdı, ama yine de başını rahatça salladı ve kadehinden bir yudum aldı.

“Sizi saray bahçelerinde pek görmedim ama eminim görevleriniz sizi oldukça meşgul etmiştir.” Bu sıradan bir sohbetten öte, nerede olduğuma dair spekülasyonlara doğrudan bir cevaptı.

Sonunda ona fazlasıyla hak ettiği gülümsemeyi verdim. "Gerçekten de öyle."

“Pekâlâ.” Kadehindeki şarabı gelişigüzel çevirdi. “Eğer önümüzdeki günlerde bu durum değişirse, rehberlik etmekten memnuniyet duyarım. Saray, onun ruh hallerini henüz öğrenmeye çalışan bizler için... acımasız olabilir. Ama sadece bahçeleri bile donmaya değer.”

"Saray" kelimelerini özellikle vurguladı. Acaba sarayı, yarı bilinçli yapıyı mı kastediyordu, yoksa yanımda duran o hırçın, vahşi adamı mı kastediyordu? Az önce, kendisine dolaylı yoldan hakaret ettiği için bir erkeğin canını neredeyse alan aynı adamdan bahsediyordu.

Dudaklarım aralandı, sonra tekrar kapandı. Elçi cesurdan da öteydi, adeta ölüm arzusuna sahipti.

Görünüşe göre, kralı sonunda çok fazla zorlamıştı. "Maalesef Lord Redthorne, karım cömert teklifinizi reddetmek zorunda kalacak, çünkü görevleri onu öngörülebilir gelecekte meşgul etmeye devam edecek."

Eğer kafamda yankılanan karımın sözlerinin ötesini düşünebilseydim, krala benim adıma konuşması hakkındaki düşüncelerimi memnuniyetle iletirdim.

Teknik olarak doğruydı, ama yine de ezbere bilmem gereken bir senfonide beklenmedik bir akor gibi içimde yankılandı.

Soren, gücenmiş gibi görünmek yerine, tıpkı kurabiye çalmayı başarmış yaramaz bir çocuk gibi gülümsedi.

"Evet, öyle." Sandalyesinde doğruldu. "Teklif geçerliliğini koruyor."

Kral benim yerime tekrar konuşmadan önce ben konuştum: "Takvimim müsait olduğunda bunu aklımda tutacağım."

Varoluşumun tamamen kralın keyfine bağlı olması, ömrümün geri kalanını onun boyun eğmesiyle geçireceğim anlamına gelmiyordu.

Yanımda duran buz gibi soğuk herifin kaskatı kesildiğini hissettim. Soren, sanki hiçbir şey olmamış gibi nazıkçe başını salladı ve şükürler olsun ki sohbet yeniden başladı. Saray mensupları bana karşı artık gözle görülür şekilde daha saygılıydılar; bu durum için minnettar olmaya çalıştım, sığ ve iki yüzü doğalarından nefret etmek yerine.

Konuşmanın sıkıcılığı ve yanımdaki somurtkan tavır yüzünden, hapishanede olsam da olmasam da odalarım geri dönmeye fazlasıyla hazırdım.

Koğuşumuza dönüş yolunda öyle yoğun bir sessizlik hakimdi ki, boğucu bir hal almıştı. Kurtlar bile ürkütücü bir sessizlikle, birkaç metre gerimizden ilerliyorlardı. Aklımda çok fazla düşünce, çok fazla soru vardı ve hiçbirinde iyi bir cevap bulamıyordum.

Ve yine de... gözlerim sürekli ona kayıyordu.

Kocam.

Yanımda duran erkeği tanımlamak için kullanabileceğim sayısız renkli kelime ve ifade arasında "kocam" kelimesi en son seçeceğim kelime olurdu, ama o da bu kelimeyi kullanmadığı için çocukça davranmak istemedim.

Söz konusu adam tek kelime etmeden yanımda yürüdü; her adımında duvarlarda buzlanma oluşuyor, yerde ağlar gibi kırağılar belirliyordu. Elleri yumruk şeklinde yanlarında sıkılıydı ve çenesindeki kas her birkaç adımda bir kasılıp gevşeyip tekrar sıkılaşıyor tik taklıyordu.

Ondan yayılan güç, durağan, buz gibi dalgalar halinde ayak bileklerimin etrafında dolayıp omurgamdan yukarı doğru fısıldayarak, havayı ardıc ve yeni yağmış karın sinir bozucu kokusuyla doldurdu.

Sessizlik kırılma noktasına kadar gerildiğinde, öz kontrolümle olan savaşımı kaybettim.

"Bu gece ne oldu?" diye sordum, kendimi durduramadan.

Saray mensupları ve elçi onun öfkesini daha da alevlendirmiş olabilirlerdi, ancak öfkesi odadan çıktığı anda başlamıştı.

Yürümeye devam etti, her adımda ayak sesleri daha da yankılanıyordu, sanki kalenin kendisi nefesini tutmuş gibiydi.

İçimden bir ah çekerek tekrar denedim. "Lord General'den bahsediyorum. Akşam yemeğinin ortasında ikinizi de çağırarak kadar önemli olan neydi?"

"Sizi ilgilendiren bir şey değil."

Gözlerimi kırıştırdım, sabır için yavaşça derin bir nefes aldım. Kibirli tiranın fark edemediği şey, saraya veya krallığa yönelik bir tehdidin, özellikle de ailemin kalan kısmı dışarıda ve potansiyel olarak risk altındayken, aslında benim de çok büyük bir endişem olduğuydu.

Ama ona bunu söylemedim ya da kız kardeşimden bahsetmedim, çünkü onun varlığını tamamen unutmasını çok umuyordum. Artık yüksek rütbeli bir kadın olduğu için bu mantıksız bir istekti, ama yine de ondan bahsetmekten kaçındım ve bunun yerine farklı bir taktik denedim.

"Yani, onlara gülümsemem gerektiğinde onlar bizim insanlarımız, ama önemli bir şey olduğunda sizin insanlarınız mı oluyorlar?" Ses tonuma haklı bir öfke kattım ve bu öfke devam ettikçe daha da samimi hale geldi. "Eğer benim endişelenmemi istemiyorsanız, belki de beni Kraliçe olmaya zorlamamalıydınız."

Öfke kontrolüm suya düştü.

Ortak salonumuzun dışındaki muhafızların yanından geçerken Kral Draven kaskatı kesildi. Kapı arkamızdan kapandıktan ve kurtlar nöbetçi olarak yerlerini aldıktan sonra bana döndü ve bakışlarının ağırlığıyla beni adeta dondurdu.

"Eğer sadece unvan olarak değil, gerçekten kraliçe olmak istiyorsanız, bu konuma yakışır tek bir nitelik sergileyerek başlayabilirsiniz."

Frostgrave Kralı'nın vahşetlerini işlemiş bir erkekten gelen eleştiriyi umursamamalıydım, ama yine de hangi eksikliklerden bahsettiğini merak ettim. Yeterince yapmacıklık mı yoktu? Yeterince acımasızlık mı yoktu?

Yeterli değil.

“Yemek masasında rastgele yapılan sakatlamalara itiraz ettiğim için özür dilerim,” diye dişlerimi sıktım. “Diplomaside kurtarıcı nitelikler olduğunu düşünmüştüm, ama yanıldığımı görüyorum.”

İleri doğru sinsice ilerledi, ben duvara sıkışana kadar. Sonra başının yanındaki taşa bir elini dayadı, sanki bu onu dengeleyecekmiş gibi. Ondan güçlü bir mana dalgası fırladı, taşı kapladı ve buzla örttü.

Kar ve ardıç ağaçları üzerime çöktü, sırtımdaki buzla alakası olmayan bir ürperti tüm vücudumu sardı.

“Bir kez daha,” sesi alçak ve karanlıktı, “her kelimenle cehaletini sergiliyorsun, Karım.” Sesi alaycı olmaya çalıştı, ama tek bir kelimeye ilkel bir şey sızdı. “Krallığı hizaya sokmakta hiçbir tesadüf yok.”

Çenemi kaldırıp ona doğru döndüm, vücudundan benimkine yayılan sıcaklığın çelişkisini ve hakaretini görmezden geldim, bir yandan da tırnaklarım avuç ilerimi kemiriyordu. “Eğer cehaletime bu kadar karşıysanız, neden beni karanlıkta tutmakta ısrar ediyorsunuz?”

“nk zaten yönetme görevine layık olmadığınızı kanıtladınız,” diye karşılık verdi, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Elbette hayır. şanlı kral konuşmuştu ve dolayısıyla hükmü doğruyd.

Onun görevden alınması kanım kaynadı, bir yandan da kraliçe olmakla hiç ilgilenmediğimi kendime hatırlatıyordum. Her halükarda, herhangi bir şeye hükmetmek için yeterince uzun süre burada kalmayacaktım.

“Yani mahkemenin öğreneceği bir şey yok mu?” Ses tonum alaycıydı ve onun umursadığı tek şeyi, gururunu, yüzüne fırlattım. “Elbette kendi krallığım hakkında onlardan daha az şey bildiğim için benimle alay etmeyeceklerdir. Yoksa gizlice bunu mu umuyorsunuz ki, öğle yemeğinde daha fazla vatandaşınızın yüzünü bozabilesiniz?”

Onun manasının bir başka dalgası beni de sardı. Bu, daha önce ondan gördüğüm, şimşek gibi akan ve yoluna çıkan her şeyi yakıp kl eden öfkeyle aynı değildi.

Hayır, bu daha da kötüydü.

Sessiz ve kontrollüydü, patlamaya hazır, tehlikeli bir fkeydi.

Parmaklarım krk eldivenin içinde daha da sıkıca kıvrıldı, yavru yarasanın uykulu bir şekilde kıpırdandığı yumuşak, ipeksi sıcaklığa dokundum; bu, dünyanın tamamen donup kalmadığının küçük bir hatırlatıcısıydı.

Öfkesinin ezici ağırlığı altında ezilmemek için büyük çaba sarf ettim, ama daha önce de öfkeli erkeklerle karşı karşıya gelmemiş miydim? Belki de bana hiçbir zaman saygı duymayacaktı, ama şimdi geri adım atarsam kesinlikle duymayacaktı.

Hele ki ikimiz de haklı olduğumu biliyorken.

Yanaklarıma neredeyse değecek kadar yakın bir mesafeden acı bir nefes verdi. Bakışları bir anlığına dudaklarıma kaydıkdan sonra yavaşça geri çekildi ve elini duvardan çekti.

Doğruldu, omuzları gergindi, hâlâ bana fazlasıyla yakın duruyordu. Tam da konuşmadan dönüp gideceğinden emin olduğum anda, dudakları aralandı.

"Bir saldırı oldu." Ağzı, sanki kelimeler kül tadındaymış gibi büküldü. "Ve evet, bunun haberi yakında kesinlikle yayılacak."

Birden durdum.

"Unseelie mi?" diye sordum, yüzümden kan çekilmişti.

Başını salladı. "Buz canavarları."

Bu daha mı iyiydi? Daha mı kötüydü? Unseelie'lerin köle aldıkları biliniyordu, ancak canavarlar yiyeceklerini tüketmeden önce onlarla oynamayı severlerdi. Her iki kader de ölümden daha kötüydü.

"Nerede?" Bu kelime fısıltı gibi ağzından çıktı.

Wynnie yakınlarında değil. Başka herhangi bir yerde.

"Bir köy. Icereach Geçidi'nin yakınlarında," diye yanıtladı, sesindeki önceki zehirli tondan birazı kaybolmuştu.

Wynnie'nin mülkü güneydeydi, Icereach Geçidi'ne günlerce uzaklıktaydı.

İçime öyle güçlü bir rahatlama hissi yayıldı ki, kendimi bir canavar gibi hissettim. Birinin kız kardeşi, ebeveyni veya çocuğu zarar görmüştü. Benim başıma gelmediği için bu kadar minnettar olmak yanlış mıydı?

"Kaç tanesi öldü?" diye temkinli bir şekilde sordum, cevabı öğrenmek isteyip istemediğimden emin değildim.

Ne olmuş olursa olsun, Lord General'i akşam yemeğinden kalkmaya çağırmaya yetecek bir olay yaşanmıştı.

Kral bir an tereddüt etti, bu da beni dehşete düşürmeye yetecek kadar uzun sürdü.

"Hepsi." Sözleri dişlerinin arasından zorla çıkardı.

Nefesim kesildi. Hepsi bu kadar mı?

"Nasıl-"

"Bir Tharnok sürüsüydü," diye yanıtladı ben sorumu bitirmeden önce.
Midem alt üst oldu.

Derlemelerimdeki basit taslak hallerinde bile Tharnoklar yaşayan kâbuslardı. Kurt benzeri vücutları pıhtılaşmış obsidyen kürkle ve buz gibi pullarla kaplı, devasa, grotesk yaratıklardı; ancak genellikle mezarlıklarda, türbelerde, eski gömü alanlarında dolaşıyorlardı.

Ve... hep yalnız avlanırlardı.

Kralın gözlerine baktım, öfke ve acı gördüm... ama şaşkınlık değil. Tharnokların sürüler halinde avlanması onun için alışılmadık bir durum değildi, oysa öyle olması gerekirdi.

Kış Sarayı'nda, belki de tüm Aerivelle'de, bir şeyler çok ters gidiyordu ve bu tersliğin belirtilerini daha yeni yeni hissetmeye başladığımız konusunda kötü bir hisse kapılmıştım.

Bölüm 12

DÖRTNALA KOŞMAK

Apack.

O basit kelime beni hâlâ etkisi altına almıştı. O kelime beni öfkeliendiriyordu.

Eryx avlanmaya başlamak için gitmişti, ama yakında ona katılmam gerekecekti. Sıradışı davranan ilk buz canavarları değillerdi. Zaten tüm haftayı köy köy dolaşarak, her geçen gün daha vahşi ve kurnaz hale gelen canavarları avlayarak geçirmiştım.

Göğsüme acı bir tat yayıldı, tıpkı bir Unseelie hançeri gibi saplandı.

Parça Ana'nın planı bu muydu? Peri ordularının Kış'ı tüketip, hiç peri kalmayana kadar orada kalmasına izin vermek miydi?

Gelinime, ülkeyi kasıp kavuran lanetin vaat edilen çözümüne tekrar baktım. Güya öyleydi. Ama şimdiye kadar, tek kanıtladığı şey başımın belası olmaktan başka bir şey olmamıştı.

Buz gibi gözlerini bana dikti, bakışlarında cevaplamaya hiç niyetim olmayan sorular dönüp duruyordu.

Kader onu gelinim olarak seçmiş olabilir, ama Parça Anası'na bile güvenip güvenmediğimden emin değildim, hele ki yeni ve çok zorlu karıma hiç güvenmiyordum. Özellikle de ikimizi de zincirleyen şeylerden beni sorumlu tutmakta ısrar edip, uğruna kan döktüğüm krallığa hakkı varmış gibi davrandığında.

Ben açıklama yapmayınca boyalı dudaklarını büzdü ve ben de bakışlarımı zorla ondan kaçırdım. Hâlâ dilimde tadını hissedebiliyordum, hâlâ kanımda onun baş döndürücü çekimini, hâlâ benimkinden sadece birkaç santim uzakta olan bedeni ele geçirme arzusunu hissedebiliyordum.

Aramıza mesafe koymak için bir adım geri çekildim, damarlarımdaki manayı biraz olsun geri çekmeye çalıştım.

Gitgide daha güçlü, daha vahşi bir hal alıyordu ve onun yakınlığı bunu daha da alevlendiriyor gibiydi. Ancak benimkini bu kadar yoğun bir şekilde kışkırtan şeyin onun kendi enerjisi mi, evlilik bağı mı yoksa genel olarak sinir bozucu doğası mı olduğunu söyleyemezdim.

"Tharnoklar neden sürüler halinde seyahat etsinler ki?" diye sordu sonunda.

"Parça Ana gizemli yollarla hareket eder." Ses tonumdaki acılığı gizleyemedim.

Elbette nedenini az çok biliyordum, ama isteksiz gelinimle zaten istediğimden çok daha fazlasını paylaşmıştım ve bunu da sadece haklı olarak sarayda kendini idare edemeyeceğini belirttiği için yapmıştım. Muhtemelen yakında tekrar ayrılmak zorunda kalacaktım ve onun üzerinde kullanabilecekleri her şey, cephaneliklerindeki bir başka silah olacaktı.

Ama daha da önemlisi... yapmak istediğini yapmak için bilgiye ihtiyacı yoktu. Sadece Kış Gündönümünü atlatmamız gerekiyordu.

Sonra... krallık istikrara kavuştuğunda, sonrasında ne olacağı konusunda endişelenirdim.

Sinirle kıpırdandı, tüm akşam boyunca sıkıca tuttuğu o gülünç koluğuna ellerini daha da derine gömdü, tıpkı akşam yemeği boyunca yaptığı gibi kıpır kıpırdı. Akşam yemeğindeki cadıların her hatasını tahtı baltalamak için kullanacaklarını anlamamış mıydı?

Tabii ki hayır. Bedelini ödeyecek olan kendisi olmadığı için bunun için endişelenmesine gerek yoktu. Krallık yıkılırsa, onu bir arada tutacak olan ben olacaktım, o ise arkasına yaslanıp bu başarıyı nasıl gerçekleştirdiğini yargılayacaktı.

Hainler monarşileri devirdi, ama o benim sıradan sakatlığıma duyduğu haklı öfkeyle huzur içinde oturabiliyordu; masadaki insanların kaçının çoktan komplo kurduğunu, Parça Ana'nın bizim yerimize onları yüceltmesi için dua ettiğini bilmenin verdiği güven duygusundan uzaktı.

Üstelik bu, toprakların kaosa sürüklenmesi ve Unseelie'nin kapılarımızda beklemesi olmadan önceydi.

"Eğer ona dokunmaktan kendini alamıyorsan, kürkü dolabında bırak," dedim ona. "İhtiyacın olan son şey, onların istismar edebileceği başka bir zayıflık noktası."

"Ya da sen," diye tersledi, elini kol kılıfından çekip kobalt mavisi bir saç telini çekiştirirken.

Shards, kraliçe olmak için fazla kaba biriydi. Nevara yanında olsa bile, benim yokluğumda saray onu yiyip bitirirdi. Ve tabii ki, o ilgili ruhlu Lord Redthorne da cabası.

Everly, daha önce onun yardımını kesinlikle takdir etmişti; ve bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla, onunla ilgili her şeyi de.

"Zayıf noktalarınızı henüz kullanmaya başlamadım," diye homurdandım. "Onlar da kullanmayacaklar zaten. Ve sırtan kurtarıcınızın da bundan muaf olduğunu düşünmeyin diye, Sonbahar Sarayı'nın bizimkinden bile daha fazla entrika çevirdiğinden emin olun. Yani eğer hala sarayı gezmek isterseniz, Nevara size memnuniyetle yardımcı olacaktır."

Dudaklarını öfkeyle araladı ve kahkaha ile alay arasında bir ses çıkardı. Yüz ifadesindeki en ufak değişiklikleri içgüdüsel olarak takip etme şeklimden nefret ediyordum. Dudakları düşünceyle büzülmüş müydü, öfkeyle kıvrılmış mıydı yoksa son alaycı sözünün ardından sırtmış mıydı, bakışlarım her zaman dudaklarına yöneliyordu.

Ya da olması gerekenden daha sıcak bir şekilde parlayan soluk mavi gözleri, ya da biçimli vücuduna adeta boyanmış gibi duran elbisenin sergilediği diğer birçok güzelliği.

Açıkhacı, mana bizim iyi davranmamızı istiyordu, ama onunla uğraşmak zorunda değildi. Sadece ben katlanmak zorundaydım.

"Kocamı seçme hakkımı elimden aldığınızda, yol arkadaşlarımı seçme hakkımı da elinizden aldığınızın farkında değildim." Bana doğru yaklaştı, aramızdaki boşluk, nefret etmeye başladığım tüm enerjiyle doluydu.

"Yoldaşlar mı?" diye tekrarladım, sesim inanmazlıktan ve daha az kabul etmek istediğim başka bir şeyden dolayı titrek çıkıyordu.

İstemsiz bir sahiplenme duygusu, tıpkı masada olduğu gibi, içimden geçti. Ona yüzüklerimizin tuhaf bir özelliğinden, kocasından başka kimseyle arkadaşlık kurmasını engelleyecek bir özellikten bahsetmeyi düşündüm ama zaten bildiklerinden fazlasını bilmesine gerek yoktu.

"Parçalar," diye lanet etti, gözleri meydan okurcasına parlıyordu. "Arkadaşlarımı kastetmişim, ama bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum..."

Neden önemli...

Ona doğru yaklaştım, ta ki onun her yerine sinmiş kokusuyla boğuşana kadar; ayçiçekleri, kır çiçekleri ve tanımlayamadığım bir şeyin, sanki

ormanda yağan ilk kar gibi, zıtlığı beni sarmıştı. Çıldırtıcıydı.

"Çünkü," diye yanıtladım kelimeleri zorlukla ağzımdan çıkararak, "ikimiz de istesek de istemesek de artık bana aitsin."

Gözleri karardı, başını sallarken bile vücudu bana daha da yaklaştı.

"Bir şeyi kafese kapatmak onu senin yapmaz." Nefesi benimkine karışırken ılıktı ve hafif bir böğürtlen şarabı kokusu taşıyordu.

Gözleri dudaklarıma doğru kayarken, acı bir nefes verdim. "Eğer bir kafes varsa, karım, emin ol ki ikimiz de içine kilitlenmiş durumdayız."

Everly'nin küçümsemesi havada yankılanıyordu, çözemeyeceğim bir şeyle harmanlanmıştı. Duyguları her zaman böyleydi, manasında alevlenecek kadar güçlüydü.

Taht odasında yüzlerce peri arasında dururken bile onun öfkesini hissetmiştim. Diğer gelinler nazlanıyor ya da dehşete kapılmıştı, ama Everly'nin dehşeti öfke ve... suçlama katmanlarının altında gizlenmişti.

Bağın tüm şehvetli taleplerine boyun eğmeden önce, topuklarımda üzerinde döndüm ve öfkeyle odama geri koştum.

İstekli gelinlerden birini seçseydim her şey daha kolay olurdu, ancak geriye dönüp baktığımda Nevara, sinir bozucu gizemli tarzıyla Everly hakkında beni uyarmaya çalışmıştı.

"Eğer Parça Ana benim gelinimi seçtiyse, neden sarayımı krallıktaki her entrikacı kadına açmak zorundayım?" diye sordum.

O zaman bile günün nasıl geçeceğini biliyordum. Kimileri iktidar hırsıyla yanıp tutuşurken, kimileri de iktidarı ölüm cezası gibi görüyordu. Her ikisi de ömür boyu bağlı kalacağım bir bağ için iç karartıcı olasılıklardı.

Nevara iç çekti. "Bilmiyorum, Draven. Her şeyi göremiyorum. Sana söyleyebileceğim tek şey, onları buraya çağırman gerektiği ve zamanı geldiğinde anlayacağım. Biri sana karşı komplo kuruyor olacak. İkincisi Unseelie ile iş birliği yapıyor. Üçüncüsü ise senin gelinin olacak."

"Umarım o gün bunları karıştırmazsın," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim, bu ihtimal karşısında ellerimi sıktım. "Eğer nikahımı kıyarsam ve bir hainle evlenirsem çok kötü olur."

Nevara sırıttı. "Onunla tanıştıktan sonra farklı düşünebilirsin."

O zamanlar bu yorum gizemli gelmişse, şimdi kesinlikle mantıklı geliyor. Hainlerden biriyle şansımı denemiş olmayı dilemediğim bir gün bile geçmedi.

BöLüm 13

EVERLY

Kral ile olan etkileşimimden yanaklarım kızarmıştı, süitimin kapısını iterek açtım, aklım ise onun ani gidişinin şokuyla karmakarışık.

Özellikle de onun gönülsüzce elinden kopardığım bilgilerden anladığım kadarıyla. Koca bir Tharnok sürüsü ve o, olması gerektiği kadar şaşırmamıştı.

Kız kardeşimin köyüne hiç de yakın olmasa da, ondan henüz haber alamadığımı fark ettiğimde o çok tanıdık korku sarmalları beni bir mengene gibi sardı. Talihsiz gelişimden bu yana sadece bir hafta geçtiğini, her ne kadar sonsuzluk gibi gelmiş olsa da, kendime telkin etmeye çalıştım.

Ara sıra çıkan kar fırtınalarını veya buz canavarı saldırılarını hesaba katmazsak, eve varması birkaç gün sürecekti.

O düşünceyi hemen kafamdan uzaklaştırdım.

O iyiydi. İyi olacaktı. Muhtemelen ondan haber alamamamın sebebi, saray anka kuşlarının yılın bu zamanında daha yavaş hareket etmesiydi, değil mi? Sert kış havası, kar fırtınalarında uçabilen bir yaratığın... kar fırtınalarında uçmasını zorlaştırıyordu?

Kapının arkamdan kapanmasını beklemeden çalışma odasına doğru yürüdüm.

Oda buz gibiydi, elbette; boş şömine ve boş kitap rafları adeta benimle alay eder gibiydi.

En azından masanın üzerinde yığın yığın parşömen, sonsuz mürekkep hazneleri ve her biri bir öncekinden daha süslü çeşitli tüy kalemler vardı. Rastgele birini kaptım, parıldayan tüyün büyüklüğüne gözlerimi devirerek aceleyle bir harf karaladım.

Sergili Wynnle,

Parşömen üzerindeki adını görünce göğsümde beklenmedik bir acı hissettim ve durakladım. Eskiden her hafta ona mektuplar yazardım, sayfaları son romanlarımın detaylarını veya malikanedeki hizmetçiler hakkındaki dedikoduları içeren sıkışık bir yazıyla doldururdum. Şimdi ona söylemek istediğim çok şey vardı ama bunu yapmanın güvenli bir yolu yoktu. Dürüst olma özgürlüğüne sahip olsaydım, mektubunun nasıl olabileceğini düşündüm.

Sergili Wynnle,

Burada hava soğuk ve kasvetli, saraydaki herkes, birkaç nadir istisna dışında, buz gibi soğuk ve iğrenç birer herif. Kaşış planım yok ve yakında keşfedilme ihtimalim yüksek.

Ayrıca, beni doğrudan eleştirmedeğinde bile, hatta bazen eleştirdiğinde bile, kocam bana çok yakın durmayı ve işlediği vahşetlere rağmen fazla güzel kokmayı seviyor.

Yeni bir zehirli evcil hayvanım olduğunu ve o canı kocamın onu öldürmemesini umduğumu söylemiş miydim? Ha evet, bir de Vizyoner, arkadaş olma şansımız olmadan önce ölebileceğimi ima etti.

*İyi tarafından bakarsak, muhtemelen tüm
bunlar için endişelenmeme gerek kalmayacak
çünkü sanırım tüm krallık tehlikede olabilir.
Kendinize iyi bakın ve yakında yazın!
Tüm sevgilerimle.*

Elbette, bunların hiçbirini söyleyemezdim. Yine de, en azından onun iyi olduğundan emin olabilirdim. Çok daha sıkıcı bir şeyle yetindim; işlerin beklendiği kadar iyi gittiğini ve karanlık çöktükten sonra içeride kalması gerektiğini hatırlattım. Malikanesinin duvarları, köy evlerinin dayanıksız duvarlarına hiç benzemiyordu, bu da onu güvende tutmak için yeterli olmalıydı.

Öyle olmak zorunda.

Zarfı gümüş mumla ve... kraliçenin arması ile mühürledim ki bu, en hafif tabirle tuhaftı. Sonra da ön yüzüne Noerwyn Vaerith ve Thistlerun Keep yazdım.

Mirelda, kendi mektuplarımı gönderebilmem için anka kuşu kafesinin yerini benimle paylaşmak konusunda isteksizdi... Ama onu bulmak için sarayı refakatçisiz arayacağımı söylediğimde, gönülsüzce de olsa çalışma odasının penceresinin dışındaki kutuyu bana gösterdi.

Eisbarrow'da tüm köy için sadece bir tane anka kuşu sandığı vardı, bu yüzden kendime ait bir tane olması rahatlatıcıydı, ama yine de anka kuşlarının mektuplarımı önce krala götürmeyeceğinden emin değildim.

Mektubu onlar için kutuya koymak üzere pencereyi açtım ve yarasanın akşam kısa bir uçuşa çıkıp tüm işlerini halletmesi için ikna etmeyi başardım.

Mirelda şansını denedi ve beni yatağa hazırlamak için giydirmeye çalıştı; ben de ona bunu kendim yapabileceğimi bir kez daha hatırlattım. Bunun üzerine sinirlenip gitti ve beni dolabın başına tek başıma bırakarak gitti.

Mecazi anlamda ayak direyip bana ardı ardına incecik gecelikler teklif ettiğinde yaptıklarım için ancak biraz pişman oldum. Daha sıcak bir

alternatif vermeye ikna edemeyince, rastgele ince bir gecelik kaptım ve kapıyı gerekenden biraz daha yüksek sesle çarptım.

En azından skathryn'in ayrılık kaygısı çok fazlaydı, bu yüzden uzun süre uzakta kalamadım. Ben giyinmeyi bitirmeden geri döndü, bu da iyi oldu çünkü bir an önce koltuğumun-yatağımın nispeten sıcaklığına geri dönmek ve bir başka bitmek bilmeyen gece için uykuyu kovalamaya çalışmak için can atıyordum.

Ve kız kardeşimin malikanesine dönmeden önce başına gelebilecek tüm zararları düşünmemeye çalışmak.

Uyku bittiği anda kabuslar da beni ele geçirdi; buraya geldiğimden beri her gece olduğu gibi. Bu gece kendimi taht odasının zemininde, kıvrıkcık saçlarım dağılmış, yüzüm dehşet içinde buruşmuş halde, donmuş peri parçalarının yerde süründüğünü gördüm. Korku ve suçlamanın karışımını tenimde hissedebiliyordum, kralın öfkeli manası kadar güçlüydü.

Sonra sahne, benim ansiklopedilerde anlatılanlardan çok daha büyük ve korkunç bir Tharnok'a dönüştü. Çenesi açıldıktan sonra buz ve kan parçalarına ayrılarak patladı.

Böylece, birbiri ardına gelen ür haunting sahneler devam etti. Sadece bazen daha nazik bir şeyin izlerini görebiliyordum. Ablamın serçe parmağı benimkinin etrafına dolanmıştı, gülümsemesi hem nazik hem de sertti. Vizyoner, daha önce hiç görmediğim kadar açık bir ifadeyle güldü, buna tanıdık gelen karanlık bir kıkırdama eşlik ediyordu.

Sonra başka bir savaş alanına geri döndüm. Daha fazla ölüme.

Sabah olduğunda, kral odama dalmadan önce bile sinirli ve dinlenmemiştim. Bugün onun büyüğü daha bastırılmıştı, ya da en azından daha kontrollüydü, tıpkı kaynamadan hemen önceki su gibi.

Belki de bu yüzden, sütlerimiz arasındaki kapı gürültüyle açılmadan önce onun varlığına dair hiçbir uyarı hissetmemiştim. Kalbim göğsümde hızla çarparken, ayak sesleri durduğunda içimden küçük bir memnuniyet dalgası geçti.

Sürekli korku duygusunun olmadığı bir hayat yaşayabilir miyim acaba?

Neyse ki, beni oturma odasında bulduğunda kendimi kontrol altına almıştım. Önce onun kokusu burnuma çarptı. Bugün daha mı güçlüydü,

yoksa dün geceden sonra mı daha çok farkına varmıştım?

Şöminenin yanındaki sandalyede battaniyelerimin arasında kıvrılmış halde beni görünce gözleri kısıldı.

"Yatağınızla ilgili özel bir sorunuz mu var, yoksa talihsiz yetiştirilme tarzınız nedeniyle bu kavrama yabancı mısınız?" Başını gerçekten meraklıymış gibi yana eğdi, ateş ışığı sivri kulağının ucundaki gümüş halkalardan yansıyordu.

Donmuş. Aptal.

Dün geceki havanın sabaha da yansıdığını bilmek güzeldi. Şu anki durumum ne anlama gelirse gelsin, yatak odasında çok üşüdüğümü ona söyleyemezdim. Ayrıca, yatağa girmekten kaçınmamın sebebinin sadece yarısı buydu.

"Yataklara oldukça aşınayım," diye onu temin ettim. "Sadece bana zorla yaklaştırılmadıkları zamanları tercih ediyorum."

Yataklar. Kocalar. Bu ima havada asılı kalmıştı.

Odayı boydan boya geçerek bana doğru geldi, daha doğrusu bir leoparın fareye yaklaşması gibi sinsice yaklaştı.

"Sana zorla yatak verildiğini hatırlamıyorum, Karım, ama eğer verilmiş olsaydı, mobilya seçimlerinin seni güvende tutacağına gerçekten inanıyor musun?" Yaklaştı, eğilip kulağıma hırladı. "Yoksa battaniye yığınının kalkan görevi göreceğine mi güveniyorsun?"

Vücudumun her parçası, o lanetli evlilik bağının etkisiyle elektrik yüklüydü ve bu durumun üzerimdeki etkisinden çok yorulmuştum. Tamamen yorulmuştum.

Göğsüne elimi koydum, temastan kaynaklanan yakıcı şimşekleri umursamadım ve ayağa kalkarken onu ittim. Geriye doğru adım atmadan önce tek kaşını kaldırdı, bunun benim güçsüz çabamın değil, kendi seçiminin bir sonucu olduğunu bana belli edecek kadar tereddüt etti.

Tek bir akıcı hareketle ayağa kalktım, hatamı çok geç fark ettim. Hafif bir esinti incecik geceliğimin katmanlarını dalgalandırırken battaniyeler yere düştü.

Parçalar cehennemi paramparça etti.

En azından hançerimi takma riskini göze almamam gerektiğini biliyordum. Hançer, paravanın arkasındaki dolabın içindeki gizli yerinde duruyordu.

Kralın dudakları aralandı. Bakışlarını, ince gecelik altından fazlasıyla görünen göğüslerimin uçlarına doğru kaydırırken takip ettim. Ve tetikte

bekliyordum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ama bu, güneşin sabah ışınlarda belirginleşen kıvrımlarımın geri kalanını örtmeye yetmedi. Bir kalp atışı geçti, sonra bir diğeri; ikisi de kendi kulaklarımda çok yüksek sesle çarpıyordu.

Kralın manası birkaç dakika önce kontrol altındayken, şimdi taşmıştı; tenimde karıncalanma hissi yaratıyor ve damarlarıma kadar yankılanıyordu. Kokusu her yerdeydi, duyularımı istila ediyor ve nefesimi kesiyordu.

"Ondan nefret ediyorsun," diye kendi kendime hatırlattım.

Donmuş savaş alanları, paramparça olmuş mirasçılar, buzla kararmış parmaklar hayal ettim. Ama mana umursamadı.

Gözleri, gözümün içine kilitlenmiş, zümrüt yeşili bir ateş gibi parlıyordu. Boğazı hafifçe kıpırdadı, gergin ve bastırılmış bir yutkunma, sanki tüketme, sahiplenme dürtüsüne karşı koyuyordu.

Öne doğru eğilirken bile gözlerinde bir uyarı belirdi.

Nefesim kesildi, zihnimde binlerce alarm zili çalmaya başladı, tam o sırada aramızda bir gölge belirdi ve mağaranın duvarlarında öfkeli bir ciyıklama yankılandı.

Buzlu. Cehennemler.

Doğru. Unuttuğum diğer şey de buydu. Kral geri çekildi, içinde bulunduğumuz her ne halüsinasyon ise etkili bir şekilde bozuldu.

Bir kez yutkundum ve ben de bir battaniye kaptım, içimde yanan utanç duygusunu ve çok daha güçlü bir şeyi bastırmaya çalıştım. O benim düşmanımdı, potansiyel celladımdı.

Diz çöktüm, battaniyeyi üzerime çektim ve kendimi kocamla o sinirli küçük buz yarasanı arasına sokmaya çalıştım.

"Bu nedir?" diye sordu, sesi daha öncekinden daha sertti.

Nefesimi düzene sokmak için bir an durdum ve sanki sarayın etrafında birkaç tur koşmuş gibi hissetmemin nedenini sorgulamayı reddettim.

"Bir skathryn," diye yanıtladım sonunda sakın bir tonla, sanki çok açık bir şeymiş gibi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, öyleydi de.

Çenesi kasıldı. "Evet, öyle anladım. Ama sarayımda ne işi var?"

Ah, işte daha iyi bir soru buydu.

"Uzun bir hikaye..." mı? Seni ilgilendirmez ki? Düşüncelerimi tam olarak kontrol altına alamamıştım, bu yüzden gerçeğe yakın bir şey ağzımdan kaçırdım. "Evcil hayvanım... Batty."

"Deli mi?" diye tekrarladı, ses tonunda inanmazlık ve küçümseme karışımı vardı.

"Evet. Deli gibi." Şu anki hislerime benziyor.

Ona neden bir isim vermiştim ki, sanki bu her şeyi daha kabul edilebilir hale getirecekmiş gibi? Ama minik yarasa ruh hali değişimlerine bakınca, bu isim gerçekten de yakışmıştı.

Kocam boğazını temizledi. Bu sabah odama daldığında, beni öldürme amacıyla gelmediğinden oldukça emindim, ama fikrini değiştirmiş olma ihtimalim de vardı. Yani, ben ve... Batty.

"Benim burada tek başıma mahsur kalmam senin için bu kadar mı önemli?" diye sordum, göğüs olayıyla ilgili utancın bir nebze azalmasıyla ses tonumda savunmacı bir tavır belirmişti.

Geçtiğimiz birkaç yılı yalnız geçirmiş olabilirim, ama çiftlikte kediler ve birkaç av köpeği vardı. Ve en azından orada kimse beni öldürmeye çalışmamıştı.

Kalın kürklü battaniyeyi omuzlarıma daha sıkıca sardım, bunu sıcak tutmaktan çok mahremiyetimi korumak için yaptım. Öfkem beni gayet iyi ısıtmaya başlamıştı.

Alaycı bir şekilde, "Senin bu pozisyona daha az uygun olamayacağını düşündüğüm anda..." dedi.

Çünkü tarihteki hükümdarların yaklaşık yarısı gibi sıradışı bir evcil hayvan beslemeye cüret ettim ve bir de karşımda duran ikiyüzlü herif mi?

Yanaklarım kızardı ama çenemi kaldırdım. "Evcil kurtlarını sarayda gezdiren ve onlara insan yemelerini emreden bir adam mı söylüyor bunu? Aksine, zehirli bir kemirgenin monarşimizin temasına çok yakıştığını söyleyebilirim."

"Kurtlarım evcil hayvan değil," diye çıkıştı. "Onlar sarayın koruyucuları."

"Anlıyorum." Alaycı bir şekilde başımı salladım. "Peki, eğer bu onu daha çok kabullenmeni sağlayacaksa, bana yanlış bakan herkesi zehirlemesi ve hoşnutsuzluğumun ilk belirtisinde kanatlarını tehditkar bir şekilde çırpması için onu eğitmekten memnuniyet duyarım."

O, buna karşılık sert bir yanıt vermeye fırsat bulamadan, ben hızla öne geçtim.

"Buraya belirli bir amaçla mı geldiniz, yoksa sadece uyku düzenimi incelemek için mi geldiniz?" Ve yarı çıplak bedenime, açlıktan ölmek üzere

olan bir erkekmişsiniz ve Starfire festivalindeki açık büfedeymişsiniz gibi baktınız.

"Gidiyorum," diye duyurdu.

O sözünü tutmasını bekledim ama o olduğu yerde kıpır kıpır kaldı.

"Pekala, sizi durdurmayayım," diye yanıtladım sonunda, battaniyemin önünü kavramayan elimle kapıyı belirsiz bir şekilde işaret ederek.

Sanki Parça Anası'nın bizzat kendisinden bir ceza almışım gibi iç çekti; bu hislere ben de karşılık vermeseydim daha da kırıncı olurdu.

"Tharnoks sürüsünü avlamak için saraydan ayrılıyorum. Son olaylar göz önüne alındığında, sizi bir muhafızla bırakmanın ihtiyatlı olacağını düşündüm."

"Zaten korumalarım var," diye hatırlattım ona.

Cevap vermedi, sadece bir kez parmaklarını şıklattı. Devasa bir kurt içeri fırladı. Tüm kurtları devasa olsa da, bu daha da büyük görünüyordu, belki de bunun sebebi oturma odamın ortasında duruyor olmasıydı.

Gümüşi beyaz kürkü, odadaki diğer soluk renkli eşyalarla kolayca uyum sağlıyordu, ancak mavi gözleri ürkütücü bir tezat oluşturacak şekilde parlıyordu.

Batty arkamdan cıvıldadı ve saçlarımın arasına saklanmak için hızla uzaklaştı. Kral, sanki evcil hayvanımın tekrar işe yarar olduğunu iddia etmeye cesaret etmemi beklercesine, küçümseyen tek bir kaşını kaldırdı; kurt ise daha dik durdu ve bir şekilde kendini beğenmiş bir ifade takınmayı başardı.

"Ona yeri söylemeniz yeterli, sizi istediğiniz yere götürecektir. Lumen, odanızdan her çıktığınızda size eşlik edecektir." Kocamın söylediği her şey gibi, bu sözler de tehditkar bir otoriteyle doluydu.

Beni saray mensuplarının ve canavarların tehdidinden koruduğu için miydi? Yoksa kendisi burada olmadığı zamanlarda beni bu saraya bağlayan bir başka zincir miydi bu?

Daha soru sormaya fırsat bulamadan gitmişti, canavarları öldürmeye gitmişti, ben ise bir canavarın bakıcısı olarak kalmıştım.

BöLüm 14

EVERLY

Yerimde durmaya çalıştım. Gerçekten de çalıştım.

Fakat sandalye çok sertti, elbisemin yakası kaşındırıyordu ve köşeden beni izleyen kurdun, portre ressamından daha sert bir şekilde beni yargıladığından oldukça emindim.

"Lütfen," diye çıkıştı sanatçı, tıpkı Batty'nin bazen yaptığı gibi burnu seğirerek. "Majesteleri, lütfen bir anlığına bile olsa yüz ifadenizi sabit tutabilir misiniz?"

Ne kadar şanslıyım. Doğru. Bugün özellikle huzurlu hissediyordum, kolumda saklanan yarasa, yaklaşan canavar tehdidi ve birileri benim ne olduğumu keşfetmeden önce bu saraydan bir an önce kurtulamayacağım gerçeği yüzünden.

Ruhuma dik dik bakan, ısıldayan yırtıcı gözlerden bahsetmiyorum bile.

Kral, Lumen'in beni sarayda gezdirebileceği konusunda doğruyu söylüyordu, ancak bir kurtla konuşmaya çalıştığımda beni aptal gibi hissettirmeye çalıştığını da az çok tahmin ediyordum.

Lumen, portre ressamını ziyaret etme isteğiyle beni Üstat Barton'ın beklediği Solaryum'a götürmüştü. Tek başıma kurtun arkasından yürümek, bu kadar güçlü, bu kadar sessiz bir şeye bu kadar yakın olmak tedirgin ediciydi.

Ve yine de... tuhaf bir şekilde tanıdık.

Lumen'in hareketlerinde bir şey vardı; asil, tetikte, sanki sarayın kendisi ona saygı gösteriyormuş gibi. Aynı soğuk dinginlik. Krala ikinci bir deri gibi yapışan aynı sessiz tehdit.

Yerimde kıpırdandım ve sandalye hafifçe gıcırdadı. Usta Barton, sanki tek başıma hayatının eserini mahvetmişim gibi iç çekti ve gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Yüzüğüm soğuk bir parıltı saçtı ve bakışlarımı ona indirip inceledim, ne anlatmaya çalıştığını neden umursadığımı merak ettim. Aşkın sembolü değildi. Elmaslarla süslü ve kanla dövülmüş bir tasma idi. Zorla verdiğim yeminin ve onun hâlâ üzerimdeki gücünün bir hatırlatıcısıydı.

Sırrımı saklamak ve o an güvende kalmakla o kadar meşguldüm ki, zamanın nasıl tükendiğini gözden kaçırmıştım. Sonsuza kadar saklanamazdım. Bu saraydan çıkmam gerekiyordu.

Ve belki, sadece belki, dikkati Tharnoklara odaklanmışken, kaçmak için bir şansım olurdu. Gerçi gidecek bir yerim de yoktu. Wynnienin beni saklayarak hayatını riske atmasına izin vermezdim.

Bu durumda geriye sadece Draven'ı beni bırakmaya ikna etmenin bir yolunu bulmak kaldı.

İkimizden birinin hoşuna gitsin ya da gitmesin, sen bana aitsin.

Bunlar, beni bırakmaya razı birinin sözleri gibi gelmedi bana, ama belki de benden neye ihtiyacı olduğunu, bir varis değilse, anlamaya çalışıyordu. Yanılıyor olabilirdim ve o da sırf keyfi için kaderin kaprislerine uyuyordu. Ama bu, onun hakkında bildiklerimle örtüşmüyordu.

Onu benden kurtulmak için beni öldürmeye ikna etmeden, bağı koparmaya ikna etmenin bir yolu olmalıydı. Nevara beni öldüremeyeceğini söylememişti, sadece yerime bir başkasının çıkmayacağını söylemişti.

Usta Barton'ın beni tekrar azarlama ihtiyacı duymadan önce gergin bir şekilde gülmemi bastırdım.

Bir çözüm olmalıydı. Ona fırlatabileceğim, bağı koparacak bir kristal mi? Zehir mi? Ona olmazsa, kendime. Belki birkaç dakika ölürsem, bu bağı ortadan kaldırır.

Bu, elbette, son çare olurdu, çünkü amaç kendimi hayatta tutmaktı.

Dikkatim tekrar Lumen'e döndü; güneş ışığı alan bir yerde uzanmış, kocaman kafası patilerinin arasında, gözleri ise elbette hâlâ bana dikilmişti. Sanki düşüncelerimin yönünü hissedebiliyordu.

Eğer kaçmak tek seçeneğimse, önce ondan kurtulmanın bir yolunu bulmam gerekecek. Sonra da... gidecek bir yer bulmam gerekecek.

“Majesteleri—” diye başladı Üstat Barton, ancak sert bir tıkırtı sözünü kesti.

Nevara odaya girerken, dudaklarında hafif bir eğlence ifadesiyle, "Majestelerinin ögle yemeği vakti geldi," dedi.

Bana döndü ve başını eğdi. "Gelin, Kraliçem. Sufle sizi bekliyor."

Midem guruldadı ve omuzlarım rahatlamayla düştü. Bu rahatlama hissini portre ressamı paylaşmıyordu. Sert bir şekilde eğildikten sonra işine geri döndü ve fırçasını tuvalin üzerine öfkeyle vurdu.

Nevara yanımda, Lumen de hemen arkamda, odadan neredeyse koşarak çıktım. Kimsenin duymayacağı bir mesafeye geldiğimizde, Vizyoner kahkaha olabilecek küçük bir ses çıkardı.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, Bay Barton her zaman biraz... titiz olmuştur," dedi, sesi incecik bir cam gibi yumuşaktı.

"Evet, dün beni 'kasıtlı olarak göz kırpmakla' suçladığında da aynısını anladım," diye hafifçe kıkırdadım. "Bu yüzden mi bu sabah benimle gelmedin? Bir süreliğine onun tuhaflıklarından bıktın mı?"

Nevara'nın adımı kısa bir süreliğine sendeledi. Bastonunun yere hafifçe vuruşu bir anlığına durdu.

"Başka bir yerde bana ihtiyaç vardı," dedi sakince.

Onun sırlarını bilmeye hakkım yoktu elbette, ama yine de kaçamak cevapları beni tedirgin etti. Anlamış gibi başımı salladım ve daha önce hiç görmediğim bir odaya varana kadar yolun geri kalanını sessizce yürüdük.

Nevara kayıtsızca, "Burası Kış Işığı Odası," diye duyurdu. "Mahkeme üyelerinin ögle yemeklerini sık sık burada yedikleri yer burası."

Donakaldım. Dün geceki olayların tekrarını ya da o sinir bozucu saray mensuplarıyla tekrar karşı karşıya gelmeyi hiç istemiyordum. Vizyonerin bunu bildiğini hissediyordum, çünkü odaya kararlı bir şekilde girdi ve kraliçenin sofrasına oturmaya hazır olduğunu biraz fazla yüksek sesle duyurdu.

Birkaç çift göz üzerime dikilirken, tenimde iğne batmaları gibi bir his oluştu.

Daha da iyisi, Batty tam bu anda uyanıp kolumun altından çıkmaya çalışmıştı.

Parçalar her şeyi mahvediyor.

Kralın tepkisinden sonra, sarayla uğraşmak istemedim açıkçası. Onu usulca kolumun içine geri ittim ve Nevara'nın peşinden odadan geçtim.

Solaryum gibi, duvarları ve kemerli tavanı tamamen camdan yapılmıştı ve ötesindeki karla kaplı zirvelerin muhteşem bir manzarasını sunuyordu.

Cam panellerin üzerinde narin oymalar gibi buz desenleri beliriyor, öğlen vaktinin soluk ışığını yakalıyordu.

Mekânın dört bir yanına küçük masalar yerleştirilmişti; her birinde gümüş çaydanlıklar, ince porselenler ve üst üste dizilmiş zarif atıştırmalık tepsileri vardı. Saray mensupları şık sandalyelerde oturmuş, porselen fincanlarından yudumlar alıyor ve peçetelerin arkasından mırıldanırken bana ince, sorgulayıcı bakışlar atıyorlardı.

Bir hizmetçi aceleyle yanımıza geldi. Bana bir reveransla selam verdikten sonra—ki buna asla alışamayacağımdan emin değildim—bizi odanın arka tarafındaki bir masaya götürdü. Bu da, muhtemelen ritüel bir dans yapıyormuş gibi görünerek, cebimdeki küçük bir skathryn ile kendi savaşımları verirken saray mensuplarının bana daha da uzun süre bakması için fırsat sağladı.

Sonunda kaskatı oturdum, elbisemin duruşunu düzeltmeye çalışıyordum, ellerimi nereye koyacağımı, dikkatimi nereye yönlendireceğimi, huzursuzluğumu nereye vereceğimi bilemiyordum. Kendimi ne kadar beceriksiz hissettiğimden nefret ediyordum. Ne kadar yersiz olduğumu.

Ve sonra—

“Hanımlar,” diye sıcak ve tanıdık bir ses duyuldu. “Öğle yemeğinde böyle bir ihtişama rastlamak benim için ne büyük bir şans.”

Soren Redthorne, her zamanki rahat tavrıyla masanın yanına geldi, kehribar rengi gözleri eğlenceyle parlıyordu ve kendine bir sandalye çekti.

Nevara, parıldayan kaşlarından birini gerilmiş bir yay gibi kaldırarak, "Tökezlemek, bizi avlamadığınız anlamına geliyor," diye yanıtladı.

Soren'in sırtışı daha da genişledi. "Ama ben bunu kader olarak düşünmeyi tercih ederim," dedi rahat bir şekilde, aramızdaki koltuğa alışkın bir kolaylıkla otururken.

Kralın uyarısını ve onu dile getirirken sergilediği kıskançlığı kaçırmamıştım.

Elbette Sonbahar Sarayı entrikacıydı. Kış buz gibi gülümsemeler ve soğuk vahşet ise, Sonbahar karanlıkta hançerlerdi. Tabii ki alevden hançerlerdi, çünkü çelikten dövülmüş olanlar her Seelie sarayında yasaktı.

Ama Sonbahar'dan gelmek Soren'in kötü bir insan olduğu anlamına gelmiyordu ve öyle olsa bile, kocam onu yargılayacak son kişi olurdu. Ayrıca, Nevara'nın beni uyaracağından en azından neredeyse emindim.

Bu yüzden, haklı sebepleri olsa bile, bir müttefik daha kazandığım için mutlu olarak, gitmesini söylemek yerine başımla selam verdim.

Masaya büyük, kehribar rengi bir şişe koydu; üzerinde etiket yoktu ve koyu damarlı bir tahta ile kapatılmıştı. Şişenin kapağını açtığında, boynundan tarçın ve altında daha koyu bir kokuyla yoğun bir şekilde duman yükseldi.

“Elbette, Kader hakkında onun seçilmiş araçlarından birinden daha yetkili bir şekilde konuşmaya asla kalkışmazdım,” diye ekledi, bakışları Nevara'ya kayarken. “Kırık Ana'nın sesi, bizzat kendisi.”

Nevara ona sinirli bir şekilde göz kırptı. Yine de, yavaş ve bilinçli bir şekilde nefes aldı ve ardından takdir dolu bir iç çekişle nefesini verdi.

“Şey, Shard Ana yıllandırılmış Emberkiss viskisine düşkündür,” diye ekledi.

Soren kıkırdadı ve törensel bir hareketle üç bardak doldurdu. İlkini Nevara'nın bekleyen eline tutuşturdu, diğerini ise abartılı bir göz kırpmasıyla bana uzattı.

Yaptığı her şeyin dramatik bir havaya büründüğünü görmeye başlamıştım, ama kendini küçümseyen tavrı, bunu olduğundan daha az rahatsız edici kılıyordu. Daha çok, hem kendisiyle hem de dünyanın geri kalanıyla nazikçe dalga geçiyor ve sizi de bu şakaya ortak ediyordu.

İçeceği temkinli bir şekilde kabul ettim, herkesin ne kadar dikkatle izlediğinin her zamankinden daha çok farkındaydım. Saray mensupları geçip durdular, bakmıyormuş gibi davrandılar. Kurt refakatçim hâlâ duvarın yanında sessizce oturuyor, parlayan gözleri her hareketi takip ediyordu.

Bardağı iki elimle tuttum, sıcaklığın parmaklarıma işlemesine izin vererek dudaklarıma götürdüm.

Doğal olarak, tam o anda kolumun içinden küçük, gümüş renkli bir kafa çıktı ve neredeyse elbisemin içindekileri her yere dökecektim.

Batty, pek de inanmadığım bir masumiyet gösterisiyle bana göz kırptı, sonra da hemen hapşırdı. Boynumda bir sıcaklık hissi yayılırken, bardağımın kenarından öfkeli bir şekilde kar taneleri uçtu.

Parçalar.

Ancak Soren gözünü bile kırpmadı. "Görüyorum ki bir eleştirmenimiz var."

"Genellikle bu kadar inatçı değildir," diye yalan söyledim, bileğimdeki buz tanelerini silerken.

Nevara, ieeğinden bir yudum daha alarak sakın bir şekilde, "Garip, tam tersini gördüğüme yemin edebilirdim," diye karşılık verdi.

Kırık parçalar. Bu, onun sakladığı tüm sırları acı bir şekilde hatırlattı. Krala ne anlatacağına nasıl karar verdiğini, neleri gördüğünü bilmiyordum ama birden bire kaçış planı yapabileceğimi düşünmenin ne kadar aptalca olduğunu fark ettim.

Yani yine bağları kıran kristaller yöntemine geri dönmüştük. Ya da daha da az olası olan, kocamı ikna etme yoluna.

Soren'in kısık kahkahası beni düşüncelerimden sıyırdı.

"En azından sarayın geri kalanıyla uyum sağlıyor." Skathryn'e alaycı bir selam verircesine kadehini kaldırdı; skathryn ise sanki amacına ulaşmış gibi hemen kolumun sıcaklığına geri çekildi.

Yanımdaki iki kişiden hiçbirini, zehirli bir yarasa derisini moda ifadesi gibi elbisemin içine saklayarak dolaşmamın nedenini sormadı; bu durum beni çok memnun etti çünkü ben de her zaman emin değildim.

Öte yandan, Nevara muhtemelen bunu da daha önce görmüştü.

Soren kadehini tembelce kaldırdığında, ben hiç tereddüt etmedim. Eğer kendimi kaybedeceksem, bunu bir kadeh Emberkiss ile yapmam en doğrusuydu.

İlk yudum, boğazımı yakıp kavuran bir alev gibiydi. Bir an tatlıydı, sonra gözlerimi yaşartacak kadar keskinleşti; tarçın ve karanfil, alkolle birleşerek güçlü bir tat oluşturdu.

Bir kez öksürdüm, gözlerim yaşardı. "Bu... cesurca."

Soren, elbette, kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu. "En güzel şeyler genellikle böyledir."

Nevara bardağının kenarına yaslanarak iç çekerek, "Tabii ki öyle diyorsun," dedi.

"Evet, öyle diyorum," diye onayladı, hiç pişmanlık duymadan, sonra tekrar bana döndü. "Kralın avlanmaya giderken seni hapse atmış olabileceğinden endişelenmiştim. Yanıldığımı görmek beni sevindirdi."

Öksürüğümü bastırmaya çalışırken viski boğazımı yakıyordu.

"Her zaman bu kadar açık sözlü müsünüz?"

Nevara 'evet' dediğinde o da başını salladı.

Sonbahar elçisi, nasıl cevap vereceğimi düşünürken beni inceledi ve bu ilgiden bir kez daha tüylerim diken diken oldu. İçimde, olması gerekenden çok daha fazlasını gördüğünden ve hatta daha da fazlasını anladığından şüpheleniyordum.

“Öyle mi? Draven’ın,” adını bu kadar rahat bir şekilde kullandığım için neredeyse kekeleydim, ki bunu kendi içimde bile yapmamıştım, “av hakkında herkese bilgi verdiğinden haberim yoktu.”

Soren sırtıttı ve viskisinden bir yudum aldı. Derin bir nefes verirken burnundan dumanlar yükseldi.

Nevara araya girerek, "Hayır, yapmadı," dedi. "Lord Redthorne, tıpkı bir tilki gibi kurnaz olduğunu düşünüyor. Bilgiyi varsayımlar yoluyla topluyor."

Elçi kaşını kaldırdı, yorumu yalanlamaya tenezzül etmedi.

Kocamın sırlarını saklama biçimine bakılırsa, neden hayranı olmadığı hiç de şaşırtıcı değil. Bir an için bunu düşündüm, belki de Lord Redthorn, cevapsız kalan birçok sorunun kilidini açacak anahtarım olabilir diye merak ettim.

"Peki kral neden gitti?" diye sordum, gayriresmiyetle ama oldukça bariz bir soruya denk gelecek şekilde.

Nevara yanımda hareketsiz kaldı. Bardağı dudaklarının dibinde, okunmaz bir şekilde duruyordu. Ama Soren sadece gülümsedi.

"Bir krallık, alevlerden kurtulabilecek tek şey tacı olmadığı sürece, tacını ateşe atmaz."

Buz kemiklerime kadar işledi, gerçi zaten aynı şeyi tahmin ediyordum.

"Ama Kış askerleri yüzyıllardır Tharnoklarla savaşıyor. Draven kral olmadan çok önce." Bu sözler, sürekli “sürü” kelimesini duyduğumda, benim kulağıma bile inandırıcı gelmedi.

Soren bunu inkar etmedi. Sadece sandalyesine yaslandı ve bardağının kenarından beni inceledi; rahat bir zarafet ve gizlenmemiş bir ilgiyle.

"Evet," dedi yavaşça. "Ama o zamanlar sürüler halinde avlanmıyorlardı."

Sanki kelimeyi kafamdan çekip almıştı. Nevara'nın parmakları bardağının sapını hafifçe sıktı.

"Ve şimdi öyleler," diye mırıldandım. Bu tek seferlik bir saldırı olmamıştı.

"Sonbaharda da oluyor mu?" diye sordum.

Başını salladı, ifadesi daha da ciddileşti. "Hayır, ya da en azından henüz değil. Değişime neyin sebep olduğunu bilmeden, nereye yayılacağını veya ne zaman yayılacağını söylemek imkansız."

Aramızda kar yağışı gibi, yumuşak ama boğucu bir sessizlik yayıldı.

Viski boğazımda ağır bir yük gibi duruyordu. Sadece canavarların anılmasıyla değil, aynı zamanda acımasız, buz gibi soğuk kocamın son savunma hattı olması fikrine karşı çıkan bağı isyan etmesiyle de midemin bulanmasından nefret ediyordum.

Nevara sessizliği ilk bozan oldu. "O, hattı koruyacak. Her zaman öyle yapar."

Her zaman?

Bu saray kaç kez yıkımın eşiğine gelmiş, ancak Frostgrave Kralı tarafından geri çekilmişti?

Her seferinde kelimelerini özenle seçiyordu; bu da bana bu sorunun yeni olmadığını bilerek anlatmaya çalıştığı anlamına geliyordu. Onun durumu kontrol altında tuttuğuna dair beni rahatlatmak için miydi? Yoksa durumun ciddiyetini anlamamı sağlamak için miydi?

Kimse ona cevap veremedi. Öğle yemeği servis edildi. Ne diyeceğimi, hatta bunun hepimiz için ne anlama geldiğini bile bilmiyordum.

Masada sohbet yeniden başladı, ama her şey neredeyse duymadığım alçak, boğuk bir uğultu içinde geçti. Beklendiği gibi başımı salladım, arada bir kelime söyledim, hatta Soren Yaz Sarayı'nın sanat zevkine yönelik özellikle keskin bir iğneleme yaptığında bir iki kez güldüm. Ama ben ancak zar zor buradaydım.

Hatta söz verilen sufle bile ağızda küle döndü. Zihnim Tharnoklarla, yerle bir edilmiş köylerle doluydu.

Ve ailemi öldüren aynı gücün, kız kardeşimi güvende tutan tek şey olduğu gerçeğinin acı gerçeği.

BöLüm 15

EVERLY

Sonraki birkaç gün içinde, bir tür rutine girdim.

Uykum düzensizdi, hatırlayamadığım ve hatırlamak istemediğim rüyalar yüzünden defalarca uykumdan uyandım. Yeni kurt koruyucum, sarayda dolaşırken sessiz bir gölge gibi peşimde, sürekli tetikteydi.

İmzalanacak daha çok belge vardı. Daha çok portre çekimi. Yavaş yavaş, dikkatlice çözülüyormuş gibi yapma girişimlerim devam etti. Sonunda Batty'yi saklamayı bıraktım. Saklamam gereken birçok sırrım vardı. Mahkeme, eğer bu masum sır hakkında dedikodu yapmak onları mutlu ediyorsa, kendi hallerinde vakit geçirebilirlerdi.

Nevara ve Soren her gün öğle yemeğinde benimle buluşuyorlardı; varlıkları tuhaf bir şekilde beni sakinleştiriyordu, sanki başka birinin hayatına girmiştım ve onlar da hayatımın şeklini korumama yardım ediyorlardı.

Konuşmalarımız daha hafif, daha kolay hale geldi. Saray dedikodularından tuhaf saray geleneklerine, Sonbahar Sarayı efsanelerinden Nevara'nın açıklamayı reddettiği ara sıra gördüğü vizyonlara kadar birçok konuya değindik. Bazen yumuşadığını düşündüm. Bazen ise tamamen ortadan kaybolmuş, sadece kendisinin görebildiği bir şeye kapılmış gibiydi.

Ama tüm bunların altında, her kelimenin etrafını buz gibi saran sessiz bir gerçek vardı.

Kral hâlâ yoktu. Bu da canavarların hâlâ orada olduğu anlamına geliyordu.

Beşinci gün, Soren nihayet saray bahçelerini ziyaret etmemiz konusunda ısrar etti.

"Temiz hava," dedi, sanki yeni bir kavrammış gibi. "Manzara değişikliği. Ve zehirli yeni arkadaşlarla tanışmanız için daha fazla fırsat—bunlara nasıl karşı koyabilirsiniz ki?"

Batty öfkeyle tiz bir ses çıkardı, ardından aniden bir tıslama sesi geldi; Soren ise ona sadece şaka yaptığını söyledi.

Ama haksız da değildi. Donmuş taş ve bayat saray parfümü kokusu dışında bir hava soluduğum son zamanı bile hatırlayamıyordum. Balkona çıktığım birkaç seferde bile, gerçek dış mekandan çok odanın bir uzantısı gibi hissetmişim.

Nevara da itiraz etmedi, sadece onun yanına katılarak bizi Doğu Bahçeleri'ne götürdü.

İlk başta, soğuk rüzgar tenimi sertçe ısırdı. Geri çekilmek yerine, derin bir nefes aldım ve buz gibi havanın ciğerlerimi yakmasına izin verdim. Çam ağaçlarının ve uzaktaki fırtınaların kokusuyla karışmıştı bu havayı, derin bir nefes alarak içime çektim.

Bulunduğumuz bu gerçek vaha için "bahçe" kelimesi çok yetersiz kalıyordu.

Çit labirentleri kusursuz bir simetriyle uzanıyordu, duvarları ezilmiş yıldızlar gibi parıldayan gümüş rengi kırağı ve karla kaplıydı. Sarmaşıklar yanlarına dolanmış, soluk bir ışıqla titreşiyor, çiçekleri inanılmaz derecede canlı ve parlaktı. Sanki Unseelie Vahşi Doğası'ndan bir şey gibiydi.

Yürüyüşe çıkmayı tercih edenler sadece biz değildik. Molalarını veren saray mensupları ve saray personeli de kıvrımlı yollarda yürüyor, alçak sesle yaptıkları sohbetler parıldayan manzaraya hafif bir fon oluşturuyordu.

Diğerleri ellerinde kitaplarla sıralara oturmuş, benim de yapmayı çok istediğim gibi sayfaları karıştırıyorlardı. Soren'e veya Nevara'ya daha sonra kütüphaneyi ziyaret edip edemeyeceğimizi sormak üzereyken, 'Hollow' kelimesi dikkatimi çekti.

Donakaldım, seslerin nereden geldiğini anlamak için bahçeleri dikkatlice inceledim.

"—dediler ki onu büyücülere götürdüler. Ama zaten yapacak bir şey olmadığını biliyorlardı." Kısa bir duraklama. İpek kumaşın hışırtısı.

İki saray mensubu, kırağıyla kaplı güllerden yapılmış örtülü bir kemerin yanında durmuş, duyulmak istediklerini belli edecek kadar alçak sesle konuşuyorlardı.

"Başbüyücünün kendisiyle iletişime geçmeye çalıştılar," diye devam etti. "Ama o zamana kadar... Neyse, babası onu ertesi sabah buldu."

Hafifçe döndüm, sadece onların yönüne bir göz atmak için ve rüzgarın yön değiştirmesiyle sözlerinin daha fazlasını doğrudan bana taşınması için.

"Vücut bile bunun doğru olmadığını biliyordu," diye yanıtladı diğer saray görevlisi ve ben çok sinirlendim.

"Yazdan gelen o soylu olmayan kızda bir sorun olduğunu, bunun kanında olduğunu ona söylemiştim."

Tiz bir kahkaha. "Ve şimdi işin içinden çıktı."

Kulaklarım çınladı ve dilim bulandı. Onca şey arasında, bir çocuğun ölümünü hafife almak ne demekti.

Elim hançerime doğru seğirdi, kocam kadar infaz yapma özgürlüğüne sahip olup olmadığını merak ediyordum. Cinayet işlemeye, ister onaylı ister onaylanmamış olsun, muktedir olup olmadığımdan emin değildim, ama Hollow çocukları zincirlenip yok edilirken, bu kadar duyarsız insanların özgürce dolaşması ruhumun derinliklerinde bir yara açıyordu.

Öfkem içimde kaynamaya başladı, tırnaklarım derime saplandı, kendimi onları duvardan aşağı itmekten zor tutuyordum.

Sonra Nevara'nın sesi, kafamdaki kaos ve acının gürültüsünü yarıp geçti.

Ben donakaldıktan sonra o ve Soren yürümeye devam etmişlerdi, ama yanlarında olmadığını fark etmiş olmalılar çünkü şimdi bana doğru geri dönüyorlardı. Yüz ifademi kontrol altında tutmak, olması gerekenden daha fazla çaba gerektirdi. Yüz hatlarımı tam olarak göremese de, Nevara'nın gergin omuzlarında bir şey, enerjimdeki değişimi hissetmiş olabileceğini düşündürdü bana.

Ya da belki de geleceğimde bir şeylerin değiştiğini görmüştü, çünkü şu anki kadar bir çıkış yolu bulma konusunda hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

Buzla kaplı patika botlarımın altında çıtırdıyordu, her adım hem çok gürültülü hem de yeterince gürültülü değildi. Nevara konuşmadı. Konuşmasına gerek yoktu. Sessizliğinin sakin baskısı, dağılmış benliğimin parçalarını toplamama olanak sağladı.

Soren de gerginliği hissetmiş olmalıydı, çünkü sesi alçak ve sakin bir tonda yükseldi ve tıpkı bir elin bir öykünün sayfasını nazikçe çevirmesi gibi, atmosferi değiştirdi.

Nevara'ya doğru eğilirken sesi yumuşayarak, "Solunuzda," dedi, "bir sıra ağaç nöbetçi gibi duruyor. Gövdeleri kemik gibi soluk, dalları ise yıldızlardan daha eski bir şeye dua eder gibi yükseliyor."

Cevap vermedi, ama parmakları oyma bastonunun üzerinde yavaş ve düşünceli bir şekilde gezindi. Sanki kendini topraklıyordu. Ya da belki de dinliyordu.

“Hatta içlerinden biri bugün öğleden sonra meyve veriyor,” diye ekledi. “Elmalar, teninizde güneş ışığının sıcaklığını veya petekten gelen sıcak balın tadını andıran altın rengi bir parıltıyla ışıldıyor. Ve rüzgar içlerinden geçtiğinde, mırıldanıyorlar. Tam olarak hatırlayamadığınız bir ninni gibi.”

Söz konusu ağaca doğru baktım. Gerçekten de, dallardan altın rengi küreler sallanıyor, yol boyunca dalgalanan havuzlar gibi ışık saçıyordu. O adını söyleyene kadar sesi fark etmemiştim bile, ama bir kere fark edince, o hafif ve ürkütücü sesi aklımdan çıkaramadım.

O anlatmaya devam etti, kadın da temkinli ifadesine rağmen onu takip etti. Çenesi onun sesine doğru eğilmişti, sanki kelimeler arasındaki boşlukta dünyanın şeklini yakalayabiliyordu. Ve belki de gerçekten yakalayabiliyordu.

Daha önce de onun için bunu yapmış mıydı? Gözleriyle göremediği, anlayamadığı şeyleri tarif etmiş miydi?

Şaşırtıcı derecede samimi bir durumdu; romantizmle değil, tanınmakla ilgili bir durumdu. Göğsümde adını koymak istemediğim bir sızı hissettim.

O anki hissi zar zor idrak edebiliyordum ki, bir çığlık havayı yırtıp geçti. Sesten irkildim, kulaklarım çınlıyordu, kalbim savaş davulu gibi çarpıyordu, derken bir diğeri daha geldi.

Ve bir diğeri.

Ardından tüyler ürpertici, insanın omurgasını tırmalayan türden çığlıklar yükseldi. Böyle bir yere ait olmayan türden seslerdi bunlar.

Lumen alçak, vahşi bir hırıltıyla önüme atıldı, devasa bedeni gerildi ve tüyleri diken diken oldu. Parlayan gözleri sağımızdaki yola kilitlendi.

Her yerin kırmızı olduğu yer.

Ağaçlar, ıslıl ıslıl çiçekler, hatta çeşmenin taş işçiliği bile artık kar ve buzla parıldamıyordu.

Hepsi kanla kıpkırmızıya boyanmıştı.

DÖRTNALA KOŞMAK

Köy harabe halindeydi.

Birinin hayatından geriye kalanların üzerinden geçerken, botlarımın altında kıymıklar çatladı. Kapı çerçevesi menteşelerinden tamamen kopmuştu, kan karda şiddetli yaylar çizerek donmuştu.

Hiç şansları yoktu.

Bir hafta içinde rastladığımız üçüncü köydü bu. Her biri aynıydı; evler yerle bir edilmiş, cesetler parçalanmış ve hurda gibi atılmıştı.

Dişlerimi sıktım ve dünya gittikçe soğudu.

Bundan daha fazlasını öldürmüştüm. Orduları ayaklarımın altında paramparça etmiş, ruhları çıplak ellerimle bedenlerden sökmüştüm. Ama bu... bu, içimdeki ham bir yarayı tırmaladı. Yumuşadığım için değil. Kırık parçalar yüzünden değil, hayır.

Ama çünkü bu insanlar benim halkımdı. Benim tebaamdı. Benim krallığımdı.

Göğsümde öfke kabardı, beni içten içe yakıyordu. Kendimi zorlayarak yavaşça ve soğuk bir şekilde nefes verdim. Parmak uçlarımdan duman gibi kıvrılarak enkazın üzerinden buzun yayılmasına izin verdim. Bu haldeyken, kontrolümü kaybetmenin eşiğindeyken, manam çok dengesizdi.

"Eryx," diye seslendim Lord General'e arkamı dönmeden. "Yangın. Yeni mi?"

Yanımda durmak için geldi, çizmelerinin is ve kemikler üzerinde çıkardığı hafif gıcırtı sesi duyuluyordu. Zırhı külle kaplıydı, canavarların ve perilerin kanıyla lekelenmişti.

"Kontrol ettik," dedi soğukkanlılıkla. "Canavarlardan hiçbiri yoktu. Köylüler karşı koydu, saldırı sırasında bir şeyleri yaktılar. Yangın hızla yayıldı. Zaten savaşı kaybetmeye başlamışlardı ki, ateş geri kalanını da sardı."

Demek ki Sonbahar Sarayı'ndan çıkan yeni bir cehennem yarattığı değilmiş.

"Peki ya geri kalanlar?"

"Öncekiyle aynı," dedi sesi gergin bir şekilde. "Kurtulan yok. Pençe izleri başka bir sürüye işaret ediyor. En az beş tane. Belki daha fazla. Esirlerden de eser yok."

Parçalarla lanetlenmiş Tharnoklar.

Bir sürüyü zaten avlamıştık, şimdi bir tane daha mı vardı?

"Buz canavarları esir almaz," diye mırıldandım.

Öte yandan, Tharnoklar da daha önce sürü halinde avlanmamışlardı.

Benden önce.

Tahta geçmeden ve adım krallığın yarısının dilinde bir lanet haline gelmeden önce. Unseelie'nin kanıyla karı kırmızıya boyadığım Don Mezarlığı Katliamı'ndan önce.

Eryx'in sözleri, şimdi daha keskin bir şekilde, kemiğe sürtünen cam gibi yankılandı. Onları bir yapbozun parçaları gibi çevirdim. Buz Canavarları, şimdi bile, esir almıyordu... ama Unseelie alıyordu.

"Ne duydunuz?" diye sordum.

Çevremizdeki hava titriyordu. Damarlarımdan eski bir yaradan akan kan gibi mana sızıyordu, rüzgar da buna karşılık uluyarak kar tanelerini kaosa sürüklüyordu.

Eryx hiç kıpırdamadı. İkimiz de hatırlayabildiğimizden beri hep yanımda savaşmıştı.

"Fısıltılar var," diye itiraf etti. "Sınır yakınlarında hareketlilik var. Henüz doğrulanmadı, ancak izciler gökyüzünde gölgeler gördüklerini söylüyorlar. Şekiller. Olmaması gereken yerlerde duman."

"Söylentiler," diye homurdandım, gerçi bu kelime etrafımızdaki küllerin tadını andırıyordu.

"Belki." Tereddüt etti. "Ya da belki de bizi deniyorlar. Doğru anı bekliyorlar."

"Halkım paramparça olurken mi saldıracaksınız?" diye homurdandım. "Canavarlar köylerimi yerle bir ederken ve biz de onların kalıntılarını kardan temizlerken mi?"

Cevap vermedi. Vermesine gerek de yoktu. Sessizliğinde gerçeği görebiliyordum.

Bakışlarımı enkaza çevirdim. Yanmış keresteler. Parçalanmış taşlar. Ve bir kez daha, o eski, tanıdık ağırlığın omuzlarıma çöktüğünü hissettim.

Kış Sarayı'nın mutlak yıkımından onu ayıran tek şey olmanın ağırlığı.

Harabelerden uzaklaştım. Her adımda arkamda buz tabakaları belirliyordu; kalın, gümüş rengi ve cam gibi keskin.

Kurtlarım yanıma geldiler, tüyleri diken diken olmuştu, sanki onlar da bu işi yapan canavarları avlamak için can atıyorlardı.

Ani bir acı beni olduğum yerde dondurdu. Keskin ve şiddetliydi, sanki bir buz parçası kemiğime saplanmış gibiydi.

Kanla dövülmüş, beni gelinimle bağlayan yüzüğüm bembeyaz parlıyordu. Metal buz kesmişti ama ateş gibi yanıyordu.

Bir uyarı gibi.

BöLüm 17

EVERLY

Tertemiz karın üzerinde cesetler kırık oyuncak bebekler gibi dağılmıştı.

Oyuncak bebekler böyle kanamazdı.

Ve her yer kan içindeydi. Kopmuş uzuvların ve yırtılmış kumaşların altında biriken kan, dünyayı kıpkırmızıya boyuyordu.

Bunu yapan her neyse, sadece öldürmekle kalmamıştı.

Bundan keyif almıştı.

Ama nasıl? Birisi ya da bir şey bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar büyük hasara yol açmıştı?

Etrafıma bakındım, birkaç dakika önce hayatta olan saray mensuplarının hâlâ dumanı tüten kalıntılarına takılıp kaldım. Göğsüm sıkışmıştı, nefeslerim hızlanmıştı.

Katliamın dışında hiçbir şey yoktu. Karlarda ayak izi yoktu, cesetlerin başında kimse yoktu. Yanlış giden hiçbir şeyin belirtisi yoktu.

"Ne oldu?" sorusu ağzımdan anlamsız bir nefes alışverişiyle birlikte çıktı.

Çevremizdeki hava değişirken Lumen bir kez daha hırladı. Artık her şey yanlıştı. Çok hareketsizdi. Sanki dünya nefesini tutmuş, bir sonraki çığlığı bekliyordu.

Nevara, Soren'in birkaç adım önünde duruyordu. Soren olayı detaylı bir şekilde anlatırken yüz ifadesi gergindi. Bir eliyle اساسını sıkıca kavramış, parmakları cilalı gümüşün üzerinde sıkıca duruyordu.

Ve sonra onu duydum.

Kemiklerin çakıl taşları arasında sürtünmesinin boğuk sesi, uzaktan gelen yaprak hışırtıları, ardından köklerin çıtırtısı.

Ses, cesetlerin üzerinde yükselen obsidyen ağacından geliyordu. Ama bu... bu hiç mantıklı değildi. Yerdeki saray mensuplarından biri hareket etti, başını yukarı kaldırdı, yüzünde dehşet ifadesi belirdi ve ardından bir çığlık attı.

"Ağaçta bir sorun var," diye fısıldadım inanmazlıkla. "Ağaçta bir sorun var..."

Her şey bir anda oldu.

Gözümü bir hareket parıltısı çekti. Ağacın gövdesinde, nefesin camı buğulandırması gibi bir şey parıldıyordu.

Hayır. Nefes değil.

Bir yüz.

Kabuğun içinde yarı gizlenmiş, girintili çıkıntılı ve biçimsizdi; sanki ağaç kendi kendine soyulup bir kâbusa dönüşmeye karar vermişti. Ortası yırtılıp bir ağız oluşturunca, durağanlık yanılması paramparça oldu.

Uzun, siyah bir dil kırbaç gibi şakırdadı, çıkan ses gök gürültüsü gibi havayı yırtarak yerde yatan erkeği susturdu. Bahçelere çöken şok ve dehşet, dünya kaosa sürüklenirken anında dağıldı.

Canavar ilerlerken pençeleri kökler gibi yerden fırladı, buz ve toprağı parçaladı.

Bir ayna düşmanı.

Ağzımdan bir sürü küfür döküldü, rüzgârda ve dehşete kapılmış saray mensuplarının çığlıklarında kayboldu.

Kanım dondu. Okuduklarımdan anladığım kadarıyla, Tharnoklar kadar saldırgan ya da hızlı değillerdi, ama sadece göz önünde saklanabilme yetenekleri yüzünden değil, kendi başlarına da korkunç yaratıklardı.

Ama burada böyle bir şey olmamalı.

Onlar izole bir yaşam sürüyordu. İnsanlarla bir araya gelmiyor, yüksek duvarlara tırmanmıyorlardı. Gündüzleri de avlanmıyorlardı.

Yapamadılar.

Buz canavarlarının hiçbiri bunu yapamazdı.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez yaratık tamamen görünür hale geldi. Herhangi bir periden daha uzundu, kamburlaşmış ve sanki soğuk onu içten dışa ele geçirmiş gibi buzla kaplıydı. Uzuvarları aynı anda çok fazla yöne hareket ediyor, eklemleri mantıksız açılarla bükülüyordu.

Attığı her adımda, eti çatlıyor ve şekil değiştiriyordu; sanki henüz ne olmak istediğine karar vermemiş gibi, taşı, karı ve ağaç kabuğunu taklit ediyordu.

Nevara, mutlak bir hareketsizlik halinden öfkeli bir harekete geçti. Asasını havada döndürürken ışık asasına takıldı ve yaratığa yandan çarpan bir mana dalgası yaydı. Işıltılı bir ışık huzmesi yaratığın derisine çarparak onu geriye doğru sendelemeye zorladı, ancak yeterince uzağa değil.

Aynaböceği öfkeyle çığlık atarak bahçeyi alt üst etti ve aniden harekete geçti. Ağaç, kar yığını, çit gibi şekiller arasında bulanıklaşarak kaçan saray mensuplarına imkansız açılardan saldırdı.

Lanet olsun, cam kırıkları!

Ortaya çıkan kargaşadan faydalanarak eteğimin altından hançerimi çıkardım ve onu yanıma yakın, görünmeyecek şekilde sakladım.

Çıkıntılı bir kök, çeşmenin yanındaki bir saray mensubunu yere savurarak ikiye böldü. Yanında koşan adam geriye doğru düştü, çığlığı nefessiz kaldı.

Soren ileri atıldı, elleri sonbahar ateşiyle kıpkırmızı parlıyordu. Ateşi, canavarın kıpırdayan derisine çarpan, tıslayan ve çatırdayan yakıcı dalgalar halinde fırlattı. Ayna Katili bu sefer daha yüksek sesle çığlık attı; kulaklarımı tırmalayan ve omurgamı çizen delici, doğal olmayan bir ses.

Lumen vahşi bir hırıltıyla atıldı, dişleri parıldayarak kendini buz canavarına doğru fırlattı. Ancak canavar titredi, gerçeklikten bir anlığına kaybolup tekrar ortaya çıktı, bir an parlayan bir ağaç, bir sonraki an ise buz zambaklarıyla dolu bir alan, sanki oyundan zevk alıyormuş gibiydi.

Yine de kurt bir dayanak noktası buldu. Çeneleri çırpınan, sarmaşık benzeri dallardan birine saplandı. Siyah kan kalın ve yavaş bir şekilde sızdı, kara değdiği yerde tısladı. Yaratık daha yüksek, daha sert bir çığlık attı, sonra da saldırdı.

Bir başka uzantı hızla öne doğru uzanarak Lumen'in gövdesini sıkıca sardı. Onu yerden kaldırıp bahçenin öbür ucuna, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi fırlattı.

Boğazımdan safra fişkırdı.

Mermer bir sütuna korkunç bir çatırtıyla vurdu, ses o kadar yüksek çıktı ki nefesim kesildi.

"Hayır!" diye bağırdım, havada daha da fazla ateş ve yanardöner ışık süzülürken kurda doğru uzandım.

Bahçelerden kaçan saray mensuplarının ayak sesleri uzaktan taşların üzerinde yankılanırken, muhafızlar onları korumak için öne çıktı. Ya da korumaya çalıştılar. Çığlıklar kesildi, büyüler suya düştü, kar sessizliği tıpkı kanı içtiği gibi hevesle yuttu.

Nevara bir anda önümde belirdi; asası sıkıca kavranmış, soluk pembe bir ışıkla parıldıyordu. Pelerini arkasında öfke bayrağı gibi savrulurken ileri atıldı.

Korkutucu bir zarafetle hareket ediyordu, her hareketi görme duyusundan daha derin bir şey tarafından şekillendirilmişti. Asası havayı yarıyor, canavara şimşek çakmaları gibi çarpan, parıldayan derisinde yarıklar açan yoğun mana şeritlerini yönlendiriyordu.

Canavar sis haline dönüşüp yok olurken, ondan bir başka doğaüstü çığlık koptu.

Nefesim ciğerlerimle boğazım arasında bir yerde tıkanmıştı, her kasım gerilmişti. Bıçağımın kabzasını tutan parmak boğumlarım bembeyaz olmuştu ve tırnaklarımın uçları avuç içlerime deriyi delemek kadar sertçe saplanmıştı.

Hiçbirimiz onun kaçtığına inanacak kadar aptal değildik.

Sıkılı yumruklarımdan kan damlıyordu, bahçelerde herhangi bir hareket belirtisi ararken. Saniyeler saatler gibi geçiyordu. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor, gittikçe hızlanıyordu, nefeslerim çok hızlı gelmeye başlamıştı. Panik kaburgalarımı tırmalıyor, kaçmak için çaresizce çaba gösteriyordu.

Derin bir nefes aldım ve kalbimin atış hızının yavaşlaması için olabildiğince uzun süre nefesimi tuttum.

Karşımda Nevara gergin bir şekilde duruyordu, asası çatlak taşa değdiği yerde hafifçe parlıyordu. Başını hafifçe yana eğmiş, kimsenin duyamadığı bir şeyi dinlerken omuzları düzensiz, kontrollü nefeslerle inip kalkıyordu. Gözleri sıkıca kapalı, yüzü çabayla gerilmişti—ta ki ayaklarının altındaki zemin gürlemeye başlayana kadar.

Ardından asmalar geldi.

Kararmış ve buruşuk halleriyle, tıslayarak kardan fırladılar. Etrafını hızla ve yüksekçe sardılar, canlı dikenlerden oluşan kıvrımlı bir kafes oluşturdular.

"Nevara!" diye güçsüzce bağırdım, işe yaramaz hançerimi daha da sıkıca kavradım.

Soren öfkeli bir kükreme çıkardı ve ileri atıldı, kolları altın-turuncu bir ışıkla parladı. Alev akımını sarmaşıklara fırlattı, ateş kıvrılmış dalları simsiyah olana ve içe doğru kıvrılana kadar yaktı.

Bir an için işe yarayacak gibi görünüyordu.

Sonra asmalar tekrar yer değiştirdi.

Yanarken parıldadılar, kömürleşmiş dokuları katılaşmadan önce bir ısı bulutu gibi dalgalandı. Artık odun değillerdi. Bunun yerine, donmuş buzdu. Kararmış mana damarlarıyla bezenmiş sertleşmiş kar.

Soren küfretti ve daha sıcak, daha keskin, daha öfkeli bir alev daha fırlattı. Tam isabet etti, ancak buz sadece çatladı, sonra Nevara'nın etrafında eskisinden daha güçlü bir şekilde yeniden birleşti.

Asası, bir bıçak gibi havayı izleyerek, hassas ve ustaca yaylar çizerek dönüyordu. Gözleri hâlâ kapalıyken, en ufak rüzgar değişimine, en ufak bir ses titreşimine tepki vererek, tamamen içgüdüsel olarak hareket ediyordu. Mana iplikleri, canlı bir ağ gibi ondan kopuyordu, ama o bile bunu sonsuza dek engelleyemiyordu.

Yaratık tekrar titredi.

Eskiden dikenli çalılardan oluşan bir kafes olan yerde şimdi başka bir şey vardı. Arkasında şekillenen bir gölge. Uzuvar yeniden şekilleniyordu. Çene açılıyordu.

HAYIR.

Daha fazla muhafız geliyordu ama zamanında buraya yetişemeyeceklerdi. Yetiştiklerinde bile bir fark yaratmamıştı.

Başımı salladım, panik boğazıma kadar yükselirken kolumdan küçük, sıcak yarasayı çıkardım. Gözleri kocaman açılmıştı, vücudu titriyordu ve yüzünü kanadıyla örtmüştü.

"Git," diye fısıldadım, onu yanımda duran meyve ağacının dalına yerleştirirken. "Saklan."

Geriye bakmadım, düşünmedim. Düşünemezdim de. Annemin çaresiz sesi kafamda yankılanıyordu.

Sahip olduğunuz tek savunma bu. Bunu her zaman saklayın.

Ve bunu her zaman Wynn timer hariç herkesten duymuştum.

Ama şu anda görebildiğim tek şey, bu sarayda bana nezakete yakın davranan birkaç kişiden biriydi; arkadaş olup olmayacağımızı bilmediğini söylerkenki temkinli ifadesi, beni mahkemede savunurkenki dudaklarındaki alaycı gülümseme.

Zayıf bedeni bir canavarın çeneleri arasında hapsolmuştu.

Hançeri fırlattım.

Bu yeteneği gerçekten kullanmam gerekeli yıllar olmuştu, ama içgüdülerim devreye girdi. Hedefim doğruydu, kıvranan buz canavarının tam ortasına doğruydu.

Hançer havada takla atarak süzüldü, kararmış çeliği batan ışığı yakaladı. Ayna Katili tekrar yer değiştirdi, kar ve taş arasında titreyerek yok olmaya çalıştı.

Çok yavaş.

Bıçağım, kaburgalarının hemen altına iğrenç bir sesle saplandı ve tam olarak et olmayan bir şeye derinlemesine girdi. Yaradan mor kıvılcımlar fişkırdı, kararmış çelikten yayılan uhrevi bir ışık parlaması oldu.

Aynaböceği tiz bir çığlık atarak bana doğru kıvrıldı.

Göğsümde kalbim düzensizleşti.

Canavar hızla ileri atılırken her şey bir kenara atıldı ve Soren'i sanki hiçbir şey değilmiş gibi yere serdi. Lumen canavara doğru topallayarak ilerlerken boğazından hırıltılı bir ses çıktı ve ona yaklaştırmaya çalıştı.

Zamanında yetişemeyecekti. Ve benim de silahım kalmamıştı.

Koştum.

Çizimelerim donmuş taşa vuruyordu, her adımda omurgamda panik dalgası yükseliyordu. Soldan bir sarmaşık bana doğru hızla yaklaştı. Zar zor eğildim, hava yüzümden sanki beni diri diri derimi yüzmek istercesine tıslayarak geçti.

Ancak bu hareket bana pahalıya mal oldu. Hızla ileri doğru hareket ettim ve kanlı karla kaplı bir yere çarptığımda bileğim burkuldu. Yere sertçe çarpmadan önce öne doğru yuvarlandım, nefesim kesildi.

Buz, pelerinimi delip geçti ve omzuma ve başımın yan tarafına derinden saplandı. Nefes nefese kaldım ve botlarım kayarken, görüşüm bulanıklaşırken, tırnaklarımla kendimi doğrultmaya çalıştım.

Az kalsın başıma gelecekti.

Kaşımın üzerinden ılık bir şey süzülüp yanağımdan aşağı aktı.

Arkamda ham ve öfkeli bir mana alevlendi, buzdan bir fırtına gibi havayı aydınlattı. Muhafızlar saraydan dışarı akın ederken, ellerindeki her şeyi fırlatarak, bağırarak, havada parıltıyan güçle mühürler belirdi.

Işık kılıçları. Buz parçaları. Kemikleri kesebilecek kadar keskin rüzgar patlamaları.

Bunların hiçbir önemi yoktu. Ayna Katili gelmeye devam ediyordu.

Tekrar kayıp düşerken acıyla bağırdım, inleyerek ve küfrederek bir çite çarptım. Geriye doğru itmeye çalışırken dikenler koluma takıldı, ellerim karda çırpınıyordu. Gözlerim kıpkırmızı bulanıklaştı.

Parçalar. İşte bu kadardı.

Lanetli Ayna Katili bana ulaşacaktı ve kaçacak kadar güçlü değildim. Karşı koyacak kadar güçlü değildim. Hiçbir şeyim yoktu. Ben bir hiçtim. Boştum.

Zihnim bulanıklaştı, bilinçsizlik beni dibe çekmekle tehdit ediyordu. Kaçış yoktu. Canavarın her halini görebiliyordum artık; her çarpık uzvunu, her sivri dişini, derisinin altında damarlar gibi sürünen her mor şimşek parıltısını.

Ve sonra—

Çatırtı.

Ayaklarımızın altındaki zemin sarsıldı. Mana havayı kapladı; soğuk, keskin ve acımasız, daha önce hiç hissetmediğim kadar öfkeli ama acı verici derecede tanıdık bir enerjydi.

Dörtnala koşmak.

Varlığı, canlı bir fırtına gibi bahçeye çarpı. Buz ve öfke dalgalar halinde ondan yayıldı, havayı çarpıttı, o da benimle canavar arasına girdi.

Onu görünce rahatlayacağımı hiç düşünmemiştim, kocamın herhangi bir kavgada daha büyük, daha güçlü bir canavar olmasından dolayı minnettar olacağımı hiç düşünmemiştim. Yaptıklarından sonra bu düşüncenin aklımdan geçmesine bile izin vermek hainlik gibi geliyordu.

Ama iyi ya da kötü, biliyordum ki o şey beni öldürmesine izin vermeyecekti.

Derin bir nefes verdim, sonunda zihnimin derinliklerinde beni çekiştiren karanlığa teslim oldum.

Gördüğüm son şey, kabuslarımdaki Tharnok'lar gibi, Ayna Katili'nin binlerce buz parçasına ayrılıp patladığıydı.

Sonra dünya karardı.

BöLüm 18

EVERLY

İlk dikkatimi çeken şey sessizlik oldu.

Savaş alanının ürkütücü, aşırı sessizliği değildi bu. Daha yoğundu. Daha sıcaktı. Sanki sesin kendisi bir battaniyenin altında boğulmuş gibiydi.

Fark ettiğim ikinci şey ise ağrıydı.

Gözlerimin arkasında zonkluyor, omurgam boyunca nabız gibi atıyor ve omzumda keskin, öfkeli bir şekilde kıvrılıyordu. Ağzımda kül, kan ve adını koyamadığım acı bir tat vardı.

Hava, bir revir gibi steril ve soğuk kokuyordu. En son bir revirde bulunduğum zaman... büyücülerle birlikte olduğum zamandı. Sırtımdaki yaralar sızlarken, olan bitenin herhangi bir izini bulmak için bulanık hafızamı çılgınca taradım.

Göz kapaklarımı zorla açmaya çalıştım ama kıpırdamadılar.

HAYIR.

Bu kelime zihnimde yankılandı. Ya da belki odada. Kalbimin düzensiz atışlarından başka bir şey anlayamadım.

Güçsüzce kıpırdamaya çalıştım. Sert bir el göğsüme hafifçe bastırarak beni aşağı doğru itti.

"Kolay." Ses erkeksi ama nazikti, itiraz etme isteği uyandıracak kadar da otorite doluydu.

Ama yapmadım, çünkü o zaman her şey aklıma geri geldi.

Çılgınlıklar.

Kan.

Buz canavarı.

Panik tüm gücüyle beni sardı. Ayağa kalkmak için altımdaki masaya tekme attım. Binlerce düşünce aynı anda birbirine karıştı. Çıkmalıyım. Koşmalıyım. Kontrol etmeliydim—

“Lumen—Batty—nerede—bırak beni—” Sesim çatladı, hırıltılı ve nefessiz bir halde, beni tutan ellere karşı çırpındım.

"Majesteleri, lütfen, artık güvendesiniz." Yine o sakin sest, ama bu endişemi hafifletmeye yetmedi.

Daha önce de sakin sesler duymuştum, acımın benim iyiliğim için olduğunu, sadece yardım etmeye çalıştıklarını söylüyorlardı. Sesten uzaklaşmak için döndüm, dirseğim keskin bir şeye takıldı. Tiz bir çığlık duyuldu. Dünya yana doğru eğildi.

Sonra bir el yüzüme dokundu.

Sakin ol. Yavaş ol. Başparmağım elmacık kemiğimin üzerinden geçti, şakağıma yapışmış bir tutam saçı geriye doğru düzeltti.

Zorlayıcı değil. Zorlayıcı değil.

Nazik.

Donakaldım. Korkudan değil, ardından gelen ani ve şaşırtıcı huzur duygusundan. Gözlerimi bir anlığına zorla açtım, sadece puslu bir figür seçebilecek kadar.

Uzun boylu. Geniş omuzlu. Siyah giyinmiş.

Gözleri, kış gökyüzünde dans eden ışıklarla aynı uhrevi renkteydi. Saçları, terden ıslanmış taze kar gibi alnına dökülüyordu. Kollarının kenarlarına yapışmış buz, sanki silkelemeye zahmet etmemiş gibiydi.

Bir anlık tanıma hissi zihnimin bir köşesinde belirdi, ama tam olarak ne olduğunu anlayamadan kayboldu. Sonra göz kapaklarımla olan savaşımı kaybettim ve her şey yeniden karanlığa gömüldü.

Kendime geldiğimde, her şey az da olsa daha netleşmişti.

Göğüs kafesimde ne hafif bir acı hissi ne de kemiklerime kadar işlemiş bir panik vardı. Sadece kumaşın hafif hışırtısı ve o eşsiz koku...

Çorba?

Bu sefer gözlerimi daha kolay açtım, her şeyi garip, kehribar rengi bir parıltıya bürüyen puslu fener ışığına karşı göz kırptım. Kulem değil. Yatağım değil. Ama ölmedim, yani küçük zaferler.

Dünya kenarlarından keskinleşti, renkler ve şekiller yeniden yerine oturdu. Bembeyaz tavanlar, gümüş damarlı cilalı taş zeminler, camın arkasında ay ışığı gibi parlayan soluk sembollerle işlenmiş duvarlar.

Tıp kanadı.

Doğru. Şimdi hatırladım.

Oda antiseptik ve adaçayı kokuyordu. Yataklar çok sert ve fazlaca temizdi. Odadaki her şey, yaralarınızdan utanmanız gerektiğini hissettiren steril bir rahatlık sunuyordu.

Belki de bu sadece anılarımın bir yansımasıydı.

Bir başka revirde olma düşüncesiyle göğsümde yükselmeye başlayan kaygıyı bastırmak için yavaş ve kontrollü bir şekilde derin bir nefes aldım.

Sol tarafımda bir figür öne doğru eğildi. Mirelda mı?

Bir an yüzünü inceledim, neden böyle hissettiğimi anlamaya çalıştım. Sonra gözlerinin altındaki hafif halkaları ve sıkıca kapanmış dudaklarını fark ettim. Daha iyi bilmeseydim, bu yaşlı cadının... endişeli görüldüğünü düşünebilirdim.

Bakışlarımı üzerinde fark ettiği anda, yüz ifadesi birden daha keskin, daha tanıdık bir hal aldı. Kaşlarındaki kırışıklık düzeldi ve her zamanki onaylamayan tavıyla sandalyeden kalktı.

"Uyandın," dedi sesi sert bir şekilde. "Sonunda. Neredeyse iki gündür uyuyordun."

Ağzımı açtım. Sonra tekrar kapattım.

"Belki de artık uyanık olduğun için şu küçük baş belası bütün gün ağlamayı bırakır." Yanımda yastığın üzerinde büzülmüş duran şeye işaret etti.

Batty'yi kendime daha yakın çektim, iyi durumda olmasına ve önceki misafirlerim kadar yaramaz olmamasına şükrettim.

Mirelda, bu anı onaylamaz bir şekilde bir ses çıkardı ama sonra şaşırtıcı bir nezaketle beni dik pozisyona getirdi ve kucağıma bir tepsi bıraktı. Öne koyduğu çorba oldukça masum görünüyordu; kremalı, otlarla bezenmiş ve çok sevdiği o kaynatılmış umutsuzluk kokusu yerine gerçek yemek gibi kokuyordu.

Gözlerimi kırıştırdım.

"Sizi öldürmez," diye ekledi neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi. "Şifacı, eğer dayanabilerseniz yarın odanıza dönebileceğinizi söyledi."

"Teşekkür ederim mi?" diye mırıldandım, iğneleyici bir yorumun olmamasına hala şaşırmıştım.

Sonra battaniyelerle oynamaya başladı, birini bacaklarımın etrafına öyle bir şekilde sardı ki, aslında hiç de öyle değildi. Gerçekten de öyle değildi. Tanrı korusun, yumuşak bir ifade takınamazdı.

"Muhafızlar gündüz saldırılarına karşı teyakkuzda," diye sert bir şekilde bilgilendirdi beni. "Ve kral da şüphesiz koruma büyülerini devreye sokacaktır. Yani şu an burada güvendeyiz."

Ben de onun kadar buna inanmak isteyerek başımı salladım.

Odanın her köşesini inceleyerek tekrar etrafa göz attım. Duvarlar boyunca sıralanmış diğer yatakların her biri, sesi azaltan ve mahremiyet sağlayan yarı saydam, buzlu perdelerle örtülmüştü. Tavan penceresinden süzülen soluk mavi ışık, raflardaki merhemleri, tentürleri ve özenle etiketlenmiş cam şişeleri aydınlatıyordu.

Her şey fazla temizdi. Fazla sessizdi.

Kaşığı çorbaya batırdım ve temkinli bir yudum aldım. Güzeldi... Tabii ki güzeldi. Evren açıkça beni dengemden çıkarmaya çalışıyordu.

Yavaşça nefesimi verdim. Sıcaklık yardımcı oldu. Ama anıların keskin ve canlı bir şekilde zihnime sızmasını engellemeye yetmedi.

Turkuaz gözler. Yanağımda serin bir el. Benimle canavar arasında duran, buz ve öfke dolu bir varlık.

Yutkundum, çorbanın dilimde birden daha koyu bir kıvam aldığını hissettim.

Bunu rüyamda mı görmüştüm? Kesinlikle görmüş olmalıyım. Draven bunu yapmazdı— Hayır. Bu tür bir nezaket onun gibi birine yakışmazdı.

Bir an duraksadıktan sonra, sesim olduğundan daha gergin bir şekilde, "Ne oldu?" diye sordum. "Hatırlıyorum... bir yaratık. Bahçelerde. Gerçek miydi?"

Dudaklarının kenarı hafifçe aşağı kıvrıldı. Elleri tekrar battaniyenin kenarını okşadı, bu sefer kesinlikle telaşlanıyordu.

"Öyleydi. Saldırıya uğradın," dedi alçak sesle. "Bir Ayna Zehri tarafından."

Zihnimde buz canavarının bir biçimden diğerine dönüşürkenki görüntüleri canlandıkça kalbim tekledi. Bir ürperti hissettim ve başımı salladım.

"O kadarını hatırlıyorum," dedim. "Ama...sonrasında ne oldu? Diğer herkesle? Nevara'yla? Soren'le? Lumen'le?"

Mirelda'nın gözleri benimkilerle buluştu, ifadesi okunamazdı.

"Derinle kızım," dedi, tepsimdeki peçeteyi düzeltmek için uzanırken. "Üçü de iyi iyileşiyor."

O kadar büyük bir rahatlama hissettim ki, kaşığı neredeyse düşürüyordum.

"Hafif yaralanmalar geçirdiler," diye ekledi. "Vizyoner ve Sonbahar Lordu'nun sağlık durumları iyi. Kurt ise bu sabah revirden ayrıldı."

Nefesim birden kesildi.

Lumen iyiydi. Hepsi iyiydi. Başımı yastığa yaslayıp tavana baktım, bu bilginin kemiklerime işlemesine izin verdim. Parmaklarım battaniyenin kenarına dolanarak kendimi kumaşa bıraktım. Sıcak. Gerçek.

"Güzel," diye fısıldadım.

Bir anlığına sessizlik uzadı.

"Ya kral?" diye sordum, sanki sonradan aklıma gelmiş bir şeymiş gibi, sanki onun buz üzerinde aniden ortaya çıkışını ya da buz canavarının buza dönüşmesini sadece rüyalarımda görmüşüm gibi.

Ama sonrasında ne olduğunu görmemiştim.

Sorarken gözlerine bakmadım. Sadece nefes alışverişindeki belirgin değişimi dinledim.

Sadist bir yapısı olduğu için tepsiyi tekrar ayarlamakta acele etmedi. Battaniyeyi düzeltti, olmayan bir kırıklığı düzeltti ve sonunda içini çekti.

"Kral yaralanmadı."

İçimde hissettiğim rahatlama mıydı yoksa bu konuyu bu kadar uzattığı için o kendini beğenmiş suratına yumruk atmak isteği miydi?

"Tabii ki değildi," diye alay ettim. "Sormak istediğim şey, Majestelerinin bu kadar çabuk nasıl geldiği idi."

Bu onun kendi manası mıydı yoksa yüzüklerin etkisi miydi?

Mirelda dudaklarını büzdü ama cevap verdi: "Elbette, ihtiyaç duyduğunda buzun içinden geçiyor."

Tabii ki, bunu herkes biliyordu zaten. Belki de Draven hakkında bir kitap bulmaya çalışmalıyım.

"Peki ya şimdi?" diye sordum.

Mirelda tekrar tereddüt etti, yüz ifademi inceledi. Boğazını temizledi.

"Çalışma odasında," dedi kısaca, dudaklarını büzerek. "Majesteleri bana uyandığınız anda ona haber vermemi emretti. Bu yüzden şimdi sizden ayrılıyorum."

Bu, onun için bile tuhaf derecede ani bir ayrılıştı. Belki de bizim güvenliğimizden istediği kadar emin değildi.

Başımı hafifçe salladım. "Teşekkür ederim... çorba için."

Gözleri bir anlığına yumuşadı, ama başka hiçbir şey söylemedi. Sadece başını garip ve sert bir şekilde eğdi ve etekleri ardında kar yığınları gibi fısıldayarak odadan çıktı.

Kapı arkasından öyle bir kesinlikle kapandı ki, bunu iliklerime kadar hissettim.

Sırtımı yastıklara yasladım, çorbanın sıcaklığı midemde rahatsız edici bir şekilde yerleşmişti. Uyku uzuvlarımı sıkıyordu ama düşüncelerim susmayı reddediyordu.

Bir buz canavarı surları aşmıştı. Hem de gündüz vakti. Gözlerimi sıkıca kapattım.

Bu durum saray için ne anlama geliyordu? Krallık için ne anlama geliyordu? Kız kardeşim için ne anlama geliyordu?

Göğsümü daha önce saran panik geri dönmekle tehdit ediyordu. Bu sefer, pençe gibi tırmalayan ve parçalayan türden değildi. Daha sessizdi. Daha ağırdı. Tıpkı buzlu suyla ıslanmış bir battaniye gibi, ciğerlerim çalışmayı unutana kadar bastırıyordu.

Wynnie'ye söylemem gerekiyordu. Hemen şimdi. Bir şekilde. Bir şeylerin ters gittiğini bilmeliydi. Dikkatli olmalıydı... farkında olmalıydı.

Bu düşünce, yorgunluktan dolayı etkileri azalıncaya kadar tekrar tekrar zihnimde yankılandı.

Vücudum hala çok ağırdı ve başım yavaş yavaş zonkluyordu, bu da tam anlamıyla düşünmeyi zorlaştırıyordu. Yarın yazacaktım. İlk iş olarak.

Dünyanın dönmesi durduğu anda.

Gözlerimi yavaşça kapattım ve nefesimi yavaşça verdim, buzla öpülmüş gölgeleri ve yakıcı mavi-yeşil gözleri düşünmemeye çalıştım. Saçlarımı gerçekten Draven'ın eliyle mi kenara çektiğimi merak etmemeye çalıştım.

Ya da tüm bunları neden düşündüğümü merak edin.

Bölüm 19

EVERLY

Önemli bir şeyi unuttuğumu fark etmem iki gün daha sürdü.

Belki de kafamdaki yaraydı, ya da belki de sürekli değişen ziyaretçilerin dikkatimi dağıtması ve kimseyi kurtarmak için yeterince çaba göstermediğime dair süregelen suçluluk duygusuydu.

Saldırıda on yedi kişi ölmüştü. Üç kişi daha, kanadın en ucunda, gözden uzak bir yerde bulunan revirde iyileşiyordu. Doğu Bahçeleri neredeyse tamamen harap olmuştu, ancak Bloom Görevlileri kayıpları onarmak için çoktan çalışmaya başlamışlardı.

Nevara her zamankinden daha ketum davrandığı ve Mirelda da iyileşmeye odaklanmam gerektiğinde ısrar ettiği için, bana bu kadarını söyleyebilecek tek kişi Soren'di.

Draven gelmedi.

Başucumda oturmasını beklemiyordum elbette, ama yokluğu yine de... kasıtlı gibi geldi.

Onun sarayda olduğunu biliyordum. Gecenin her saatinde sarayı vuran kar fırtınaları, görüş alanımın kenarında hissettiğim mana'sının değişken nabızı olmasa bile, yeterli kanıttı.

Bu başlı başına bir dikkat dağıtıcı unsurdu ve bacağımdaki ağırlığın eksik olduğunu fark etmememin tek bahanesi buydu.

Hançer muhtemelen Draven'ın mana dalgasıyla ağaçların arasına fırlatılmıştı, böylece en azından keşfedilse bile bundan haberim olmadığını inkar edebilirdim. Kimsenin beni fırlatırken görmemiş olması yeterliydi, ki bu da muhtemelen yeterliydi çünkü hepimiz "avluyu katleden yaratık tarafından yenmemek" meselesine oldukça odaklanmıştık.

Ama kılıfım neredeydi Allah aşkına?

İçimdeki kötü hissi bastırdım. Bıçakla bağlantımı inkar edebilirdim belki ama eğer biri beni kılıfıyla görmüşse, kendimi hiç savunamazdım.

Şifacı beni kontrol etmeye ve nihayet bu yerden ayrılmama izin vermeye geldiğinde, içimdeki en karanlık noktayı oyup erkeğe sergilemek gibi hissettirse de, ona sormaya kendimi hazırladım.

Şifacı Amias, benim görmesini istediğimden çok daha fazlasını görmüştü zaten.

Bana verdikleri elbise ince ve arkası açık bir elbiseydi. Hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu; hele de sırtımı kaplayan yara izlerinin haritası söz konusu olduğunda. Açıklamak istemediğim çirkin, gösterişsiz gerçeklerdi bunlar.

Onlar hakkında bana hiç soru sormamıştı. Belki de bunun sebebi, tüm şifacılar gibi Bahar Sarayı'ndan olması ve onların genellikle diğer perilerden daha içine kapanık olmalarıydı. Ya da belki de şifacılar gizlilik yemini ediyorlardı ve o da kendi omuzlarında taşıması gereken şeylerin kendi ruhunda kalmasından bıkmıştı.

Bu durum, konuyu tekrar gündeme getirip sırtına bir sır daha yüklemekten dolayı kendimi suçlu hissetmeme yetmişti, ama başka seçeneğim yoktu. Boğazımda biriken acı bir tatla, olabildiğince kibar bir şekilde onu selamlayarak yavaş yavaş konuya girmeye çalıştım.

"Duvarlara tırmanmaya hazır mısınız Majesteleri?" diye sordu sabırlı bir gülümsemeyle.

Her zamanki gibi, sanki yosun kaplı bir korudan çıkmış gibi görünüyordu; saçları ve kirpikleri ıslak ormanın koyu yeşiliydi, gözleri de aynı renkteydi. İyiliği samimi görünüyordu, ancak şifacıların genellikle sahip olduğu o mesafeli tavrı da bir o kadar gerçekti.

"Daha da fazlası," dedim ona dürüstçe.

Bana sabırlı bir gülümseme verdi ve başımı günlük muayenesine başlamak için hareket etti.

Uzun, ince elleri, on yıllarca, belki de yüzyıllarca süren pratikten kaynaklanan ustaca bir hassasiyetle hareket ediyordu. Yeni yapraklar kadar yumuşak, soluk yeşil teni, her harekette kıvrılan ve değişen, yavaş hareket eden sarmaşık dövmeleriyle bezeli uzun parmaklarının üzerinde gerilmişti.

Dokunuşu nazikti, dürtmeden inceliyordu. Geçmişte şifacılarla olan deneyimlerim, beni oraya götüren koşullar nedeniyle gölgelenmiş olsa da, itiraf etmeliyim ki, damarlarında buz dolaşan kendini beğenmiş bir Kış

soylusuna kıyasla Bahar Sarayı'nın daha sakın doğasını çok daha fazla tercih ederdim.

Kafa derimdeki lezyonun neredeyse tamamen iyileştiğini mırıldandı ve omzuma doğru ilerlerken sonunda cesaretimi toplayıp ona kılıf hakkında soru sordum.

"Üzerimdeki eşyalara ne olduğunu söyleyebilir misiniz?" En azından ihtiyatlı davranmaya çalıştım.

Amias duraksadı, geri çekilerek ciddi bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Hizmetçiniz elbisenizi, ayakkabılarınızı ve iç çamaşırlarınızı temizlemeye götürdü."

Liste spesifikti. Kasıtlıydı.

Boğazım kurudu, parmaklarım korkudan uyuştı.

"Ya benim... diğer şeylerim?" diye hırıltılı bir sesle sordum.

"Gelişinizden kısa bir süre sonra kaybolmuş gibi görünüyorlar." Bakışlarında, kanımı donduracak kadar acıma duygusuna yakın bir şefkat vardı.

Batty endişeyle cıvıldadı ve ben onu omzuma aldım; şifacının muayene etmesi gereken omzumun tam tersi. Ona dönerek sessizce başımı salladım ve o da bir an daha beni inceledikten sonra muayenesine devam etti.

Ellerinden yayılan sıcaklık, yaralara nüfuz ederek iyileşmelerini teşvik etti. Ardından, sıcak bir yaz gününde nehre dalmak gibi serin bir dalga geldi. Genellikle rahatlatıcıydı. Yatıştırıcıydı.

Ama aklımdan geçen tek şey, revirde kraliçenin kıyafetlerine kaç kişinin erişebileceği idi. Şifacı yardımcıları Winter'dandı. Saraydaki herhangi birine rapor veriyor olabilirlerdi, bu da korkunç bir düşünceydi.

Sonra her yere kendini sokmayı başaran Soren vardı, bir de Nevara vardı ki, parçalar, muhtemelen şimdiye kadar her şeyi görmüştü zaten. Mirelda da bir olasılıktı, ama neden kıyafetlerin geri kalanından önce kılıfı alsın ki?

Zihnimin bir köşesinde, ay ışığıyla aydınlanmış saçlarımın altından bana bakan kutup ışıkları gibi gözler gördüm.

Nefesim kesildi. Ama bu doğru olamazdı. Eğer Draven hançeri almış olsaydı, şimdiye kadar bilirdim.

Şu an ölmüş olurdum.

Amias, sanki kendi düşüncelerime dalmış olduğumu biliyormuş gibi, hafifçe öksürdü.

“Yaralarınız iyileşti. Son iki gündeki sabrınız için teşekkür ederim. Kimsenin uzun süreli revir ziyaretlerinden hoşlanmadığını biliyorum, ancak kafa yaraları sinsi olabiliyor. Onları yavaş yavaş iyileştirmek her zaman daha iyidir.” Sözlerini sakın ve metodik bir şekilde söyledi.

Bu, nefes alışverişimi düzenlememe ve kalp atışımı yavaşlatmama yardımcı oldu; sanırım amacı da buydu. Başımı salladım ve o devam etti.

"Omuzunuzdaki morluk da geçti, bu yüzden gidebilirsiniz, ancak dinlenmek için odanıza dönmenizi tavsiye ederim."

Mirelda içeri girerken tam o son kısmı söyledi. Parçalar.

Bahçelere gidip kayıp hançerimi gizlice arama umudum da böylece suya düştü. Şifacıya teşekkür edip Mirelda'nın getirdiği kıyafetleri giydim ve revirden hızla çıktım. Şifacı Amias'ı sevip sevmememden bağımsız olarak, o odanın kokusunu, dokusunu ve görünümünü hâlâ sevmiyordum.

Sadık koruyucum beni eşlik etmek için bekliyordu. Lumen'in bir patisine bandaj sarılmıştı ama genel olarak iyileşmiş görünüyordu, bu da rahatlatıcıydı.

Odama dönerken, hizmetçimin kılıfı bulup bulmadığına dair bir işaret olup olmadığını kontrol etmeden edemedim.

Her zamankinden daha gergin görünüyordu ama koyu renk gözleri ne öfkeli ne de suçlayıcıydı. Yine de, süitime kadar olan yol boyunca temkinli davrandım, Batty'yi sanki onu gelebilecek her şeyden koruyabilirmişim gibi kucagımda tuttum.

Dışarıda fırtına uğulduyor, pencereleri buzla kaplıyor ve sarayın her yerine şiddetli rüzgarlar esiyordu. Draven nerede olursa olsun, öfkeden kuduruyordu.

Mirelda gergindi.

Kılıfım da kayıptı.

Sabah ne cevaplar ne de rahatlama getirdi.

Sadece geçmeyen kabuslar ve kahvaltı, banyo ve giyinme gibi alışılmış rutinlerimizi uygularken alışılmadık bir şekilde sessiz kalan bir hizmetçi vardı. Sonunda yatakta uyuduğum gerçeğine bile yorum yapmadı.

Sandalyede bir gece daha geçirmeye dayanacak gücüm kalmamıştı ve kral da bu noktada yatağıma davetsiz gelebileceğinden şüphelenmem için

hiçbir sebep vermemişti. Mirelda normalde bu konuda en az bir alaycı yorum yapardı, ama hiçbir şey olmadı.

"Bugün ne yapacağım?" diye en az üçüncü kez sordum, ses tonum neredeyse sinirliydi.

Dudaklarını büzdü ve yavaşça nefes verdi.

"Majesteleri bir şey söylemedi. Sadece sizi nasıl giydireceğimi ve nereye götüreceğimi söyledi." Sesi gergin geliyordu ama bu sefer, bu duygunun bana yöneltildiğini hissetmedim.

Daha doğrusu, bu benim adıma oldu.

İdamım için beni bu kadar güzel giydirir miydi?

Her ihtimale karşı, Batty'nin tiz itirazlarını görmezden gelerek, onun geride kalmasını emrettim.

Mirelda ve Lumen beni yüksek kapılara götürdüklerinde içimde derin bir huzursuzluk vardı. Kapıların iki yanında, dalları çerçevenin üzerinden kıvrılarak tanıdık bir sembol oluşturan iki donmuş ağaç vardı.

Bir runik sembol. Kalp mi, yoksa aşk mı? Bu ironik bir gönderme miydi?

Kralın kalplerle süsleme yapacak türden biri olduğunu düşünmemiştim, düşmanlarının göğüslerinden yeni oyulmuş kalpler uyarı olarak duvara asılmış olmadıkça. Bu görüntüyü zihnimden uzaklaştırmak için yutkundum, ama doğru gelmeyen şeylerin giderek artan listesiyle birlikte bu görüntü de aklımda kaldı.

Buraya kadar koridorlar bomboştu. Sessiz de. Bu bile beni tedirgin etmeye yeterdi, ama sonra süslü kapıların ardında sızan, duyularımın kenarlarına baskı yapan alçak bir mana uğultusu vardı.

Ve görünüşe göre seçtiği elbise... Safır mavisi kumaştan, gümüş işlemeli, sıradan bir saray günü için fazla resmi, buz gibi bir taçla tamamlanmış bir kıyafet.

"Bu nedir?" diye sordum, sesim beklediğimden daha sert çıkmıştı. "Neredeyiz?"

Mirelda'nın ağzı sıkılaştı ama cevap vermedi. Sözlü olarak değil. Bunun yerine, bakışları hemen arkamdaki bir şeye ya da birine kaydı.

Yavaşça döndüm, nabzım derimin hemen altında atıyordu.

Kocamın gücü zaten tenime saldırırken onu görmeme gerek yoktu aslında. Ama bugün bu güç daha karanlık bir şeyle, ilk karşılaşmamızdaki manasına çok daha benzeyen bir şeyle harmanlanmıştı.

Sinirlerimi hiç yatıştırmadı.

Draven, koridorun sonunda, diğer dört kurduyla çevrili halde duruyordu. Başının tepesinde sivri buzdan bir ta parıldıyordu ve benimkine çok benzeyen, tesadüf olamayacak kadar resmi bir kıyafet giymişti; koyu maviler ve gümüşler, keskin hatlar ve sert bir zarafet. Sanki kış onu en soğuk fırtınasında dikmiş gibiydi.

Hastanede geçirdiğim bulanık hayallerin dışında, onu en son gördüğüm anın anısı birden aklıma gelince nefesim kesildi.

Bahçe. Karların üzerindeki kan. Ve fkeli, intikam peşinde koşan bir tanrı gibi buzun içinden çıkan figürü.

Ailemin bu kadar rahat bir şekilde katledilmesini ve o zamandan beri ayaklarına yüklenen sayısız günahı unutmamıştım. Ama ona karşı duyduğum olağın nefret bugün daha yavaş yüzeye çıkıyordu, bedeninin benimle Ayna Katili arasında durduğu anıların altında gömülü kalmıştı.

Ancak anılar korkuyu dindirmedi. Bakışlarının her zamankinden daha soğuk ve daha mesafeli bir şekilde gözlerime kilitlenmesi de işe yaramadı.

"Neredeyiz?" Sesim, olmasını istediğimden daha kısık ıktı.

Uzun bir süre beni inceledi, sanki ona sormak istediğim her şeyi duyuyormuş gibiydi. Sadece nerede olduğumuzu değil, neden burada olduğumuzu ve neden şu anda bu kadar paramparça olmuş öfkeli olduğunu da merak ediyordu.

Sonunda, derin ses tonu kemiklerimi titreterek, "Burası Yıldızlar Salonu," diye yanıtladı. "Kalp Taşı Töreni için kullanacağımız oda burası."

Zihnimin derinliklerinde bir şeyler kıpırdandı, bir hatıranın fısıltısı, kenarlarını kazıyarak, kendini zgr bırakmaya çalıştı.

"Heartstone mu?" diye tekrarladım, ona değil de daha çok kendi kendime, zihnimdeki kalabalık rafları karıştıırken.

Romanları ve korku kitaplarını daha çok sevsem de, babamın kütüphanesindeki her kitabı, sırf çaresizlikten, bir solukta okumuştum. Tozlu, kuru tarih kitaplarını bile.

Mahkemelerin tarihi. Kadim mananın tarihi. Törenler... tıpkı korktuğum tören gibi. Kraliçenin manasıyla.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Hayır," dedim sertçe, kelime ağızımdan engel olamadan ıktı.

Draven yavaşça bir kez göz kırptı.

"ocukluğunuzun büyük bir bölümünde sıradan bir aileden gelen anneniz tarafından bytldüğünüz anlıyorum," dedi sesi buz gibi soğuk bir tonda, "ama babanız törenin önemini size mutlaka açıklamıştır."

"Elbette, yaptı."

Elbette yapmamıştı.

Babamın bana söylediği tek şey, eve geldiğinde sessiz kalmam ve gözden uzak durmamdı, ama bir çıkış yolu bulmaya çalışırken zaman kazanmam gerekiyordu. Yine de genel fikri anlıyordum.

Bu, toprağa mana enerjinizi aktarmayı, yönettiğiniz krallıkla simbiyotik bir bağ kurmayı içeriyordu. Ama bu kadar çabuk olmamalıydı.

"Bana ayrıca bunun taç giyme töreninden sonra, kış gündönümünde gerçekleştiğini söyledi," diye yalan söyledim. "Gelenekleri bozmamalıyız —"

"Bu, kralın emriyle gerçekleşiyor," diye hırladı Draven, sesi havayı bıçak gibi kesiyordu. "Ve ben de bunun bugün gerçekleşmesini emrediyorum."

Sözlerin ardında, otoriteden veya rahatsızlıktan daha fazlası, tüylerimi diken diken eden bir şey vardı.

Bu sefer daha güçsüzce tekrar denedim. "Ama başım..." Kaşımın üzerindeki tamamen iyileşmiş yaranın silik çizgisine uzandım.

"Tamamen iyileşti," diye çıkıştı Draven, bana doğru yaklaşarak.

Bana bakış şekli kalbimin teklemesine neden oldu, sanki kaçmam için bana meydan okuyordu. Sanki kaçacağıma çoktan karar vermişti.

Ağzımı açtım, bir şeye, herhangi bir şeye uzanıyordum—

Ama bana bu şansı vermedi. Bir adım daha yaklaştı ve ben başka bir zayıf bahane uyduramadan konuşmaya başladı.

"Kalp Taşı senden herhangi bir çaba gerektirmez." Bu sözleri bir açıklamadan çok bir tehdit gibi söyledi ve kolumu sıkı ama acı vermeyen bir şekilde kavradı.

Temasla birlikte manası daha da güçlendi ve dile getiremediği tüm öfkesi dalga dalga üzerime çöktü.

Daha iyi bir bahane arayışında olsam da, direnmeye çalıştım.

"Doğru," diye hırıltılı bir sesle sonunda söyledim. "Ama... bugün bunun için uygun bir gün değil. Yapamam..."

Ben sizin halkınızı koruyamam. Kendimi bile koruyamam.

Sözümü bitirmemi beklemedi, ikimizi de kapılara doğru çekerken bana doğru bir bakış bile atmadı. "Niyetinizle birlikte, rızanız olsun ya da olmasın, mananızı bulur."

Midem buz kesti. Taş bana doğru uzanacak, bende olduğunu düşündüğü her türlü manaya ulaşmaya çalışacaktı ve hiçbir şey bulamayınca tören

başarısız olacaktı. Başarısızlık açığa çıkmak demekti. Açığa çıkmak yıkım demekti. Ölüm demekti.

Sonra son kelimesine takıldım. Niyet.

Çünkü taş bir haini kabul etmezdi. İki yüz yıl önce, Sonbahar Kraliçesi kralına karşı komplo kurduğu için kürsüye fırlatılmış ve ardından derhal idam edilmişti.

Sırlarım, taşın gözünde beni hain yapar mıydı? Dahası, taş mana olmadan bile niyetlerimi okuyabilir miydi? Hem törenin mana kısmında başarısız olup hem de aynı anda hain olarak damgalanmam mümkün müydü?

Kralın tavrında neredeyse meydan okuyan bir şey vardı; bu, törenin kendisi kadar beni endişelendirdi, sanki benden bu tepkiyi bekliyormuş gibiydi. Sanki başarısız olacağımı önceden tahmin ediyordu.

Daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Bu dondurucu karmaşadan kurtulmak için yeterince inandırıcı bir sebep, bir yalan bulmam gerekiyordu; hem de kendimi beklenenden daha erken bir ölüme mahkum etmeden.

“Sanırım sadece... gerginim,” diye sonunda ağzımdan kaçırdım. “Bana sürekli hatırlattığınız gibi, bunların hiçbirinin yakınında büyümedim. Yetişme tarzım kraliyet törenlerine aşına olmama pek elverişli değildi ve siz de sarayda işlerin gidişatından zaten çok öfkelenmişsiniz.”

En azından bu doğrudu. Draven yürümeyi bıraktı ve ben sonunda derin bir nefes aldım.

Sol elini sıktı ve bana inanıp inanmadığını belli edecek en ufak bir kaş kıpırtısı bile olmadan, birkaç kalp atışı kadar uzun süre yüz hatlarımı inceledi.

Sonra salonun kapıları gıcırtyla açıldı ve onun durmasının benim bahanem yüzünden değil, geldiğimiz için olduğunu anladım.

Kış Sarayı'ndan tanıdık birkaç yüz, buzdan kıyafetler içinde, gözleri bana dikilmiş bir şekilde bizi bekliyordu. Bu sefer alaycı bir şekilde bakmıyorlardı. En azından tam olarak öyle değillerdi.

Saldırı onları sarsmış, özenle inşa ettikleri zarafetlerinin altında yatan bir şeyi alt üst etmişti. Ve şimdi beni bu gecenin eğlencesiymişim gibi değil, sanki içlerinden hiçbirinin yüksek sesle sormaya cesaret edemediği bir sorunun cevabıymışım gibi izliyorlardı.

Tüm kraliyet soyunun yıkılması yerine.

BöLüm 20

EVERLY

Draven, dikkatimin dağılmasından hemen faydalandı; elimi koluna doladı ve sanki buraya birlikte, kendi özgür iradeleriyle, mutlu bir şekilde gelmiş sıradan bir çiftmişiz gibi, kolumu sıkıca kavradı.

Bakışlarımı buz tutmuş yüz hatlarına, sonra da bizi son umutlarıymışız gibi bekleyen kalabalık yüzlere çevirdim.

Yüksek tavan tamamen camdan yapılmıştı, muhtemelen salona adını veren yıldızların görünümünü sağlamak içindi. Ve oda, az sayıdaki saray mensubu için çok büyüktü. Yani kral bana önceden haber vermemekle kalmamıştı. Bu töreni aniden öne almış ve çok daha az şahitle yapmayı tercih etmişti.

Parçalar.

Kapı arkamızdan gürültüyle kapandı.

Nevara, parıldayan cübbeler içinde, yüzü karmaşık desenlerle boyanmış halde odanın en ucunda duruyordu. Gözlerinin etrafında gümüş yıldız patlamaları beliriyor, yanaklarından aşağı stilize edilmiş gözyaşları gibi akıyordu. Ellerini sessiz bir saygıyla kaldırdı.

"Öne gelin, Kraliçem," dedi sesi yumuşak ve uhreviydi.

Bana doğru dürüst bakmadı. Bakmak istemedi.

Soğuk ve keskin bir panik hissi omurgamdan yukarı doğru süzülerek ciğerlerimi sardı. Saray mensuplarının, özellikle de kralın ona güvenmediğini iddia etmesine rağmen Soren'in yüzlerine baktım. Bu, sinirlerimi hiç yatıştırmadı.

Bacaklarım demire döndü. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür yankılanıyordu, mahkeme salonunun bile duyabileceğinden emindim ve o

gerçeküstü an için bayılacağıma, ya da kusacağıma, muhtemelen ikisi birden olacağına ikna oldum.

Bu, kimsenin aklına gelmiş geçmiş en kötü fikir değildi.

Dudaklarım, onları engelleyemeden aralandı.

“Keşke yapabilseydim, Vizyoner,” dedim, ses tonum asil bir havayı zorla taklit etmeye çalışsa da, ses tonum yer yer çatlıyordu. “Ama korkarım ki bir hastalığa yakalandım—”

Bayılacağımı söylemeden önce bir açıklama yapmam gerekirdi. Kusma ihtimali de vardı. Ama Draven bile, krallığın en önemli töreninde kraliçenin elbisesini akla gelebilecek en onur kırıcı şekilde kirletme riskini göze almazdı.

Bunu ifade etmenin incelikli bir yolunu aradım. “--Törensel hazımsızlık.”

Ardından gelen sessizlik... son derece derindi.

Mahkeme üyelerinden birkaçı, küçük bir muhafız birliği ve hatta Soren bile tek bir bakışta donakaldı. Nevara'nın dudakları, dehşet veya eğlence karışımı bir ifadeyle sessizce aralandıktan sonra her zamanki sakinliğine kavuştu.

Ancak en dikkat çekici sessizlik Draven'dan geldi.

Yanımda kıpırdamadı. Nefes almadı. O kadar hareketsiz kaldı ki, derisinin altında kaynayan cinayeti neredeyse hissedebiliyordum, manasının çatladığını kelimenin tam anlamıyla hissedebiliyordum.

Belki de daha masum bir şey seçmeliydim. Burkulmuş bir ayak bileği mi? Mana kırbaçlanması mı? Kronik törensel kaygı mı? Artık bunun için çok geç.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, arkadan bir yerlerden Soren'e ait olduğu açıkça belli olan bir hırıltı sesi duyuldu.

Yanaklarım kızardı. Kral başını çok yavaşça bana doğru çevirdi.

"Peki, bu... resmi bir teşhis mi?" diye sordu, sesi havayı donduracak kadar alçaktı.

Boğazımı temizledim. "Bu daha çok içgüdüsel bir bilgi."

Gözleri dikilmiş bir şekilde bakakaldı.

Gözlerim dikilmiş bir şekilde baktım.

Bütün oda şaşkınlıkla ona bakakaldı.

Burada ölecektim. Bir Hollow ya da hain olarak ifşa edilmekten değil. Sadece saf, katıksız utançtan.

Her şeyden pişman oldum. Hayatımda yaptığım her seçimden, beni tam da bu utanç verici ana getiren her adımdan, ama eğer bu törenden kurtulmamı sağlarsa buna değerdı.

Elbette ki öyle olmadı.

Draven'ın yüzünde en ufak bir ifade bile yoktu. Yüzünü asıl bir tarafsızlık maskesine dönüştürmüştü. "Endişelenmeyin Kraliçem. Gerektiğinde sizi alıp götürmekten mutluluk duyarım. Ama eminim ki halkımız uğruna galip geleceksiniz. Belki de sizi taşımam yardımcı olur?"

Bakışları gözlerime dikildi, gücünden ve aura gibi parlayan gözlerinden yoğun bir niyet fişkırıyordu.

Ya sen taş a doğru yürüyeceksin ya da ben seni oraya sürükleyeceğim.

Cevap vermedim ve o da neredeyse tam olarak bunu yapacaktı; demir gibi sıkı eliyle beni küçük, isteksiz adımlarla koridordan aşağı itti. Bir şekilde, Heartstone Seremonisi'nin neden olduğu mide bulantısından muzdarip olduğumu herkese ilan etmeme rağmen, yine de samimi bir hava yaratmayı başardı.

Başka bir bahane aradım, herhangi bir şey. Nefes alışverişlerim artık düzensizleşmişti, midem de bulanıyordu doğrusu.

Belki de gerçekten bayılabilirim?

Hayır, muhtemelen üzerime buzlu su döker ve töreni gerçekleştirmekte ısrar ederdi.

Yapsam da yapmasam da lanetlenmişim...

İçime işlemiş bir teslimiyet duygusu vardı. Kendime verebileceğim her türlü teselliye sunmaya çalıştım.

Wynnie burada değildi, en azından. Beni böylesine alenen küçük düşürmemi görmek için ya da kralın öfkesinin hedefi olmak için burada değildi. Ona gerçeği asla bilmediğini söyleyecektim. Onu bunca zamandır kandırmıştım ve o Kış Kralıydı. Elbette başka bir taşralı soyluyu nasıl kandırdığımı anlayacaktı...

İşe yarayacaktı. Yaramak zorundaydı.

Taşa çok az bir mesafe kala durduk; bu kadar büyük bir kristal için "taş" kelimesi çok yetersiz kalmıştı. İçeriden yansıyan soluk, parıldayan ışık, her bir yüzeyinden, her bir mükemmel kusurundan yansıyarak yıldız denizi gibi görünüyordu.

Ve onun içinde, kadim mananın galaksiler gibi girdaplar oluşturup titreştiği merkezde, bir şey beni çağırırdı. Daha yakından bakmam için

yalvardı. Başımı öne eğerek derinliklerine dalıp orada yaşayan ham güce kendimi kaptırmam için yalvardı.

Üşüdüm ve bir adım geri çekildim, aklım tekrar başıma geldi. Nevara'ya baktım, gözlerimi göremeyeceğini biliyordum ama içimdeki çaresizliği hissedebileceğini umuyordum.

Gerçek kimliğimi öğrendiğinde benden nefret eder miydi? Sahip olduğum tek neredeyse arkadaşımı mı kaybederdim? Yoksa zaten biliyor muydu?

Yüz ifadesi sabit bir şekilde ileriye bakıyordu, ancak dudaklarının kenarı hafifçe aşağı doğru kıvrıldı.

“Gerçekten mi?” diye son bir kez daha denedim, gözlerimi ona ve krala dikerek. “Çok aceleci davranarak Parça Anası’nı gücendirmek istemezdim —” Sözümü bitirmeden Draven’in elleri benimkileri kavradı, ince bedenimin iki yanında kocaman birer kol vardı. Beni saran sıcaklık, acı verecek kadar yoğun bir şekilde çatırdıyordu.

En azından ölüm beni almaya geldiğinde sıcak olurdum.

Kralın elleri benimkileri bekleyen taşa bastırmadan önce aklımdan geçen son bilinçli düşünce buydu.

Yüzey, gök gürültüsünün çatırtısıyla canlandı, buz bir ışık ve güç patlamasıyla havaya uçtu. Parıldayan buz ağları sunağın üzerine oyulmuş, eski buz damarları gibi atan, canlı, kadim ve izleyen karmaşık semboller halinde dışarı doğru örümcek ağı gibi yayılmıştı.

Odanın içinden bir soğuk dalgası geçti, vitrayları titretti ve bir uyarı gibi kalabalığın arasından yayıldı. Semboller derinleşirken, her kalp atışıyla daha da parlaklaşırken, nefes kesici anlar yankılandı.

Kristalize mana parçacıkları, görünmez güç iplikleriyle havada asılı kalarak sunağın üzerinde havaya fırladı. İmkansız bir akım içinde dönüp dans ederek, soluk mavi ve lavanta tonlarında parıldayan yanardöner bir ışıltı yansıttılar.

Kar, yerçekimine meydan okuyarak yukarı doğru yağdı, sergilenen alana doğru çekildi ve her bir kar tanesi spektral ışığı yakalayarak salonun içinde bir galaksi açılmış gibi bir görüntü oluşturdu.

Odanın içinde, donmuş bir çiçek gibi açılan ve her yaprağına parıldayan rünler kazınmış buz tabakası yükseldikçe hayret nidaları yükseldi.

Bir an için, nefesimi kesen bir şekilde, bunun benim manam olduğuna neredeyse inandım. Parça Ana'nın bunca zamandan sonra sonunda beni kutsadığını sandım.

Bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum. Boşluktaki yaratıklar bunu öğrenmek için nadiren yeterince uzun süre hayatta kalırlardı.

Ama bunun bir önemi yoktu çünkü o manayı tanıyordum. Ağırılığının tenime baskısını hissetmiştim, onu besleyen öfke beni altüst etmişti.

Krala aitti. Açıkçası.

Benimkinin işe yaramayacağını biliyor muydu? Benimki ortaya çıkmadığında Kalp Taşı'nın ruhundan daha fazla güç koparacağını planlamış mıydı?

Yoksa her şey sadece bir gösteri miydi, onu daha fazla utandırmadan önce durumu kurtarmak için yapılan bir şey miydi? Sorularımdan daha kötüsü, saray mensuplarının kısılmış bakışlarıydı. Kürsünün en yakınında oturanlar Kalp Taşı'nı izlemiyorlardı.

Ellerimizi izliyorlardı, onun hâlâ benimkileri nasıl örttüğünü görüyorlardı.

Bunu benimle aynı anda fark etmiş olmalı, çünkü yüzündeki sıcaklık aniden kayboldu.

Nevara başını kalabalığa doğru eğdi, omurgası kaskatı kesildi. Sonra dışa yansıyan iyiliksever bir ifadeyle sakın bir gülümseme sergiledi.

“Kalp Taşı hakkını aldı. Kışın Gelini hem taç hem de mahkeme tarafından mühürlendi. Kimse Parça Ana'nın iradesini sorgulamasın.”

Salonda kibar bir alkış dalgası yayıldı, kubbeli tavana zar zor değen, ölçülü bir mırıltıydı. Duymadım. Gerçekten duymadım. Kendi kalp atışlarımla sağır edici gürültüsünün arasında.

Ellerim, kimsenin kollarımın altından göremeyeceğini umduğum bir titremeyle Kalp Taşı'ndan kaydı. Alkışlar sonunda sona erdi ve saray mensupları, ardından da oldukça isteksiz bir Nevara, odadan çıktılar.

Bulanık gözlerle bana doğru baktı, dudakları büzülmüştü. Derin bir nefes alırken omuzları yükseldi, sanki bir şey söylemeye hazırlanıyordu ama kral ona fırsat vermedi.

"Sonra konuşuruz, Vizyoner," sesi alçak ve buyurgan bir hırıltıydı.

Bakışları uzaklara daldı, solgun gözleri parıltıyordu.

“Öyle yapacağız. O zamana kadar.” Ona alaycıya yakın bir şekilde başını salladı, bana ise acıma dolu bir bakış attı.

Kadının asasındaki kristal, onu kullanarak uzaklaşmadan önce bir kez titreşti; kristalin vuruşunun yankısı, bir savaş davulunun son vuruşu gibi koridorda kayboldu. Lumen ve diğer kurtlar koridorun gölgelerinden gergin

ve tetikte bir şekilde izliyorlardı, ancak Lumen, eşikten geçmelerine fırsat vermeden kapıları kapattı.

Ancak o zaman elini sallayarak kapıları mühürledi.

Çerçevenin üzerinde buz damarları belirmiş, sanki gerçeği içeride kilitlemek için çaresizce çabalıyor gibi içeri doğru kıvrılıyordu. Kral beni bir kez daha demir pençesine almıştı, dar bir arka koridordan dışarı çıkarırken yüzündeki ifade buzul taşından oyulmuş gibiydi.

Tek kelime etmeden beni sürükledi, sessizliğinin ağırlığı sırtıma bir çizme gibi çöktü. O kadar dikkatlice kontrol edilen tutuşun içindeki öfkeyi hissedebiliyordum.

İşe yaramadığını biliyordu. Elbette biliyordu. Ve şimdi... Şimdi bu bilgiyle ne yapacaktı? Beni mahkeme önünde görevden alabilirdi. Ya da en azından Nevara'yı, ama bekliyordu. Neyi bekliyordu?

Bizi birkaç dar kapıdan, hizmetçi koridorlarından ve gizli merdivenlerden geçirirken bırakmadı.

Rüzgar, panjurlu pencerelerden çığlıklar atarak içeri giriyordu. Buz, duvarlarda çıtırdıyordu ve kendi gölgelerimizden daha yakından bizi rahatsız ediyordu. Kraliçenin oturma odasının tanıdık duvarlarına vardığımızda, parmaklarımı hissetmiyordum.

Arkamızdan esen buz gibi bir hava dalgasıyla kapılar gürültüyle kapandı.

Sonunda beni bıraktı, adeta bir demirci ocağından yayılan ısı gibi öfkesi vücudundan adeta fişkırıyordu.

Gözleri, benzedikleri kutup ışıklarından daha parlak, vahşi, soğuk ve amansız bir şekilde parlıyordu ve çenesi o kadar sıkı kenetlenmişti ki, çatlama sesini duyduğuma yemin edebilirim.

"Törene katılmamak için hiçbir sebep yok mu?" diye hırıltılı nefeslerle sordu.

Yutkundum. "Sana henüz çok erken olduğunu söylemiştim."

Bir yalan. Hem de zayıf bir yalan.

Gözleri kısıldı ve yumruğunu sıktı. Yine sol yumruğunu, evlilik yüzüğünü taktığı yumruğunu.

"Tekrar dene," diye dişlerini sıkarak söyledi.

Batty endişeli küçük cıvıltılarla yanıma uçtu ve Draven öfkesini ona yöneltmeden önce onu aceleyle kolumun içine sakladım. Çenesi kenetlenmiş bir şekilde hareketimi izledi ve tepkimi bekledi.

"Senin manan gücün benimkinden daha fazla, bu yüzden muhtemelen onu gölgede bıraktı."

İkimiz de zaten biliyorken neden hâlâ uğraştığımdan emin değildim. Hatta kolumdan çıkan skathryn bile küçük, hayal kırıklığı dolu bir cıvıltı çıkardı.

Draven yumruğuna baktı, sanki kendisine kişisel olarak haksızlık etmiş gibi, birleşmiş kanımızdan doğan yüzüğe odaklandı. Buz, yüzüğün etrafından dışarı doğru yayılarak koluna doğru tırmandı.

Bakışlarını hızla tekrar benimkine çevirdi.

"Gerçek bu." Sesi alçaldı, ölümcül bir tonda konuştu. "Mananızda ne sorun var?"

Boğazım düğümlendi, ama bu sefer cevap vermedim.

Ceketinin cebinden, olmasını istemediğim kadar tanıdık bir şey çıkardı. Loş ışıkta keskin siyah kenarları parıldıyordu, kabzasındaki ametist taşlar ışıldıyordu.

Elindeki bıçağı çevirdi, bana doğru eğildi. Geri çekildim, duvara çarptım ama o ilerlemedi. Bunun yerine, bıçağın düz tarafını çeneme dayadı ve yavaşça kaldırarak gözlerimin onun gözleriyle buluşmasını sağladı.

Hançerimi ne kadar özlemiş olsam da, onu bu şekilde geri almak istemiyordum.

"Bir Unseelie hançeri," diye tükürdü.

Bu zaten aşıkardı. Tüm hançerler Unseelie'ye aitti. Yine de, başımı salladığımda kanım damarlarımda buz kesti.

"Bunu görünce, onlarla birlikte çalıştığını sandım." Buz gibi sesi, tenime çarpan ve beni içten içe yakan mana ile keskin bir tezat oluşturuyordu.

Bıçağı tenime daha sıkıca bastırdı, başımı önce sağa sonra sola doğru zorlarken yüz hatlarımı inceleyerek bir şey aradı. Herhangi bir şey. Belki bir ipucu? En azından bu sefer yalan uydurmak zorunda kalmadım.

"Unseelie'lerle asla çalışmam," dedim, gözlerinin içine bakarak ve dürüstlüğümün tüm ağırlığını hissetmesine izin vererek.

Bir adım geri çekildi, bıçak çenemden düştü.

"Bu, gerçekten daha iyi olabilirdi." Acı ve kuru bir kahkaha attı. "Bunun için senden nefret ederdim, ama birbirimizden nefret etmemiz yeni bir şey değil, değil mi? En azından o zaman taşın seni kabul etmesini sağlayacak bir yol bulabilirdik. Ama bir Hollow olarak mı? Tamamen—"

"İşe yaramaz" demekten son anda vazgeçti, ama yine de bu kelime aramızda havada asılı kaldı. Gözlerinin ardında bir şey parladı, o kadar hızlı geçti ki neredeyse okuyamadım.

Hayal kırıklığı mı? Kabullenme mi? Öfkenin yapamadığı şekilde beni çıplak bıraktı ve gözlerimin arkasında sızlayan gözyaşlarına neden oldu.

Savunabileceğim bir şey yoktu ve ikimiz de bunu biliyorduk, bu yüzden söyleyebileceğim tek şeyi söyledim.

"İsterseniz beni cezalandırın, ama ailemi bu işe karıştırmayın," dedim sessizce. "Onlar bilmiyordu."

Alaycı bir şekilde başını salladı, öfkesi bir kez daha üzerinden akıp gitti. "Ağzını açtığında yalanlar dökmeden duramıyor musun?"

Törenin üzerinden ilk defa, umutsuzluğun bir kısmını kovmak için öfke yavaş yavaş ortaya çıktı. Bunu söylemek onun için kolaydı. Ne zaman yalan söylemeye ihtiyaç duymuştu ki? Ağzını açtı ve talepler ardı ardına döküldü; tüm krallık ya ona boyun eğmek için birbirleriyle yarıştı ya da denemekten vazgeçip öldü.

"Bunların hiçbirini ben istemedim ki," diye karşılık verdim, ellerimi her şeyi kapsayacak şekilde sallayarak.

O aptal buz gibi saray, doğumumun şartları, işe yaramaz mana eksikliğim ve o.

En çok da o.

"Ve sence ben öyle mi yaptım?" diye sordu, sesi her hecede yükseliyordu. "Sence her gece uyurken Parça Ana'ya yalvarıp, krallığımı tamamen yıkıma sürükleyebileceğimiz bir Hollow gelini göndermesini mi istedim? Sence içimde seninle evlenmeyi isteyen bir parça mı vardı?"

Onu canavar olmakla suçlamış olsam da, aslında hiç öfkelenmediğini görmemiş, sesini yükselttiğini duymamıştım. Ama şimdi çok öfkeliydi. Uzaktan korkmam gerektiğini fark ettim, ama hissettiğim tek şey, ruhuma kadar işleyen derin hayal kırıklığıydı. Sanki tek bir parlak umut ışığına tutunmuş ve ben de yetersizliğimle onu koparmıştım.

Acıtmamalıydı. Hiç umursamamalıydım. Aksine, sonunda onun kontrolünü kaybetmesini sağladığım, bu düzenlemenin bana yaşattığı acıyı ona da yaşattığım için zevk almalıydım.

Belki de evlilik bağı, bu küçük zaferimin tadını çıkarmamı engelliyordu. Ama zaten burada kazanan yoktu. Ne ben, ne o, ne de krallık.

Hepimiz kaybettik.

Yanaklarım utançtan kızarıırken bile omuzlarımı dikleştirdim.

“Öyleyse beni bırak.” Bu aptalca bir umuttu. Beni bırakmasının tek yolu tabutta bırakmaktı, ama denemek zorundaydım.

"Seni bırakayım mı?" diye tekrarladı. Sesi artık kontrollü olsa da, tehlikesi hiç azalmamıştı; her kelimesinin altında sessiz bir ölümcüllük yatıyordu.

Yutkundum, cesaretimi topladım.

“Kendin de söyledin, ikimiz de bunu istemiyoruz. O halde ölümümü taklit et, ya da hasta olduğumu söyle, ya da...” Seçeneklerin son derece az olduğunu fark edince sözümü kestim. “Kendimizi bağlardan kurtarıp birbirimizden özgür olabiliriz.”

Bana doğru sinsice yaklaştı, ta ki sırtım duvara dayanana, arkamdaki buzla önümdeki sert erkek figürü arasında sıkışıp kalana kadar. Eğilip kulağıma, ilk saray görevlisine yaptığı gibi, onu paramparça etmeden hemen önce fısıldadı.

"Eğer senden bu kadar kolayca kurtulabilseydim, Morta Mea, seni seve seve kendi ellerimle öldürürdüm."

Ölümüm.

Bana kelimenin tam anlamıyla "ben onun ölümüsün" diyordu. Söyleyiş biçiminde bir şey vardı ki, bunun sadece bir hakareten daha fazlası olduğunu düşündüm.

Bu, iliklerine kadar işlemiş bir inançtı.

Ben cevap veremedim geri çekildi, sırtını bana döndü.

"Ama Parça Ana konuştu ve bu bağ koparılamaz, bu yüzden ikimiz de bu kadere zincirlendik."

Kapı kolunu kavradı, dokunuşuyla soğuk mana kapı çerçevesinden aşağı doğru yayıldı. Buz, bir lanet gibi etrafını sardı. Cilalı duvarlara tırmandı ve şöminedeki sönmekte olan közleri boğarak odanın son sıcaklık kalıntılarını da yok etti.

Batty kolumun içinde titriyordu, bu yüzden onu alıp göğsüme bastırdım ve bunu kendim için değil de onun için yapıyormuş gibi davrandım.

Duyduğum son şey, Draven'ın hırıldayan sesiydi; bir askerden vizyoneri getirmesini istiyordu. Sonra gitti, beni öfkesi ve çıkış yolu olmadığı gerçeğiyle baş başa bıraktı.

İkimiz için de değil.

DÖRTNALA KOŞMAK

"Vizyoneri çağırın!" diye hırladım, sesim koridorda donmuş bir kırbaç gibi çatladı.

Onların telaşlanmasını beklemedim. Hızla uzaklaştım, her adımında havadan buz parçaları sürükledim, mana enerjimi taş zemine akıttım. Kapıya vardığımda odama giden yol buzla kaplıydı, içimdeki öfke ise iğrenç bir hal almıştı.

Elbette, gelin seçimimdeki pişmanlığımı gizlemenin imkanı yoktu; çünkü o, benim odamın karşısındaki odadaydı ve kaderin beni zincirlediği yalanın apaçık bir hatırlatıcısıydı.

İmkansız. Parça Ana'nın benim için bir Boşluk'u gelin olarak seçmesi mantıklı değildi. Bu bana bir ceza değilse, ki bundan kesinlikle şüphelenmeye başlamıştım.

Kapı arkamdan gürültüyle kapandı, menteşeleri neredeyse yerinden çıkacak gibiydi. Şöminenin yanındaki içki tepsisine doğru yürüdüm, bir bardak dolusu Shivermark cin doldurdum ve tek nefeste içtim.

Kanımda hâlâ hissedilen donma yüzünden hava çok soğuktu, ama o acı bitkisel tat tanıdıktı. Sakinleştiriciydi. Ve şu anda sakinliğe ihtiyacım vardı.

Bardağımı tekrar doldurdum ve içindekileri tıpkı daha önce olduğu gibi hızla bitirdim.

Kalptaşı töreni, ilk törenime kıyasla daha fazla mana tüketmişti; sanki müdahale etmeye cüret ettiğim için beni cezalandırıyordu, sanki bunu kasten yapmışım gibi. Taşa doğrudan dokunmamaya özen göstermiştim. Onun manası aracılığıyla benim manama ulaşması, hele ki çalması imkansızdı.

En kötü ihtimalle, onu kürsüden fırlattığında çapraz ateşe yakalanabileceğimi düşündüm. Onun bir Hollow olduğunu hiç aklıma getirmedim. Krallığının bir kraliçeye, mana sahibi bir kraliçeye ihtiyacı olduğu anda, Kader tarafından seçilmiş gelinim.

Shard Ana'nın müthiş bir mizah anlayışı vardı.

Yoksa bu adalet miydi? Daha fazla kefareti miydi? Sadece krallığının yavaş yavaş parçalanmasını izlemek değil, bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağımı bilmek miydi?

Bu sefer bardakla uğraşmadım. Doğrudan şişeden içtim, şişeyi dudaklarıma götürdüğüm anda kapı aniden ve sertçe açıldı.

Nevara, tören ipekleri içinde duruyordu; yüzünde Glacemmark boyası gümüş gözyaşları gibi hâlâ iz bırakmıştı. Varlığı, soyunu bağlayan lanet kadar eski, sessiz bir güçle odayı dolduruyordu.

Kapıyı kapatır kapatmaz, "Açıklamak ister misin?" diye çıkıştım.

Artık bu öfkeyi dizginlemek imkansızdı, hele ki canlı, nefes alan bir şey gibi derimi tırmalıyorsa.

Parıldayan kaşını kaldırdı. "Vizyoner kendini kimseye açıklamaz. Sana bile, Kralım."

Sesindeki alaycı ton, sabrımın son kırıntılarını da tüketti.

"Hayır, elbette ki hayır," diye tersledim. "Sen sadece taşlarını tahtanın üzerinde hareket ettirirken, biz karanlıkta körü körüne el yordamıyla ilerliyoruz."

Yüzü sertleşti. İnsanlara karşı takındığı sakini ifade kaybolmuş, yerini uyarıcı bir bakış almıştı.

"Belki de atalarınız benimkileri lanetlemeden önce bunu düşünmeliydi. Sonuçta mana her zaman bir fedakarlık gerektirir." Sesi bana yöneltildiğinde duyduğumdan daha soğuktu, sözleri düşünmek istemediğim çift anlam taşıyordu.

Cevap vermedim. Ne azarlamasına ne de buraya neden geldiğimizi hatırlatmasına. Tekrar konuşmadan önce kısa bir sessizlik geçti.

"Ondan şüpheleniyorsanız, mahkemenin meraklı bakışlarını riske atmak yerine neden doğrudan bana sormadınız?"

Soru, boynuma dolanmayı bekleyen bir ilmek gibi havada asılı kaldı. Shivermark cin şişesine baktım.

"Gerekirse onlardan susma yemini bile alırdım," diye nihayet söyledim ona.

Elbette söylemediklerimi duydu. Ya da belki gördü. Kim bilebilirdi ki?

Dudakları inanmazlıkla aralandı, gözleri nadir görülen bir acı ifadesiyle kısıldı. İçimde bir suçluluk duygusu sızladı ama cinin onu uzaklaştırmasına izin verdim. Daha doğrusu, cinin ve onun tüm krallığını yıkıma sürüklemesine sevinerek tanık olmamın verdiği o acıyı dindirdim.

"Her yerde gölgeler görmenin büyüüne o kadar mı kapıldın ki, en eski dostuna, tek dostun olan parçalara güvenmek yerine bu riski göze aldın?"

Çoğu zaman onunla aynı fikirde olurdum, ama oyunları ile tüm kışı mahvettiğinde bana başka seçenek bırakmamıştı.

Yüzü, sanki bu düşünceyi duymuş ya da önceden görmüş gibi buruştu.

Bastonunu bembeyaz olmuş parmak boğumlarıyla sıkıca tutuyordu ve öfkesini her zamankinden daha az kontrol altında tutuyordu. İyi. İkimiz de aynı durumdaydık.

"Gerçekten bilmediğine inanmamı mı bekliyorsun?" diye sordum, şişeyi bir kez daha devirip cinin keskin bitkisel tadının keyfini çıkarırken. "Görmediğine inanmamı mı bekliyorsun? Shards, Nevara, ben bile onu Taht Odası'nda ilk gördüğüm andan itibaren bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Ve ben Gerçek Görüş yeteneğine sahip olan kişi değilim."

"Şu anda gördüğüm tek şey, misafirliğe layık olmadığınız," diye tersledi ve arkasını dönüp gitti. "Öyleyse kuleme dönmeme ve yüce Majestelerine uzun bir hizmet hayatı ve birbirinden güzel vizyonlarla kutsanmış olmanın birçok yolunu saymama izin verin."

"Kraliyet soyunu sona erdirmeye bu yüzden mi karar verdin?" diye seslendim uzaklaşan kadının arkasından; sıcaklık her geçen saniye daha da düşerken duvarlarda buzlar çıtırdıyordu.

Bana doğru döndü. Asası parlak pembe bir renkte ışıldıyordu, saçları görünmez bir fırtınada savrulmuş gibi etrafına yayılıyordu.

"Bu durumdan sorumlu tutacak birini arıyorsanız, aynaya bakın ya da bizzat Parça Ana'ya lanet edin, ama sakın bana bulaşmaya kalkmayın çünkü ben sadece sizi kendinizden kurtarmaya çalıştım."

Frost Grave Savaşı'nı hatırlayınca irkildim; tam da içinde bulunduğum çıkmazı.

Bunu bana bu kadar açıkça söylemesi nadirdi ve içimden bir ses belki de bunu hak ettiğimi düşündü. Dediği gibi, mana her zaman hakkını almaya gelir.

Kış Mahkemesi'nin dengesini bozan bendim. Mana'nın ödeme talep etmesinin sebebi bendim.

"Öyleyse bu muydu?" diye sordum daha sakın bir sesle, cinimden bir yudum daha alarak. "Beni mi kurtarıyorsun? Söyle bakalım, içi boş bir gelinde nasıl bir kurtuluş olabilir?"

"O şişede bulunandan çok daha fazlası var," diye karşılık verdi sert bir şekilde.

Ona dik dik baktım, o da bana aynı şekilde baktı.

Onun üzerinde hiçbir zaman hakimiyet kurmamıştım. Atalarımın da bu yüzden bilmecelerle konuşan ve onları erken ölüme götüren kinci Vizyonerlerin diğer tarafında yer aldıkları olmuştı.

Üstelik haklıydı. O benim tek arkadaşımdı, bana hesap vermeyen tek kişiydi. Ta ki vizyonlarını açıklamaya kadar. Eğer sorsaydım, mutlaka söylerdi. Bu, asla aşmadığım bir sınırdı.

Ama şimdi aklım çelinmeye başlamıştı.

Aramızda birkaç kalp atışı geçti, sonunda başını salladı.

"Talep etmek için fazla asil, sormak için fazla gururlu. Everly'nin senin cezan olmasından endişelensen de, Draven, bence o seni kendin kadar cezalandıramaz."

Nevara'nın ona Everly diye sevgi dolu bir tonda seslenmesi, sinirimi hiç de azaltmadı.

"Yalan söylemesi, Unseelie hançerini saklaması seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayatımı kurtaran hançer mi? Hayır, bundan aşırı derecede rahatsız olduğumu söyleyemem. Ve hepimizin sırları var, Draven. Belki ona birazcık bile şans verseydin, düşündüğün gibi bir ceza olmadığını anlardın."

Bu sefer arkasını dönüp giderken onu durdurmadım. Ama bir daha cin de içmedim.

Karımın hançerini çıkardım ve elimde yavaşça çevirdim. Sapından ametistler parıldıyordu, taşlar morluklar gibi koyu ve cilalıydı. Kılıç kabzasının koruyucu kısmı şeytani, zarif yaylar çizerek dışa doğru kıvrılıyordu, kenarları neredeyse bıçağın kendisi kadar ölümcüldü.

Gözlerimi kapattım ve onu avluda, bilincini zar zor kaybetmemiş halde tekrar gördüm. İçimi saran öfke...

Onu koruma ihtiyacı ruhun derinliklerine işlemişti. Revirde çılglık attığında onu teselli etme isteği nadir de olsa ortaya çıkmıştı. Bütün bunlar tamamen kırık kalplerin lanetlediği bağdan kaynaklanıyordu, ama yine de kaçınılmazdı.

Ama sonra onu görmüştüm. Kılıcın ucu, zar zor görünüyordu, kan lekeli kirli elbisesinin kumaşına sıkıştırılmış ve onun için özenle bir kenara bırakılmıştı. Bundan sonra hançeri bulmam uzun sürmemişti, bir elma ağacının altındaki toprağa, çürümüş bir meyve parçası gibi saplanmıştı.

Karımın bir Unseelie hançeri vardı. Hain olduğu için değil, bir Hollow olduğu için. Tek savunma aracı buydu.

Ve bunu Nevara için kullanmıştı.

Ona en ufak bir şans bile verseniz.

Göğsümde rahatsız edici bir kıpırdanma hissettim, ancak bu his, eşimin söylediği sayısız yalan ve bana güvenmemi isteyen kadının belirsiz, gizemli yorumları yüzünden gelen başka bir öfke dalgasıyla bastırıldı.

Şişenin içinde bulunandan çok daha fazlası var.

Nevara sırlarını sakladı, ama açıkça yalan söyleyemedi. Gerçek bir vizyoner bunu yapamazdı.

Onun sandığınız ceza olmadığını anlayacaksınız.

Söylediği diğer her şeyi dikkatlice inceledim. Ve daha da önemlisi, söylemediklerini.

Eğer karım düşündüğüm ceza değilse, yapılabilecek bir şey daha vardı. Nevara bana ona bir şans vermemi söylemişti.

Ve Everly'nin bir Hollow olduğunu hiçbir zaman doğrulamamıştı.

BöLüm 22

EVERLY

Yine uyuyamamıştım.

Denemekten vazgeçmediğim için değil, uyku huzur gerektirdiği için; bu saraya çağrıldığım andan itibaren bilmediğim bir şeydi bu.

Başından beri mesele hayatta kalmaktı. Gerçeği saklamaktı. Keşfedilmekten, ölümden bir adım önde kalmaktı.

Ama şimdi... biliyordu. Kral biliyordu ve beni öldürmemişti. Henüz.

Kocaman yatakta döndüm ve tavana baktım. Gölgeler pervazlarda dans ediyordu, her biri düşmeyi bekleyen bir baltaya daha çok benziyordu. Hayatımın soğuk sonu için. Gece gece o gölgeleri izledim, düşmesini bekledim. Ve lanet olası geceler boyunca, düşmedi.

Ve şimdi... sırrım ortada, tıpkı tahriş olmuş bir sinir gibi açığa çıkmış olmasına rağmen, hâlâ bekliyordum.

Rahatlamalı mıyım? Yoksa daha mı çok korkmalıyım?

Bilmemek içimde bir şeyleri kemiriyordu.

Yatakta birkaç kez daha dönüp durduktan sonra, öfkeyle yastığımı kabartıp tekrar uzandım.

Geçen her saat, yorgunluğumu daha da derinleştiriyor ve beni daha da huzursuz ediyordu. Düşüncelerim, korku ve inançsızlık ipliklerine dolanmış, faydasız bir şekilde dönüp duruyordu. Her uykuya dalmaya çalıştığımda, sesinin hatırası yeni bilenmiş bir bıçak gibi içimi kesiyordu.

"Sence içimde seninle evlenmek isteyen bir yan var mıydı?"

Acıtmamalıydı.

Canavar olduğu zaman değil. Onunla evlenmek istemediğim zaman da değil.

Göğsüm sıkıştı, istenmeyen bir şeyin kıvılcımı birden alevlenip sonra da kıvrılmaya başladı. Belki utanç. Ya da bağ. İkimizden birinin başka bir şey isteyebileceği fikrine karşı isyan eden hain bir bağ.

Şimdilik, onun beni hayatta tuttuğu sürece kız kardeşimin de güvende olacağı gerçeğiyle yetinmek zorundaydım. Ve onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Sonunda, sinirli bir şekilde doğruldum ve başımı yatak başlığına yasladım, göz kapaklarım yorgunluktan kumlanmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, törenden sonra Nevara'yı görmediğim için ben de hayal kırıklığına uğramıştım. Tam olarak arkadaş değildik ama saldırıya kadar daha sıcakkanlıydı. Sonra tamamen içine kapandı.

Gördüğü bir şey yüzünden mi?

Batty, yatağımın üzerindeki tüneyinden sinirli bir şekilde ciyakladı, belli ki benim sürekli dönmemden bıkmıştı. Kanatlarını gerdikten sonra perdeden aşağı atlayıp kucağıma kondu. Ona zayıf bir gülümseme verdim, ama bu gülümseme gözlerime ulaşmadı.

“Evet, biliyorum,” diye mırıldandım. “Düşünmeyi bırakacağım. Zaten hiçbir faydası yok.”

Mirelda'nın kapı çalma sesi her zamankinden daha erken geldi. Ve içeri girdiğinde yalnız değildi.

Draven onu odaya kadar takip etti. Yüzündeki ifade, evlendiğimiz geceden bile daha kapalıydı; manası sıkıca kıvrılmış ve okunması imkansızdı.

Daha dik oturdum, içgüdülerim duruşumu düzeltirken vücudumun geri kalanı çözülmekte olan bir iplik yumağı gibi hissediyordu.

Hatta soğukkanlı hizmetçi bile bir an duraksadı, bakışları aramızda gidip geldi, sanki hangimizin idam edileceğinden emin değildi.

Draven alçak ve duygusuz bir sesle, "Sen," dedi, "bir saat içinde hazır olmalısın. Mirelda, onun eşyalarını yolculuk için hazırla."

Üşüdüm.

"Nereye?" diye sordum, sakın kalmaya çalışarak ama daha çok kırılgan bir tonda.

Şimdi sürgünde yaşamama izin vermeye razı mıydı? Karnımın alt kısmında garip bir kasılma hissettim ama bu rahatlamaya hiç benzemiyordu.

Draven hemen cevap vermedi. Odaya bir fırtına bulutu gibi girdi, pencereye kısa bir bakış attı, sanki kar ve buzda açılmış yolu, beni

sürüklediği kaderi şimdiden görebiliyordu.

"Dağlara gidiyoruz," dedi soğukkanlılıkla. "Veilreach Kutsal Alanı'na."

Neredeyse kakhaha atıyordum. Tam anlamıyla, histeri sınırında bir kakhaha.

Yorgunluk beni gerçekten perişan ediyordu. Daha önce bunu düşünmememin sebebi bu olmalıydı... Kocamın bunu bir seçenek, hatta tek seçenek olarak göreceğini tahmin etmeliydim.

"Büyücüler mi?" Bu aslında bir soru değil, bir lanetti. Kutsal Mekân'a gitmenin başka bir sebebi yoktu.

Draven bana bakma zahmetine girmeden başını salladı.

Başımı salladım, kaslarım ve sırtımdaki yara izleri acının keskin anılarıyla seğirdi.

Tabii ki büyücüler olurdu. Onlar her zaman Hollow'lara karşı verilen cevaptı.

Bir ürperti tüm vücudumu sardı ve elim titremeye başladı; mana olmadan yetişkinliğe ulaşmış bir periye ne tür taktikler uygulayabileceklerini düşündüm. Eğer böyle bir şey mümkünse, yöntemleri ne kadar daha acımasız ve tavizsiz olabilirdi.

Veilreach'i bizzat ziyaret etme talihsizliğini yaşamamış olabilirim, ancak dünyanın her yerindeki büyücüler aynıydı. Hepsi aynı Başbüyücüye bağlıydı.

Zihnimde birbiri ardına anılar biriktikçe irkildim. Amcamın beni evimden alması, annemi hapse atması, böylece büyücüler acımın ve akıl sağlığımın sınırlarını zorlarken müdahale edememesi, tüm bunların amacı damarlarımdan mana çekmekti.

Hiç gelmeyen mana.

Bu senin iyiliğin için, Everly... Hollow'lara ne olduğunu biliyorsun...

Midem bulandı ve titrememek için yumruklarımı sıktım. Ölüm için hazırlanmıştım. Ama Draven'in karşılık olarak yapabileceği tüm korkunç şeylerden, asıl endişelenmem gereken buydu.

Pek çok açıdan bakıldığında, büyücüler için ölüm daha tercih edilebilir bir seçenek olurdu.

Tırnaklarımdan kuvveti avuç içlerimdeki delik yaralarını yeniden açtı ve ben de acıyı kendimi sakinleştirmek için kullandım, derin bir nefes aldım.

"Hayır," diye sertçe söyledim ve o yavaşça bana doğru döndü.

Yüz ifadesi daha da sertleşti. Çenesini oynattıkça keskin hatlar daha da belirginleşti.

"Hayır mı?" diye tekrarladı ve bu bir sorudan çok bir meydan okumaydı.

Mirelda'nın aceleci adımları yatak odasında yankılandı, ta ki banyoya girip kapıyı hafif bir tık sesiyle kapatana kadar. Batty bile yastığın arkasına saklanmak için sürünerek uzaklaştı.

"Gitmenin ne anlamı olabilir ki?" diye fısıldadım kendi kendime. "Senin bizzat Kalp Taşın, aslında bir Boşluk olduğumu doğruladı."

Mirelda'nın kapının diğer tarafında olduğunu bildiğim için sesimi alçak tonda tuttum. Draven'ın böyle bir endişesi yoktu. Cevap verirken sesi her zamanki gibi derin bir tınıya sahipti.

"İkimiz de istesek de istemesek de, sen Kış Kraliçesisin. Kader, en ufak bir mana kırıntısı bile olmayan birini seçmezdi," diye mantık yürüttü, yumruklarını yanlarında sıkıca kenetleyerek bana kendisinin bile bundan emin olmadığını belli etti.

Mirelda'nın onu duymamış olması imkansızdı. Belki o zaman ona tamamen güvenmişti, ya da lanetli sarayın tamamının büyüğü bozulmuş gelini hakkında bir şey duymasının umurunda değildi.

"İşte buradayız," diye alaycı bir şekilde etrafımızı işaret ettim, sesimi kısma da zahmet etmedim artık.

"Evet, işte buradayız. Ve yakında, Kutsal Mekân'da olacağız ve buzla kavrulmuş gücünüze erişmenin bir yolunu bulacağız." Sesi, yontulmuş buzdan yapılmış sağlam bir otoriteydi.

Neredeyse kahkahayı basacaktım, inanmamak panik duygumu bastırarak kendimi savunabildiğim tek yöntemle bunu başardım.

"Elbette," dedim kayıtsızca, yatak örtülerini kenara atıp onun karşısına dikildim. "Gözlerimi kapatıp, sahip olmadığım tüm manayı çağırana kadar çok yoğun bir şekilde düşüneceğim." Derin, sinirli bir nefes aldım. "Bu krallığı kontrol edebilirsin, ama Parça Anası'nı sen bile kontrol edemezsin. Ve o zaten reddettiği halde, damarlarıma mana aktaramazsın."

Batty yastığın arkasından ona tısladı ve ben bu dayanışma gösterisini takdir ettim.

Draven bana dik dik baktı, omuzları nefes alışverişleriyle birlikte inip kalkıyordu. Bir adım daha yaklaştı ve geri çekilme isteğime direndim.

Ondan dalgalar halinde saf, katıksız bir güç yayılıyordu. Manasının gücü o kadar yoğundu, o kadar baş döndürücüydü ki, neredeyse ciğerlerimi ezdi. Ve bir an için, yanılıyor muyum diye düşündüm. Gerçekten de, bana

bu zamana kadar vermeyi reddettiği manayı bana vermesi için Parça Anası'nı ikna edebilecek kadar güçlü müydü?

"Bir yol bulacaksın, ya da büyücüler sana bu konuda yardımcı olacaklar," dedi, kalın sesi içimde yankılanarak.

"Ya yapamazlarsa? Daha önce büyücülerin etkisi altında kaldım ve iyilikten çok kötülük yaptılar, bu yüzden tarihin tekerrür ettiğini fark ettiğinizde, o zaman büyük planınız ne olacak?"

"Daha fazla zarar mı?" Gözlerini kısarak sordu: "Bir Hollow olmaktan daha kötü ne olabilir ki?"

Sanki bana tokat atmış gibi geriye doğru sıçradım. Büyücülerin hangi yöntemleri kullandığını bilmemesi imkansızdı. Bu sarayda onun izni olmadan bir rüzgar bile esmezdi.

Acaba işkence görmüş, yaralı bir çocuğun, en azından kendilerinden esirgenen güce erişmeye çalıştıkları için, mana'sı olmayan sağlıklı bir çocuğa göre daha iyi olduğunu gerçekten düşünüyor muydu?

"Eh, seninle evlenmek kesinlikle iyi bir başlangıçtı," diye tısladım, ona kendimin savunmasız bir parçasını daha göstermeye hiç niyetim yoktu.

Çenesindeki bir kas kasıldı. "Ben de senin hakkında aynı şeyi düşünüyorum, Morta Mea. Her halükarda, ister gönüllü olarak git ister kızıağın arkasına bağlayıp sürükleyerek götüreyim, bir şekilde benimle birlikte Veilreach Sanctum'a geleceksin."

Buna söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Buradaki tüm güç onun elindeydi ve her zamanki gibi benim hiçbir gücüm yoktu. Mana yoktu. Onun üzerinde hiçbir yetkim yoktu. Hançerimin sağlayabileceği cılız savunma bile yoktu.

Ona başımı sallayarak onay verme memnuniyetini yaşatmayı reddettim, ama yine de teslimiyetimi hissetmiş olmalı ki, arkasını dönüp odadan çıktı ve daha fazla tehditte bulunma zahmetine bile girmede.

Bir zamanlar Parça Anası'ndan beni o buzla kaplı saraydan çıkarması için ne kadar yalvardıysam, şimdi de oraya geri dönmesi için ona yalvarmak üzereydim.

Kızak, buz üzerinde sarhoş bir köpek gibi yalpalayarak, görünmeyen bir çukurun üzerinden gürültüyle geçerken, etrafımızdaki rüzgar dünyayı ikiye

ayırmaya çalışıyormuş gibi çığlık atıyordu. Kar, kalın ve göz kamaştırıcı dalgalar halinde pencerelere çarpıyor, takip ettiğimiz yol ise çoktan beyaz bir denizin altında kaybolmuştu.

Dağ geçidinden körü körüne ilerliyorduk ve fırtına sanki bizi devam etmeye zorluyordu.

Ve elbette, kar fırtınasının en sevdiği yavrularıyla birlikte içeride mahsur kaldım.

Kürk astarlı kapüşonumu daha da sıkıca çektim, ama bu havadaki soğuktan ya da karşımda duranın soğukluğundan hiçbir işe yaramadı. Neredeyse pelerinin, omuzlarının duruşundan, yüzündeki kalıcı somurtkan ifadeden yayılan buzu hissedebiliyordum.

Saraydan ayrıldığımızdan beri bana bir kez bile bakmamıştı.

Bu da sorun değildi. Hatta tercih edilen bir durumdu. Eğer bana bakarsa, o yontulmuş, kibirli yüzüne bir şey fırlatabilirdim, sırf o ifadenin kıpırdamasını sağlayabilir miyim diye.

Ben acı içinde kıvranırken o da aynı soğukkanlılığını koruyacak mıydı? Büyücüler, derime yapılan her kesiğin daha iyi bir amaca ulaşmak için gerekli bir kötülük olduğunu açıklarken, o aynı sakin ifadeyle başını sallayacak mıydı?

Onun kim olduğunu, hatta bir anlığına bile olsa, unutmamın tek sorumlusunun kendim olduğunu düşündüm; çünkü o, beni kendi amaçları için kullanmadan önce başka bir şeyin beni öldürmesine izin vermedi.

Daha akıllı davranmalıydım. Amcam her zaman benim de hayatta kalmamı sağlamamış mıydı?

Bana güvenliğin göreceli olduğunu, yalnızca hayatta kalmanın mutlak olduğunu öğreten oydu.

Dışarıda, yol boyunca sıralanmış büyülü lambalar, sanki yerlerini yeniden düşünüyorlarmış gibi titriyor, yaklaşan karanlığı zar zor engelliyordu. Ağaçlar buzun ağırlığı altında eğilmiş, dalları da kırılmaya hazır gibi protesto edercesine gıcırdıyordu.

Her gölgede irkildim, midemde korku kabardı, ta ki bir Ayna Katili yerine Draven'ın kurtlarının şeklini seçebilene kadar.

Son zamanlarda Lumen, kralinkinden çok benimki gibi hissettiriyordu. Yıldızlar Salonu'nun dışında, Draven'la birlikteyken ve aramızda durmayı seçebilecekken bile, sanki bağlılığını belli etmek istercesine koridorun benim tarafında kalmıştı.

Bahçede don canavarıyla karşılaşmamızdan sonra, onun bir başkasıyla ya da daha kötüsüyle karşı karşıya kalabileceğini düşünmek bile içimi acıtıyordu.

Kızakın bir başka sarsıntısıyla koltuktan savruldu. Dirseğim duvara çarptığında acıdan bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Batty tısladı ve tavandaki korkuluğa doğru kanat çırdı, pençeleriyle kızağın üzerinden istenmeyen bir uçuşu daha önlemek için gidona tutundu.

Kral, elbette, bu yolculuktan etkilenmedi. Kıpırdamadı. Gözünü bile kırpmadı, tepki vermedi, sadece ileriye doğru öfkeyle baktı.

Bunun onun fırtınası olduğuna ve bunu kasten yaptığını neredeyse ikna olmuşum. Çünkü büyücülerin bana işkence etmesini beklemek yerine, çok daha önce başlayabilirdi, değil mi?

"Bunu durdurabilir misiniz acaba?" diye sordum, sesim sessizliği yarıp geçti. "Biliyorsunuz, belki havayı biraz kontrol altına alıp, karın bizi diri diri derimizi yüzmesinden alıkoyabilirsiniz. Bunun gibi şeyler."

Kaş çatma ifadesi daha da şiddetlendi.

Dışarıdaki girdap gibi dönen beyaz kaosa doğru belirsiz bir şekilde işaret ettim. "Siz Kış Kralı'sınız, değil mi? Yoksa 'Kar Fırtınası Piçi' kulağa aynı gelmediği için size bu unvanı mı verdiler?"

İşte oradaydı, çenesindeki o öfkeli kas yine seğiriyordu. "Mana eksikliğin mi seni onun sınırlarının farkında olmamaya itiyor, yoksa sadece eğitimsiz kalmayı mı tercih ettin?"

Dişlerimin arasından acı bir kahkaha çıktı.

"Demek ki bunu kontrol edemiyorsun," dedim yapmacık bir acıma ifadesiyle. "Bu senin için zor olmalı. Kontrol edemediğin şeylerden ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

Yüz ifadesi karardı ve öne doğru eğildi, vücudundan benimkine doğru şimşekler çaktı.

"Peki ya benim kontrolüm olmasaydı, nerede olurduk?" Gözlerinde okuyamadığım bir şey parladı.

Çenemi sıktım, buraya gelmekte başka seçeneğim olmadığı konusunda benimle alay mı ediyordu yoksa Kış Mahkemesi'ni mi kastediyordu emin değildim. İkisinden birine de cevap vermek istemiyordum.

Batty, bu gidip gelmelerden o da bıkmış gibi yüzünü kanatlarının arkasına saklamadan önce bir kez daha memnuniyetsiz bir şekilde ciyakladı.

Onu kışkırtmaktan aniden yorulup pencereye geri döndüm. Kocamın inatçı yüz hatlarına bakmaya devam edersem, kontrolü kaybeden ben olabilirdim. Bu yüzden, kar her şeyi bulanıklaştırsa da, manzaraya odaklandım.

Bir an için fırtına biraz dindi ve kızağımızı çeken Velgrun geyiklerini görebildim. Hâlâ çok güzellerdi, inanılmaz. Kar beyazı tenleri, kristal gibi buzla parıldayan boynuzları, sarsıntılı kızağın aksine zarif ve kararlı adımları vardı.

İçlerinden biri başını salladı ve sanki keyif alıyormuş gibi bir sis bulutu üfledi. Fazla sakin. Fazla emin. Sanki bunun için yaratıldıklarını biliyorlarmış gibi.

İçimde acı ve yabancı bir his belirdi.

“Sanırım hoşlarına gitmiyor,” diye yalan söyledim, onları niyetimden daha uzun süre izleyerek.

Kıskançlık. İşte buydu. Benim asla sahip olamadığım bir yerin sahibi olan yaratıklara duyduğum kıskançlık.

Draven'ın gözleri bir an benimkine kaydı. Yüzünde bir anlık bir ifade belirdi, sonra tekrar pencereye döndü, sanki yokmuşum gibi davranmaya devam etti.

Kızak tekrar sallandı. Bu sefer daha sert.

Yine de Draven kıpırdamadı. Gözünü bile kırpmadı. Sadece orada oturmuş, fırtınanın ona bir borcu varmış gibi ona bakıyordu.

Belki de öyleydi.

Belki de bana fısıldadığı aynı alaycı sözleri ona da fısıldamıştır. Hayatta kalmanın bir seçim olduğunu ve bizlerin çoktan yanlış bir seçim yaptığımızı.

Bölüm 23

EVERLY

Kızak durduğunda, alacakaranlık daha da koyu ve soğuk bir şeye dönüşmüştü.

Shardspeak Dağları'nın eteklerindeydik ve Ana'nın dağları tamamen terk etmeden önceki son karakolu gibi görünen yerin önünde duruyorduk.

Rüzgar hanın etrafında uğulduyor, donmuş pençelerini tahta kiremitlerin üzerinde gezdiriyor ve buzla kaplı panjurları sallıyordu. Buz, saçakları ejderha dişlerinden daha keskin ve kalın, girintili çıkıntılı hatlarla kaplamıştı ve taş basamakların yarısından fazlası kar yığınlarının altında kalmıştı.

Solda, ahır kapıları açılırken gıcırdadı ve pelerinli iki figür, alacakaranlıkta ustaca bir aceleyle ilerleyerek Velgrun geyiklerini sığınağa doğru yönlendirdi. Draven'ın kurtları da onları takip ederek içeri girdi ve eşiği geçer geçmez kürklerindeki karı silkeledi.

Lumen hariç, o söz konusu kızağa dik dik bakıyordu; Draven ona devam etmesi için el sallamadan önce, sanki evcil hayvanının beni tercih etmesinin benim suçummuş gibi bana sinirli bir şekilde göz kırpmıyordu.

Kızıktan indirilmek için yardım beklemedim. Hızla tırmanıp çıktım, botlarım sıkışmış kara batarken nefesim havayı buğulandırıyordu. Soğuk, keskin tuğlalardan yapılmış bir duvar gibi yüzüme çarptı ve ciğerlerimdeki buzu filtrelemek için hızla yüzümü kapattım.

Üşüdüm, pelerinimi daha da sıkıca üzerime çektim. Her kırılan dal ve esen rüzgar sinirlerimi alt üst ediyordu. Hanın kendisi yeterince güvenli görünüyordu, ancak ağaçların kenarlarında kıvrılan karanlık bunun aksini söylüyordu.

Canavarlar gündüzleri de avlanabiliyordu. Bunu kendi gözlerimizle görmüştük.

Ama artık güneş batıyordu ve dışarıda kalmak giderek kaderi kışkırtmak gibi geliyordu.

Arkamdan bir gölge geçti. Draven konuşmadı, sadece kapıya uzandı ve sanki bir kar fırtınasının şiddetine karşı aktif olarak mücadele etmiyormuş gibi, kiskanılacak bir kolaylıkla kapıyı omzuyla açtı.

Kapıyı açık tuttu ve içeri girerken ona sürtünmek zorunda kaldım. Bir şekilde, birkaç kat kürkün arasından bile, minik şimşek parçacıkları onun derisinden benimkine geçmeyi başardı.

Belki de bağın manası artık umutsuzluğa düşmüştü, ama ben ona istediğini vermeye hiç niyetli değildim.

İçerideki sıcaklık rahatsız ediciydi. Şöminede ateş çıtırdıyordu ve önünde, içine girilmeyi adeta bekleyen, kocaman, yumuşak koltuklar duruyordu.

Gümüş rengi saçlı ve soluk mavi tenli, uzun boylu bir adam tezgahın arkasında uzanmış oturuyordu. Draven'ın heybetli bedenini görür görmez esas duruşa geçti.

Hafifçe eğildi. "Majesteleri, hoş geldiniz. Her şey hazır."

Draven önceden haber göndermiş olmalıydı. Adam başını salladı ve bizi dar bir merdiven boşluğunun tepesindeki bir kapıya doğru yönlendirdi.

Kral hiç tereddüt etmeden beni takip etti, ama ben daha isteksizdim.

Yorgunluk beni perişan etmişti, ama yarın beni bekleyen cehennemlerin yarattığı kaygıyla uyumak istemiyordum. Zihnime tutunabileceği küçük, kırılğan bir umut vermeye çalıştım.

Belki de fırtına dağa tırmanmamızı engelleyecekti. Belki de Kutsal Alanı tuhaf, eşi benzeri görülmemiş bir kar fırtınasıyla yerle bir edecekti ve ben bir daha asla büyücülerin acımasız, zalim gözlerine bakmak zorunda kalmayacaktım.

Draven merdivenlerin tepesinden öksürdü, buz gibi yüz hatlarında sabırsızlık açıkça görülüyordu.

Gözlerimin içine baktım, acı verici derecede yavaş bir adım attım. Sonra bir adım daha. Onu rahatsız etmenin verdiği saf zaferin tadını çıkarıyordum.

Yarın öleceksem, ya da daha kötüsü, o zaman mutluluğu bulabildiğim yerde bulsam daha iyi olur.

İçini çekti, sonra iki kez göz kırptı ve çenesindeki bir kas seğirdi.

Sonraki adımım daha da yavaştı. Odaya girdiğimde kocam neredeyse öfkeden kuduruyordu, ama en azından ona acı çektirerek küçük bir rahatlama bulmuştum. Ta ki odayı inceleyene kadar.

Eşsiz. Draven'ın bu hanı seçmiş olması, burayı tanıyor gibi görünmesi ve içimden bir ses kral için ayrılmış süitleri olacağını söylemesi dışında ne beklediğimden emin değildim.

Ya da en azından öyle umuluyordu. Ama bu, küçük bir otel için ortalama büyüklükte bir odaydı. Sıcak, temiz... ve rahat.

Fazla rahat.

Şöminede ateş gürül gürül yanıyordu ve kalın halılar zemini kaplıyordu. Bakır bir çaydanlık alevlerin yakınında hafifçe cızırdıyordu. Ve ortada, alanın çoğunu kaplayan, ortalama büyüklükte bir yatak duruyordu.

Sadece bir tane.

Parçalar her şeyi mahvediyor.

Han sahibi garip bir şekilde kıpırdandı, ihtiyacımız olan şeyleri nerede bulabileceğimizi açıklarken bakışları aramızda gidip geldi. Boğazını temizledi, sonra da akşam yemeğiyle geri döneceğine dair mırıldanarak odadan çıktı.

Beni kocamla yalnız bıraktılar. Ve odanın ortasında, kendi başına bir buz canavarı gibi bekleyen tek kişilik yatak.

Sessizlik iyice çöktü. Batty'yi, bizim için hazırlanmış bir tepsi kış meyvesinin yanındaki masaya bıraktım. Heyecanlı bir cıvıltı çıkardıktan sonra, atıştırmak için oraya doğru koştu. Ben de birkaç tane aldım ve etrafıma bakındım; yapacak hiçbir verimli şeyim olmadığını fark ettim. Sonunda, kocama döndüm.

"Kendinize ikinci bir oda tuttunuz mu?" diye sordum, hissettiğimden çok daha rahat bir tavırla.

Sanki aptalmışım gibi gözlerini kırıştırdı. "Evet, çünkü kraliyet ailesinin üyelerinin aynı odayı paylaşmadığını bilmek, insanların dedikodu yapmasını en çok engelleyen şeydir."

Ona sarayda aynı odayı paylaşmadığımızı hatırlatmaktan son anda vazgeçtim. Odalarımız arasında bir kapı vardı, yani insanların gecelerimizi nerede geçirdiğimizi bilmeleri mümkün değildi.

Onun, benim gerçekten de manamın olmadığını fark ettiğinde idam fikrine geri döneceğini bildiği için ne düşündükleri umurumda bile değildi. Ama elbette, onu buna ikna etmenin imkanı yoktu.

"Yani yerde mi uyuyacaksın?" diye sormaya çalıştım, bunun boşuna olduğunu gayet iyi bilmeme rağmen.

Tahmin edildiği gibi, alaycı bir şekilde karşılık verdi: "Hayır, sen de değilsin."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama o sertçe başını salladı.

"Mirelda susmayı biliyor olabilir ama buradaki hizmetçiler için aynı şey söylenemez. Bize hizmet etmek için sürekli girip çıkacaklar, bu yüzden kocanızla aynı yatağı paylaşmayı reddetme gibi asil bir dava uğruna kendinizi feda etme şansınız olmayacak sanırım." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu, ki denemekten de memnun olurdum.

Ama yorulmuştum. Kavga etmekten yorulmuştum. Her şeyden yorulmuştum. Herhangi bir tartışma bizi sadece buraya geri götürürdü.

İkimiz de o paramparça olmuş yatakta uyuyorduk.

Göğsümde kalbim korkudan daha karanlık ve çok daha güçlü bir şeyle çarpıyordu. Bana dokunması için her fırsatı vermişti ama hiç yapmamıştı. Şimdi birlikte küçük bir Hollow varisi yaratabileceğimizi bildiğine göre, kesinlikle yapmayacaktı.

Bu bir rahatlamaydı. Bir teselliydi.

Yine de, tüylerim diken diken oldu ve Draven bu hareketi fark ederek gözlerini baştan aşağı süzdü.

"Hâlâ benden korkuyor musun, Morta Mea?" Bana doğru sinsice yaklaştı, adeta odadaki tüm havayı içine çekti.

Gerçekten de kusursuz bir yüzü vardı. Buzdan oyulmuş bir çene, kutup ışıklarından doğmuş gözler. Görünüşe göre, evlilik bağımız beni en kötü kabusuma geri götürüyor olmasına aldırış etmiyordu. Ona doğru uzanan özlem dallarıyla, zorla kontrol altına almak zorunda kaldığım bir özlem duyuyordum.

Dışarıdaki dondurucu soğuktan dolayı aniden kuruyan dudaklarımı yaladım.

"Hayır," diye yalan söyledim. "Bu aralar tiksintiye daha yakıным."

Dolgun dudaklarında hafif bir alaycı gülümseme belirdi ve geriye doğru bir adım attı.

"Yalan söyleme alışkanlığından gerçekten kurtulmalısın."

Dudaklarım aralandı, alaycı bir gülümseme ağzımdan kaçtı. "En azından uzun süre bunun için endişelenmene gerek kalmayacak."

Bu ciddi hatırlatma, odayı adeta buzla kaplamıştı. Onun gücünün aramızdaki havayı nasıl titreştirdiğini, bu his aniden kaybolana kadar fark

etmemiştim.

Kendi kendime küfrederek ateşe doğru yürüdüm. Draven peşimden geldi, şöminenin yanındaki duvara yaslandı, kollarını kavuşturdu, gözleri alevlerdeydi. Sessizliği tenime işledi, ezici ve soğuktu, sanki fırtına onu içeriye kadar takip etmiş gibiydi.

"Gün ağarır ağarmaz Veilreach Kutsal Alanı'na doğru yürüyüşe çıkacağız," diye duyurdu, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Cevap vermedim. Sadece kürkle kaplı banka oturdum ve botlarımın tokalarını çözmeye başladım. Kapı çalındı, akşam yemeğinin geldiğini haber veriyordu. Basit bir güveçti, doyurucu ve lezzetliydi, önümdeki rahatsız edici geceyi unutturacak kadar yeterliydi.

Yemek bittiğinde o kadar yorulmuştum ki, Frostgrave Kralı ile aynı yatakta yatacak olmam neredeyse umurumda bile değildi. Neredeyse.

Ta ki o önce yatağa girene kadar. Hem de tişörtünü çıkarmadan.

Bir şekilde, onun yerine benim ona katılmak zorunda kalmak daha da kötüydü. Muhtemelen bunu bilerek yaptı ve çok daha garip olan kısmı bana bıraktı. Geriye kalan tek şey, umursamazmış gibi davranmaktı.

Bu yüzden dış kürklerimi çıkardım ve hâlâ seyahat elbisemle, Draven'a sırtımı dönmüş bir şekilde battaniyelerin altına girdim. Kalp atışlarım hızlanmış, kaslarım soğuktan kasılmıştı ama dişlerimin birbirine çarpmasını engellemeyi başardım.

Ondan yayılan ısı sinir bozucuydu. Haksızlık. O herif, zaten manasıyla kendini dengeleyebilse de, yürüyen bir fırın gibi ısı yayıyordu. Bu sırada ben donuyordum ve işkenceye ve nihai ölüme doğru ilerleyen bendim.

Ondan gerçekten nefret ediyordum.

Battaniyenin kendi tarafıma iyice sarılıp yatağın kenarına sokuldu. Yine de, sıcaklık sırtımı yalayıp beni ona doğru çekiyordu.

Daha fazla yaklaşmadım. Yaklaşmazdım da. Tam sınırda kaldım.

Ama kırık parçalar yüzünden donuyordum.

Daha önce de üşümüştüm ama. Bu benim için hiçbir şeydi. Yarınla kıyaslanamazdı, ve ona acı çektiğimi söylemenin getireceği o utanç verici durumla da kıyaslanamazdı.

Zihnimde karar kıldıktan sonra, hızla akan düşüncelerimi bastırdım ve neredeyse uykuya daldım.

Kaderin bu son gecenin huzurlu geçmesine izin verecek kadar cömert olmayacağını bilmeliydim.

Savaş alanı uçsuz bucaksızdı. Kurtlar ve panterler yerden saldırırken, kanatlı periler havada uçuyordu. Teker teker donup parçalandılar.

Ama yerlerine her zaman yenileri geldi.

Kan toprağı ıslatmış, parçalanmış bedenler karları kaplamıştı. Cesetlerin bazılarında Kış Muhafızları üniforması vardı, ama başkaları da vardı. Asker olamayacak kadar küçük bedenlerin üzerinde soluk mavi elbiselerin yırtık pırtık kalıntıları.

Ölümüm.

Vücudumu bir titreme daha sardı. Unseelie'ler üzerime doğru yaklaştılar, görebildiğim tek şey onlar oldu; minik bedenimin üzerinde yükselen devasa siyah kanatları vardı. Geliyorlardı.

Beni yakalamaya geliyorlardı.

Uzaktan bir yerlerden rüzgar uluyordu ve onunla birlikte hem hüznü hem de tanıdık gelen bir kurt sesi geliyordu. Bu ses, sabırlı bir sesin gölgesinde kaldı. Çok sakın. Bu son sınav olacağına dair her bir yavan güvenceye eşlik eden acı için çok mantıklı. Son kırbaç darbesi.

Everly.

O ses ne sabırlıydı ne de sakın. Acımasız bir otoriteydi, ama içinde çok hafif bir endişe, aciliyet veya hayal kırıklığı da vardı.

O kadar uzaktaydı ki, zihnimde yankılanan çığlıkların gölgesinde kaldığı için yerini tespit edemedim. Annemin sesi biraz daha tizleşmiş, öfkeden çok panik içeren bir kadın sesine dönüşmüştü.

Giderek daha da acınası bir hal alan, endişeli bir bebek skathryn'in feryadına benzeyen umutsuz bir çığlık duyuldu.

Sonra karda kan. Solgun, bembeyaz tene saplanan pençeler. Bir dağ dolusu buzun, bir dağ dolusu kederin altında gömülmüş kıpkırmızı bir taç.

Sıcaklık tenime yayıldı, kemiklerime kadar işledi. Derimi parçalayan ve kemiklerime kadar saplanan tırtıklı buz parçalarını eritmek için kendimi o sıcaklığa bıraktım.

Ey Morta Mea, Allah aşkına uyan artık!

O ses. Ondan nefret ediyordum, yine de beni sonsuz karanlık ve umutsuzluk uçurumundan kurtarmak için gönderilmiş bir can simidi gibi ona tutunuyordum. Çaresizce nefesimi içime çektim, göz kapaklarımı zorla açtım.

Oda karanlıktı, alçak tavanlarda sadece şöminenin soluk ışığı titriyordu. Dışarıda fırtına şiddetle esiyordu, bu da içeride olduğumdan çok daha üşümüş olmam gerektiğini gösteriyordu, ama...

Ancak ben, amansız bir sıcaklığın sağlam duvarına yaslanmış, sıcacık bir kozanın içindeydim. Draven.

Kaslı kolu beni sarmıştı, geniş, çıplak göğsünün her ölçülü hareketiyle nefesi boynumu yakıyordu. Onun düzenli nefes alışverişine ayak uydurmaya, bedenini benimkini ısıtmak için kullandığı açıklanamaz yöntemden başka her şeye odaklanmaya çalıştım.

Tıpkı zihnimdeki canavarları kovmak için sesini kullandığı gibi.

Bunu benim için neden yapsın ki? Uykusunu böldüğüm için mi?

Kendimi bir nebze de olsa kontrol altına aldığımda, yavaşça onun kollarından kurtuldum. Sanki kolu yanıyormuş gibi, sanki kolunun beni sardığının farkında bile değilmiş gibi, kolunu hızla geri çekti.

Onunla yüzleşmeye cesaret edemedim.

Batty'ye baktım, o da endişeyle bana bakıyordu, koyu, iri gözleri titreyen ateş ışığını yansıtıyordu. Başını nazikçe parmağımla okşadım, ona kelimeler olmadan iyi olduğumu anlatmaya çalıştım.

Kendim de bundan biraz şüphe duyuyordum. Acaba sonunda bu baskıya dayanamıyor muydum? Geçmişte ara sıra kabuslarla uyanıyordum, ama saraya geldiğimden beri beni saranlara benzer bir şey hiç yaşamamıştım.

Ve hatta diğerleri bile bunun yanında sönük kalıyordu.

Yatağın diğer tarafından yayılan sıcaklık, o biraz daha uzaklaşınca azaldı ve içimi yeniden soğukla doldurdu.

"Kâbus gördüm." Bu sözler ağzımdan çıktığında, sessizlikten daha rahatsız edici olduklarını fark ettim.

"Biliyorum." Sesi, uzun süre kullanılmamaktan dolayı boğuktu.

İlk başta her zamanki gibi ukalalık yaptığını sandım, ama ses tonunda her zamanki küçümseme yoktu. Daha karanlık ve neredeyse... teslimiyetçiydi.

"Biliyorum," demişti. "Hayır," diye varsaydım, ya da "öyle anladım," ya da Draven'ın bana apaçık ortada olanı söylediğim için kendimi aptal gibi hissettirmek üzere tasarladığı benzer bir şey değildi.

Biliyordu. Yanaklarımda yanan utancı görmezden gelerek kendimi ona bakmaya zorladım. Kırmızı-turuncu ışık, asil yüz hatlarında dans ederek onları aydınlık ve gölgelerle kaplıyordu. Çenesinin gerginliğini ve alnındaki ter parıltısını ancak seçebiliyordum.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve rüyalarımından gelen görüntülerin uyanık zihnimi istila etmesine izin verdim.

Tıpkı öldürdüğü Ayna Katili gibi buz haline dönüşen Tharnoklar olmuştu. Merhum Kış Kraliçesi'ne ait olması gereken narin taç. Efsanelerin donmuş savaş alanı.

Daha önce hiç böyle şeyler görmemiştim.

Ama Draven öyle yapmıştı.

Bunu anlamamın bu kadar uzun sürmesine inanamadım, ama zaten elimde ne kitap vardı ne de yüzükleri, evlilik bağını, o lanet olası seçim törenini araştırarak bir yol.

"Biliyor muydun?" Neden sorduğumdan ya da bunun benim için neden önemli olduğundan emin değildim, sadece bu, üzerinde hiçbir seçeneğim olmayan uzun bir listedeki bir başka müdahale gibi hissettiriyordu.

Yavaşça nefes verdi.

"Normalde rüyalarımnda Leydi Noerwyn'in elimi tuttuğunu görmediğimi biliyor muydum? Evet, bunu oldukça çabuk anladım."

Ah. İşte beklediğim o küstahça ton.

Kız kardeşimin varlığını unutmasını sağlamaya çalıştığımı fark etmek çok sinir bozucuydu, çünkü rüyalarımnda onu düzenli olarak kız kardeşimi hatırlatan şeyler görüyordu.

Evlilik bağımızın getirdiği daha eğlenceli hediyeler olup olmadığını sormayı düşündüm ama bedenimin istemsizce onun bedenine yaslanmasının anısı dilimi susturdu. En az bir yan etkisinin daha olduğunu zaten biliyordum. En son istediğim şey, teninin tenime değmesinin anısı zihnimde yankılanırken, aynı yatakta yatarken bunu gündeme getirmektir.

Üstelik, yakında bunun bir önemi kalmayacaktı. Yarın, büyücüler onun sahip olduğu son umut kırıntısını da elinden alacaklardı.

Benimkiyle tamamen aynı.

BöLüm 24

EVERLY

Dışarı adımımızı attığımız anda soğuk tenime işledi.

Gün ağarmasının üzerinden henüz zaman geçmişti ama gökyüzü henüz safir ve yeşil tonlarından gümüş rengine bürünmemişti. Soluk mavi gölgeler, dağ yamacına doğru kıvrılan karla kaplı patıkaya yapışmıştı.

Batty, pelerininin kapüşonunun altına büzülmüştü, titreyen bir atkı gibi boynuma yapışmıştı. Lumen yanımda sessizce yürüyordu, soluk tüyleri kırağıyla kaplıydı, kulakları her rüzgar esintisinde seğiriyordu.

Draven her zamanki gibi kayıtsızdı. Pelerini bile rüzgarda neredeyse hışırdamıyor, ağır kumaş zarıfçe ayaklarına kadar düşüyordu. Ahır sorumlusuna sert bir şekilde başını salladı, sonra arkasına bile bakmadan patıkaya doğru döndü.

Dün geceki ortak kâbus ortamından sonra, ikimiz de konuşacak kelimeleri ya da konuşma isteğini bulamamıştık. Sabahı, bir göl üzerinde sürüklenen buzdağları gibi, birbirimize dokunmamaya, aramızdaki donmuş sessizliği bozmamaya özen göstererek geçirmiştik.

Draven alçak bir ıslık çaldı ve kurtları öne fırlatarak, buzdan yapılmış gölgeler gibi beyaz manzaraya karıştı. Lumen ise oyalandı, bana uzun uzun baktıktan sonra yumuşak, yalvaran bir inilti çıkardı.

Tamam, gülünç köpek.

İçimden bir ah çektim, nefesim önümde duman gibi kıvrıldı ve pelerinimi daha sıkıca sardım. Protesto ederek ayaklarımı sürüklemek istesem de, burası uygun yer değildi. Duvarların ve ateş ışığının korumasından uzakta, burada değil. Canavarların sessiz bir hassasiyetle

geride kalanları avlayıp karda kıpkırmızı bir leke dışında hiçbir şey bırakmadığı bir yerde değil.

Titredim, Ayna Katili'nin görüntülerini zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Büyücüler kendi başlarına korkunç yaratıklardı, ama hayatta kalma içgüdüm ağır bastı.

Ve bu kırık parçalarla lanetlenmiş dağdaki en güvenli yer, en korkunç canavarın arkasındaydı.

Yetişmek için koşarak yanına gittim.

Patika hızla daraldı, bir yoldan çok bir öneriye dönüştü. Rüzgar zirvelerden şiddetle esiyor, kat kat giysilerimi yırtıyor ve kulaklarımda uğulduyordu.

Kaydım.

Botum buzlu bir zeminde kayganlaştı ve dengemi de kaybettim. Dünya yana doğru eğilirken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, sağımda uçurum geniş bir şekilde uzanıyordu.

Güçlü bir el pelerinin arkasından yakaladı ve beni nefesimi kesecek kadar güçlü bir şekilde dikleştirdi.

"Ölmeye mi çalışıyorsun?" Draven'ın sesi, kulağıma öfke ve buz gibi bir hırıltı olarak geldi, eli hâlâ kapüşonumu sıkıca tutuyordu.

"Beni öldürme zevkinden sizi mahrum bırakmanın bir cazibesi var, ama hayır," diye hırıltılı bir sesle konuştum. "Korkarım bu daha çok niyetle yapılmayacak—" Dağların arasından esen bir rüzgar fırtınasıyla sendeledim ve bir çığlık atarak sözümü kestim.

Sanki bunu sırf ona inat olsun diye yapmışım gibi bana dik dik baktı. "Önüme geç."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama o etrafımdan dolaşarak uçuruma ulaşmamı engelledi.

"Eşim, seni öldürmeye karar verdiğim zaman, bu iki şey de benim emrimle olacak, senin uçuruma düşmekten kaçınamayacak kadar inatçı olman yüzünden değil."

Boynumdan yukarı doğru yükselen sıcaklık, yüzümün buz gibi soğuk derisini yakıyordu.

"Sahip olmadığın şeye hükmedemezsin," diye karşılık verdim.

Kaşını kaldırdı. "Öyleyse, mana ve yasa ve bizzat Parça Ana'nın bağıyla bana ait olmanız bir şans. Bu yüzden..." diyerek önündeki yola işaret etti.

İnat olsun diye onun arkasında kalmak cazip geliyordu, ama o yine de manasını kullanarak beni önüne sürükleyecekti. Bu noktada

tutunabileceğim tek şey şüpheli onurumdu.

Ben de kendi kendime birkaç küfür mırıldanıp, her adımda karın çıtırtısını duyarak, hışımla yanından geçtim. Bacaklarım yokuştan zaten acıyordu, ciğerlerim her nefeste yanıyordu. Elbisem terden sırtıma yapışmıştı ve eldivenlerim parmaklarımı çoktan ısıtmayı bırakmıştı.

Saatler gibi gelen ama belki de sadece birkaç dakika süren bir süre boyunca böyle devam ettik. Adımlarım her sendelediğinde ve kocam arkamda dikildiğinde sinirim daha da arttı.

Sonra, havada bir şeyler değişti. Rüzgar dindi, sanki aniden nefesini tutmaya karar vermiş gibiydi. Batty, kapüşonumun içinde huzursuzca kıpırdandı, boynuma daha da sıkıca kıvrıldı.

Kurtlar yaklaştı, başları öne eğik, kulakları geriye doğruydı. Lumen bir uyarı gibi bacağıma sürtündü.

Bir başka sivri tepeyi dönerken yol tekrar daraldı. Dağın bizi izlediği hissinden kurtulamıyordum. Her ayak izimizi, her nefesimizi not alıyor ve dikkatlice zamanını kolluyordu. Doğru anı bekliyordu.

Sonra duydum.

Ses çok hafifti, tıpkı kırağıya yapışmış bir fısıltı gibiydi. Solumuzdaki ağaçlardan geliyordu. Sonra tekrar sağımızdan. Sonra da arkamızdan.

Nefesim ciğerlerimde dondu. Durakladım, etrafı görebilmek için kapüşonumu geriye doğru ittim.

"Yapma," Draven'ın sesi çelik gibi keskin ve sertti.

"Ne-"

"Bakma," dedi şimdi daha sakın bir sesle. "Gözlerini ileriye dik."

Omurgamdan bir ürperti geçti. Lumen bile kısık bir inilti çıkardı ve başını eğerek, bakışlarını yere dikmiş bir şekilde daha da yaklaştı. Diğer kurtlar da etrafımızda sessiz ama tetikte, burunlarını yere indirmiş bir şekilde kıpırdandılar, sanki onlar da bakmamaları gerektiğini biliyorlarmış gibi.

"Bu nedir?" diye fısıldadım, kapüşonu tekrar yerine çekerken.

Draven arkamdan yaklaştı, beni yönlendirmek için bir elini omzuma koydu. Kalp atışlarım kulaklarımda gümür gümbürdü ama tekrar baskı yapmadım. Birkaç adım sessizce ilerledikten sonra fısıltılar yeniden başladı. Şimdi daha yüksek sesle, daha yakından geliyorlardı.

Boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Boşluğa Dokunmuş Olan," diye yanıtladı Draven sonunda.

Yürümeyi bırakmam için omzumu daha sıkı kavradı. Yanıma geldi, beni yanına çekti ve tekrar birlikte ilerlemeye başladık.

Kış ve ötesindeki canavarların sayısını hatırlayamayacak kadar çok okumuştum, ama Boşluğa Dokunmuşlar'ı hiç duymamıştım.

"Bir buz canavarı mı?" diye sordum, kelimeler kendi kulaklarıma bile zar zor duyuluyordu.

"Eski Vizyonerler." Sesi kapüşonuma karşı alçak bir uğultu gibiydi. "Söylendiğine göre, Parça Ana, gerçek görüşlerini kendileri için kullanmaya çalıştıklarında onları geri almış. Şimdi kör bir şekilde, kendilerine yol gösterecek vizyonları olmadan dolaşıyorlar, başkalarından kendilerini görmelerini yalvarıyorlar."

Bu, bana her zamanki cevaplarından daha fazlasıydı. Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu ve işe yarıyordu. Bir bakıma.

Ellerim yanlarımda titriyordu ama onun kulağıma fısıldadığı sakın ses tonu sayesinde panik ciğerlerimi o kadar da sıkıştırmıyordu.

"Ya onları görürsen ne olur?" diye sordum, bilgileri bir derlemede göreceğim şekilde, her bölümde düzenli bir şekilde sıralanmış olarak hayal ederek. Ne oldukları. Ne yaptıkları.

O cevap veremeden fısıltılar çığlıklara dönüştü. İlk başta sadece birkaç taneydi, ama dağlarda yankılandıkça çoğaldılar. Onlarca, belki yüzlerce, feryat eden ses. Sesler kulak zarlarımı tırmaladı ve zihnimi tırmaladı.

Sesler gittikçe yükseldi, ta ki gözlerimin arkasında yaşlar birikip kemiklerimde boşluk hissi oluşana kadar.

"Onlara bakarsanız," Draven'ın sesi tekrar duyuldu, çığlıkların arasında duyulabilecek kadar yüksek, beni amansız çığlıklara karşı bir dayanak noktası olarak, "gözlerinizi, görüşünüzü kendilerine alırlar. Böylece tekrar görebilirler."

Zorlukla yutkundum.

"O yüzden onları beslemeyin," diye ekledi, ardından kolunu sırtımdan aşağı kaydırıp beni yerden kaldırdı.

Derin bir nefes verdim, altımda korkuyla ciyaklayan Batty'nin ardından pelerinini sıkıca kavradım. Kendimi biraz skathryn gibi hissederek, beni yavaş ve dikkatli bir şekilde ileri doğru taşıırken boynuna tutundum.

Bu, bir teselli olmamalıydı; aptalca planıyla beni bu canavarlara maruz bırakan adam şimdi beni onlardan koruyordu, ama yine de ona yaslandım.

Çığlıklar yeniden yükseldi, etrafımızda, içimizde yankılandı.

"Sesime odaklan," dedi, ağzını kulağıma yaklaştırarak. "Bu yolu biliyorum. Bundan daha kötü koşullarda da yürüdüm."

Cevap vermedim. Yardımına ihtiyacım olmadığını bile söyleyemedim. Çığlıklar daha da yakından geliyordu. Dizlerim titriyordu ve o da titremeyi durdurmak için kollarını daha sıkı sardı.

Soğuk yanaklarımı, ciğerlerimi dondurdu. Yüzümü kalın pelerininin yakasına bastırdım, alnım tam köprücük kemiğinin üzerinde duruyordu.

Onun beni işkenceye teslim edeceğini, sadece kendi çıkarları için beni hayatta tuttuğunu bilmeme rağmen, kokusu yine de beni sakinleştiriyordu. Derin bir nefes aldım, ardıç ve yeni yağmış kar kokusunu içime çektim; vahşi ve keskin bir koku, hemen altında delilik uyandıran bir sıcaklık hissiyle birleşiyordu.

Adım adım, beni dağın daha yükseklerine taşıdı. Her hareketi istikrarlı, bilinçliydi, sanki bu yolu uykusunda bile yürüyebilirmiş gibiydi. Rüzgar etrafımızda hâlâ uğulduyordu, ama Boşluğa Dokunmuşların fısıltıları yavaş yavaş kaybolmaya başladı.

Nefes alışverişinin ritmine, botlarının kar ve taş üzerinde çıkardığı ağır sese odaklandım. Parmaklarım tasmaşının kürkünü daha sıkı kavradı.

Zaman uzadı, yavaş yavaş akıp gitti, her kalp atışı bir sonrakine karıştı. Bacaklarım uyuşmuştu, kollarım ise sadece tutunmaktan dolayı ağrıyordu.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından fısıltılar tamamen kayboldu ve rüzgar yön değiştirdi. Hava durgunlaştı, hatta ısındı.

Ardından kurtlardan biri kısık bir sesle uludu ve Draven hareket etmeyi bıraktı.

"Buradayız," dedi sesi alçak bir tonda.

Ama hareket edemedim. Gözlerimi açmaya zorlayamadım ya da bir girdabın içindeki son can simidiymiş gibi boynunu sıkıca kavramaktan kendimi alamadım.

"Güvenli," dedi, pelerininin kapüşonunu geri çekerek.

Güneş tenimi yakıyordu, hazır olmadığım kadar parlaktı ve içgüdüsel olarak kendimi tutamadan yüzümü kocamın boynuna daha da gömdüm.

Beni en yakın kar yığınınna fırlatacağını yarı yarıya bekliyordum, ama o, sahip olduğunu bilmediğim tüm sabrıyla, önce bir gözümü, sonra diğerini zorla açana kadar bekledi.

Batty, kapüşonumun içinden uyarıcı bir cıvıltı çıkardı, sanki o bile ona güvenip güvenemeyeceğimizden emin değildi.

Yavaşça ondan kurtuldum, botlarımı yere değdirdim ve Boşluğa Dokunmuşlarla karşılaştığımızdan beri ilk kez etrafa baktım.

Dünyanın zirvesindeydik. Bulutlar dağ zirvelerinin arasından aşağıda süzölürken, güneş sanki uzanıp dokunabilecek kadar yakındı.

Tam karşımızda Kutsal Mekân bulunuyordu.

İşte böylece, Draven'ın üzerimdeki büyüsü bir anda bozuldu. Beni buraya o getirmişti. Amcamdan hiçbir farkı yoktu; istediği zaman acı ve koruma dağıtabiliyordu.

Ondan uzaklaştım ve benim gibi pek çok perinin mezarı olmuş yapıyı inceledim. Dünyanın tepesinde duruyordu—uzun ve donmuş, dağın ta kendisinden oyulmuştu. Kuleleri kadim mana ile parıldıyordu, zamanın ötesinde bir kalp atışı gibi hafifçe titreşen rünlerle kaplıydı.

İçinde barındırdığı dehşetler için fazla güzeldi.

Beni bekleyenler.

BöLüm 25

EVERLY

Kutsal alanın kapıları ağır bir gıcırtyla açıldı; eski menteşelerin ve devasa taşların sessizliği bozan sürüklenme sesi, bir uyarı niteliğindeydi.

Bir başka panik dalgasını daha yuttum, midemde bir taş gibi yerleşmesine izin verdim. Saat geçtikçe daha da ağırlaşırsa da, en azından tanıdık bir duyguydu.

Girişin iki yanında, sessiz ve hareketsiz iki beyaz grifon duruyordu. Ay ışığı altında kar gibi parıldıyorlardı, doğal olamayacak kadar saf ve uzun pençeleri çeliği bile kesebilecekmiş gibi görünüyordu. Soluk mavi semboller kanatlarında ve göğüslerinde, doğrudan derilerine kazınmış ve tüylerinin arasından parıldayarak beliriyordu.

Yaklaştığımızda, biri başını iyice eğdi. Diğeri de onu takip ederek, alçak ve nefes nefese bir hırıltıyla çömeldi; tehditkar değil, daha çok... bir onaylama, belki de? Yanımdaki krala karşı bir saygı gösterisiydi.

Draven tepki vermedi, adımlarını yavaşlatmadı. Sanki Kutsal Mekân'ın sahibiymiş gibi yanlarından geçip gitti. Teknik olarak, sanırım öyleydi de. Yapının kendisi Winter'a aitti ve bir bakıma burada yaşayan periler de öyleydi. Ama büyücüler gerçekten tek bir saraya veya kabileye bağlı değildi. Seelie, Unseelie, hepsi Başbüyücü'ye bağlıydı.

Pelerininden aşağıya doğru ikinci bir gölge gibi buz parçaları sarkıyordu. Kurtlar onunla birlikte hareket ediyor, kuyrukları havada ve adımları sessizdi, ancak her biri gök canavarlarına uyarıcı bir bakış fırlatıyordu.

Tek başına geride kalıp grifonların sabrını ya da açlık sancılarını sınamak istemediğim için onları takip ettim.

Kutsal alanın içindeki hava dayanılmaz derecede durgundu. Yüksek duvarlardan buz ve rünler elmas gibi parıldıyordu. Daha önce ziyaret ettiğim küçük tapınaklardan bir şekilde daha açık ve daha korkutucu bir yerd .

Her taş beni izliyordu, her yankı Boşluğa Dokunulmuşlar kadar ürkütücüydü.

Ve g  s kafesime çarpan her bir kalp atışı, bir öncekinden daha acı vericiydi.

Gölgelerin arasından, örümcek ipeğinden yapılmış ipeksi bir elbise giymiş bir büyücü  ne  ıktı. Kolunda rütbesini gösteren iki siyah bant vardı. Demek ki bir  ırakmış.

Ten rengi benekli bir mavi-gri tonundaydı, sadece kaşlarının üstüne ve elmacık kemiklerine dövme yapılmış beyaz sembollerle ikiye bölünmüştü ve tüm büyücüler gibi başı keldi. Gözlerimi kırtım ve birdenbire on iki yaşında bir  ocuk oldum.

G gs m n derinliklerinde, omurgam boyunca yankılanan şiddetli bir acıyla yumruklarımı sıktım. O kadar yoğundu ki, bir an için nefesim kesildi.

Batty pelerininin içine daha da derine gömüldü, kanatları yanıma sürtünüyordu ama bu bana odaklanacak bir şey verdi. Draven'ın bana attığı yan bakışları görmezden geldim ve bunun yerine skathyrn'imin hareketlerine ve yavaşca nefes alıp verme sürecine odaklandım.

Yaklaşan ayak sesleri yumuşak ve  l  l yd . İlerideki koridordan, hepsi kat kat buz mavisi c bbelere bürünmüş ve çocukluklarında hiçbir zorluk yaşamamış olmanın verdiği o saf ciddiyetle, bir grup acemi büyücü  ıktı.

Başkalarına verecekleri acıdan kurtulmuş olurlar.

Krallarını görür görmez eğildiler ve saygı göstergesi olarak mana ile hafifçe parlayan parmaklarını alınlarına götürdüler.

"Majesteleri," dedi  ndeki adam. Benden biraz daha büyüktü ve kendi c bbesine takılıp düşmemek için çok çaba sarf ediyordu. "Kraliyet ziyareti beklemiyorduk."

Draven sinirli bir şekilde göz kırtı. "Başbüyücüye haber gönderdim."

Midem buz gibi bir g le düşen taş gibi çöktü.

Harika. Doğruca en korkunç perilere. Neden vakit kaybedelim ki?

Genç büyücünün yüzü özür dileyen bir ifadeye büründü. "Kendisi burada değil, Majesteleri. Başbüyücü geçen hafta Glastmere Mahzenlerine gitti."

“Odalarınızı hazırlamamızı ister misiniz...” diye sözünü kesti, gözleri rahatsız bir şekilde bana kaydı. “Başbüyücü önümüzdeki birkaç gün içinde dönecek. Onu bekleyebilirsiniz, ya da onun yerine Yaşlılardan birini çağırabiliriz?”

Draven bana baktı. Soru sorar gibi miydi? Sorunlu gelinini inceleyip, bu tür bir mesele için bir Yaşlı'nın yeterli olup olmayacağını değerlendirmek için miydi?

Kalp atışlarım eskisinden de hızlandı, başım dönüyordu. Burada olmak hiç istemiyordum, bu yüzden eğer rıza arıyorsa, çok uzun ve buz gibi bir süre beklemek zorunda kalacaktı.

Draven, sanki bu düşünceyi duymuş gibi dudaklarını büzdü ve çenesini bir kez aşağı eğdi.

"Öyleyse bize bir Yaşlı bulun," dedi, dikkatini tekrar acemiye çevirerek.

Başını salladı ve arkadaşlarına daha sonra onlarla buluşacağını söyledi, ardından bizi zeminin ortasındaki devasa bir deliğe doğru takip etmemiz için işaret etti. Dağın derinliklerine doğru kıvrılan bir merdiven vardı. O kadar derindi ki, buradan dibini göremiyordum, sadece gölgeler arasında dans eden mavi peri ışığı vardı ve baktıkça gölgeler daha da uzayıp kararıyordu.

Hevesli genç büyücüyü merdivenlerden aşağı takip ettik ve kendimi bir mezarlığa götürülüyormuş gibi hissettim. Her şey hafifçe güçle parıldıyordu. Hava, nefesini tutmuş gibi uğulduyordu. Ne kadar derine inersek, durum o kadar kötüleşti.

Koridorlar daraldı, ışıklar giderek loşlaştı.

Bütün vücudum kaçmak istiyordu. Ama kocam, gerekirse beni omzuna atıp, bağırp çağırarak geri sürükleyeceğine söz vermemiş miydi zaten?

Bıçaklar çekildikten sonra onurumu uzun süre koruyamayacaktım, ama o zamana kadar bir nebze de olsa koruyabiliyordum. Bu yüzden öfkeme can simidi gibi sarıldım.

Bu da işe yaramayınca ve içimde biriken basınçtan vücudum ikiye ayrılacak gibi olunca, yumruklarımı o kadar sıkı sıktım ki tırnaklarımın uçları avuç içlerime saplandı.

Yanıyordu. Ve parmaklarımın etrafında biriken sıcaklığa bakılırsa, kanıyordu da. Acı o kadar şiddetliydi ki, birkaç saniye boyunca nefesimi tutabildim, sonra yavaşça tekrar verdim.

Bu işlemi defalarca tekrarladım, her seferinde kız kardeşimin sözleri kafamda yankılanıyordu.

Sakin ol Evy. Burada değil. Burada panik yapamazsın.

Ben de öyle yaptım. Derin bir nefes aldım.

Bu kutsal mekana daha önce hiç gitmemiş olmamın, kanımın bu taşları kaplamamış olmasının, bana yardım etme bahanesiyle derimi kesen kişinin bu Yaşlı büyücü olmamasının hiçbir önemi yoktu. Hepsi aynıydı. Hepsi aynıydı.

Aynı şey değil. Derin nefes al, Evy.

"Titriyorsun," Draven'ın sesi beni düşüncelerimden bir anda kopardı.

Ona bakmadım. "Hava soğuk."

Bir an geçti.

"Sen bir yalancısın," dedi sessizce ve ben sinirlendim.

"Sen bir sadistsin," diye karşılık verdim. "Ve eğer günahları karşılaştırıyorsak, seninkilerin daha ağır bastığını göreceksin."

Bundan sonra ona bakmadım, sadece işkenceci adayı olan bu adamın, gizemli konular hakkında yeni öğrendiği tüm gerçekleri şiirsel bir dille anlatmasını yakından takip ettim.

"Mana sadece toprağa bağlı değil. Ondan doğdu," dedi sesini daha dramatik bir tona büründürerek. "Ham, saf manaya erişmek için büyücüler yerin derinliklerinde çalışmalı, dünyanın gizli damarlarında oluşan kristallerin gücünü yönlendirmelidir."

Bana bilmediğim bir şey söyle.

Daha önce de yeterince gizemli oda görmüştüm, her biri taş ve gölgenin derinliklerine gömülmüştü. Midem bulandı ve kör edici bir panik dalgasını daha yuttum. Aşaağı indikçe hava daha da soğudu, nemli taş ve kadim mana kokusuyla ağırlaştı; bu koku, bende hiç mana olmamasıyla alay ediyordu.

Boş bir varlık olduğu için.

Derin bir nefes aldım, bu odadan sağ çıkabileceğim bir senaryo hayal etmeye çalıştım. İşkence başladıktan sonra, Draven işler çok ileri gitmeden önce müdahale eder miydi?

Yoksa zararlarını azaltmanın bir yolunu bulup, yoluna devam ederek yeni ve işlevsel bir gelini rahatsız etmeye mi başlayacaktı?

Dilimi kaplayan acılığı yutarak ve omuzlarımı dikleştirecek, dağın kalbine oyulmuş geniş odaya adım attım.

Sonunda, soluk mavi alevlerle yanan ikiz mangallarla işaretlenmiş bir kemere götürüldük. Daha koyu mavi ve gri tonlarında giyinmiş, gümüş iplikli kuşağı yaş ve rütbenin ağırlığını taşıyan, cübbeli bir figür bekliyordu.

Yaşlı büyücü derin bir saygıyla eğildi. "Majesteleri. Geldiğinizi bilseydik..."

"Tedbirli davranmamız elbette kasıtlıydı."

Her zamanki gibi büyüleyici.

Büyücünün kaşları hafifçe kalktı, ancak hemen toparlandı. "Öyleyse bunun acil bir mesele olduğunu varsayıyorum."

Draven başını bana doğru eğdi. "Muayene edilmesi gerekiyor."

Büyücünün gözleri bana kaydı ve orada kaldı.

Kırpırdamadım. Gözümü bile kırpmadım, ama içten içe yüzüne tükürmek istedim. Ya da artık sahip olmadığım hançerle onu bıçaklamak.

Bunun yerine çenemi kaldırdım. "Evet, görünüşe göre çok ciddi bir mana sıkıntısı çekiyorum. Şanslısın."

Büyücü karşılık olarak gülümsemedi. Elbette gülümsemezdi. Bu tipler asla gülümsemezdi.

"Pekâlâ," dedi sakın bir şekilde. "Hazırlanmış odalar var. İkinizi de refakatçilerle götüreceğim."

Eşlik edilerek. Parçalar. Cehennem yedinci katına sürüklenmek için ne kadar da süslü bir kelime.

Draven başıyla onayladı. Batty pelerininin altında kıvranıyordu. Yumrukларım tekrar sıkıldı.

Başka bir koridora doğru ilerlemeye başladık.

Ve dağın derinliklerine, muhtemelen çok dramatik bir mana hesaplaşmasının yaşanacağı yere doğru indikçe, her defasında yeni bir korkunçluk seviyesine ulaştığımızı düşündüğümde, ister istemez şunu düşündüm...

Bir merdiven boşluğu daha bulduk.

Son oda, eski mana ve daha eski taş kokusuyla doluydu; yanmış toz ve yüzeyin hemen altında gizlenmiş, unutulmuş bir korku gibi ekşi bir koku vardı.

Ortada, spiral runik yazılarla oyulmuş ve yumuşakça parlayan kristallerle çevrili yükseltilmiş bir platform vardı. Diğerlerine çok benziyordu... Sanki birini tamamen soyup çıplak bırakmak için inşa edilmiş bir yer gibi.

Kımıldamadım.

Büyücü kibarca el hareketi yaptı, sanki benden kadim bir kaya parçasına tırmanıp kendimin en derin kısımlarını yargılanmak üzere açığa çıkarmamı istemiyormuş gibiydi.

"Eğer mümkünse," dedi.

Zihnim anılarla dolup taşıtı. Kısa, kopuk anlar, başımı döndürecek kadar hızlı bir şekilde zihnimde dönüp duruyordu. Karanlık odalar. Ay ışığının, et ve sinirleri kesen neşterlere yansıması. Çok yüksek sesle bağırmamı engellemek için ağzımı kapatan bir el.

Her türlü yırtıcı hayvanla birlikte kafese kapatıldığım, kendi pisliğimin içinde oturmaya zorlandığım ve her birinin üzerime salınan canavarların her birinin bende yeterince korku, yeterince panik yaratmaya çalışarak mana'mın tepki vermesini sağlamaya çalıştığı deneyler yaşadım.

Kan akıtma. Zehirler. Soğuk demir ve çok daha fazlası...

Vücudun kaçma veya savaşma mekanizmalarını harekete geçirmek için tetikleyici noktalara müdahale edildi. Dediklerine göre mana orada saklanıyordu ve onu dışarı çıkarmamız gerekiyordu.

Bunlara test diyorlardı. Ama bu hiçbir zaman işkenceden öte bir şey olmadı.

"Kraliçem?" diye tekrar sordu yaşlı adam, yüzündeki şaşkınlık açıkça belliydi.

Bacaklarım beni ileri taşıdı, çünkü görünüşe göre bunun çok kötü bir fikir olduğunu anlamamışlardı. Platforma çıktım ve çok yüksek sesle nefes almamaya çalıştım. Kürsüye ulaştığımda, taşın üzerine oturmak için döndüm, sonra da ortadaki oyulmuş oluğa sırt üstü uzandım.

Yaşlı adam bana sırtıttı, dişleri hançer kadar keskin, gözleri ise ejderha gibi açgözlüydü. Ürperme isteğime karşı koydum.

Draven kapının yanında, kollarını kavuşturmuş bir şekilde duruyordu. İzliyordu. Bir kral gibi değil. Bir koruyucu gibi de değil. Sadece... izliyordu. Kaydediyordu. Kanıt bekliyordu. Yine de manasının azalmasında gergin bir şey vardı, yüzeyin hemen altında titreşen, bir soru gibi bir şey.

Yaşlı büyücü vakit kaybetmedi. Klinik bir hassasiyetle hareket ederek etrafıma kristaller yerleştirdi—kuvars, güneş taşı, eli üzerinden geçtiğinde titreşen koyu mor bir parça. Hava elektrik yüklü gibiydi. Acı verici değildi. Henüz değil. Ama giderek arttığını hissedebiliyordum.

Ellerini kaldırdı. "Derin nefes alarak başlayın. Mananızın kıpırdandığını hissettiğiniz bir anı düşünün. Çok hafif bile olsa."

"Mana'm yok," dedim ifadesiz bir ses tonuyla.

Ona yalan söylemenin hiçbir anlamı yoktu, hele ki her şeyin amacı buysa. Üstelik bunu çok yakında öğrenecekti.

Yüz ifadesi değişmedi, bana yatıştırıcı bir bakış attı.

"Bunu mutlaka yapmalısınız, aksi takdirde Parça Ana sizi soylu kralımızla eşleştirmezdi."

Draven, büyücünün ağzından çıkan sözlerin ne kadar kibirli olduğunu duydu mu?

Kaşlarımı kaldırarak kocama baktım. "Gerçekten de, şu anın en büyük bilmece bu gibi görünüyor."

Kocam dudaklarını büzdü ve ben bu ufak zaferi, gelecek acıya karşı zayıf bir teselli olarak gördüm.

Adam yapmacık bir gülümsemeye, "Hadi öğrenelim, ne dersin?" dedi.

Yanlarımda parmaklarım yumruk haline geldi, tırnaklarım açık yaralara derinlemesine saplandı. Baskı iyi geliyordu. Bana burada, şimdi olduğumu hatırlatıyordu. Amcamın en sevdiği kutsal mekânda değildim. Henüz bir neşterin altında değildim. Asla gelmeyecek cevaplar için henüz kan kaybetmiyordum.

Yaşlı adam yumuşak bir ilahi söylemeye başladı, sesi sis gibi havada süzülüyordu. Kristaller kıvılcımlar saçtı, önce beyaz, sonra mavi, ardından da parladığı kadar hızla kaybolan daha koyu bir renge büründüler.

Hiçbir şey olmadı. Açıkçası.

Taşları düzeltti, avuç içlerini yeniden konumlandırdı. "Odaklanmaya çalış," dedi. "Küçük bir parıltı bile yeterli..."

"Bu odaklanma meselesi değil," diye çıkıştım.

Daha fazla söz. Başka bir ilahi. Bu kez, ellerinin arasında bir ışık toplandı ve bir soru gibi bana doğru titreşti.

Hâlâ bir sonuç yok.

Göğsümde karşılık veren bir güç atışı yoktu. Parmaklarımda karıncalanma yoktu. Kaybettiğim bir şeyin hayali acısı bile yoktu.

Altımdaki platform soğuk ve karanlıktı.

"Anlıyorum," dedi büyücü sonunda, sesi soğuk ve anlaşılmazdı.

Geri çekildi ve ben de sonraki adımları önermesini bekledim. İşkence teklifini ipeksi sözlerle gizlemesini bekledim.

"Görünüşe göre Kraliçe haklı." Sanki bu sözler ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi, rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Onun... tespit

edilebilir bir manası yok. Gerçi itiraf etmeliyim ki, bir Hollow'un bu kadar uzun süre nasıl... yok edilmeden hayatta kalabildiğinden emin değilim."

Ses tonunda bir suçlama vardı, sanki hayatta kalma günahım için özür dilememi istiyordu.

Draven'ın gücü öfkeyle ve inanmazlıkla parladı. Çünkü az önce yanıldığını mı kanıtlamıştı? Yoksa en azından büyücünün "şu ana kadar biri beni öldürmüş olmalıydı" demesi onun için bir anlam ifade mi ediyordu?

Büyücü, sanki belki de bir teklifte bulunuyormuş gibi, farkında olmadan, "Gizli yöntemler de var," diye ekledi.

Ya da belki de seni şimdi daha az gizli yollarla ortadan kaldırabilirim. Buz emen o aptal herif.

"Yanılıyorsun," diye homurdandı Draven.

"Bu testleri binlerce kez yaptım Majesteleri ve sizi temin ederim ki—"

"Onun bir manası var," diye çıkıştı kocam. "Ben bunu hissettim."

Dikkatim birden ona yöneldi, ama o gözlerime bakmaktan kaçındı.

Yaşlı adam bir an düşündü, yüz ifadesi donuklaştı ve gözleri odanın diğer tarafındaki kapıya kaydı.

"Majestelerinin şüphe duymayacağı şekilde emin olmasını sağlayacak testler yapabiliriz." İşte orada... "Kan tahlili. Ya da belki de hafıza geri getirme büyüleriyle—"

"Hayır," dedim sertçe, taş masadan doğrulup titreyen bacaklarımla masadan indim.

Her şey hep oradan başlardı. Sonra da bu olasılığı kovalamaktan vazgeçemezlerdi. Başka bir erkek onları kışkırtırken, hele ki kralın kendisi söz konusu olduğunda, asla yenilgiyi kabul edemezlerdi.

Batty pelerininin altında kıpırdanıp boynuma doğru alçak sesle cıvıldayana kadar ne kadar şiddetli titrediğimin farkında değildim. Ellerimi zorla gevşettim. Avuçlarım yanıyordu. Tırnaklarımın deriyi bir kez daha deldiği yerlerde ıslaklık birikmişti.

Yaşlı adam göz kırptı. "İşlemler tamamen güvenlidir—"

"Gerçekten mi?" diye tısladım. "Hepsi mi?"

Yaşlı adam bana baktı, sonra tekrar Draven'a döndü. "Elbette daha kapsamlı yöntemler de var, ancak önce daha basit testlerle başlayıp, ardından Majestelerinin iç huzuru için gerekli olanlara geçeceğiz."

Bir Hollow olduğumu öğrendiğinden beri benimle doğrudan konuşmadığını fark etmemiştim. Başımı salladım, içimden bir çaresizlik duygusu beni kemiriyordu.

Draven kıpırdamamıştı ama dikkatini üzerimde hissedebiliyordum. Ona döndüm, tartışmaya, kavgaya, bağırmaya hazırdım.

Ama buna gerek kalmadı. Gözleri kısılmıştı, yüz hatları saf, acımasız bir buz gibiydi.

"Başbüyücüyü bekleyeceğiz." Sesi, nadir de olsa bana yöneltilmemiş bir öfkeyle doluydu.

Bunun testin sonuçlarının yol açacağı endişeden mi yoksa istediği cevabı alamamasından mı kaynaklandığı bilinmiyor.

Büyücünün dudakları kırgınlıkla aralandı. "Sizi temin ederim, bunu fazlasıyla yapabilirim."

Draven duvardan uzaklaşarak benimle büyücü arasına girdi.

"İkinci kez yanılmışsın, kralına yalan söylemeyi alışkanlık haline getirmediysen?" Her zamanki küçümseyici tavrı, daha önce hiç duymadığım kadar buz gibiydi.

Adamın ağzı aniden kapandı. Kutsal Mekân, taçtan bir nebze bağımsız olarak faaliyet göstermiş olabilir, ancak büyücüler kralın otoritesinden tamamen muaf değillerdi.

"Gidiyoruz." Draven beklentiyle kaşlarını kaldırarak bana döndü.

Onun fikrini değiştirmesini beklemedim. Erimiş balmumu gibi titreyen bacaklarımla platformdan indim, çenem o kadar sıkıydı ki acıyordu. Büyücüye bir daha bakmadım, zafer kazanmış gibi bile bakmadım.

Tek istediğim bu odadan bir an önce çıkmaktı.

Üstelik bu tam anlamıyla kurtuluş değildi. Büyücü, sakatlamak üzere eğitilmiş bir canavardı, ama Başbüyücü onun efendisiydi.

Bölüm 26

EVERLY

Odamıza vardığımızda, aramızdaki sessizlik ağır bir hal almıştı. Bu sessizliği bozacak gücüm yoktu ve o da denemeye niyetli görünmüyordu.

Lumen, Draven'ın kurtlarıyla birlikte kapıların dışında bekleyerek, neredeyse hiç farkına varmadığı tehdide karşı tetikteydi.

Kralın odaları mütevazı olmaktan çok uzaktı. Gümüş rünlerle işlenmiş buzul taşından oyulmuş duvarlar, bastırılmış bir güçle parıldıyordu; her çizgi, dağın kendisi canlıymış gibi yüzeyin altında hafifçe titreşiyordu.

Uzun pencerelerden içeri giren öğleden sonra ışığı, koyu renkli kürkler ve kalın kadifelerle örtülü yatağın üzerine uzun gölgeler düşürüyordu. Bir köşede pençe ayaklı bir küvet duruyordu.

Zarif, bir bakıma güzeldi ama aynı zamanda tüylerimi diken diken etti; sanki oda, rahatlatmak için değil, etkilemek için tasarlanmış gibiydi. Gerçi belki de bu, bu yere ve içindeki her şeye duyduğum genel tiksintiden kaynaklanıyordu.

Üşüdüm, dişlerimin arasından nefesimi içime çektim.

Draven, sessizce parmaklarını oynatarak "su" diye seslenerek küvete doğru yürüdü. Havada yükselen buhar, bitkisel ve hafif tatlı bir koku taşıyordu ve ben de bu kokuyu kendimi sakinleştirmek için kullandım.

Banyonun kimin için olduğunu düşünmeye fırsat bulamadan, Draven yanımdan geçip küveti işaret etti.

"Sen yıkanmalısın," dedi soğukkanlılıkla. "Benim halletmem gereken şeyler var."

Bu, bir iyilikten çok bir emir ve potansiyel bir hakaret gibiydi, ama itiraz etmedim. Her ne sebeple olursa olsun, teklif etmesinin sebebi ne

olursa olsun, küçük bir merhamet kırıntısıydı. Ve bunu boşa harcayacak gücüm yoktu.

Sessizce başımı salladım ve onun manası, adını koyamayacak kadar dalgın olduğum bir şeyle titreşti.

O odadan çıkarken ona bakmadım, Batty'yi uçması için dışarı çıkarmakla meşgul oldum.

Kapı arkasından kapanana kadar bekledim, sonra titreyen parmaklarımla botlarımı ve ardından üzerimdeki diğer kıyafetleri çıkardım. Kemiklerime kadar uyuşmuştum, sanki Büyü Odası'nın soğuğu yukarı çıkıp derimin altına işlemiş gibiydi.

Küvet, sarayın suları gibi hafifçe parlıyordu. Bu şaşırtıcı olmamalıydı. Burası da mana ile doluydu ve diyarın enerji hatlarına bağlıydı.

Yerimde olmamamın bir başka sebebi de buydu. Parça Anası'ndan mana akışından mahrum kalmaktan daha az bağlantılı bir şey olamazdı.

Bu düşünceyi bastırdım, suya daldım ve neden onun tarafından kutsanmaya layık görülmediğimi, neden başkaları toprağın gücünden özgürce faydalanırken benim işkence ve istismara maruz bırakıldığımı sonsuzca merak eden daha genç bir benliğimde boğulmamaya çalıştım.

Sıcaklık, kaslarımdaki ağrıları, sırtımdaki benekli yara izlerinin etrafındaki gergin deriyi hafifletti, avuç içlerimdeki açık kesikleri yaksa da. Ama umurumda değildi.

Bunu memnuniyetle karşıladım. Bedenimin üzerinde sürünmesine ve Gizemli Oda'nın geride bıraktığı çatlaklara sızmasına izin verdim.

Acı. Korku. Gittikçe daha da derine işleyen, keskin hatıralar.

Daha da aşağıya battım, ta ki sadece yüzüm su yüzeyine çıkana kadar. Vücudumun geri kalanı sıcaklığın ve sessizliğin içinde kayboldu.

Ovmadım. Hareket etmedim. Sadece suya girdim, suyun ağırlığı altında ezildim, ta ki bedenim sanki başka birine aitmiş gibi, yabancılaşmış hissedene kadar.

Sonunda su soğudu ve tenim üşümeye başladı. Kendimi küvetten sürükleyerek çıktım ve yorgunluktan ağırlaşmış uzuvlarımla yavaşça kurulandım. Taşların üzerinden çantalarımın doğru yürüdüm, ellerimi yatıştırmak için Wynnienin merhemini aldım ve ardından körü körüne temiz bir kıyafet takımı çıkardım. İç çamaşırları buz ejderhası ipeğinden dokunmuştu, doğal olmayan bir yumuşaklıktaydı ve gereksiz dantel süslemelerden yoksundu.

Mirelda'dan bir iyilik mi?

Parmaklarım hâlâ hafifçe titrerken onları giyerken hissettiğim bu küçük, beklenmedik teselliydi.

Ve işte o zaman kapı açıldı.

Draven odaya adımını attığında ve kapıyı arkasından kapattığında midem bulandı. Kapı çalınmadı, hiçbir duyuru yapılmadı.

Tabii ki hayır. O kraldı, bunlar onun odalarıydı ve nezaket, edinmesi için hiçbir zaman sebep verilmemiş bir beceriydi.

Beni görür görmez olduğu yerde donakaldı. Eğer bu, tanıdığım en acımasız perilerin yaşadığı bir tapınaktan çok uzakta, sıradan bir gün olsaydı, yüzündeki bu nadir şok ifadesini bir an için keyifle izleyebilirdim.

Tam o sırada boğazını temizleyip konuşmaya hazırlanırken, üzerimi örtmek için sandalyenin üzerine serilmiş bornoza uzandım.

“Sizin—” diye sözünü kesmesi, neredeyse özür dileyecek gibi görünen sözlerinin tam ortasında gerçekleşti.

Bir anlığına, bu yüzden durduğunu, gururunun ona engel olduğunu düşündüm. Sonra hatırladım.

Çıplak göğüslerimi gizleme telaşıyla, bunun yerine sırtımı açıkta bırakmışım.

Parçalar. Bugün her türlü şekilde yeterince çıplak kalmamış mıydım zaten?

Ben hareket edemeden odanın öbür ucuna geçmişti bile.

Donakalmışım, tıpkı Skathryn'in ilk kez odama uçtuğu günkü gibi hissediyordum. Sanki onunla yüzleşmezsem, gerçekten burada değilmiş gibiydi. Beni ve farkında olmadan ortaya çıkardığım kırılmalı haritasını göremezdi.

O kadar yakındı ki, tarifsiz sıcaklığını tenimde hissedebiliyordum, ama konuşmadı, kıpırdamadı. Manası bile ürkütücü bir şekilde hareketsizdi, sanki o da şoktan donup kalmıştı.

Hava değişti ve ellerinin sırtıma yaklaştığını hissettim. Sanki kendisi bile aradaki mesafeyi kapatmaya hakkı olup olmadığından emin değilmiş gibi, elleri tenimin hemen üzerinde durdu.

Ben de emin değildim, ama kendimi hareket etmeye de zorlayamadım.

Yavaşça, nasırlı avuçlarından biri omzuma yerleşti, başparmağı kırbaç izinin üzerinde duruyordu. Eski yaradan yayılan sıcaklık, olması gerekenden çok daha rahatlatıcıydı. Diğer eli ise daha derin yaralardan birinin çizgisini takip ederek, nazik ama kesinlikle yumuşak olmayan hareketlerle kıvrımını izledi.

Kontrol altında, tıpkı şimşek çakmadan hemen önce havadaki elektrik yükü gibi.

Kendime bunların sayamayacağım kadar çok can alan aynı eller olduğunu hatırlattım, ama olduğum yerde mihlandım, onun beklenmedik dokunuşunu odadaki tek hava gibi içime çektim.

Derin bir nefes aldı, nefes verişinin dumanı nemli tenime hafifçe değdi.

Yara izleri eskiydi ama silik değildi. Bazıları ince ve cerrahiydi, titiz ellerle yapılmıştı. Diğerleri ise daha dağınık, temiz bir şekilde iyileşmesi amaçlanmamış aceleyle yapılmış kesikler veya buruşuk yanık izleriydi.

Omurgamın sağ tarafında uzun bir iz kıvrılarak iç çamaşırlarımın bel kısmının hemen altında kayboluyordu. Çoğunu artık hatırlayamıyordum. Hepsi hafızamda aynı kanlı resimdeki fırça darbeleri gibi birbirine karışmıştı.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordu, sesi kısık ve boğuktu.

Hemen cevap vermedim.

Çünkü içimin bir kısmı hâlâ ne hissettiğimi anlamıyordu. Karnımda kıvrılan o sıcaklığın tamamı utanç değildi. Onun manası beni sarıyordu, şiddetli, koruyucu ve şaşırtıcı derecede nazik.

Ama o da kendi başına bir yalancıydı. Büyücülerin ne yaptığını bilmek zorundaydı.

Acı ve hüznü bir tonda alaycı bir şekilde güldüm: "Beni yalancı olmakla suçluyorsun, sonra da bu izlerin nereden gelmiş olabileceğini bilmiyormuş gibi davranıyorsun?"

O cevap veremedi ondan uzaklaştım ve kollarımı cüppenin içine soktum. Kumaşı zırh gibi vücuduma sardıktan sonra bile ona doğru dönemedim.

Bakışları havadaki gerilimden daha ağırdı, önümde durmak için hareket ederken adımları alışılmadık derecede gürültülüydü. Ondan kaçınabilirmişim gibi yere bakıyordum, yanaklarımdaki yanma utanç, öfke ve tanımlayamadığım—tanımlamak istemediğim—başka bir şeyin ayırt edilemez bir karışımıydı.

Emin ve istikrarlı parmak hareketleriyle çenemi kaldırdı.

"Ben birçok şeyim, Morta Mea." Her kelime, çığda düşen ilk kar taneleri gibi düştü. "Ama sana asla yalan söylemedim. Şimdi, bana kim olduğunu söyle. O işaretleri koy. Sırtına."

Zihnim onunla olan her etkileşimini didik didik etti, yalan aradı ama bulamadı. Kaba biriydi ve tam bir ahmaktı... ama asla yalan söyleme

ihtiyacı duymamıştı.

Tırtıklı bir nefes verdim.

“Sana ne?” Sesim istemsizce çatladı. “Yaşlıyı duydun. Sana söylediğim gibi, ben bir Boşluk'um. Senin için işe yaramazım. Senin için hiçbir şey ifade etmiyorum.”

Acı vermemeliydi. Önemli olmamalıydı.

Çenemi daha sıkı kavradı, aurora gibi bakışları gözlerime dikildi. "Her ne olursan ol, sen benim karımsın ve bana ait olana kimsenin zarar vermesine izin vermem. Bu yüzden sana son bir kez soruyorum. Bunu sana kim yaptı?"

Her kelime otoriteyle doluydu, inkar edilemez bir gerçeklik yankısı taşıyordu.

Sana asla yalan söylemedim.

Sen benim karımsın.

Onun bedenini benimle Ayna Katili arasına yerleştirdiğini, manasının kutsal olmayan bir intikam gibi açığa çıktığını, sonra da benimle Yaşlı büyücü arasına geçtiğini ve sesinin ipeği kesen buz gibi gerginliği dağıttığını görebiliyordum.

Bana ait olan.

İstmeden de olsa, bu göğsümde bir şeylerin yükselmesine neden oldu. Hiçbir yere ait olmamıştım, Wynn timer dışında uzun zamandır kimse tarafından korunmamıştım. Onun sahipliğinin ikimize de sefaletten başka bir şey getirmediği halde, kendimi bu yalanın içine bırakmak mantıksız bir şekilde cazip geliyordu.

Ama ben aptal değildim. O sadece Hollow eşi tabusundan kurtulmak için benden mana istemiyordu. Gücüme bir şey için ihtiyacı vardı ve beni kullanmak isteyen herhangi birine güvenmeyecek kadar akıllıydım.

Kendime bunun tuzağına düşmeyeceğimi hatırlattım. Yine de, kendi kendime cevap verdiğimi duydum.

“Büyücüler,” dedim sessizce. “Ama hepsi öldü artık.”

İşkence yüzünden değil. Manamı ortaya çıkaramadığım için. Cezalandırıldıkları günah buydu.

Ne bıçaklar, ne kafesler, ne çığlıklar ne de yanıklar.

Sadece başarısızlık.

Ruhumda saklı gerçeği görebiliyormuş gibi beni dikkatlice inceledi. Yutkundum, elinden kurtulmak için geri çekildim. Elini yavaşça yanına indirdi.

“Bunu bilmemi neden bekliyorsunuz?”

Başımı salladım.

"Tüm diyarda, hatta yönettiğiniz krallıkta bile, mana olmadan doğan çocuklara ne olduğunu bilmenizi neden bekleyeyim ki? Büyücülere gönderildiklerinde ne olduğunu sanıyordunuz?"

Çenesindeki bir kas kasıldı ama cevap vermedi. Bu yüzden onun yerine ben cevap verdim.

“İster çocuklarını kurtarmaya çalışsınlar ister gururlarını, çoğu ebeveyn çocuklarının kusurlu olduğunu kabullenip sonra da onları uykularında boğmaz. En azından hemen değil,” diye ekledim acı bir şekilde. “Sonuçta, bir Boşluk olmaktan daha kötü bir şey yok,” diye tekrarladım sözlerim, olması gerekenden daha derinden yaralıyordu.

Gözleri parladı, dudakları aralandı ama ona cevap verme şansı vermedim.

"Yani onların çoğu senin gibi. Gerçekliğin kesin olarak kanıtlanana kadar, gerekirse her türlü yolla, inkar etmeye hazırlar."

İşaret parmağımla yara izlerimi, sonra da pencereyi gösterdim; dışarıda hâlâ şiddetli bir kar fırtınası esiyordu. Ardından bir kez daha ondan yüzümü çevirdim. Onun kim olduğu ve neden burada olduğumuz gerçeğini hatırlamak, yavaş yavaş kemiklerime kadar işleyen yorgunluktan bacaklarımın titremesine neden oluyordu.

Bu sefer cevap vermeye çalışmadı. Sessizlik, rahatlatıcı olmaktan çok bunaltıcıydı.

Duraksadım ve omzumu çevirip ona baktım.

"Bu bağ olmasaydı, umursar mıydın bile? Kaderin sana zincirlediği o boşluktan ziyade, sadece başka bir boşluk olsaydı?"

Yüz hatları karardı.

“Hiç kimsenin hikayesinin kahramanıymış gibi davranmadım.” Sözler alçak sesle söylenmişti. Dürüsttü. Ama yine de hayal kırıklığı yaratıcıydı.

Başka bir şey söylemeden yatağa girdim ve battaniyeyi çeneme kadar çektim.

Pencere çatladı. Batty hazır olduğunda içeri girecekti ve buradaki diğer her şey kendi kendine hallolacaktı.

"Akşam yemeği için telefon edeceğim," dedi arkamdan, sesi sert ve anlaşılmazdı. "Yemek yemen gerek."

“Hayır,” diye tersledim. “Uykuya ihtiyacım var. Sonuçta yarın daha fazla sınav var, değil mi?”

Sesim kısık çıktı ama yine de etkiliydi.

Birkaç saniye geçti ve hareket edip etmediğinden veya nefes alıp almadığından emin olamadım. Ama bir an sonra, sesi bana ulaştı; bu sefer daha alçak, daha yakın, biraz pürüzlüydü.

“Böyle bir sınav bir daha asla olmayacak.”

Ruhumda onun vaadinin yankısını duyarken bile cevap vermedim.

Sana asla yalan söylemedim.

Belki henüz değil. Ama kimse bir sebebi olmadan yalan söylemez.

DÖRTNALA KOŞMAK

O görüntüyü aklımdan çıkaramadım.

Yara izleri. Sanki biri acıyı deriye işlemeye çalışmış gibi sırtına kazınmışlar.

O kadar çok iz var ki; eski, kabarık, pürüzlü. Üstelik tek bir darbeden de kaynaklanmıyorlar. Hayır, iyileşmesini sağlamak istemişlerdi. Derisini tekrar tekrar yırtmadan önce iyileşmeye başlamasını beklemişlerdi. Katmanlı ve kasıtlıydılar.

Bu durum beni bu şekilde etkilememeliydi.

Yaralanmalara yabancı değildim, kendim de birçok yaralanmaya sebep olmuşum, ama işkenceye bile alışkın değildim. Ve kesinlikle bunun kanıtlarının karımın narin tenine kazınmış halini görmeye hazır değildim.

Söylediklerimin arkasındaydım. Her ne olursa olsun, o hâlâ benimkisiydi.

Veilreach'in koridorları, sessiz dalgalar halinde vücudumdan akan buzla birlikte, etrafımda sallanıyordu. Everly'yi gözetmeleri için Lumen ve Vega'yı bırakmış, diğer üç kurdu da yanıma alarak ana kata doğru hızla inmiştim. Tüyleri diken diken olmuş, boğazlarından kısık hırıltılar yükseliyor, kolayca bana ayak uyduruyorlardı.

Onlara bunun bir yürüyüş olmadığını, bir av olduğunu söylemeye gerek yoktu.

Hava soğukla yoğunlaştı, pencerelerin etrafında kıvrılıp taşların üzerinden süzüldü. Buzlarım her alevi söndürdükçe meşaleler tısladı ve Veilreach'i gittikçe daha fazla karanlığa boğdu.

Büyücüler yolumdan çekildiler, eğilirken cübbeleri hışırdıyordu; çok yavaş oldukları için sinir bozucu olmaktan başka bir şey değillerdi.

"Başbüyücüyü çağırın!" diye bağırdım içlerinden birine. "Ona Frostgrave Kralı'nın derhal gelmesini istediğini söyleyin."

Çırak başını salladı ve istediğimi yapmak için koşarken sendeledi. Başbüyücü belki sadece bir krallığa hesap vermez, ama herkes güce hesap verir.

Başka bir koridora saptım ve sonunda zemine oyulmuş açık merdivene ulaştım. Bir an için, karanlığa bakıp daha önce nasıl fark etmediğime hayret etmekten başka bir şey yapmadım.

Şimdi her şey çok netti; "büyücü" kelimesini söylerken sesinin nasıl da keskinleştiği, sanki dilinde çürük bir tat bırakıyormuş gibiydi. Lanetli kristal odada, kesime hazır, meydan okuyan bir kuzu gibi nasıl da dik durmuştu. Yumruklarını o kadar sıkı sıkıydı ki, kan aşağıdaki taşlara sıçramıştı.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, neredeyse koşarak aşağıya indim.

Bu hayatta bir şeye aşınaysam, o da acıydı. Şimdi onu da acı içinde gördüm ve gözlerimi ondan alamadım.

Bir anı, ayağımın altında kırılan buz gibi bir darbeyle içime çöktü. Babamın içki ve öfkeden boğuk sesi. Kemerin şakırtısı. Annem, her zaman olduğu gibi araya giriyor. Kollarını bana dolamış, yanağı kanarken sesi sakın.

Anıyı bir kenara ittim, küller gibi botlarımın altında ezdim. Evet, acı eski bir dosttu, ama ben onu ziyaret etmeye gelmemiştim.

Önümdeki Gizemli Oda açıldı. Yaşlı Büyücü, sanki onu teori üretirken yakalamışım gibi gözlüklerinin arkasından göz kırparak, elindeki parşömeden başını kaldırdı. Gülümsemeye başladı, sonra durdu.

"Majesteleri," diye dikkatlice selamladı.

"Ona ne yapmayı planlıyordun?" Bu soru, öfkenin bir başka dalgasıyla ağzımdan döküldü.

Kaşları çatıldı. "Affedersiniz?"

Bir adım öne çıktım. "Eşim. Az önce. Tam bir şey söyleyecektin ki sözünü kesti. Ne önerecektin?"

Tereddüt etti, sonra mürekkebinin onu kurtarabileceği düşüncesiyle en yakın parşömen yığınının uzandı. "Sadece en nazik yöntemler, sizi temin ederim. Kristal rezonansı. Nefes kanalize etme. Rehberli uyumlama—"

"Zekâmı saray diliyle aşağılamayın," diye homurdandım, yumruklarımın etrafında buz kristalleri oluşuyordu. "Ben orada olmasaydım ne yapardınız? Ya o tek başına getirilmiş olsaydı?"

Aramızdaki sessizlik bir buzul gibiydi.

Yutkunarak şöyle dedi: "Başka seçenekler de var... bunlar genellikle en tutarlı sonuçları veriyor. Mana aşırı durumlara iyi tepki veriyor. Acı. Korku. Yüksek duygusal durumlar. Bir şeyleri uyandırıyor."

Göğsümde yavaş, yakıcı bir acı yayıldı. "Acı. Kraliçene çektireceğin acı mı?"

"Şey... elbette sizin onayınız olmadan olmaz." Yatıştırıcı tonu, kalan azıcık kontrolümü de alt üst etmekle tehdit ediyordu. "Ama daha nazik yöntemler işe yaramazsa, daha kalıcı çözümlere başvurmadan önce bunu araştırmak faydalı olur. Sonuçta, o bir Boşluk, Majesteleri."

Gözleri, tıpkı daha önce olduğu gibi, kapıya kayd. Damarlarımda buz gibi bir soğukluk yayıldı.

"Göster bana." Bu kelimeleri dişlerimin arasından zar zor söyleyebildim.

Gözlerini kırptırdı. "Majesteleri—"

"Şimdi."

Yaşlı adam masasının arkasından aceleyle kalktı ve beni bir koridordan aşağıya doğru takip etmem için işaret etti. Yıllardır yürümediğim bir koridordu bu. Mana'nın incelendiği ve övüldüğü tören salonlarından çok uzakta, uzun zaman önce kapatılmış eski kanatlardan biriydi.

Kapıya koruyucu büyü yapılmıştı, ama onun dokunuşuyla açıldı.

Önce koku burnuma çarptı; metal, küf ve altında daha da kötü bir şey. Taşa işlemiş eski kan.

İçeri girdim.

Duvarları boydan boya kaplayan uzun, dar yatakların kenarlarına kayışlar vidalanmıştı. Masalar, gümüş veya çelikten dövülmüş, küçük, parlak aletlerle düzenli sıralar halinde dizilmişti. Bir şifacının revirinde bulabileceğim türden aletlerdi bunlar, diğerleri ise bir kasaba ait olabilirdi.

Kancalara, markalara ve bilenmiş tellere göz attığımda içimdeki öfke bembeyaz bir alev gibi parladı. Yerde ortada, koyu renkli lekelerle kaplı bir gider duruyordu.

Ve onu buraya getirmiş olmalılar...

Karımı ilk gördüğüm andan itibaren, ondan dalga dalga yayılan korku, küçümseme ve suçlamanın güçlü karışımını hissetmiştim, ama gerçekten de

onu bilerek buna maruz bırakacağımı düşünmüş müydü?

İçimde bir sessizlik oldu.

Elimi kaldırdım ve buz karşılık verdi. Avucuma yapıştı, tıpkı masalarındaki gibi katı bir buz kancası şeklini aldı.

Geriye doğru çekildi, bir şeyler kekeledi ama ben duymadım.

Odayı iki yavaş, bilinçli adımla geçtim. Başımı yana eğdim ve damarlarımdaki buz, ayaklarını ve ellerini sararak onu tıpkı onun birçok başkasına yaptığı gibi duvara çiviledi.

“Majesteleri—” diye tekrar denedi.

Eğer bu kadar öfkeli olmasaydım, bunu uzatırdım. Onunla, bu odayı bilen, içine ayak basmış veya aletlerini kullanmış olan Kutsal Mekân'daki her bir büyücüyle zamanımı ayırırdım. Ama bunun yerine, öfkeme yenik düştüm ve alevlerini azgın bir yangın gibi körükledim.

Yaşlı adam bana ve elimdeki kancaya baktı.

Yaklaştıkça başını ileri geri salladı. Gözlerimi ondan ayırmadan, sivri ucunu karnına sapladım.

Nefesi kesildi, elleri kancaya uzanmaya çalıştı, soğuk almadan önce parmak boğumlarımda sıcak bir kan belirdi. Buz, cübbesinin üzerinde damarlar gibi yayıldı.

Yaklaştım. Nefesi panik içinde yakama doğru kesik kesik geliyordu. "Gerekirse her yolla, değil mi?"

Belki de Everly'nin bana sadist demesi doğrudu çünkü kancayı çevirip etinden kopardığımda çektiği acının her zerresinden zevk aldım.

Dışarı çıktığımda kurtlarım peşimden geldi, arkamızda kırağı bir gölge gibi kıvrılıyordu.

Geriye bir kez bile bakmadım. Ne işkence odasının kapılarını çarparak kapatırken, ne de kutsal mekânın derinliklerinden kanlar içinde çıkarken, içimde en ufak bir pişmanlık duygusu bile yoktu.

BöLüm 28

EVERLY

Çağrı kağıdı geldiğinde, uyuyormuş gibi yapmaktan çoktan vazgeçmiştim.

İnce bir parşömen parçası, tek kelime edilmeden teslim edildi. Yazı zarif ve keskin, hatta fazla keskindi ve alt kısmında tanımadığım ama yine de anladığım bir tarzda imza vardı.

Başbüyücü sizi karşılayacak.

Veilreach Hightower Süiti, sabahın ortası. Lütfen zamanında geliniz.

Elbette. Çünkü gecikme, işkence değil, açıkça daha büyük bir suçtu.

Yatağın kenarına oturdum, omuzlarım sanki kendimi yok edebileceğim gibi bükülmüştü. Saçlarım dünkü banyodan kalma ıslaktı ve cildim de aynı şekilde sırlıslıktı; sanki sıkılıp kurutulamayacak kadar soğuk bir yerde bırakılmış gibiydim. Gözlerimin altındaki halkalar morarmış bir lavanta rengine dönmüştü ve her zerrem sanki çizilmiş gibiydi.

Draven dün geceden beri tek kelime etmemişti. Akşam yemeğini almaya gittiğinde de, geri döndüğünde de, küvetin etrafındaki perdeyi sessizce takıp, yatağa yığılmadan önce yavaş yavaş temizlendiğinde de. Kabuslar beni rahatsız ediyordu, işkence anıları bu yerin gerçekleriyle iç içe geçmişti.

Draven'ın onları paylaşp paylaşmadığını bilmiyordum. Söylemedi ve bu sefer sadece battaniyelerle ısınarak uyandım.

Çağrı kağıdı ulaşana kadar bana doğru bir bakış bile atmamıştı.

Bu sorun değildi. Ben de ona bakabileceğime emin değildim.

Veilreach'in koridorları çok parlak, çok yankılıydı. Geçtiğimiz büyücüler, ürkmüş böcekler gibi, başları öne eğik, gözleri başka yöne çevrilmiş halde yolumuzdan çekildiler. Bu, bir önceki günkü coşkularıyla tam bir tezat oluştuyordu.

Demek ki Boş Kraliçeleri hakkında bir şeyler duymuşlardı.

Krallığın geri kalanı ne zaman öğrendi?

Batty boynumun kıvrımına daha da sokuldu, minik pençeleri yakamın arasından geçerek çenemin altına sürtündü. İpeksi kanatları iyice yaklaştı ve boğazımın dibinde hafif bir sıcaklık hissettim. Parmaklarımı kaldırıp sırtını okşadım.

Bu ıssız yerde en azından bir yaratık benden geri çekilmedi.

Lumen, sanki bu düşünce tarafından çağrılmış gibi başını bacağıma yasladı.

Tamam, o halde iki yaratık.

İnce işçilikle oyulmuş iki kapının önünde durduk. Yüksek kemerli ve kemik beyazı olan kapıların ahşabına altın renginde hafifçe parıldayan semboller kazınmıştı. Eşiğin kendisi, havayı fazla durgun, fazla tetikte hissettiren eski bir mana ile titreşiyordu.

Draven kapıyı çalmadan iterek açtı ve ben de isteksizce onu takip ederek aslanın inine girdim.

Başbüyücünün odası beklediğim gibi değildi.

İçerisi sıcaktı. Tam olarak davetkar değildi, ama steril veya acımasız da değildi. Duvarlar boyunca raflarda düzensiz yığınlar halinde kitaplar duruyordu. Aralarında ise mana ile hafifçe titreşen çeşitli kristaller vardı.

Her şeyin üzerinde, tavandan adeta nefesini tutmuş bir takımyıldız gibi asılı duran, yüzen bir yıldız ışığı küresi vardı. Anlamadığım bir güçle hafifçe uğulduyordu.

Odayı taramaya devam ettim, ense tüylerim diken diken olmuştu, tüm bedenim gergin ve tetikteydi. Lumen tekrar yaklaştı, başını kolumun altına sokarak beni kolumu onun üzerine sarmaya zorladı.

Biraz da olsa yardımcı oldu, hatta beni sakinleştirdi. Kendimi tutamadan parmaklarım tüylerinin arasında kaymaya başladı ve kalp atışlarım daha sakin bir seviyeye indi.

Sürekli içinde bulunduğum panik halinden kurtulmak için hoş bir fırsattı, her ne kadar arkamızdan birinin boğazını temizlemesiyle bu his bir saniye sonra yok olsa da.

Yavaşça arkamı döndüğümde, Başbüyücünün kapı aralığından bizi izlediğini gördüm.

Bir canavara benzemiyordu, ama sadistler nadiren böyle görünürdü.

Uzun boylu, sakın ve yapmacık olmayan bir zarafete sahipti. Çoğu peri gibi, onu otuz yaşına yakın gösteren, zamansız bir güzelliği vardı. Koyu teni mor tonlarıyla parıltıyor, gözlerinin parlak altın rengiyle keskin bir tezat oluştuyordu. Altın rengi cübbesi yere kadar uzanıyor, siyah ipek kemerle bağlanıyor ve gümüş işlemelerle süslenmişti.

Onun hangi mahkemede doğduğunu anlayamadım ama Winter'da doğmamıştı.

"Majesteleri," dedi yumuşak bir sesle, hafifçe eğilerek. "Burada bulunmanızdan memnuniyet duyuyorum, ancak bir dahaki sefere dağa çıkmayı planlıyorsanız lütfen önceden haber verin. Kraliyet ailesi mensupları sarayında cesetlerini bırakırken ben orada olmayı tercih ederim."

Draven'ın sesi ifadesizdi. "Risklerin farkında olsaydınız haberin daha hızlı yayılacağını varsaymıştım."

Ne? İki erkeğe de baktım. Yorgunluktan mı aklım karışmıştı? Yoksa bir şeyi mi kaçırmıştım?

Başbüyücü, yaklaşmadan önce boğazından belirsiz bir ses çıkardı.

Yüz ifademi uzun süre inceledi ve sanki içimi okuyor, kafamın içindeki her düşüncenin nasıl geliştiğini bir şekilde görüyormuş gibi bir hisse kapıldım.

Rahatsızca kıpırdandım ve Lumen başını yanıma biraz daha sıkıca bastırdı.

"Özür dilerim, Kraliçem," dedi bir an sonra. "Ben, Veilreach Kutsal Alanı'ndaki Başbüyücü Üstat Isren Vaelryn'im."

Bana karşılık vermediğim bir gülümseme sundu. Dudaklarını büzdü ve sanki bunu bekliyormuş gibi başını salladı.

"Peki, koridorlarınızda cesetlerin bulunması meselesi de ne?" diye sordum, kimsenin bunu açıklamaya zahmet etmeyeceğini anladığımda.

"Ah evet. Düşünsenize, geri döndüğümde kıdemli büyücülerimden birinin, onlarca yıldır yasaklanmış bir odada oldukça vahşice idam edildiğini gördüm." Sanki büyük bir şakaymış gibi sıcak bir şekilde başını salladı.

"Onu sen mi öldürdün?" diye sordum Draven'e.

Sanki ona ayına süt isteyip istemediğini sormuşum gibi başını salladı, can alıp almadığını değil. Büyücünün ölümüne yas tuttuğumu da söyleyemem. Daha da garip olanı, Başbüyücünün de onun için yas tutmuyor gibi görünmesi ydi.

"Yine de onu bu kadar çabuk bulmanıza şaşırdım," dedi Draven karanlık bir ses tonuyla. "Eşiği yeterince buzla kapatmamış olmalıyım."

"Evet, merak insanı ele geçirmeye meyillidir," dedi Isren sakın bir şekilde. "Ve bir kere merak uyandığında, birinin cevaplarını bulmak için ne kadar ileri gideceğini kimse bilemez."

Draven'ın o iğrenç adamı idam etmesinin ardındaki nedenleri daha sonra, tam olarak anlayabildiğimde düşünecektim. Adamı sadece beceriksizliğinden dolayı cezalandırdığını düşünebilirdim, ancak ldrldğı odayla ilgili önemli ayrıntıyı göz önünde bulundurursam fikrim değişti.

Görünüşe göre yasaklanmış bir odaydı. Ne olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Gizemli kocamdan dikkatimi ayırıp tekrar Başbüyücüye döndüm.

"Yasaklandı mı?" diye sordum. "Daha önce odaların yasaklandığını söylemiştiniz... Ne kadar süredir?"

Yüz ifadesi ciddileşti. "Kırık Ana, ocuklara yapılan işkenceyi onaylamaz Majesteleri, takipçileri bunu anlamakta ne kadar yavaş olsalar da."

"Ya sen?" diye ısrar ettim.

"Bunu yasaklayan benim," dedi kısaca. "Bu yüzden emin olabilirsiniz, benden böyle bir muamele grmeyeceksiniz. Acı g yaratmaz, sadece canavarlar yaratır."

Sinirlendim. "yleyse ben bu muyum?"

Nazikçe başını salladı. "Affedersiniz Kraliçem. Demek istediğim, bunu yapmayı seçenler arasından."

Ona inanıp inanmadığımdan, affedilip affedilmediğinden emin değildim ama her şeye rağmen konuşmanın geri kalanına bir an önce başlamak için can atıyordum, başımı salladım.

"şimdi." Ellerini bir araya getirdi, parmak uçlarını birbirine vurdu. "Mana meselesine geliyoruz."

"Hiç manam yok." En azından artık Draven da bunu kabul etmek zorunda kalacak.

“Gerçekten de.” Isren bu kelimeyi bir onaylamadan çok, nazık bir itiraz gibi söylemeyi başardı.

Kendi yetersizliğini kanıtlamak için verdiğim mücadeleden yorulmuş bir şekilde iç çektim. Başbüyücü beni duyduğuna dair en ufak bir işaret bile vermedi.

“İlginç bir şey, mana.” Sonsuz dağları işaret etti. “İnsanların sandığından daha bilinçli.” Bakışlarını odanın etrafında gezdirdi, boynuma yapışmış skathryn'e kısa bir süre baktı. “Toprağa ve birçok yaratığına bağlı, evet, ama aynı zamanda duygulara da bağlı.” Sonunda, sesi ciddileşerek Draven'a odaklandı. “Ve titiz bir efendi olabilir. Ondan bir şey aldığınızda, o da geri almaya meyillidir.”

Kocamın çenesindeki bir kas kasıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kışın manası giderek daha istikrarsız hale geliyor," dedi sanki bir cevap veriyormuş gibi.

Dudaklarım aralandı ama Draven sabırsızca başını salladı. Bu onun için yeni bir bilgi değildi.

"Demek ziyaretimizin neden aciliyet taşıdığını anlıyorsunuz, değil mi?" Sesi sertti, saygılı olmanın sınırındaydı.

Sinirle derin bir nefes aldım. "Acı güç yaratmayabilir, ama aciliyet de yaratmaz. Krallık öyle istedi diye beni bir Hollow olmaktan çıkaramaz."

"Hayır," diye onayladı Başbüyücü. "Ama Majestelerinin değerlendirmesine katılmaya oldukça meyilliyim. Parça Ana, dengesizliği daha da artırmak yerine, ona yardımcı olmayı amaçlıyor."

O, bu konuda Yaşlı Büyücü kadar gösterişli değildi, ama iddiası yine de tüylerimi diken diken etti.

"Affedersiniz Üstat Isren, ama korkarım ki dindarlığınız muhakemenizi bulandırıyor. Parça Ana bana hiç sevgi göstermedi ve Majesteleri hakkında da aynı şeyi hissediyor olmalı." Söz konusu Majestelerine alaycı bir gülümseme fırlattım.

Beklediğim gibi bana dik dik bakmak yerine, dudaklarında alaycı bir gülümsemeye benzer bir seğirme olduğunu sandım. Görünüşe göre, Parça Ana'nın genel olarak bizden hoşlanmadığı teorisini ortaya atan tek kişi ben değildim.

Batty, onaylamayan küçük bir ciyaklama sesi çıkardı. Shard Anası hakkındaki yorumlarım için mi? Yoksa kralla paylaştığım o küçük dayanışma kırıntısı için mi? Başını biraz daha yaklaştırıp boynuma daha belirgin bir şekilde yaslayınca, ikincisini varsaydım.

Başbüyücü sadece kaşlarını kaldırdı. "İkna olmadığınızı görüyorum ve bunun böyle olmasına çok da şaşırmadım açıkçası."

Kapıdan bir adım uzaklaştı ve büyük, dağınık kitaplıklarından birine yaslandı. "Öyleyse farklı bir yaklaşım sergilememe izin verin, çünkü bilinçli kararlar verme hakkına kesinlikle inanıyorum ve yakında kendi başıma bir test yapma izninizi isteyeceğim."

Çenemde bir kasılma hissettim ama ona teklifi reddedeceğimi söylemekten kendimi alıkoydum. Bana seçim hakkım olduğunu ima eden ilk kişi oydu, bu yüzden onu dinleyecektim.

Sonra da ona hayır derdim.

"Pekala," diye onayladım.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi gülümsedi ama yine de nazıkçe başını salladı.

"Sizden çok önce, hayatım boyunca bir veya iki kez kraliyet nikahı kıyma şerefine nail oldum."

Gözlerimi kırıştırdım. Adam çok yaşlıydı. Draven'ın anne babasından önceki kraliyet ailesi bin yıl boyunca hüküm sürmüştü.

"Evlilik törenini oldukça büyüleyici buluyorum. Sıradan bir evlilik bağı, töreni gerçekleştiren kişinin az miktarda mana'sını içerir, ancak bağlayıcı unsur tamamen dışsaldır, tıpkı bir mücevher parçası gibi bir işarettir," dedi sol elindeki yüzüğü işaret ederek.

"Eminim fark etmişsinizdir, kraliyet töreni biraz farklıdır, çünkü çiftin manasını birbirine bağlar," diyerek ellerimizi işaret etti. Yüzüklerimizi. Kanımızdan yapılmış olanları.

"Bu...mümkün değil. Kullandığı manayı hissettim, içimden gelmiyordu. Toprakten geliyordu."

Isren'in kaşları çatıldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bende hiç yok, açıkçası, ve Draven'inkinden farklı hissettirdi."

Başbüyücünün kaşları gökyüzüne doğru fırladı. "Onun manasını hissedebiliyor musun?"

"Çocuğun öfke nöbeti geçirirken onu adeta etrafa fırlattığı zaman ona dokunmamak zor," diye ekledim, değerlendirmemi bir iltifat olarak algılamasın diye.

Kral öfkeyle baktı, ama Başbüyücü sadece başını yana eğdi, birkaç kalp atışı boyunca ikimize de baktı. Sonunda boğazını temizledi.

"Sıradan bir Hollow'un mana ile hiçbir şekilde bağlantı kuramayacağının farkında mıydınız? Onlar mananın etkilerine maruz

kalırlar, ancak sizin gibi kaynağını tespit edemezler."

"Hayır," diye itiraf ettim. "Başka bir Hollow ile hiç tanışmadım ve tüm kitaplar da çok belirsiz."

Başını salladı. "Çünkü bunlar mana sahibi olanlar tarafından yazılıyor, ama bu benim özellikle ilgimi çeken bir alan."

Başımı salladım, içimde bir hayal kırıklığı ve bir tür panik vardı. Yeni bir büyücünün bir yerlerde mana sakladığına ikna olup da bunun acıyla sonuçlandığı kaç kez olmuştu?

Yumruklarımı sıktığımda avuç içlerimde şiddetli bir acı hissettim. Dün oluşan küçük yarım ay şeklindeki kesikler hâlâ tamamen iyileşmemişti ve neredeyse tekrar açılmak üzereydiler.

"O halde ben sıradan biri değilim, ama gerçek şu ki, Başbüyücü, eğer mana etrafta gizlice dolaşıyor olsaydı fark ederdim. Eminim ki büyücülerin birçok eğlenceli deneyinden biri, amaçladıkları gibi, onu benden söküp alırdı."

Yanımda alçak bir hırıltı yankılandı. Draven'dan mı? Kurtlardan biri mi?

"Bu gerçekten de bir gizem," dedi Isren. "Ama bence araştırılmaya değer bir gizem."

"Eh, o zaman ikimizden biri de aynı durumda," diye karşılık verdim, kapıya özlemle bakarak. "Kaba olmak istemem ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Teoride belki mana'ya sahip olmalıyım ama pratikte hâlâ sahip değilim."

Kalp atışlarım hızlandı, hayal kırıklığı ve endişe tehlikeli bir şekilde iç içe geçti. Onu dinleyeceğime söz vermiştim, ama şimdiye kadar bu sözü tutmak için fazlasıyla çaba sarf etmiş olmalıyım, değil mi?

"Kalp Taşı Töreni'nde bir şeyler oldu," diye araya girdi Draven, kış yeşili gözleri benimkine dikilmişti.

"Yani bu yüzden mi bana hemen ardından tüm hayatını ve krallığını mahvettiğim için bağırdın?" diye sordum, bu konuşmadan artık tamamen bıkmıştım.

"İlk başta tek fark ettiğim şey, tüm manamın aniden ve zorla benden çalınmasıydı," diye hırıldadı. "Ama Nevara senin bir Hollow olduğunu kabul etmeyi reddettikten sonra, daha dikkatli düşündüm. Manamı aldı, ki almamalıydı, ama orada başka bir şey de vardı."

"Yani... senin bilinçli sarayının enerji hatlarından gelen aşırı mana gibi mi?" diye alaycı bir şekilde sordum.

Bana keskin bir bakış attı, çenesindeki kaslar bir kez daha seğirdi.

"Daha önce Kalp Taşı Törenini tamamladığımı unutuyorsun. Bu farklıydı," dedi soğukkanlılıkla. "Bu... sanki senmişsin gibi hissettirdi."

Yutkundum. Sözleri birkaç an havada asılı kaldı, ne yapacağımı bilemedim. Bu yorum, birbirimize olan yakınlığımız için fazla samimiydi.

"İçim boşaldı demek istiyorsun, değil mi?" diye alaycı bir şekilde sordum, aniden nefes almakta zorlanmamı gizlemeye çalışarak.

Bana ifadesiz bir bakış attı. "Kaotik. Ve tatsız."

"Ya da sadece görmek gerekeni görüyorsun." Bütün hayatım boyunca bildiğim bir şey hakkında entelektüel bir tartışmadan aniden sıkılarak duvara yaslandım.

Lumen patilerinin üzerinde kıpırdandı, sanki o da yorulmuş gibi, kavgalarımızdan, gerilimden bıkmış gibi, aramıza bakındı. Sürünerek yanıma geldi ve ayaklarımın dibine kıvrıldı, kocaman kafasını patilerinin üzerine yaslayıp odayı gözlemledi.

"Kraliçem," diye araya girdi Başbüyücü, bir sonraki tartışma turumuza başlamadan önce. "Bu yoldan tekrar geçmek istememenizi anlıyorum ve burada kimse sizi zorlamayacak."

Bu son sözler oldukça anlamlı ve şaşırtıcıydı, ama sanırım Draven bile Parça Anası'nın seçtiği varlığa tek başına meydan okuyamazdı.

Isren bir an duraksadıktan sonra, "Tüm yaralar görünür değildir," diye ekledi. "Ama bu, asla iyileşmeyecekleri anlamına gelmez."

Sert bir nefes verdim. "Bu, ölümcül olup olmadıklarına bağlı."

Bu yola tekrar girmek istemiyordum. Ruhuma daha fazla yara veya iz eklemek istemiyordum. Bir gün iyileşebileceğime inanmak istiyordum. En karanlık, en kırık yanlarımın bir şekilde yeniden bir araya getirilebileceğine inanmak istiyordum.

Ama bazı yaralar iz bırakmadı, iltihaplandı.

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı Isren nazikçe. "Sadece son bir kez daha denemenin faydasını düşünmenizi rica ediyorum. Mana'ya sahip olduğunuza inanmak için her türlü nedenim var. Eğer bana kontrol etme fırsatı vererseniz, birlikte iyileşmenize başlamanıza olanak sağlayacak cevaplar bulabiliriz. Bu cevaplarla ne yapacağınız tamamen sizin seçiminiz."

Ona, zaten kanla benden koparılmış olan cevaplara ihtiyacım olmadığını söylemek için ağzımı açtım, ama en ufak bir şüphe kırıntısı dilimi susturdu. Başbüyücü muhtemelen yalan söylüyordu ve Draven muhtemelen sanrılar görüyordu.

Parça Ana muhtemelen beni bir ceza ya da sadece kendisinin bildiği bir şakanın sonucu olarak seçmişti, ama gerçekten de "muhtemelen" diyerek kurtulabilir miydim? Gerçeği bilmeden, hiçbir olasılık olmadan?

Yapacağım şey için kendimden nefret ederek nefesimi tuttum. Ama sonunda başımı salladım.

Bu konuyu tamamen kapatmak için bir şansımız daha var, sonra hepimiz hayatımıza devam edebiliriz.

BöLüm 29

EVERLY

Isren, farklı porselenlerle dolu bir sehpa doğru ilerlerken, "Çay ister misiniz?" diye sordu.

Gözlerimi kırptırdım. "Ne?"

"Çay," diye tekrarladı, hafif bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bakarak. "Daha sert bir şey tercih etmezseniz, ama Shivermark Cin için biraz erken."

Hemen cevap vermedim. Vücudum, henüz işlemeye vakit bulamadığım bir sürü şeyden dolayı hâlâ zonluyordu. Zihnen kendimi bir başka buz gibi sınava hazırlıyordum ki, o bunun yerine... çay mı ikram etti?

Zararsız gibi görünüyordu, bu da beni anında şüphelendirdi.

"...Çay olur," dedim sonunda, aslında pek de canım çekmese de.

Üçümüze de birer fincan kahve doldurdu; hareketleri aceleci değildi, gösterişsiz ve zarifti.

"Lütfen," dedi şöminenin yanındaki iki koltuğa işaret ederek. "Oturun. Rahat olmanız yardımcı olacaktır."

Draven'a baktım, bize katılmak için hiçbir hareket yapmadı. Duvarın yanında, kolları kavuşturmuş, lanetli kurtlarından biri gibi hareketsiz ve sessiz duruyordu.

Otururken Batty hafifçe itiraz edercesine cıvıldadı, köprücük kemiğimin altında daha da büzüldü ve ben de elimi kanadına koydum. Isren karşımda oturdu ve bardağını aramızdaki alçak masaya bıraktı.

"Bunun faydası olduğunu düşünüyorum," dedi, yakındaki raftan küçük bir tahta kutu alarak. "Çay. Ellerde sıcak bir şey. Zorlu anıların acısını yumuşatıyor."

Cevap vermedim, büyücülerle geçirdiğim zamanlara dair zorlu anıları mı kastediyordu yoksa benim için farklı bir tür cehennemi mi ortaya çıkarmayı planlıyordu emin değildim. Sessizliğimden rahatsız olmuş gibi görünmedi.

Kutuyu açıp içindeki cilalı kristalleri gösterirken, "Anlat bakalım," diye devam etti sohbet havasında. "Çocukluğunuzdan neler hatırlıyorsunuz?"

Donakaldım. "Neden?"

"Çünkü mana sadece kan değil, deneyimler aracılığıyla örülen bir ipliktir," diye yanıtladı, küçük mor bir taşı seçip aramızdaki masaya nazıkçe yerleştirirken. "Mana, özellikle şekillendirici olan anılara, erken yaşta yaşananlara, duygusal etkiye, acıya, sevince yerleşir. Bazen de bakmayı bıraktığımız yerlerde gömülüdür."

"Pek bir şey hatırlamıyorum," diye yalan söyledim, gözlerim taşa kaydı. "Küçük bir köy. Soluk anılar. Özel bir şey yok."

"Hım." Bana meydan okumadı, sadece mor taşı daha da yaklaştırdı. "Bu arktenit. Vyr'ın buz alanlarının derinliklerinden çıkarılıyor. Gizli bir kederle yankılanıyor, en azından bilim insanları öyle iddia ediyor."

Ona dokunmadım.

Beni zorlamadı. Sadece başka birini aldı.

Elinde ince altın damarlı soluk mavi bir cam parçası tutarak, "Bu," dedi, "ölümsüz cam. Bunu neredeyse bir asır önce eski bir Seelie gözlemesinin kalıntılarında buldum. Dile getirilmemiş gerçeklerin yankılarını yansıtıyor."

Kristale, sonra da ona baktım. "Böyle uzun monologlar yapıyor musunuz, yoksa ben mi şanslıyım?"

Isren hafifçe kıkırdadı. "Beni çok konuşmakla suçlayan ilk kişi değilsin. Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Bana Everglass'ı uzattı. Almadan önce tereddüt ettim. Eğer bir şey alev alıp canlanacaksa... Ama avucumda soğuktu, ama odanın geri kalanından daha soğuk değildi.

Hiçbir tepki yok. Hiçbir kıvılcım yok. Hiçbir acı yok. Sadece başka bir taş. Onu yere bıraktım.

Hiç duraksamadan bir tane daha önerdi. "Güneşle işlenmiş kuvars. Neşenin varlığında parlar. Senin mi benim mi, sanırım bunu zamanla öğreneceğiz."

Gülümsemedim ama kabullendim. Hiçbir şey olmadı.

Tepki vereceğime gerçekten inanmamıştım, umuda yaklaşmama bile izin vermemiştim. Yine de midemdeki o kaya parçası, şüpheli bir şekilde

hayal kırıklığına çok yakındı.

"Sana söylemiştim," diye mırıldandım.

"Hâlâ birçok seçeneğimiz var," dedi nazikçe, beni tahmin edebileceğimden daha iyi anlayarak. "Mana eşsizdir ve belirttiğim gibi, tıpkı kendi duygularımız gibi hassas ve incelikli olabilir."

Garip şekilli, bir tarafı biraz kırık, koyu yeşil bir mücevheri yere bıraktı. "Bu, Vahşi Topraklar'dan. Nadir. Gerçeği arzuluyor. Ona yalan söylerseniz derinizi yakar."

"Harika. Listeye ekleyin," dedim, hissettiğimden çok daha fazla bir özgüvenle.

Bundan nefret ettim. Bu kristallerden ve onların getirdiği tüm anılardan nefret ettim. Draven'ın köşede durması daha da kötüydü ama ondan gitmesini istemeye bir türlü cesaret edemedim.

Isren, "İyi gidiyorsun Everly," diye ısrar etti.

Hayır, değildim. Sanki biri sürekli üzerine yazıp sonra sildiği, neredeyse incelene kadar bu işlemi tekrar tekrar yaptığı bir parşömen kağıdı gibiydim. Yeşil kristali kenara koyarken ellerim hafifçe titredi.

"Neden bu kadar naziksin?" diye sordum kendimi durduramadan. "Neden bunu bir prosedür yerine bir konuşma gibi ele alıyorsun?"

Isren gözlerime baktı ve yüzündeki neşe kayboldu.

"Çünkü iyileşme, zorlama durduğunda başlar," dedi. "Ve siz, Kraliçem, bu zorlamadan fazlasıyla bıktınız."

Başımı çevirdim, çenemdeki bir kas gerildi. Batty, beni sakinleştirmeye çalışarak başını tekrar boğazıma sürttü, yumuşak ve sıcaktı.

Ardından Isren son bir kristale uzandı. Gece gökyüzünden daha karanlık ve neredeyse onun kadar esrarengizdi.

"Bu," dedi, sesi şimdi daha alçak bir tonda, "Kutsal Mekânın kendisinden bile daha eski. Bunu ancak başka hiçbir şey dinlemediğinde kullanıyorum."

Onu bana teklif etmedi, sadece aramızdaki masaya koydu, sanki kaderin karar vermesi için orada bırakmış gibiydi.

Kristal obsidyen gibi parlıyordu, ama ona ne kadar uzun süre bakarsam, içinde bir şeyin hareket ettiğine, mor yıldız ışığının minik çizgileri gibi, camın içinde hapsolmuş bir galaksi gibi yer değiştirdiğine o kadar çok yemin edebilirdim.

Diğerlerine benzemiyordu. Sanki izliyor ya da bekliyordu.

Nefesim kesildi ve kıpırdamadım.

Batty boynuma iyice yaklaştı, tedirgince cıvıldıyordu. Obsidyenin içindeki yıldızlar daha hızlı dönüyordu.

İçindeki bir şey beni kendine çekti; kelimelerle değil. Sadece göğsümde bir baskı, kemiklerimde bir çekim.

Uzandım. Parmaklarım yüzeyin hemen üzerinde, zar zor, durdu ve sonra dokundum.

Her şey durdu.

Ateşin sıcaklığı. Havanın soğukluğu. Avuçlarımdaki yanma hissi. Belki de zamanın kendisi. Her şey durdu. Bir saniyeliğine, dünya nefesini tuttu.

Ve o sessizlikte, içimde bir şey kırıldı.

Mola değil. Vardiya.

Görüntüler davetsiz, kontrol edilemez bir şekilde sel gibi aktı.

Annemin yeşil gözleri, parlak ve neşeliydi. Yanımda diz çökerken omuzlarından dökülen simsiyah saçları, havada dans eden ışıklar yaratıyordu. Mana, parmaklarının arasında kurdeleler gibi kıvrılarak kelebeklere dönüşüyor, parıldayan ve kıvrılan kelebekler yaratıyor, alacakaranlıkta altın ve mor renklerde ışıltılı izler bırakıyordu.

O gece gökyüzünü ellerinde tuttu.

Alkışlayışımı, daha fazlasını nasıl yalvardığımı hatırladım. Onun kahkahası yankılandı, sıcak, vahşi ve gerçektir; kelebekler ise ağırlıksız ve güzel, canlı takımyıldızlar gibi yükselip dönüyordu.

Birine dokunmak için elimi uzattım. Kanadı parmağıma değdi. Sıcaktı. Sonra soğudu.

Sonra, bir acı. Sadece bir iğne batması. Derimin üzerinde cam kadar ince bir kenar. Kanamaya yetecek kadar bile değil.

Annemin dikkati birden bana yöneldi. Sanırım. Kelebeği izliyordum. Ya da belki kanı.

Ama yüz ifadesini hatırlıyorum. Şaşırmış değil, dehşete kapılmıştı.

Bir anda, olması gerekenden daha hızlı bir şekilde yanıma geldi, elleri çoktan uzanmıştı. Yaraya değil.

Benim için.

Sahne bir anıdan daha soyut bir şeye, görüntülerden ziyade izlenimlere dönüştü. Hava ağırlaştı, yoğunlaştı, sanki içeriden bir şey bastırıyordu.

Duyduğum son şey, bana kaçmamı söylemesinin yankısıydı.

Obsidyenin yüzeyinin altında koyu mor bir ışık parladı, taşın içinden geçen şimşek damarları gibi çizgiler çizdi. Kenarlardan duman yükseldi ve

yüzey çatladı, ses odada yankılandı. Kalbim gümbür gümbür atarken geriye doğru sıçradım.

Lumen başını bacağıma dayadı, alçak ve sorgulayıcı bir inilti çıkardı, Batty ise kulağıma cıvıldadı.

Kendi hırıltılı ve sığ nefesimin sesi arasında zar zor duyabiliyordum. Elime baktım, annemin panik dolu sesinin, zümrüt yeşili gözlerindeki o panik parıltısının anısı, bir hayalet görüntü gibi hâlâ gözlerimin ardında titriyordu.

Isren yavaşça nefes verdi, bakışları kristale sabitlenmişti. Sesi, çıktığında, sakın ama saygıdan dolayı alçak bir tondaydı.

"Pekâlâ," dedi. "Görünüşe göre Majesteleri haklıymış."

Ona baktım, sonra Draven'a, sonra tekrar ona. "Bu... bu ne anlama geliyor?"

Başbüyücü öne eğildi, sabahtan beri olduğundan daha ciddi bir ifadeyle, "Bu, mananız olduğu anlamına geliyor. Güçlü bir mananız var. Ama uykuda değil, Kraliçem." dedi.

Sözlerin yerleşmesi için durakladı. "Kesinlikle öyle."

Gözlerimi kırıştırdım, boğazım kurudu. "Bağlı mı?"

"Kafese kapatılmış," diye ekledi biraz sonra. "İçinizde ne varsa, birileri bulunmasını istemediği için etrafına duvarlar örmüş."

Masanın üzerindeki kristaldeki çatlak hâlâ hafifçe parlıyordu.

"Acaba... geri alınabilir mi?" Draven, dudaklarımda biriken soruyu dile getirdi.

Isren ciddi bir ifadeyle, "Her şey geri alınabilir," diye yanıtladı. "Ama şu an daha acil meseleler var."

Bana ve Draven'a baktı ve sesi daha da kısıldı.

"Kim bağladı?" Gözleri gözlerimle buluştu. "Ya da daha da önemlisi, neden?"

BöLüM 30

EVERLY

Kristal hâlâ duman çıkarıyordu.

Mor bir sis bulutu ince bir şekilde tavana doğru kıvrılıyordu ve ben büyülenmiş gibi bakakaldım. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. Parmaklarım uyuşmuştu.

Ben bir Hollow değildim.

Bu düşünce... başımı döndürdü. Rahatlama ya da sevinçten değil, daha çok ayaklarımın altındaki zemin kaymış ve bunu telafi edecek hareket edemez hale gelmiş gibiydi.

Ben bir Hollow değil miydim?

Uzaktan, Isren'in yüksek sesle teoriler ortaya attığını fark ettim. Anlık görüntüler, tam olarak kavrayamadığım kırık parçalar yakaladım.

“...sadece bağlanmış değil; oldukça karmaşık... bir mühür mü? Belki de kanla dövülmüş... Kimin bağladığını bulmamız gerek. Kutsal Mekân'daki hiç kimse bunu sessizce, hatta hiç yapmış olamaz...”

Bütün bunlar boyunca, Draven'in bakışlarının ağırlığını, aşırı derecede inceleyici ve sorgulayıcı bakışlarını hissettim. "Sana söylemiştim" demedi, zafer kazanmış gibi davranmadı. Hatta pek de memnun görünmüyordu.

Yüzü ifadesiz, gözleri alev alev yanarak beni izledi, sanki bir yapbozu bir araya getirmeye çalışıyordu. Bu da ikimiz için de aynı şeydi.

Parmaklarım elbisemin kıvrımlarına kenetlendi, inanmazlığım yavaş yavaş öfkeye dönüştü, midemde kıvrılıp her nefeste daha da sıkılaştı.

Tüm hayatım. Korku, işkence ve sürekli, sürekli ölüm tehdidi.

“...Zamana ihtiyacım olacak,” diyordu Isren şimdi. “Bağlayıcı imzaları, geride kalan izleri gözden geçirmek için.”

Başımı zar zor salladım, hâlâ zihnimin içinde hapsolmuştum. O kadar canlı, o kadar yakın ve o kadar yürek burkan bir gerçeklik ki. Neredeyse nasıl görüldüğünü unuttuğum annemin yüzünü tekrar görmek, kendi içinde buruk bir hesaplaşmaydı.

Ardından Isren'in sesi değişti, keskin ama sakın bir tonda: "Neyin tehlikede olduğunu anlıyorsunuz."

Tam zamanında başımı kaldırıp onun Draven'a baktığını gördüm. Bana değil.

Draven çenesini sıkarak bir kez başını salladı. Aralarında geçen her ne olursa olsun, bu benim için değildi. Sırlar canımı sıkıyordu ama şikayet edecek durumda değildim. Özellikle de büyümü kimin bağlamış olabileceğini ve nedenini oldukça iyi bildiğim için.

Annem beni işkenceye maruz bırakılmak üzere kaydettirdiğinin farkında mıydı?

Şimdi ona sormanın doğru olmadığını düşündüm, bu yüzden sessizce kocamın arkasından yürüdüm, soruların ve şokun içinde boğulmamaya çalışarak.

Batty küçük bir ciyıklama sesi çıkardı ve sanki biraz olsun teselli sunmak istercesine boynuma daha da sokuldu. Parmağımı başının üzerinden, minik burnuna kadar gezdirdim.

Kapılara doğru yarı yolda olduğumuzda, koridordan ayak seslerinin gürültüsü yankılandı.

Köşeyi dönerek nefes nefese ve yüzü kızarmış bir kadın çırak, elinde buruşmuş bir parşömen parçasıyla koşarak geldi.

Draven'ın önünde ani bir frenle durdu, beceriksizce reverans yaparak mesajı öne uzattı. "Majesteleri için. Acil."

Draven'ın parmakları sayfaya değdiği anda buz çtırdadı. Soğuk hızla yayıldı, kenarlar boyunca kıvrıldı, parşömeni deforme etti ve mürekkep çizgiler halinde dağıldı.

Yine de, imzayı en altta gördüm.

Eryx—Lord General.

Draven notu sessizce okudu. Çenesi kasıldı. Sonra notu katlayıp Isren'e baktı.

"Yine bir saldırı oldu. Bana acilen ihtiyaç var."

Isren gözünü bile kırpmadı. "Tahmin etmiştim. Hadi."

Draven başını salladı ve bana döndü. "Gidiyoruz."

Tekrar başımı salladım. Kapıya doğru yöneldi ve ben de onu takip etmek için hareket ettim, sonra tekrar Başbüyücüye döndüm.

"Teşekkür mü? Her neyse, onun için..."

Isren hafifçe gülümsedi. "Olan biteni genellikle ancak olduktan sonra anlıyorum. Gitmeden önce..."

Odanın diğer ucuna geçti, raftan küçük, deri ciltli bir kitap aldı ve bana uzattı.

"Skathryn'lerle olan ilişkinizi oldukça ilgi çekici buluyorum, itiraf etmeliyim. Biliyorsunuzdur ki onlar genellikle sosyal canlılar değiller."

Bunu teorik olarak biliyordum, ama Batty tanıdığım en muhtaç yaratıktı.

"Evet, yani, o... üzgündü ve yalnızdı," dedim sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Belki de öyleydi çünkü bilgece başını salladı. "Benzer benzeri çeker."

Gözlerimi kırıştırdım, hakarete mi uğradığımı yoksa çok mu iyi anlaşıldığımı anlayamadım. Kitabı uzatırken altın rengi gözleri eğlenceyle parladı.

"İşte size hafif bir okuma önerisi."

Kitabı ters çevirdim. Kapağı yıpranmıştı, altın rengi yazılar neredeyse tamamen solmuştu, ama silik harfleri seçebiliyordum.

Bu sefer canavarlar hakkında değil, skathrynler hakkında bir derlemeydi. Batty omzuma doğru süründü, minik kafasını yana eğdi ve merakla özdeşleştirdiğim bir ses çıkardı.

"Sonra görüşürüz," dedim ona sessizce, Başbüyücüye son bir bakış attıktan sonra Draven'ı takip etmek için arkamı döndüm.

Kralı koridorda, bir hizmetkarına eşyalarımızı göndermesi için emirler yağdırırken buldum. Ardından, kurtlarının en küçüğüne dönerek, sarayda bizimle buluşmalarını söyledi.

Ben daha soru sormadan, elini belimin alt kısmına koydu ve beni kutsal alandan dışarı çıkardı.

"Bekleyin," dedim, çorak avluya şöyle bir göz atarak. Uğultulu rüzgarın arasında sesimi duyurmak için neredeyse bağırmam gerekiyordu. "Peki, saraya nasıl geri döneceğiz?"

Draven cevap vermedi. Sadece yukarı baktı, gözleri gökyüzünü taradı, kısa, soluk saçları rüzgarda şiddetle savruluyordu. Bulutlar alçak ve ağırdı, hava karla karışık rüzgarla yoğundu. Aramızda yavaş ve sessiz bir kar fırtınası geçti.

Sonra hissettim. Havadaki buz değişti. Hava değil, mana.

İçeri doğru çekildi, dünyanın kendisinin tuttuğu bir nefes gibi ona doğru yaklaştı. Sıcaklık aniden düştü. Rüzgar dindi. Hatta Batty bile hareket etmeyi bıraktı, boynuma daha da sıkıca bastırdı.

Draven bana döndü. "Buraya gel."

Ona bakakaldım, kalbim daha hızlı atıyordu. Zihnimin bir köşesinde Mirelda'nın Draven'ın buzun içinden geçtiğinden bahsettiğini hatırladım, ama dikkatim dağılmış ve çok acı çekiyordum, bu yüzden bunu tam olarak algılayamadım.

"Buzun üzerinden mi yürüyeceğiz?" diye tereddütle sordum. "Böyle bir yolculuk için yolcu taşıyabilir misiniz?"

Kurtlarını hiç yanına almadığı için cevabın hayır olduğunu varsaymıştım.

"Sadece benim manamla bağlantılı olanlar," dedi kuru bir şekilde.

Rüzgar onu tanıyormuş gibi etrafında kıvrılıyordu. Sanki onu buzla sarıp istediğı yere götürmek istiyordu. Botlarımızın etrafındaki kardan minik buz parçaları yükselip, yükselen bir gelgitin yakaladığı gümüş tozları gibi savruluyordu.

Elini beklentiyle uzattı.

Donmuş tabaka şimdi daha da sıkılaşmış, aramızda havada parıldayarak okuyamadığım çizgiler çiziyordu.

Ölmemi istemezdi. Özellikle de bana faydalı olduğumu yeni öğrenmişken.

Belki de asla.

Uzandım ve elini tuttum.

"Bırakma," dedi alçak sesle.

Batty tekrar ciyakladı, minik pençeleri boynumu tırmalıyordu. Kırık parçalar.

"Bekle, Batty yapabilecek mi—" Sözlerim aramızdaki havada kayboldu, her şey buz ve buza dönüştü.

Önce soğuk vurdu. Keskin bir soğuktu, ciğerlerimi delip nefesimi kesiyordu. Fırtınada kar taneleri gibi dönüyor, kıvrılıyorduk ama yukarıya, ileriye veya içinden geçmiyorduk. Sadece... uzaklaşıyorduk. Dünya sessiz bir hızla ayaklarımın altından kayıp gitti.

Ve sonra yok olduk, don ve rüzgar tarafından tamamen yutulduk.

DÖRTNALA KOŞMAK

Sert bir iniş yaptık, mana'nın son kırıntıları havaya karışırken botlarımızın etrafındaki buz buharlaştı.

Buz üzerinde yürümenin amacı temiz, hızlı ve kontrollü olmaktı.

Ama bu... Bu, bunların hiçbiri değildi.

Bu sefer mana yavaşça çözüldü, sanki bırakmak istemiyormuş gibi soğukluğunu damarlarımda sürükledi ve etrafımızdaki hava hâlâ donun son yankılarıyla hafifçe çıtırdıyordu.

Everly'nin eli elimde soğuktu. Uzun süren buz yürüyüşünden donma tehlikesi geçirip geçirmediğini kontrol etmek için ona şöyle bir baktım, ama her zamankinden daha fazla titreme yoktu.

O her zaman üşüyordu. Ama üşümüyormuş gibi davranıyordu. Hep rol yapıyordu, nokta.

Ondan nefret mi etmeliydim yoksa saygı mı duymalıyım emin değildim, ama her halükarda manam koruyucu bir şekilde yükseldi, özellikle de yumruklarını sıkmasından dolayı avuç içlerindeki pürüzlü yaraları hissettiğimde.

İçimde nadir görülen bir pişmanlık duygusu belirdi ve elini bıraktım.

Yanımda sallanarak yürüdü, bir eli yan tarafındaydı, nefesi sık ve düzensizdi, teni hafifçe yeşilimsiydi.

Lord General rapor vermek için bekliyordu, ama Everly'yi şimdi yanımda sürüklersem avlunun her yerine kusacağından oldukça emindim. Skathryn, yakasından başını uzattı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, minik pençeleri kumaşa yapışmıştı, sanki o da kendini korumaya ihtiyaç duyuyordu.

Ona daha fazla nefes alma alanı vermek ve tenimin altındaki buzlanmayı dindirmek için geri çekildim.

"Şey," diye yutkundu Everly. "Buz gibi kızağı özleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama işte buradayız. Biz..."

Kristal mavisii gözleri irileşti ve pelerinine bakmaya çalışarak hızla arkasına döndü.

"Çılgın!" diye ciyakladı, sesi skathryn'inin sesini andırıyordu.

İleri adım attım, titreyen kemirgeni yakaladım ve Everly'nin pelerini ile elbisesi arasına sıkışmış olan kancalarını çözdüm. Bu bela bana tısladı, kanatlarını sanki başparmağımın uzunluğundan daha kısa değilmiş gibi çılgınca çırpıttı.

"Sorun yok," dedi Everly yarattığı yakalayıp zehirli bir haşere değilmiş gibi mırıldanarak.

Yavaşça nefesimi verdim ve onu dikkatle izledim. Rengi geri geliyordu ve artık hastalığın eşiğinde değildi, ya da skathryn'e yaltaklanırken öyle görünmüyordu.

Onun rahatlaması elle tutulur derecedeydi, sanki benim rahatlamamış gibi aramızdaki bağdan da geçiyordu.

Sonra. Kendi kendime dedim, elimi yüzüme sürerek. Sonra aramızdaki o garip bağla, onun varlığının kaburgalarımın derinliklerinde gömülü bir şeyi nasıl çektiğiyle ilgilenecektim.

Ama manası başkasının iradesiyle mühürlenip boğulduğu için belki de gerçeğe hepimizden daha yakındı. Belki de Parça Ana bizi cezalandırıyordu.

Her iki durumda da, şimdi düşünme zamanı değildi. İçeri girmemiz gerekiyordu.

Taş üzerinde yankılanan bot sesleri dikkatimi çekti. Lord General, savaşa hazırlanıyormuş gibi ağır adımlarla yanımıza gelmişti. Savaşçı düğümü sıkıca örülmüş, gümüş işlemeli üniforması pırıl pırıl ve kusursuzdu, ancak yüzünü ve boğazını kaplayan düzensiz yaralar soğukta çok belirgin bir şekilde göze çarpıyor, Everly'nin sırtına kazınmış yaraları fazlaca andırıyordu.

Tam önümüzde durdu ve bir kez eğildi. "Majesteleri."

Everly, elindeki skathryn kılıcını sanki kaybolacakmış gibi sıkıca tutarak, "Generalim," diye selamladı.

Selam vermeden, kısaca başımı salladım. "Rapor ver."

Eryx bana bir parşömen rulosu uzattı, balmumu mührü yırtık kenarına zar zor yapışmıştı. Sesi alçak ve kesik kesikti. “Sen gittikten hemen sonra, güneydoğu geçidinde bir hareketlilik olduğuna dair teyit aldık. Son bir haftada iki kez görüldüler. Unseelie. Açıkça düşman değiller, ama dış köyleri gözetliyorlar. İzliyorlar. Savunmamızı test ediyorlar.”

Vücudumdaki her kas gerildi. Beklediğimden çok farklı bir canavardı.

"Onlara gördüğümüz anda öldürme emri verilmişken, nasıl olup da bizden kaçmayı başardılar?" diye sertçe sordum.

Eryx başını hafifçe salladı. "Skaldwing'ler."

Elbette ki lanetli parçalardan ibarettirler.

Everly donakaldı, elleri skathryn'i okşadığı yerden hareketsiz kaldı.

Şaşırmadım. Eisbarrow'dandı, sınıra yeterince yakın bir yerden geliyordu, muhtemelen bir saldırıya tanık olmuştu.

Kanatlı Unseelie'ler acımasızlıklarıyla biliniyordu. Sadece öldürmekle kalmıyor, esir de alıyorlardı. Onları asla geri alamadık.

"Sadece geçip gitmiyorlardı, değil mi?" diye sordum, cevabı zaten biliyor olsam da.

Eryx başını salladı. “Çevredeki köylerden birine doğrudan bir saldırı başlattılar. Çevre güvenliğini artırdık ve Yaz Mahkemesi'ni bilgilendirdik, onlar da sınırı güvence altına almak için asker gönderiyorlar.” Ayağının üzerinde kıpırdandı. “Ama sorun şu ki, davranış biçimleri değişiyor. Ve onları neyin harekete geçirdiğine dair hiçbir fikrimiz yok.”

Acı ve karanlık bir kahkaha attım.

Zamanı çok iyi seçmişlerdi. Kış parçalanırken pusuya yatmış, kılıçlarını saplamak için mükemmel yeri bekliyorlardı; tam da çözülmekte olan mana ile artan buz canavarı saldırıları arasında.

Parşömeni yavaşça açtım, düşüncelerim dağılmak üzereyken ellerimi titrememeye zorladım. Kelimeler bir an için bulanıklaştı, onlara bakarken.

"Lanet olsun, parçalar işte," diye mırıldandım, detaylı raporu okurken Eryx'e değil de daha çok kendi kendime. Sesim düzdü ama nabzım çoktan hızlanmaya başlamıştı. "Şimdi saldırıyorlar. Canavarlar daha iyi haber olurdu."

Eşimin huzursuzluğunun nabzı, bir uyarı gibi tenimde dalgalandı.

Onu bu kadar kolay okuduğum ilk sefer değildi, ama manam hakkındaki yorumlarından sonra, duygularındaki değişimleri ne sıklıkla aşırı ifadeli yüz hatlarına veya manasına bağladığımı merak ettim. Ama şu anda ifadeli değildi ve manası hala sıkıca kilitliydi.

Annem ve babam, bana yıllarca ihtiyaç duymayacağımı düşündükleri evlilik bağı hakkında fazla bilgi veremedi. Unseelie tarafından katledilmişti, ama bunun da bir yan etki olduğunu tahmin edebiliyordum.

Karların üzerinde kanlı bir tacın anılarını zihnimden uzaklaştırıp rapora odaklandım. Canavarların saldırısı artarken Unseelie'ler de saldırıyordu. Buz canavarları Unseelie sınırına o kadar yaklaşmamıştı, daha çok rastgele ve dağınık haldeydiler, peki Skaldwing'ler bunu nasıl bilebilirdi?

Gizlenme konusunda daha mı ustalaşıyorlardı? Sarayımda bir casus mu vardı?

Yoksa bir kahinle mi çalışıyorlardı?

"Hangi köy?" Karımın sesi keskin bir tonda, düşüncelerimi delip geçiyordu; bakışları tamamen Lord General'e odaklanmıştı.

Bana tereddütle baktı ve ben de ona cevap vermesi için başımı eğdim.

"Briarhollow yakınlarında."

Yüzü ifadesizleşti, dudakları hafifçe aralandı, sanki bir şey söylemek üzereymiş gibi ama sonra vazgeçti.

Bu sessizliğe ya da Lord General'in ona cevap vermekteki tereddüdüne dair alaycı yorumların yokluğuna güvenmedim.

Ana koridora doğru dönerek, "Vizyonu çağırın," diye emrettim. "Ve savaş odasını hazırlayın."

Eryx başını eğdi ve salonda kayboldu.

Onu sarayın kıvrımlı koridorlarından geçirirken tek kelime etmedim. Yanımda, sessiz ama tetikte bir şekilde adımlarını takip etti. Skathryn'i, sanki onun huzursuzluğunu hissetmiş gibi küçük, acınası bir ses çıkardı ve o da elini kaldırıp başına koydu.

Biz savaş odasına girdiğimizde Nevara çoktan oradaydı. Eryx'in önündeydi, sanki gelme ihtiyacını önceden görmüş gibiydi.

Bu bazen onun sinir bozucu bir huyuydu, ama bu durumda hiç de iyiye işaret değildi. Gülümsemedi, bu da varsayımımı doğruladı. Tek bir anlamlı söz söylemeden kapıdan peşimden geçti.

Oda, tek parça koyu renkli buzlu camdan oyulmuştu ve yüzeyinin altında kalp atışı gibi hafifçe titreşen kadim mana damarlarıyla kaplıydı. Uzak duvarda uzanan kemerli bir pencere, aşağıdaki karla kaplı manzarayı gözler önüne seriyordu. Kristal aplikler soluk mavi bir ışıqla titreşiyor, ortadaki yuvarlak masanın üzerine uzun gölgeler düşürüyordu.

"Bana ne anlatabilirsiniz?" diye sordum, diyarın geniş haritasının önüne geçerek.

Nevara'nın asasını sıkıca tuttuğu parmak boğumları bembeyaz oldu. Bir an için başını Everly'ye doğru eğdi, ifadesi okunamazdı—belki endişe? Belki merak? Sonra gözlerini kırıştırdı, bakışları içe dönük, uzaklara dalmış bir hal aldı.

Uzun bir duraksamanın ardından, "Sadece saldırmıyorlar," dedi. "Avlanıyorlar."

Bu kelimeye, Winter'ın onların avı olacağı ima edilmesine çok sinirlendim.

Eryx kaşlarını çatı. "Ne avlıyorlar peki? Canavarlar mı? Yiyecek mi? Yoksa bundan daha fazlası mı söz konusu? İntikam peşindeler mi? Sonunda Kral Draven'a Buz Mezarlığı Savaşı'nda meydan okumaya mı hazırlar?"

Nevara dudaklarını büzdü. "Söylemesi zor."

Gözlerimi ona diktim. Onu çok uzun zamandır tanıyordum, söylediklerinin inceliklerini duymamam mümkün değildi. Nevara'nın soruları muğlak bir şekilde geçiştirmesi, bana düpedüz yalan söylemekten nasıl kaçınacağımı öğretmişti.

"Bilmiyorum" demekle "hiç aynı şey değildi" demek zor.

Bakışımı görmemiş olabilir ama yine de suçlamanın ağırlığını hissetmiş olmalı çünkü kaşlarını incelikli ama anlamlı bir şekilde kaldırdı, mesajı açıktı.

En son bana güvenmeyi reddettiğinde ne oldu?

Bu, bizim için alışıldık bir anlaşmazlık noktasıydı.

Kraliyet soyunun geri kalanını yok eden aynı karanlık periler sınırlarımı kol gezerken, güven istemek oldukça ağır bir beklentiydi. Bütün bunları onlar başlatmıştı. Savaşı. Krallığının yavaş yavaş yıkıma sürüklenmesini başlatan savaşı.

Halkım ve karım beni canavar olmakla suçlasalar da, güçlerimin neleri engellediğinden haberleri yoktu. Kışa karşı savaşta savaşan perilerin çoğu bu dava uğruna ölmüştü; merhamet gösterilmeden, korkunç ve uzun süren ölümler yaşamışlardı.

Sonra yanımda daha fazlası donup kaldı.

Oda dondurucu bir soğukla doluydu, masanın etrafında ve duvarlarda buz parçaları kristaller gibi oluşmuştu, ben de bu anıyı zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Unseelie'ler, krallığın kendisi için bir bela kaynağıydı.

Eğer Parça Ana gerçekten dengeyi isteseydi, savaş alanının kenarında donumu durdurmak yerine, o gün onları tamamen yok edebilecek kadar güç

verirdi.

Dikkatimi tekrar masaya çevirdim, ellerimi cilalı yüzeye yaslayarak damarlarıma biraz buz çektim.

Yansımam, kristal damarlı camda hafifçe parıldıyordu.

“Ya canavarlar?” diye sordum. “Yeni bir saldırı oldu mu?”

Eryx öne çıktı ve harita üzerindeki birkaç işaretçiyi hareket ettirdi. “İki tane, dış duvarın yakınında. Daha küçük yaratıklar, çabucak halledildi. Gün içinde sadece bir tane görüldü ve çevre hattını aşmadı. Siz ayrıldığınızdan beri devriyeler yerinde duruyor.”

İyi. Ama yeterli değil.

"Peki ya köyler?" diye sordum.

Cevap vermeden önce tereddüt etti, çenesi kasıldı. "Aynı şeyler devam ediyor. Dört köy daha saldırıya uğradı. İkisinde tamamen yok oldu."

Ellerim yumruk oldu. İki cephede savaşamazdım. Askerlerim yetersiz kalmıştı. Halkım yine katlediliyordu.

Ve yine, onları güvende tutabilecek tek kişi bendim. Bu sefer krallığım uğruna ruhumun ne kadarını feda edeceğimi merak ettim.

BöLüm 32

EVERLY

Savaş odasındaki toplantı biter bitmez Draven beni odama kadar götürdü. Her şeyin etrafımda altüst olmak üzere olduğu hissinden bir türlü kurtulamıyordum.

Unseelie'ler saldırıyordu. Neden şimdi? Başka bir savaş mı istiyorlardı?

Ve elbette, bu herhangi bir klan değildi... Skaldwing'lerdi. Lupine veya Thornhart sürüsü olamazdı, değil mi?

Zihnimde kötücül gölgelerin, derimsi kanatların ve pençelerin bir köyü yerle bir edip diğerinden çalmak için nasıl kullanıldığının görüntüleri canlanırken, dilim safrayla kaplandı. Kafa karıştırmak ve kaos yaratmak istiyorlardı. Sınırları o kadar inceltmek istiyorlardı ki, çatlaklar artık birbirini tutamaz hale gelsin.

Ve bu olduktan sonra... geri adım atmadılar. Her şeyi yiyip bitirdiler.

İçimde bir ürperti hissettim ve bunun soğukla hiçbir ilgisi yoktu. Briarhollow'un adı geçmesi kemiklerime işlemişti. Ayrıca çok yakın bir yerdeydi.

Eisbarrow'a çok yakın.

Babam muhtemelen en sevdiği fahişelerden birinin yanında güvende olacaktı, evde olmayacaktı, bu yüzden iyi olacağından neredeyse emindim. Ayrıca Wynn timerin malikanesi de batıda yeterince uzaktaydı, bu yüzden oraya hiç yaklaşamayacaktı.

Ondan hâlâ haber alamamıştım.

Onu tekrar yazmam gerekiyordu, gündüzleri avlanan buz canavarları konusunda onu uyarmak için.

Her şeyin hep bu noktaya, bu sürekli tehdit hissine geri dönmesinden nefret ediyordum. Sanki hep olduğum yerde durup, baltanın düşmesini körü körüne bekliyordum.

Koridor önümüzde uzanıyordu, alışılmadık bir sessizlik hakimdi. Mermer zeminde patilerin yumuşak adımları duyulmuyordu. Yanımda dev bir kurdun ritmik nefes alışverişi de yoktu.

Lumen'in varlığına ne kadar çabuk alıştığım, o buradayken kendimi ne kadar daha güvende hissettiğim çok garipti.

"Kurtlar nasıl geri dönecek?" diye sordum, sessizliğin beni tamamen boğmasına fırsat vermeden önce.

"Yolu biliyorlar," dedi hızla, sesi alçak ve sakın bir tonda. "Yarın dönecekler."

Bu, şaşırtıcı derecede kibar bir cevaptı. Ya da belki de değildi. Büyücülerden beri belirgin şekilde daha yumuşak bir tavır sergiliyordu.

Yaralarımı gördüğünden beri.

Belki de artık böyleydik. Medeni.

Yalanlar ve kan dökülmesi arasında bir yerde, cevabın kesinlikle yanlış olduğu hissi uyandı; ama burada yaşamı daha da sefil hale getirmeyecek bir alternatifim de yoktu.

"Ya sen?" Neden umursadığımı ya da neden bana söyleyeceğini düşündüğümü bilmiyordum, bu yüzden cevap vermediğinde şaşırmadım.

Güvenlik görevlilerini geçip, odalarımızın her birine açılan kapıların bulunduğu dairesel giriş holüne geldik.

Onun manası tenimde titreşiyordu ve vücudumun buna karşılık ısınmasından nefret ediyordum. Benim için canavar olmaya karar vermiş olması onu daha az canavar yapmazdı, değil mi? Kendisi de bunu itiraf etmemiş miydi zaten?

Her şeyden çok, benden bir seçeneğin daha alınmış olmasından nefret ediyordum. Wynn timer evliliğe zorlanmıştı, ama bedeni onu her fırsatta yarı yolda bırakmamıştı.

Nedense, manamın Parça Ana tarafından engellenmediğini bilmek daha da sinir bozucu geldi. Temel bir düzeyde eksikliğim yoktu.

O da çalınmıştı.

Kapımın önünde durdu ve anlaşılmaz bir ifadeyle bana döndü.

"Ne zaman döneceğimi henüz bilmiyorum." Sesi beni düşüncelerimden sıyırdı, bu yüzden soruma cevap verdiğini anlamam biraz zaman aldı.

"Şimdilik Nevara ve Mirelda'dan başka kimseye güvenmeyin. Tabii ki Eryx'e de güvenebilirsiniz, ama onunla iş yapacağınızı sanmıyorum."

Bu arada.

Bu benim için şimdi ne anlama geliyordu ki?

Hâlâ manamı açığa çıkarıp çıkaramayacağımdan emin değildik ve çıkarsam bile, Draven ile evliliğimin gerçekten kalıcı olabileceği, hatta gerçek olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Bu düşünce beni muhtemelen bir çıkmaza sürükleyecekti, bu yüzden sözlerinin geri kalanına odaklandım.

Kolay kolay kimseye güvenmediğini biliyordum ama koca bir mahkeme salonunda üç kişiye birden güvenmek... çok yoğun bir durumdu.

"Saraydan tehditler mi var diye şüpheleniyorsunuz?" Bu saraydaki buz ejderhalarıyla yaşadığım kişisel deneyimlerden sonra neden şaşırdığımı anlamadım.

Draven sertçe başını salladı. "Bunu ihtimal dışı bırakmam. Ve mana'nıza erişemezsiniz," diye ekledi, başka biri olsam tereddüt diyebileceğim bir anın ardından.

Yavaşça gözlerimi kırıştıtarak ona baktım.

"Evet," diye kuru bir şekilde yanıtladım, "farkındayım."

Çenesindeki kas tekrar seğirdi, sanki sırf sinirden yerleri buzla kaplamamak için kendini zor tutuyordu. Sonra ceketinin cebine uzandı ve... kılıfına düzgünce yerleştirilmiş bir hançer çıkardı.

Kılıfım. Ve acı verici derecede tanıdık hançerim.

Siyah, bükülmüş çelik beni kendine çağırıyordu; parmaklarım onu tekrar tutmak, ametistlerin üzerindeki belirgin oluklara dokunmak için kaşınıyordu.

Bu hançer, annemden kalan son şeydi. Ona uzanmak üzereyken donakaldım.

Acaba bunca zamandır onu yanında mı taşıyordu?

Gözlerim bıçaktan ayrılıp tekrar onun mavi-yeşil bakışlarıyla buluştu. Yüz ifadesi temkinliydi, sanki bir soru sormamı bekliyordu ama soru, hâlâ yarı açık ve kanayan yaralara çok yakındı.

Bu yüzden onun yerine başka bir şey sordum.

"Yaşlı büyücüyü neden öldürdün?"

Gözlerimi süzdü, tüm bakışları hiç beklemediğim bir darbe gibi indi. "Çünkü bana ait bir şeye zarar vermekle tehdit etti."

Onda hiçbir tereddüt, utanç ya da şüphe yoktu. Sadece her zaman zırh gibi taşıdığı sarsılmaz bir kesinlik vardı.

Sözlerine karşı duyduğum öfkeden başka bir şey hissetmemeye çalışarak yutkundum. "Sana zaten söyledim, ben sana ait değilim. Beni sadece kendi malın gibi kullanıp sonra da benim adıma insanları öldüremezsin."

Başını hafifçe yana eğdi. "Onun yaşamasına izin vermemi mi tercih ederdin?"

İçgüdüsel olarak kimsenin benim yüzümden ölmesini istemediğimi söylemek için ağzımı açtım, ama Draven yaklaştı.

"O ve kelepçelerle, kızgın demirlerle ve bıçaklarla dolu odası mı? Keşke bir gün daha işkence etmeye devam etseydi diye mi düşünüyorsunuz?"

Hayır. Hayır, yapmadım.

Ama Draven'ın onu bu nedenle öldürdüğünü düşünecek kadar da aptal değildim.

Aramızdaki sessizlik, canlı, elle tutulur bir şey gibi uzanıyordu. Havayı yutuyor ve aramızdaki mesafenin yokluğunu son derece hissetmeme neden oluyordu. Nefesinin hafifçe nane kokması ve buz gibi sarı saçlarından erimeyen kar taneleri...

Sessizliğimi yeterli bir onay olarak algılamış gibi başını salladı.

"Morta Mea, onun başkalarına çektiği acının bir kısmını da olsa yaşayarak öldüğünü bilmek seni mutlu etmiyor mu?"

Sırtımdaki yara izleri sızladı.

"Hayır," diye yalan söyledim. Ve bunun beni ne yaptığından emin değildim.

Draven'ın dudaklarının kenarları, sanki gerçeği duymuş gibi yukarı kıvrıldı ve ben de bu hareketi izleyerek, ahlaki olarak kabul edilebilir sınırların karanlık tarafına bu kadar batmış birinin nasıl hala bu kadar lanetli derecede güzel olabildiğini merak ettim.

"Mutlu olmam umurunuzda olur mu?" diye sessizce sordum. "Size faydalı olmanın bir yolunu bulduğum sürece sorun yok."

Çenesindeki bir kas kasıldı, o kusursuz dolgun dudakları büzüldü. Sanki içgüdüsel olarak öne eğildi, vücudundan benimkine doğru çılgınca bir mana titreşimi yayıldı.

Bakışları dudaklarıma kayd, sanki dudaklarımdan her kıvrımını ve yayını inceliyor, tadını hatırlıyormuş gibiydi.

“Hayır.” diye yanıtladı. Kelime, her zamanki alaycı tavrının yarısı kadar bile inançla söylenmiş, alçak bir mırıltıydı.

Onun bedeniyle benim bedenim arasındaki daralan mesafeye o kadar odaklanmışım ki, sol elimdeki titreşimi neredeyse fark etmedim. Dikkatimi birden ona, özellikle de evlilik yüzüğüme verdim. Her ne kadar hayatımın genel bir belası olsa da, en azından genellikle göze batmayan bir şeydi. Bir keresinde soğuktan titreşmişti, ama daha önce kesinlikle titreşmemişti.

Draven boğazını temizleyerek dikkatimi tekrar çekti. Tam boyuna kadar doğrulmuş, aramızda birkaç santim daha mesafe bırakmıştı ve bu beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Ben değildim.

"Mutluluğunuz bir yana, güvenliğiniz benim için de son derece önemli." Bıçağı kılıfından tutarak çevirdi ve kabzasını öne doğru bana uzattı.

Yavaşça uzanıp tanıdık kabzayı kavradım ve onu kaybettikten sonra ilk gerçek nefesimi verdim. İçimde hapsedtiğim mana, en önemli anda beni kurtarmaya kesinlikle yaramamıştı. Savunmalarım en iyi ihtimalle kırılğan, en kötü ihtimalle tehlikeliydi.

Annemin elime tutuşturduğu andan itibaren kendimi bir nebze de olsa güvende hissetmemi sağlayan tek şey bu bıçaktı.

Ağzımı açtım, sonra kapattım, ne diyeceğimi bilemedim. Bana ait olanı geri verdiği için ona teşekkür edemedim. Üstelik, silah sahibi olmanın teknik olarak yasa dışı olduğunu da yüzüne vuramadım.

Konuyu saptırmanın yolunu seçtim. "Seni bununla bıçaklayacağımdan endişelenmiyor musun?"

Kaşlarını, ancak küstahça bir tavırla kaldırarak, "Denemenizde elbette bir sakınca yok," dedi.

Sözlerin altında tehlikeli bir ima vardı; tehdit ile davet arasında gidip gelen bir ince çizgi.

Nefesim hafifçe kesildi ama bu yeterliydi. Bakışlarının bir anlığına fazla oyalanması, aramızdaki havanın buz gibi sessizlikten daha sıcak ve enerjik bir şeye dönüşmesi için yeterliydi.

Nasıl cevap vereceğime karar vermeden, arkasını dönüp uzaklaştı; ayak seslerinin yankısı taş ve sessizlik içinde kayboldu.

Koridorda öylece kalmıştım, hâlâ bıçağı tutuyordum... ve ardında bıraktığı ateşi düşünmemek için çok çaba sarf ediyordum.

Mirelda çoktan odama gelmişti, ellerini meşgul tutmak istercesine yastıkları düzeltiyordu. Bu sırada da beni göz ucuyla süzüyordu.

Bakışları hançere odaklandı.

"Kraldan bir hediye," dedim ona. "Çünkü manam bana zorluk çıkarıyor."

Onu güvendiği birkaç kişiden biri olarak göstermişti ve o da biz ayrılmadan önce konuşmamızı duymuştu.

Yapamadığım şeylerle ilgili yalan söylemek zorunda kalmamak hayatımı kolaylaştırırdı, ama aynı zamanda onun, sağ salım ya da hayatta geri dönmeyebileceğim fikrinden gerçekten rahatsız olduğunu da hissettim.

Beklendiği gibi, omuzları hafif bir rahatlamayla çöktü ve ben de ona takılmadan edemedim. Bu, en azından saldırılardan, kraldan ve damarlarımda hala dolaşan garip enerjiden dikkatimi dağıtmak için sağlam bir yöntemdi.

"Benim için endişelendin mi, Mirelda?"

Bu fikre hemen öfkeleni. "Elbette Majesteleri için ve bunun sonuçları için endişeliydim..."

Sırıttım. "Evet, elbette. Ne kadar da aptalca bir şey yaptım."

Alaycı tonuma sinirlendi ama onu görmezden gelerek çalışma odama giderken bir battaniye kaptım.

"Sizin için bir mektup geldi," diye seslendi arkamdan. "Masada sizi bekliyor."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bana mektup yazacak tek kişi Wynn'e'ydi. Çalışma odasına doğru birkaç adım neredeyse koşarak gittim ve kapıyı açtığımda birden durdum.

Anlaşıldığı üzere, battaniyeye hiç gerek yoktu. Oda sıcaktı, şöminede ateş yanıyordu. Ablamın tanıdık el yazısını görmeden önce neredeyse gülümseyecektim.

Ona konuşma özlemim, adeta bir çığ gibi üzerime çöktü. Ya da sadece özgürce yazabilme özlemi, paramparça olmuş gibiydi. Ona anlatmak istediğim o kadar çok şey vardı ki, bir mektuba sığdıramayacağım şeylerdi bunlar.

Zarfı yırtarak açtım, mührü açmaya bile vakit ayırmadım. Sonra onun yazdıklarını okurken, her harfin kıvrımlarını ve eğimlerini inceleyerek kelimeleri içime sindirdim.

Batty, sanki benimle birlikte kitap okuyacakmış gibi omzuma tırmandı ve elbisemin kürküne iyice sokuldu.

Sergili Evy,

Ben hiç dikkatsiz biri olmadım, bu yüzden beni uyarmak için başka bir sebebiniz olduğunu düşünmeden edemiyorum. Beni tekrar kaleye gidip sebebini öğrenmeye mecbur bırakmayın.

Burada işler iyi gidiyor, ya da yaşı keşinin her beş dakikada bir bir şeyler hakkında melemesiyle beklenebileceği kadar iyi. Daha önce yazacaktım ama eve dönüş yolculuğumuzdaki her handa durup ev yapımı bal şarabından tatmaya karar verdi.

En azından, malikanenin işlerini yürütmek beni meşgul ediyor; bunun yanı sıra babamızın nerede olduğunu takip etmeye çalışıyorum ve bize daha fazla kardeş vermemesi için yeterli miktarda doğum kontrol hapı gönderiyorum.

Sen benim ihtiyacım olan tek kız kardeşsin ve çocuklara olan sevgimi biliyorsun.

Güldüm. Gerçekten de güldüm. Wynnle, iyi yerleştirilmiş bir bakışla kızaya getiremediği

hiç kimseye veya hiçbir şeye sergi
beslemiyordu.

Güvende olmana sevindim ve böyle kalmanı
bekliyorum. Yakında yaz, yoksa bavulumu
toplamaya başlamak zorunda kalacağım ve
evliliğimdaki bazı yaşlı eşlerin uzun süreli
yokluğumdan nasıl hissettiklerini biliyorsun.
Beni o kadar şikayete maruz bırakma.

Tüm sevgilerimle,

Wynnie

Başımı salladım, bir parşömen ve tüy kalem çıkardım. Son mektubumu,
hele bu mektubumu, fazla abartacağını biliyordum. Ona eşyalarını
toplamaya başlamasını söylemek çok, çok cazip geliyordu.

Zihnimde göndermek istediğim mektubun taslağını oluşturdum.

Sevgili Wynnie,

Lütfen gelip ziyaret edin. Şahsen, kız
kardeşimle vakit geçirmek uğruna kocanızın sizi
rahatsız etmesine katlanmaya razıyım. O zaman
belki bana neyin yanlış olduğunu ve kocamın
benim için insanları öldürmesinden neden

belirsiz bir şekilde tahrik olduğumu, hatta kendi şeytanlarını da kovduğundan şüphelensem bile, anlatabilirsiniz.

Evet, sevdiğim insanları öldürdüğünü hatırlıyorum ve açıkçası, eğer isterse bunu tekrar yapacağını da biliyorum. Bunun ötesinde, beklediğimden daha karmaşık ve tercih ettiğimden daha az içgüdüsel biri.

Daha da önemlisi, görünüşe göre manam var, gerçi muhtemelen ölmüş annem onu bağlamış durumda ve Başbüyücü bile onu nasıl serbest bırakacağını bilmiyor. Ama endişelenmeyin. Eğer ona erişmenin bir yolunu bulamazsam, tüm krallık tehlikede olacak.

Ne düşünüyorsun? İki gün mü? Üç mü? Yakında görüşürüz çünkü Shards biliyor ki, bahçıvanın oğluna sakladığın o derslerden birine ihtiyacım var.

Çaresiz kız kardeşin,

Harva

Çok, çok cazip.

Oldukça geniş bir malikanenin sahibiydi. Sadece sarayda hoş karşılanmakla kalmıyor, burada kıskanlıyordu da. Artık Draven'dan nispeten güvende olduğuma göre, beni ziyaret etmesinin önünde hiçbir engel yoktu.

Tabii ki, saraya yapılan canavar saldırıları ve kız kardeşimin köyünden henüz uzakta olan tuhaf Unseelie sightings'leri hariç. Hele ki onun seyahat etme riskini de hesaba katarsak. O, bulunduğu yerde güvendeydi. Sırf bencilce onu görmek istediğim için bunu kaybetmesine izin vermeyecektim.

İçimden bir ah çekerek, onu evde tutmak için tasarlanmış bir mektup yazdım.

Sergili Wynnle.

Paketlemeye başlamayın.

Eminim dedikodu toplama yeteneğiniz sayesinde şimdiye kadar duymuşsunuzdur, canavar saldırılarında bir artış oldu, hatta gündüz vakti bile birkaç saldırı gerçekleşti. Bu yüzden, Kutsal Kılış Anası aşkına, inatçı kışınızı evinizde tutun.

Burada güvendeyim, saray duvarları ve muhafızlarla çevriliyim. Kral beni korumak için kurtlarından birini bile bana verdi.

Bu, anlatmak istediğimi iletmek için yeterli olmalı. Beni güvende tutuyor, öldürmeye çalışmıyor. Kız kardeşim sorularla başı dönmüş olabilir, ama en azından makul ölçüde rahatlamış olur.

Uyarılarıma rağmen ziyarette ısrar ederseniz, krallıktaki her soylunun şımarık çocuğunu odalarınızda kalmaya davet etmek zorunda kalacağım. Artık Kraliçeyim. Bu benim yetkim dahilinde.

Aslında hiç gücüm olup olmadığını bilmiyordum, ama bu başka bir zamanın konusu.

Dikkatli olun ve güvende kalın, yoksa buradan, o yüksek konumumdan daha yaratıcı tehditler savurmak zorunda kalacağım.

Tüm sevgim ve daha fazlası,
Harva

Mektubu gönderdikten ve Draven'ın yaptığı gibi donmuş anka kuşunun bir görünüp bir kaybolmasını izledikten sonra, seyahat kıyafetlerimi çıkardım ve banyodan faydalandım.

Mirelda, yemek yememem konusunda uzun uzadıya bir nutuk çektikten sonra biraz çay getirdi ve sanki benden bir şey, herhangi bir şey, istememi bekliyormuş gibi kapının yanında gereğinden uzun süre oyalandı.

Ama istediğim şeyleri ondan isteyemezdim. İstedğim şeyleri bana kimsenin verebileceğinden emin değildim.

BöLüm 33

EVERLY

Daha fazla kabus görmeye hazırlanıyordum, ama gerçeklik çok daha kötüydü.

Bir bakıma öyle.

Ateş ışığında parıldayan çıplak, kaslı bir göğüs gördüm. Dudaklarımın arasında yakıcı bir his hissettim. Karanlık bir sesin tekrar tekrar mırıldandığını duydum.

Denemekten çekinmeyin.

Eller omurgam boyunca gezindi, ama bu sefer orada durmadılar.

Artık bana aitsin.

Alevler tutuştu, turuncudan maviye, oradan da soluk, buzlu yeşile dönerek vücudumun her yerini yakıp kavurdu.

Ölüüm.

Gözlerimi zorla açtım.

Elbette yalnızdım, yanımda yastığın arasına kıvrılmış, hafifçe horlayan bir skathryn dışında.

Mirelda'nın ateşi sürekli yüksek tutmasına rağmen hava olması gerekenden daha soğuktu. Ama zaten son iki geceyi Draven'ın bedeninin yaydığı ısıyla geçirmiştım.

O artık yoktu. Sadece yatağımdan değil, saraydan da gitmişti.

Bunu hissedebiliyordum. Havadaki durgunluğu, onun manasının yokluğunu.

Yine de bir şey vardı... Hafifçe titreşen, buzun altında kalp atışı gibi yumuşak ve düzenli, alçak bir uğultu; ama artık uzaktaydı. Bulanıktı. Donmuş bir gölün öbür ucundan gelen bir ses gibi.

Gücünün belirgin bir izi vardı, ancak hâlâ burada olsaydı olması gerektiği kadar güçlü değildi.

Doğrulup kürkleri üzerime daha sıkıca sardım, gözlerim hala loş olan odayı taradı. Ateş sönmüştü ve çayım pencerenin yanındaki tepside soğumuştı.

Odanın kenarında durup ileri geri yürüdüm, parmaklarım şöminenin oyma çerçevesine, masanın kenarına, balkon kapısının mandalına dokundu. Uzakta sürekli beliren fırtınadan başka odaklanabileceğim küçük noktalar bunlar.

Mirelda kısa bir süre sonra kahvaltıyla içeri girdi ve sanki her şey normal bir günmüş ve bu benim normal hayatımmış gibi telaşla odalarımaya girdi.

Şimdilik öyle olduğunu varsaydım, her ne kadar bu fikre tam olarak alışamam da.

"Bu sefer yiyeceksin," dedi lafı uzatmadan, tepsiyi gürültüyle yere bırakırken.

Pencere kenarındaki dün gecedan kalma çaya baktı ve ifadesi daha da sertleşti.

Kaşımı kaldırdım. "Sabahları her zaman bu kadar çekici miydiniz, yoksa ben mi özelim?"

Onunla bu tanıdık düzen kolaydı. Skaldwing'leri, canavarları ve yanaklarımı kızartan rüyaları düşünmekten daha kolaydı.

"Kendini açlıktan öldürürsen pek de özel biri olmazsın," diye yanıtladı, dolabımdan bir elbise seçmek için elini uzatırken.

Ona yetersiz beslenmeden dolayı ölüm tehlikesi altında olmadığımı söylemeden önce, yumuşak ve tanıdık bir tıkırtı bizi böldü.

Nevara bugün erken geldi.

Mirelda odayı geçerken kaşlarını çattı ve kapıyı yavaşça araladı. Nefesim göğsümde düğümlendi.

Nevara bir şey mi görmüştü?

Ama içeri girerken adımları yavaş, hatta tereddütlüydü; duruşunda acele ettiğine dair hiçbir işaret yoktu.

"Mirelda," diye selamladı onu başıyla.

Bana dönmeden önce bastonunu hafifçe yere vurdu.

"Everly." O da adımı bir selamlama gibi söyledi ama kelimedede bir zorlama vardı.

"Nevara," diye temkinli bir şekilde karşılık verdim.

Saldırıdan beri nerede durduğumuzdan emin değildim, hem Kalp Taşı Töreni'nde hem de Savaş Odası'nda sergilediği tuhaf suskunluk yüzünden. Şimdi ise bu alışılmadık... her neyse, davranışıyla daha da emin değildim.

Şöminenin yanındaki bir koltuğun kenarına oturdu ve bastonunu hafifçe bacaklarına yaslayarak dengede tuttu.

Ortamda rahatsız edici bir sessizlik çöktü; bu sırada Mirelda, seçtiği elbiseyi paravanın üzerine bırakarak yavaşça dışarı çıktı. Bunun korkakça mı yoksa düşünceli bir davranış mı olduğuna karar veremedim.

Mirelda gittikten sonra Nevara boğazını temizledi. "Her şeyi görmüyorum."

Onun için bile belirsizdi ama ses tonunda neredeyse kırılgan bir şey vardı. Saldırıdan beri koruduğu mesafeyi düşündüm... Beni nefret etmesine neden olan bir şey gördüğü için değil.

Ama görmediği şeyler yüzünden suçluluk duyduğu için mi?

"Bunu biliyorum. Seni asla suçlamadım," dedim ona içtenlikle.

Ve ben de öyle yapmamıştım. Yokluğu canımı yakmış olsa da, beni uyarmadığı için onu asla suçlamamıştım. Vizyoner olmayı o istememişti ve ne göreceğini de kendisi seçmemişti.

Dudakları aşağı doğru kıvrılırken omuzları gevşedi.

"Bazen yaparsın." Sesi o kadar kısıktı ki, duymamı istediğini düşünmeyebilirdim, ancak Nevara her zaman ne demek istediğini açıkça söylerdi.

Bu bir suçlama gibi değil, daha çok bir tahmin gibiydi. Bir keresinde bana geleceğin doğrusal olmadığını, bir ağaç gibi dallanıp budaklandığını söylemişti. Acaba daha çok kırgın olduğum başka dallar da var mıydı?

Yoksa bu henüz gerçekleşmemiş miydi?

"Yapmazdım," dedim kararlı bir şekilde.

Kadın hüznünlü bir şekilde gülümsedi, sonra dik oturdu ve başını salladı. "Sadece surat asmak için gelmedim. Efendi Barton son birkaç gündür yokluğunuzdan dolayı çok sinirlendiği için bugün daha erken ayrılmak zorundayız."

İçimden bir ah çektim ve Batty'nin pencereden çıkmasına izin vermek için ayağa kalktım. "Bir Ayna Canavarı'nın saldırısına uğrama cüretini gösterdiğim için ondan mutlaka özür dileyeceğim."

"Bunu takdir edecektir," diye beni temin etti.

Gözleri dönüp durdu ve düzeltti: "Will."

Hafifçe güldüm. "Parça Ana, Üstat Barton'ı görmek gerektiğini mi düşündü?"

"Evet, bazen şaşırtıcı bir mizah anlayışı var."

Birinin bizim alemimizin tanrıçasından sanki kişisel bir arkadaşymış gibi bahsetmesini duymak tuhaftı. Hele ki ben o tanrıçayla tam tersi bir ilişki yaşamışken.

"Bana söylemek zorunda değilsin," diye mırıldandım, Nevara'nınki kadar içtenlikle değil.

Vizyoner dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek, "Evet, ama aynı zamanda bana şunu da gösterdi ki, eğer yakında oraya varmazsak, daha fazla dil şaklatması olacak." dedi.

Mirelda'nın benim için hazırladığı daha sıcak sabahlığı giymek için soyunma odasının arkasına geçtim; bu, Nevara'nın beni göremeyeceği düşüncesiyle, mahremiyetten ziyade bir alışkanlıktı.

Bu elbise şimdiye kadarki en sıcak elbiseydi; koyu mavi kadife, omuzlarıma rahatlatıcı bir ağırlıkla oturan zengin beyaz kürkle çevriliydi. Ona ihtiyacım olacağını hissettim. Yokluğumda sarayın dedikoduyla donanmış olacağından emindim.

Mirelda, sanki saçımı örmeye hazırlandığımı hissetmiş gibi, çay ve kış meyveli çöreklerle içeri girdi. Belki de bu onun kendi büyüünde vardı. Bana Nevara'nın karşısındaki sandalyeye oturmamı işaret etti ve çörekleri, yemediğim kahvaltımın yanına anlamlı bir bakışla bıraktı.

Oturup usulca tabaktan bir şeyler seçtim, tenimde hafif bir mana dalgası daha hissettim.

Mirelda saçlarımı tararken, "Draven'ın hâlâ burada olup olmadığını biliyor musun?" diye sordum.

Cevabı Nevara verdi. "Hayır, gün ağarmadan önce ayrıldılar."

Alevlere bakarken fincanımdan bir yudum aldım. "Emin değilim. Onu hâlâ hissedebiliyorum... bir nevi."

Bir an düşünceli bir ifade takındı, sonra başını salladı.

"Bunlar muhtemelen kutsal emanet taşlarıdır," dedi. "Ayrılmadan önce sarayın güvenliğini sağlamak için önlemler almıştı."

Elbette öyleydi. Hem koruyup hem de cezalandırma biçimiyle, aynı acımasız verimlilikle hareket etmesiyle, bitmek bilmeyen bir çelişki örneği idi.

Kilise taşları hakkında okumuştum ama sadece üstünkörü bir şekilde bahsedilmişti.

"Ve onları kendi manasıyla mı yarattı?" diye sordum.

"Artık kimse koruma taşı yapamıyor. Hatta çok az insan onlara enerji verebiliyor. Onlar eski manadan geliyor. Seelie ve Unseelie'den önce. Mahkemelerden ve Taçlardan önce. Daha doğrusu, o onlara enerji aşıladı."

"Eğer mevcut koruma taşlarına güç ekleyebiliyorsanız, neden herkes bunlara sahip değil?" diye sormadan edemedim.

Bu, çok sayıda hayatı, hatta koca köyleri kurtarırdı.

Bu sefer Mirelda yanıt verdi.

"Çoğu kayboldu ve mevcut soyların çok azı taşları kullanma sanatını hatırlıyor. Hatırlasalar bile, Majesteleri dışında çok az kişinin onları çalıştırmak için yeterli manası var," diye gururla ekledi, bir başka örgüyü yerine çekerek. "Hele ki onları bu kadar güçlü hale getirmekten bahsetmiyorum bile."

Nevara başıyla onayladı.

"Nasıl anladın?" diye sordum. "Yani ne kadar güçlü olduklarını kastediyorum?"

"İşıltı," dedi kısaca.

Pencereden dışarı baktım, yağın karın ötesini görebilmek için gözlerimi kıstım. Gerçekten de, saraya doğru kubbe şeklinde yükselen hafif bir parıltı vardı.

Gözlerimi kırıştırdım, omurgamda tuhaf bir şekilde endişeye benzer bir duygu belirdi.

Draven, manasının bir kısmını (anlaşılan oldukça büyük bir miktarını) koruma büyülerini çalıştırmak için kullanırken canavarlarla savaşıyordu, öyle mi?

Kralın, mana ve kışın öfkesinin yaşayan bir vücut bulmuş hali gibi ortalıkta dolaştığı düşünüldüğünde, onu ölümlü bir varlık olarak düşünmek zordu, ama herkesin bir sınırı vardı.

"Daha fazla bilgi edinmek istiyorum," dedim, bardağımı tepsiye geri koyarken. "Şunun ve..." Evlilik bağım hakkında. Manam hakkında. "Başka şeyler hakkında. Biriniz bana birkaç kitap sipariş etmemde yardımcı olabilir mi?"

Nevara odaya girdiğinden beri ilk kez dudaklarında gerçek bir gülümseme belirdi. "Bundan daha iyisini yapabilirim."

Mirelda bana kitaplarımı mana ile çağırman gerektiğini ilk açıkladığında, bir daha asla okuyacak bir şeyim olmayacağına dair umudumu neredeyse yitirmiştim. Gerçek bir kütüphanenin olasılığını hiç düşünmemiştim. Somut bir yer. İçinden geçebileceğim, dokunabileceğim rafları ve kendime ait olduğunu iddia edebileceğim hikayeleri olan bir yer.

Hele ki sarayın güney kanadını kaplayacak, neredeyse her duvarı birkaç kat yüksekliğe ulaşan kitaplarla dolduracak olması bir yana; rafların havada süzülerek odanın etrafında farklı hızlarda dönmesi, kimi zaman yavaş ve zarif, kimi zaman da kayan yıldızlar gibi hızla geçmesi...

Ağzım açık kaldı, gözlerim mekanın her santimetrekaresini açgözlülükle inceliyordu. Sabah boyunca yaptığım uzun portre poz verme seansına kesinlikle değmişti. Zihnimde acil sorular dönüp duruyordu: Haftalardır burada olmama rağmen bunun varlığından nasıl haberdar olmamıştım?

Nevara bunu neden hiç dile getirmeyi düşünmemişti?

Ya da Soren, mesela, kitaplar hakkında birden fazla kez konuştuğumuzda?

Ve daha da önemlisi... Mirelda'yı buraya taşınmama izin vermesi için ne kadar yalvarmam gerekecek?

Zemin, çizmelerimizin altında hafifçe parıldayan soluk kuvars damarlarıyla döşenmişti. Donmuş kristalden avizeler yukarıda asılı duruyor, asla erimeyen buz damlalarıyla kaplıydı. Duvarlarda fısıldayan rünler titreşiyordu ve ara sıra bir kitap, mavi bir ışık parlamasıyla aniden kaybolup, birkaç saniye sonra başka bir rafta yeniden ortaya çıkıyordu.

Sanki bir rüyaya dalmış gibiydim. Ya da çok iyi organize edilmiş bir ateşli halüsinasyonun içindeymişim gibi.

Kız kardeşimi ve güven duygusunu hatırlatan kitapların, derinin ve parşömenin kokusunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. On yıldan fazla bir süredir evim dediğim malikanenin birkaç hafta içinde ne kadar uzakta hissettirdiğini fark etmek tuhaftı.

Güven duygusu.

Zihnimde o tanıdık, rahat yatak odası canlanmadı. Bunun yerine, kar fırtınasının ortasında, canavarlarla çevrili bir yerde, güçlü kolların beni sağlam bir göğse doğru tuttuğunu hissettim.

Ve bu...

İşte bu yüzden kendimi bu kütüphanede kaybetmem gerekiyordu. Hem delirme noktasına geldiğim için, hem de sarayın kapılarından içeri girdiğim

andan itibaren eksikliğini hissettiğim her şey bu odada olduğu için.

Bilgi.

Onsuz, sıkışıp kalmıştım. Bu yüzden kütüphaneye duyduğum heyecana kendimi bıraktım, sürekli hissettiğim korku, panik ve binlerce diğer çelişkili duygudan nadir bir kurtuluşun tadını çıkardım.

Nevara, kahkahaya en çok yaklaştığı anda nefesini dışarı verdi. "Zincirlenmişler Bölümü'ne çok yaklaşmamaya çalış. Isırmaya meyilli."

Batty koruyucu bir şekilde ciyakladı ve ben güldüm.

"Şansımı deneyeceğim," dedim, başını okşayarak onu tekrar uykuya daldırmaya çalıştım.

Kütüphanede önce yavaş yavaş ilerledik, ama bir kere başladım mı duramadım. Bir kitap koruma taşları hakkındaydı. Bir diğeri buz canavarı bilgisi üzerineydi. İki kitap daha kraliyet düğün törenleri üzerineydi, sonunda bu buz lanetli bağ hakkında bazı cevaplar bulmak için. Kan yeminleri üzerine ince bir kitap, içinde düğün yüzükleri hakkında bir alt bölüm de vardı. Ve daha kalın bir kitap da kış manası üzerineydi.

Kurgu bölümüne vardığımızda neredeyse başım dönüyordu.

İlgimi çeken birkaç kitabı seçtim: Kayıp kraliçelerin, lanetli ormanların, meydan okuyan aşıkların öyküleri. Hatta eski favorilerimden birkaçını da, çünkü iyi bir kitabı yeniden okumak da ayrı bir rahatlıktı.

"Bunları odalarınıza gönderelim," dedi Nevara, ben homurdanıp homurdanarak yığınının üzerine bir kitap daha eklediğimde.

Kolumdan nazikçe çekerek beni duvara yakın bir masaya götürdü ve kitaplarımı masaya koymamı işaret etti. Ardından parmaklarını orta kırıış boyunca gezdirerek aradığı şeyi, ahşaba kazınmış parıldayan bir sembolü buldu.

Hafifçe izini sürdü ve kitaplarım bir ışıık dalgalanmasıyla birlikte kayboldu.

Arkamızdan alaycı bir kıkırdama duyuldu. "Ya arşivcinin düşmanını edindin ya da yakında onun gözdesi olacaksın."

Soren Redthorne, kollarını kavuşturmuş, dudaklarında tanıdık bir sırıtışla, yavaşça görüş alanına girdi. Koyu bronz renkteki özel dikim paltosu arkasında savruluyordu, kolları geriye doğru itilmişti ve parmaklarındaki yüzükler ile işlemeli manşetlerin bir kısmı görünüyordu. Her zamanki gibi topuz yaptığı koyu renk saçları, sanki kendisi bile uslu durmayı reddediyormuş gibi, uçlarından gevşemeye başlamıştı.

Bakışlarını bize, daha doğrusu yanımda duran Vizyoner'e çevirdi ve açıkça sırttı.

Nevara yaklaştı ve bunu göremese de, onun sırtışını aynı şekilde hissedebildiği izlenimine kapıldım.

"Geç kaldın," dedi, alaycı bir eğlenceyle.

Soren, samimiyetten çok gösteriş amaçlı hafif bir reverans yaparak, "Bunu modaya uygun bir şekilde tahmin edilemezlik olarak düşünmeyi tercih ederim," diye yanıtladı. "Ayrıca, kraliçenin bizzat arşivi yağmaladığını duydum ve tarihe tanıklık etmeye karşı koyamadım."

Gözlerimi devirdim ama gülmemi bastırmaya da çalışmadım.

Nevara başını yana eğerek, "Artık buna böyle mi diyoruz?" diye sordu. "Gerçi 'moda' açısından tahmin edilemez', 'canın sıkıldığında ortaya çıkmak'tan daha kulağa hoş geliyor."

Sahte bir öfkeyle elini göğsüne bastırdı. "Beni yaraladın, Vizyoner."

Dudaklarının kenarı şeytani bir sırıtışla kıvrıldı.

"Daha çok çabalayabilirim," dedi ve Soren'in gözlerindeki alevler buna karşılık daha da parladı.

Yanaklarım kızardı. Hemen bakışlarımı kaçırdım, aralarındaki hava birdenbire çok gergin, çok kişisel gelmişti. Sanki kapalı kapılar ardında fısıldanması gereken bir konuşmaya izinsiz giriyordum.

Sonraki bir saati kütüphaneden kitap çalarak geçirdik; Nevara veya Soren parmaklarını bir panoya değdirdiğinde her bir kitap yığını, sembolik bir ışık parıltısı içinde kayboluyordu. Soren, Emberkiss viskisi dolu bir matarayı elden ele dolaştırırken ve mutlaka okunması gereken altı kitap önerdiğinde bile, aralarındaki şakalaşma ortamı neşeli tutuyordu.

Kontrol edemediğim her şeyden kurtulmak için hoş bir fırsattı, bu yüzden tadını çıkarmama izin verdim; sıcaklığın, rahatlığın, normal olma yanılsamasının.

Bu da geçişin gerçekleştiğinde çok daha sarsıcı hissettirmesine neden oldu.

Soren, Nevara'ya duvardaki resimlerden birini anlatırken (her ayrıntı bir öncekinden daha absürt ve açıkça bir yalan) Nevara birden nefes nefese kaldı.

Bedeni hareketsiz kaldı, ama gözleri yıldız ışığıyla dolu girdaplar gibiydi. Gümüş benekler, durgun suda oluşan bir girdap gibi dönüyordu. Ve ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

Raflardan geri çekilmeden önce nefesi boğazında düğümlendi.

"Gitmem gerek," dedi sesi dalgın bir şekilde.

"Nevara." Soren'in sesi temkinliydi, dudaklarındaki alaycı gülümseme ise donuktu.

Ama cevap vermedi. Sadece başını salladı, bastonunu kullanarak buzla kaplı kapılara doğru yöneldi ve tek kelime etmeden içeri girdi.

Ani ve keskin bir sessizlik çöktü, midem kurşun gibi çöktü. Tehlikede olan her şeyi bir anlığına bile unutmamam gerektiğini biliyordum.

Soren onun arkasından baktı. "Bu... ona hiç benzemiyor."

Hayır, öyle değildi. Bazen içine kapanık olurdu ama her zaman sakin ve soğukkanlıydı. Hiçbir zaman konuşamaz hale gelmezdi.

Ve işte oradaydı—damarlarımda zehir gibi sızan, ciğerlerimi felç eden o tanıdık korku hissi.

"Bugünlük işim bitti." Raftan uzaklaşırken bu sözler ağzımdan aceleyle döküldü. "Beni meşgul edecek fazlasıyla şey var zaten."

Ve kapalı kapılar ardında, akıl sağlığının bozulmasıyla başa çıkmak için fazlasıyla yeterli bir tehdit söz konusu.

Soren ısrar etmedi. "Elbette. Sizi eve kadar götüreyim."

Odamıza dönerken koridorlar sessizdi, saray aldatıcı bir şekilde sakinleşmişti, tıpkı azgın bir nehrin üzerindeki ince bir buz tabakası gibi. İlk basınç belirtisinde çatlamaya hazır.

Sizi aşağıdaki akıntıya hapsedmeye hazırız.

Soren sohbeti hafif tuttu, ancak her zamanki çekiciliği bile biraz daha sönüktü, sanki düşünceleri hala Nevara'daydı.

Bu da iyi oldu çünkü düşüncelerim o kadar dağınıktı ki, rol yapmaya çalışmak imkansızdı. Saldırıları düşünmeden edemiyordum. Draven'ı ve Başbüyüçüyü. Her geçen gün beni daha da çok çeken bu lanetli bağ hakkında. Ve bir de başka bir şey vardı, zihnimin bir köşesinde beni rahatsız eden ama tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey.

Kapımın önünde Soren, yeniden sıcak ve zarif bir tavırla hafifçe eğildi. "Şu kitap yığınının altında ezilmemeye çalış."

"Söz veremem," dedim yorgun bir gülümsemeyle.

Başka bir şey söylemeden gitti ve ben de Mirelda'yı, çayı ya da başka bir şeyi beklemedim.

Doğrudan çalışma odama gittim. Kitaplar söz verildiği gibi yerindeydi; rafları renk, koku ve hayatla doldurmuşlardı, bu da bir değişiklikti.

Nevara'nın varlığı olmadan, Draven'ın gölgesi arkamda olmadan, kontrol edebildiğim tek şeyi yaptım.

Bir kitap açtım ve okumaya başladım.

Günün geri kalanında kalın kitapları inceledim ve alakalı olduğunu düşündüğüm notları aldım. Çeşitli buz canavarları ve onların güçlü ve zayıf yönleri hakkında notlar aldım, daha sonra da elimizdeki yeni bilgileri ekledim.

Ardından, evlilik töreni hakkında bulabildiğim bilgilere yöneldim.

Skathrynler hakkındaki kitabım bir kenara bırakılmıştı, ama Batty onu şimdi önüme itti. Kitabı tekrar kenara koydum ve omzumdaki minik yaratıktan kırılgan bir cıvıltı kopardım.

“Okuyacağım,” diye temin ettim onu. “Ama ortasında değil...”

Sözlerim yarım kaldı, Batty'nin varlığının hatırlatılması bana hangi hayvanın henüz orada olmadığını fark ettirdi.

Kapıları açıp buz gibi akşam havasına adım attım, soğuk dişler gibi kollarımın arasından içeri giriyordu. Gökyüzü morarmış bir griye bürünmüştü ve rüzgar, içime sinmeyen bir durgunluk taşıyordu.

Ufku göz gezdirdim.

Hiçbir hareket yok. Kuzey yolunda hızla ilerleyen hiçbir gölge yok.

Kar, avlunun her tarafına kesintisiz bir tabaka halinde uzanmış, yumuşak ve el değmemişti. Fazla el değmemişti.

Kollarımın arasındaki kitabı düzelttim ve antre kapısını iterek açtım; arkamdan taş üzerinde pençe sesleri ya da hafif bir nefes hırıltısı duymayı bekliyordum.

Ama giriş boştu. Tam olarak nedenini bilmesem de ısıklık çaldım. Daha önce Lumen'i çağırmaya hiç ihtiyaç duymamıştım çünkü o her zaman... oradaydı.

Tahmin edildiği gibi, karşılık veren bir uluma sesi yoktu. Karların arasından tanıdık bir silüet de görünmüyordu.

Draven kurtların sabaha kadar döneceğini söylemişti ama sabah çoktan geçmişti.

Soğuktan kaynaklanmayan bir ürperti tüm vücudumu sardı.

Şimdiye kadar geri dönmüş olmaları gerekiyordu.

Bir şeyler ters gidiyordu.

BöLüm 34

EVERLY

Kurtların geri dönmesinden önce yine gergin bir gün yaşandı.

Nevara, Soren ve ben avludayken, tanıdık bir kurt sürüsünün uluması havayı yarıp geçti. Muhafızlar surlardan bağırmaya başlamadan önce rahatlamak için sadece birkaç saniyem oldu.

Nevara kaskatı kesildi, yüz ifadesi donuklaştı. Kütüphanede geçirdiğimiz zamandan beri kendini tamamen kapatmıştı, ama şimdi gerçekten korkunç bir şeye hazırlanıyormuş gibi görünüyordu.

İçgüdülerim beni duvara doğru koşarken uyluğumdaki hançeri kapmaya itti. Aşağıdaki alanı gören yürüyüş yoluna çıkan merdivenleri ikişer ikişer çıktım, her adımda kalbim daha da hızlı atıyordu.

Bir başka uluma, bir başka çığlık duyuldu ve bu sefer sesindeki acıyı duyabiliyordum.

Sesin nereden geldiğini görmek için uzun süre aramama gerek kalmadı. Sıradan periler, Draven'ın kurtları eşliğinde kapılara doğru topallayarak ilerliyorlardı. Görünüşlerine bakılırsa köylülerdi. Kan içinde kalmışlardı, kıyafetleri paramparçaydı. Kurtları da taradığımda benzer bir durumda olduklarını gördüm. Dördünün de tüylerinde ve ağızlarında kan pıhtıları vardı.

Tekrar saydım, sadece dört tane. Lumen'den hiçbir iz yoktu.

"Küllerle kaplı cehennemlerde onlara ne oldu böyle?" diye mırıldandı Soren.

Yanımda olduğunu bile fark etmemiştim. Nevara da onun yanında duruyordu, yüzü hastalıklı bir parıltıyla kaplıydı.

Sessizce başımı salladım, hâlâ yolda kurtumu arıyordum. Muhafızlar kapıda tereddütle bekliyorlardı, sanki köylüleri içeri alıp almamakta kararsızdılar. Acaba koruma büyüleri bize izin verecek miydi?

Nevara'ya döndüm ve konuşmasını bekledim.

Gözleri bomboş bir şekilde ileriye bakıyordu. Sanki bir vizyon görüyormuş gibi değildi. Sanki beni kasten görmezden geliyordu.

Doğru. Çünkü benim harekete geçmemi bekliyordu. Çünkü ben kraliçeydim.

İhtiyacım olduğunda her zaman güvenilir olan Lord General neredeydi? Tanrım, bu noktada Mirelda'yı bile kabul ederdim. Muhafızlarla, saray mensuplarıyla veya köylülerle, hele ki onların kraliçesi olarak, neredeyse hiç konuşmamıştım.

Ama tahmin ettiğim gibi, Draven'ın kurt sürüsü de dahil olmak üzere hepsi doğrudan bana bakıyordu. Kurtlar kesinlikle tehdit oluşturacak birini getirmezlerdi ve Nevara kendi başına güçlü bir figürdü.

Boğazımı temizledim. Eğer burada olsaydı ne yapardı acaba?

Umursadım mı? Onun uyguladığı türden bir kurala ya da herhangi bir kurala özenmiyordum. Ama bir şey söylemeliydim. Bir şey yapmalıydim.

"Bırakın geçsinler," dedim, sesim duyulamayacak kadar kısık çıkmıştı.

Tekrar denedim, bu sefer daha yüksek sesle, ve muhafızlar demir kapıyı kaldırmaya başladılar. Köylülerle buluşmak için merdivenlerden hızla aşağı indim.

Muhafızlar tereddütle bir adım kenara çekildiler, ellerinde koruyucu semboller parıldarken beni takip ettiler.

"Ne oldu?"

Yaşlı bir kadın öne çıktı, yüzü kir ve kan içindeydi. Elleri titriyordu, tedirgin bir şekilde tacıma baktı. "Canavarlar, Majesteleri. Bütün köyü yerle bir ettiler."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Diğerlerinin yüzlerine baktım, sadece aynı dehşet dolu ifadeleri, aynı aceleyle sarılmış yaraları ve yırtılmış giysileri gördüm. Derilerini ve pelerinlerini delip geçen pençe izleri...

Buz canavarı saldırılarıyla ilgili haberleri duymak, uzaktan da olsa dehşet vericiydi. Ama bu, hayatta kalan az sayıdaki insanı bizzat görmekle aynı şey değildi.

"Çok özür dilerim," dedim kendimi tutamadan.

Aklım bir anda sonraki adımlarla meşguldü. Batty dışında başka bir canlının sorumluluğunu hiç üstlenmemiştim. Bitkileri bile yaşatmakta iyi değildim.

Ama arkamdaki hiç kimse tek kelime etmedi, sessizlikleri dağınık düşüncelerimden daha yüksekti. Köylülerin kraliyet hastanesine girmesine izin veriliyor muydu?

Karar veremedi küçük kalabalık dağıldı. Lumen, ağzı kıpkırmızıya boyanmış bir kumaş parçasıyla aralarında belirdi. Hayır, fark ettim ki, bir pelerin ucuymuş, titreyen bir peri çocuğuna bağlıydı ve çocuğu neredeyse karda sürükleyerek götürüyordu.

Yaklaştıklarında, adam onun arkasına geçti ve kocaman kafasıyla onu hafifçe iterek tam önümde durmasını sağladı. Sonra yukarı baktı, buz mavisi gözleri sanki "Artık bu senin sorumluluğun" dercesine doğrudan ruhumu bakıyordu.

Görünüşe göre o ve Nevara bugün özellikle yardımsever davranıyorlardı.

Gölgeli başlığın altında neredeyse hiçbir yüz izi göremiyordum, bu yüzden çocuğun yaralı olup olmadığını daha iyi anlayabilmek için diz çöktüm. Daha doğrusu, kız çocuğunun yaralı olduğunu düşündüm.

Kurumuş kan tabakasıyla kaplı, özenle örülmüş saçlarının altında narin yüz hatları vardı. Dudakları kül rengiydi, lacivert gözleri şoktan irileşmişti.

Bakışlarımı tekrar köylülere çevirdim. En az otuz kişiydiler, erkek ve kadın. Ama tek bir çocuk bile yoktu.

"Diğer çocuklar nerede?" diye sordum kimseye özel olarak, cevabı zaten bildiğim için midemde bir korku hissi oluşuyordu.

Lumen usulca inledi ve başını kızın yanına yasladı.

"Anlıyorum. Peki ya ailesi?" Bu sefer köylülere baktım.

Birbirlerine baktılar ve başlarını salladılar.

"Böyle bir şeyden nasıl kurtulabildiklerini anlamıyorum," dedi sesi çakıl taşı gibi olan bir adam. "Biz de ölmüş olurduk, ama şehrin dışındaydık. Kurtlar—" duraksadı, köyünü katleden canavarlar kadar devasa köpek kurtarıcılarının da korkuyor gibiydi. "Bize gelenleri öldürdüler."

Boğazımdaki yumruyu yutarak küçük kıza döndüm. Ay ışığı gibi parlayan saçları uzun ve gürdü. Bu kadar ustaca şekillendirmek hiç de kolay bir iş olmamalıydı.

Annesi mi örmüştü yoksa kız kardeşi mi? Annemin her bir saç tutamını özenle ayırırken bana söylediği gibi şarkılar mı söylemişlerdi?

Acaba o sabırlı eller şimdi kanla kaplı mıydı, buz gibi bir mezardan yavaş yavaş maviye mi dönüyorlardı, çünkü ben bu krallıkta ters giden her neyse onu kontrol altına almak için fırtınaların lanetlediği manamı kullanamıyordum?

Tek bir hareketle ayağa kalktım. Hayır, manamı kullanamıyordum ve canavarlarıyla savaşamıyordum, ama onların kraliçesiydim. İşe yaramaz olmak zorunda değildim.

Muhafızlardan birine döndüm. "Onları revire götürün."

Bir başkasına da, "Git, şifacıyı hazırla ve ona ihtiyaç duyduğu her konuda yardımcı olmaları için mümkün olduğunca çok hizmetçi topla" dedim.

İzin verilip verilmemesi artık beni ilgilendirmiyordu. Eğer Draven'ın bununla ilgili bir sorunu varsa, döndüğünde bunu benimle konuşabilirdi.

Muhafızlar başlarını salladılar, biri uyarıyı vermek için kaleye doğru koşarken diğeri köylülere kendisini takip etmeleri için işaret verdi.

Hepsi öyle yaptı, bir şey bekliyormuş gibi kocaman, kırılmayan gözlerle bana bakan çocuk hariç.

Ona tereddütle baktım. Ablamın minik perilere duyduğu küçümsemeyi paylaşmıyordum, ama son on yıldır onlarla pek fazla etkileşimim de olmamıştı.

"İsmini sorarak başlayabilirsin," diye mırıldandı Soren arkamdan.

Parçalar... Neredeyse burada olduklarını unutmuştum. Sözlerine her zamanki hafifliğinden bir parça katmış olsa da, verdiği tavsiye yine de yerindeydi.

"Adın ne?" diye sordum.

Cevap vermedi, bunun yerine kollarındaki kırık bebeğe, sanki cevap onda saklıymış gibi baktı.

Nevara, "Serelith," diye önerdi.

Kızın gözleri aniden yukarıya, Vizyoner'e odaklandı.

"Serelith," diye tekrarladım usulca. "Şifacıyı görmeye benimle gelmen gerekiyor, yara almadığından emin olmak için. Bunu benim için yapabilir misin?"

Gözlerini kırptırdı, sonra başını sallayarak elini uzattı. Kanla yapış yapış olmuş elini umursamadan tuttum.

Duvar üzerindeki askerlere, sonra da avluda hâlâ bekleyen birkaç askere şöyle bir baktım.

Tek tek emirler verdim; nereden geldiklerinden veya ne yapılması gerektiğini nasıl bildiğimden emin değildim. Sadece yeterli olmasını umuyordum.

Muhafızlardan biri kurtlar için Canavar Şifacısını getirmek üzere koştu. Diğerleri ise Lord General'i revire çağırmak için aceleyle uzaklaştı. Draven buz üzerinde seyahat ettiği için Eryx geride kalmıştı, bu da küçük bir lütuf olmuştu.

Geri kalan muhafızlara gereksiz bir emir vererek tetikte kalmalarını ve hayatta kalan başka kişi olup olmadığını gözlemlmelerini söyledim. Sonra arkamı dönüp kanlar içinde kalan çocuğu da yanıma alarak revire doğru yürüdüm. Yapabileceğim tek şey buydu.

Bu yeterli olmak zorunda kalacaktı.

Gece yarısı gelip geçti, ben odalarımaya ulaşmadan önce.

Geri döndüğümde kitaplara bakacak kadar bile enerjim kalmamıştı. Sadece Batty'yi Mirelda'nın bıraktığı yemek tepsisinin yanına koymak için kısa bir süre durdum, sonra da ellerimdeki kanı yıkamak için doğruca su dolu leğene gittim.

Pijamaları ortada bırakmamıştı, bu yüzden rahat ve kolay giyilebilen bir şeyler aramak için dolaba doğru yürüdüm. Dolap bana süslü püslü bir şeyler vermeye çalıştı ama aklımdan onlarca kanlı köylünün görüntüsü geçerken hiç havamda değildim.

"Sakın aklımdan bile geçirme," diye homurdandım.

Bir pazen gecelik usulca ayaklarıma kadar indi. Kabul ettiğimi belirterek başımı salladım, geceliği alıp yatağıma doğru ağır adımlarla yürüdüm.

Birkaç köylü daha gelmişti, her biri bir öncekinden daha kanlı ve perişan haldeydi. Ama artık çocuk yoktu. Bu bilgi içimde bir şeyleri parçaladı, kemiklerime kadar işledi ve beni gerçekten bomboş hissettirdi.

En kötü yanı, canavarlar en güçlülerinden bile değildi. Bir sürü Brakhound'du. Ama sadece mana yasalarına meydan okuyup gündüz

saldırmakla kalmamışlar, bir de köy festivali sırasında muhafızların devriye yerlerini değıştirmesini bekleyip saldırmışlardı...

Üstelik, her şeyin üstüne bir de daha mı zeki oldular?

Kendimden nefret etsem de, Draven'ın burada olmasını çok isterdim, ondan cevap almak kızgın, hamile bir buz ejderhasından diş çekmek gibiydi. Yine de, bir şey olurdu. Bir nebze... teselli, ne kadar saçma gelse de.

Ama ondan hiçbir iz yoktu.

Gece boyunca yüzüğüm parmağımda soğuk bir şekilde yanmaya devam etti, her seferinde bir öncekinden biraz daha uzun sürdü. Ama bana ne anlatmaya çalışıyorsa, bilmediğim her şeyin arasında kayboldu.

Sonunda, yorgunluk beni alt etti.

Sonraki birkaç gün, Lord General'den gelen raporlar, köylülerin sarayda kalmasına izin verilmesi konusunda soylularla olan tartışmalar ve başımı duvara vurmamaya çalışma arasında bir karmaşa içinde geçti.

Bir akşam yemeğinde sonunda sinirlenerek, "Eğer onların burada bulunmasına bu kadar karşıysanız, Leydi Thessara, onlara ev sahipliğı yapmak için kendi malikanenizi teklif etmekte özgürsünüz," dedim.

Gözlerimi her kapattığımda kan içinde kalmış travma geçirmiş bir çocuğı görmem zaten yeterince kötüydü, bir de bu buz gibi kadın aynı çocukla birkaç gün boyunca koca bir sarayı paylaşma zorunluluğundan yakınıyordu.

O da bir sarayda misafir olarak bulunuyordu. Ama ne kadar daha kalacağını söyleyemem... bu, beni onu kendi ellerimle duvardan aşağı atmaya ne kadar daha teşvik edeceğine bağlıydı.

Söz konusu genç kız ağzını açtıktan sonra Nevara'ya şaşkın gözlerle bakarak kapattı.

Hâlâ benden daha çok ondan korkuyorlardı, ama bu şimdilik işime yarıyordu. Vizyonerin dudakları bilmiş bir sırıtışla kıvrıldıktan sonra ağzına küçük bir tart attı.

Kemiklerime işlemiş olan huzursuzluğu yatıştırmak için şarabımdan uzun bir yudum aldım. Aslında köylüleri burada kalıcı olarak tutmayı planlamıyordum. Ama bunu Leydi Thessara'ya asla söylemeyecektim.

Her zamanki gibi, gerginliği dağıtan yine Soren oldu.

“Yeni sakinlerimizle işler nasıl gidiyor Majesteleri? Serelith iyi mi yerleşti?” Elbette ona adıyla seslendi, onu gerçek bir insan yaptı. Ve enkazın içindeki bir başka gölgeden daha fazlası haline getirdi.

Elçi siyaseti nefes almak kadar kolay bir şekilde yapıyordu; ben de ondan bir şeyler öğrenmek için can atıyordum.

“Evet, öyle. Neyse ki teyzesi o korkunç trajediden kurtulan son grup arasındaydı,” dedim imalı bir şekilde. Siyasetin önemi kalmamıştı işte. “Bu yüzden iyi bakılıyor ve tekrar ailesinin yanında.”

Şahsen tanıdığım biri yoktu. Ama onunla ilgilenildiğinden ve Mirelda'nın sürekli onu kontrol ettiğinden emin olmuştum.

Serelith'i görmek, travmanın azgın nehrinde yüzüp boğulmamaya çalışmak gibiydi. Kendi geçmişime çok yakındı; karda tökezleyerek, kan içinde, hiç tanımadığım birinin şüpheli merhametini aramak gibi.

Aynı zamanda, olduğum kişi olarak Winter halkına karşı sürekli olarak nasıl başarısız olduğumun da acı bir hatırlatıcısıydı.

Yüzük tekrar buz gibi parladığında parmağımda keskin bir acı hissettim, neredeyse şarap kadehimi düşürecektim. Yanma kısa sürdü ama kabarcıklar oluştu ve aynı hızla geçti, sanki hiç olmamış gibi iz bırakmadı.

Her neyse, bardağımı yere bıraktım. Muhtemelen tekrar yaşanacaktı.

Şimdiye kadar, takip edilebilecek belirgin bir düzen veya ritim yoktu. Gün içinde farklı zamanlarda, değişen yoğunlukta ortaya çıkıyordu. Bazen bir kez oluyordu, ama genellikle birden fazla kez tekrarlıyordu.

Raflarımda beliren her kitabı didik didik incelememe rağmen, bunun neden olduğunu veya ne anlama geldiğini hâlâ anlayamamıştım.

Draven'la paylaştığım kabuslar veya evlilik bağının fiziksel yan etkileri hakkında tek bir metin bile bulamamıştım, ancak sonunda törenin kendisiyle ilgili bir özet bulmuştum ki bu da Isren'in manamın Draven'inkiyle bağlantılı olduğu hakkındaki söylediklerini doğruluyordu.

Belki de bu yüzden son zamanlarda bu kadar sinirliydim. Ya da belki de kral uzakta olduğu sürece tenimde hissettiğim bitmek bilmeyen karıncalanma hissiydi. Bu bağdan gerçekten nefret ediyordum.

Ve o da beni bu buzla kavrulmuş sarayda, mana olmadan ve kraliçe gibi davranmayı bile becerecek eğitimim olmadan bıraktığı için.

Başımın dibinde bir baş ağrısı oluşmaya başlamıştı. Başbüyücüden manamı nasıl serbest bırakacağıma dair hâlâ bir haber yoktu ve daha önce

Kutsal Mekân'dan ayrıldığım için rahatlamış olsam da... şimdi verdiğim her karar, onları vermeye ne kadar yetersiz olduğumu hatırlatıyordu.

Akşam yemeği nihayet bittiğinde, Lumen ve ben sessizce odalarımıza geri döndük.

Kurt sürüsünün geri kalanı, her gece olduğu gibi, efendilerinin kapısının önünde perişan bir halde oturuyordu. Ve her gece olduğu gibi, yemekhaneden çaldığım ikramları onlara uzattım.

Mirelda sayesinde sonunda isimlerini öğrendim ve hatta onları birbirinden ayırt etmeye bile başladım.

En küçüğü ve tek dişi olan Astra, kürkünde obsidyen telleri ile yumuşak, tereyağlı çörekleri severdi; en soluk olanı Thalos ise bir gün beni bir hamur işi için neredeyse yere devirmişti. Sonra da kocaman köpek yavrusu gözlü diğer ikisi vardı -Selas ve Vega- her türlü peynire düşkündü.

Batty, omzumda belirgin bir şekilde surat asıyordu ve tıpkı ona ait olmayan bir yaratığı beslemeye kalkıştığım her seferinde yaptığı gibi benden yüzünü çeviriyordu.

İçimden bir ah çektim, odalarımın kapılarını açarken ona şekerli bir meyve uzatarak onu cezbetmeye çalıştım.

Kurtlar peşimden gelip yatağımın etrafındaki yere kıvrıldılar. Tabii ki bu durum Batty'nin öfkesini daha da artırdı.

Başımı salladım, üzerime yumuşak bir gecelik geçirdim ve bugün beni hangi devasa kitapların beklediğine bakmak için çalışma odama gittim. Derin bir nefes aldım, hâlâ sunduğu rahatlığı içime çekiyordum... Her ne kadar kitaplara olan sevgim, büyük ulusumuzun tarihini kaydetmiş olan kendini beğenmiş perilerin sonsuz dolambaçlı düşüncelerinin ağırlığı altında biraz sarsılmış olsa da.

Ama bu gece durum farklıydı.

Orta rafta, koyu mavi deri ciltli küçük bir kitap tek başına duruyordu. Sayfalarını karıştırmaya neredeyse tereddüt ederek elime aldım, nedenini tam olarak anlayamadığım bir sebeple. Saray katibinin zarif yazısı yerine, yazı sivri ve aceleciydi, bazı kelimeler sayfanın sonuna sıkışmıştı.

Gözlerimi kısarak, yabancı gelen yazıyı okumaya çalıştım.

Bugün Lord Velric'in kralın önünde elimi öpmeye kalkışması beni çok endişelendirdi. Kocama, sadakatsiz olursam yüzüğümün parmağımı yakacağını ve onun parmağını da kavuracağını hatırlattım, ama bu bağ, karnım büyüdükçe onu her geçen gün daha da sahiplenici hale getiriyor.

Dudaklarım aralandı. Sayfayı çevirdiğimde üst kısımda karalanmış bir tarih ve aynı tarzda yazılmış, bu sefer de sinir bozucu bir saray mensubu hakkında bir şeyler gördüm. Bir Kış Kraliçesi'nin günlüğüydü, anlaşılan.

Ben hiçbir zaman sırlarımı yazılı olarak saklama lüksüne sahip olmamıştım, çünkü bu beni ve ailemi öldürebilirdi; ama bu kraliçenin böyle bir tereddüdü yoktu.

Kitabı yatak odama geri taşıdım; Mirelda şömineyi sürekli yakmaya başlayınca oda artık daha az iğrenç geliyordu. Tabii ki, hâlâ tek bir renk bile yoktu. Kurtlar bile kürk halıyla kusursuz bir şekilde karışmıştı.

Battaniye yığınının altına yerleştim ve gerçek bir kraliçenin sözlerini okudum. Ve Kutsal Kılıç Anası'nın hangi kısmı bana ilgi gösteriyorsa ona, tek bir gece bile kabus görmeden geçirebilmek için dua ettim.

Her zamanki gibi, dinlemedi.

BöLüm 35

EVERLY

Bir fırtına koptu. Karanlıkta kar savruluyor, kırbaç gibi ete vuruyor, cezalandırıcı bir şekilde. Sonsuz.

Boğuk, ilkel bir çığlık havayı yırtıp geçti. Bir krala ait değildi. Yıkılmakta olan bir erkeğe aitti. Mana, göğsünden şiddetli bir buz ve öfke dalgası gibi fışkırdı ve karı bıçak gibi keskin uzantılara dönüştürdü. Sesi, yaralı bir tanrının ulumasına benziyordu, sanki toprak parçalanmış gibiydi.

Çığlığın dağlarda yankılanması kadar geçen sürede tüm dünya donup kalmıştı.

Birkaç dakika önce savaş alanı olan yerde şimdi sadece cesetler vardı. Gözleri korkudan açılmış, uzuvları son, umutsuz hareketlerle bükülmüştü.

Havada, sis ve kırağıdan ibaret bir halde, sarmal şeklinde süzülerek ilerledim; cesetlerden birine yaklaştım, ta ki o yüz her gün aynada gördüğüm bir yüze dönüşene kadar. Soluk mavi gözler dehşet içinde donmuş, lacivert saçlar ise sonsuza dek dağılmış.

Karanlık çöktü ve ondan canavarlar çıktı.

Tharnoklar, Aynalı Katiller ve daha da kötüsü, hepsi pençeli ayaklarıyla fırtınanın içinde ağır ağır ilerleyip açlıktan çığlık atıyorlardı. Teker teker buz parçalarına ayrılıp patladılar.

Ancak her bir buz canavarı düştüğünde, yerlerine iki tane daha çıkıyordu.

Nevara'nın sesi, ölmekte olanların çığlıkları arasında yankılandı: "Denge!" Mana bir denge gerektirir. Ama sen bunun bedelini hiç düşünmedin.

Ellerime baktım, hayır, onun ellerine. Titriyorlardı.

Ve bunlar boştu. Hep boştu. Çünkü ne kadar verirse versin, ne kadar yok ederse etsin, geri alamayacağı tek şeyi ortadan kaldırmaya asla yetmeyecekti.

Kendimi zorla uyandırdım. Gözlerimi açmadan önce bile hissettim. Sarayı bir kar fırtınası gibi kasıp kavuran muazzam güç dalgasını.

Kocam geri dönmüştü. Ve o da kendi cehenneminde hapsolmüştü.

Batty yanıma doğru sendeleyerek geldi ve Astra kısık bir sesle inledi.

"İyidir," diye onu rahatlatmaya çalıştım, yalanın tadını dilimde hissetsem de. "Sadece... rüya görüyordu."

Dışarıda, rüzgar kurtlardan birinin ulumasıyla yarışacak kadar şiddetli uğulduyordu, bu da boş sözlerimi daha da vurguluyordu. Odalarımın sıcaklığı düştü, buz gibi bir hava akımı şöminedeki alevlerle savaş açıyordu.

Göğüs kemiğimin hemen arkasında, suçluluk duygusunun ilk belirtilerine benzeyen, boşluk hissi veren bir ağrı oluştu.

Kocamın kâbusları kendi uydurduğu şeyler olunca bu hiç mantıklı gelmiyordu.

İstemedenden de olsa, tenimde onun sıcaklığının hayaletini hissettim, sesindeki otoriteyi hatırladım ve kendi korkumdan sıyrıldım. Bakışlarım odalarımız arasındaki kapıya kaydı.

HAYIR.

Korkunç bir fikirdi. Muhtemelen beni pencereden fırlatacak kadar yoğun bir mana dalgası yayardı. Ona hiçbir şey borçlu değildim, tüm yaptıklarından sonra, bağ bana aksini söylese de.

Elimle yüzümü sildim, aklım ve midem alt üst olmuştu. Kocam, Frostgrave Kralı Draven, sevdiğim insanları katletmişti.

Cinayet işledi, emir verdi, derin düşüncelere daldı ve... korudu...

Canavarların patladığını bir kez daha gördüm. Hafızamda, onun kâbusunda.

Yaptığı her şey.

Bu, eskisine göre daha karmaşıktı.

Diğer tüm günahlar onun ayaklarına yüklenirse yüklensin, o, halkı ile dağlardan ve vahşi doğadan sızan dehşetler arasında son savunma kalesiydi.

Bu doğru olmasa bile, birinin kendi şeytanlarının elinde acı çekmesine izin verebilir miydim, hele ki onların çektiği acıyı sanki kendi acımmış gibi net bir şekilde hissedebiliyorken?

Sarayı bir başka şiddetli rüzgar kasıp kavurdu, tüylerimi diken diken edecek kadar soğuktu.

Batty'yi yanımdaki yastığa bırakırken içimden bir küfür savurdum. Sonra içgüdüsel olarak ayaklarım hareket etti ve asla kullanmayacağıma yemin ettiğim kapıya doğru yöneldim.

Gereğinden dar, soluk ve temsil ettiği her şeye rağmen gösterişsizdi. Buz gibi bir nefes alarak kendimi hazırladım ve kapı kolunu denedim, kilitli olmasını bekliyordum.

Ama kader beni bu kadar kolay bırakmazdı, bu yüzden kapı hafif bir tıkırtıyla açıldı elbette.

Kemiklerime kadar bir ürperti hissettim. Karşı taraf daha da soğuktu ve neredeyse zifiri karanlıktı. Görecek bir ateş yoktu, sadece zayıf ay ışığı huzmeleri ve her yüzeyi kaplayan kırağıdan yansıyan kış pencerelerinden gelen ışıklar vardı.

Çıplak ayakla üzerine bastıktan sonra ancak fark ettiğim zemin de dahil. Parçalar.

Rüzgarın uzayda şiddetle esmesi ve gözlerimi yakmasıyla dişlerim o kadar şiddetli takırdıyordu ki çenem çatlayacaktı. Tüm bu süre boyunca Draven'ın tanıdık manası tenimde şiddetle yayılıyordu.

Şiddetli fırtınanın içinden gözlerimi kısarak baktım, odamdakinden daha alçak ve geniş bir yatağın puslu silüetini zar zor seçebiliyordum. Ortada, karanlık bir silüet düzensiz bir nefes verdi ve havaya minik buz parçacıkları şeklinde buharlaştı.

"Draven." Onu ürkütmeden uyandırmak umuduyla adını sessizce söyledim.

Tabii ki işe yaramadı. Varlığımı hiç fark etmedi.

Yavaşça nefesimi verip odanın karşısına geçtim, buzlar ayaklarıma jilet gibi batıyordu. Yaklaştıkça onu daha kolay görebiliyordum; çıplak göğsü ay ışığında sanki Parça Ana'nın kendisi tarafından şekillendirilmiş gibi parlıyordu.

Yatağa tırmandım ve tek elimi omzuna koydum. Her zamanki yakıcı sıcaklığı yerine, teni buz gibiydi. Odada rüzgar esiyor, saçlarımı yüzüme savuruyordu.

Boşta kalan elimle onu geri ittim, bir yandan da tüm gücümle onu itmeye çalıştım, ama sanki bir kaya parçasını yerinden oynatmaya çalışıyordum.

"Draven." Adını tekrar söyledim ama o kendi fırtınasına kapılmıştı.

“Draven, hemen uyanmalısın. Bu sadece bir kâbus.” Sesim alçak ve acil bir tondaydı. “Bunun seni bu kadar uzun süre tutmasına izin vermeyecek kadar inatçısın.”

Derin bir nefes aldı ve etrafımızdaki hava sakinleşti, ama o hala gözlerini açmadı.

"Eğer beni dondurarak öldürürsen, bir daha bana karşı küstahça davranıp soğuk ve mesafeli bir herif olmanın zevkini asla yaşayamazsın ve biliyorum ki bu, soğuk ve kara kalbinin bir köşesinde seni üzecek," diye geveledim dişlerim titreyerek, konuşmaya devam etmek, nereye gitmiş olursa olsun ona ulaşmak için söyleyecek bir şey ararken.

Paylaştığımız her ne kadar rüyalarımız varsa, sıradan rüyalardan daha çok bizi kendi içlerine hapsetmek için mücadele ediyorlardı. Bu bağı asla istemediğim halde kendimi suçlu hissetmemeliydim, ama yine de onun kabusunun benim yüzümden daha kötü olduğunu bilmek midemde kırık bir taş gibi kaldı.

Kendi kendime söylenerek, bedenimi onun yanına kaydırdım, ona verebileceğim tüm sıcaklığı, onun bana verdiği gibi, aktarmaya çalıştım. Vücudunun her santimi sert, buz gibi kaslardan oluşuyordu, ince gecelik kumaşımın altından görmezden gelmek imkansızdı.

Titremeyi bastırmaya çalışarak vücudumu onun bedenine yapıştırdım, yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm. Yavaş yavaş etrafımızdaki fırtına dindi. Rüzgar dindi. Sıcaklık normale yakın bir seviyeye yükseldi.

Nefes alışverişimi düzenlemeye çalıştım, tenimde hızla yayılan elektriği ve tüm duyularımı saran buz ve ardıç kokusunu görmezden geldim. Ama yine de onun kıpırdanmasına hazırlıklı değildim.

Hele ki kollarını sırtıma dolayıp beni tek bir sert hareketle kendine doğru çektiğinde hiç olmazdı.

"Bu farklı bir işkence türü, Parça Ana." Kulağımda hırıltısı yankılanıyordu, nefesi tenimi okşuyor ve benden çaldığı tüm sıcaklığı bana aktarıyordu.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, damarlarımda tıpkı az önce dindirdiği fırtına gibi gürliyordu. Aklımdan geçen tek şey rüya, onun derin hırıltısı, tenime değen elleri ve tüm bunların ardında gizlenen "Morta Mea" kelimeleriydi.

Sesimi bulmam gereğinden çok uzun sürdü ve bulduğumda da, istediğimden çok daha nefes nefese çıktı.

"Ben Parça Annesi değilim ama... yatak odası tercihlerinizi yargılamak bana düşmez."

Kuyu.

Bu, gerginliği azaltmanın bir yoluydu, ancak şimdi bu eğilimleri düşünmeden edemiyorum.

Kollarını tek bir akıcı hareketle bıraktı ve aniden, nefes nefese kalan kocamdan birkaç adım ötede, günahattan daha yumuşak bir battaniyenin üzerine bırakıldım.

"Everly?" Şöminede, benimkinden daha alçakta ama yüz hatlarının keskinliğini aydınlatmaya yetecek kadar bir ateş parladı. Ve göğsünü de.

"Gecenin ortasında yatağına genellikle başka biri gelir mi?" diye şaka yollu söyledim ama sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, mantıksız bir öfke dalgası damarlarımda dolaştı.

Kıskançlığa çok benzeyen bir duygu.

Yüzünü eliyle sildi, ardından soluk sarı saçlarını düzeltti.

"Hayır, son zamanlarda kadınların yatağıma girip beni Parça Anası hakkında fantezi kurmakla suçlamalarını alışkanlık haline getirdiğimi söyleyemem." Sesi hâlâ hırıltılıydı, alaycı sözlerinin altında nefesleri hâlâ düzensizdi. "Bütün parmaklarıma sahip olmaya oldukça bağlıyım."

Demek yüzüklerden haberdardı. Elbette haberdardı.

Birkaç dakika önce buz gibi soğuk olan yer, şimdi tüm vücudumu alevler sarmıştı; içten içe, utanç ve çok daha tehlikeli bir şeyin karışımıyla yanıyordum.

"Öte yandan, bunu genellikle alışkanlık haline de getirmezsınız," diye belirtti.

Bana neden burada olduğumu sormaya ya da ağzımla alay etmeye, ya da her ikisine birden yaklaşılmaya en çok yaklaştığı an buydu.

"Evet, ben de uzuvlarıma çok bağlıyım ve donma nedeniyle onları kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydılar."

Elbette doğru değildi. Benim odam soğuktu ama onun odasındaki buz fırtınasına hiç benzemiyordu. Dudaklarını büzdü, alevlere bakıyordu.

Ama benden gitmemi istemedi. Ve Nevara'nın uyarısının, boğazından gelen o tiz çığlığın yankısını hâlâ duyabiliyorken, gidebileceğimden emin değildim.

Dahası, boş ellerine baktığında çektiği acıyı hissedebiliyordum.

O günün hikayesini duymak isteyeceğimi hiç düşünmemiştim; onun anlatımını dinlemeyi umursayacağımı ya da dinlesem bile buna

katlanabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama onun kâbusları bana öğretilen her şeyle o kadar çelişiyordu ki.

Kabuslar her zaman anılar değildi elbette. Cesetler soğuduktan sonra ortaya çıkan, gecikmiş bir pişmanlık duygusu da olabilirdi.

Buna pek inanmadım doğrusu.

Shards, yatağında düşmüş bir tanrı gibi yatarken, gümüş sarısı bir saç tutamı alnına düşmüş ve elleri peşini bırakmayan kâbus yüzünden sıkılmış haldeyken, bir canavar gibi görünmediğini biliyordu.

Ona bağlı olan benliğimin parçaları, bilme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

“O gün ne oldu?” Sesim, keskin bir bıçağın eti parçalaması gibi sessizliği deldi. “Savaş alanında.”

Draven bana keskin bir bakış attı, gözleri gölgelerde buzlu yeşil bir parıltı saçıyordu, dolgun dudakları aralanıp tekrar kapandı. Onu daha önce hiç bu kadar kararsız görmemişim.

Ardından yüz ifadesi donuklaştı ve çenesindeki o belirgin kas kasıldı.

"Savaşı kazandım," dedi karanlık bir ses tonuyla. "Ve bunun bana maliyeti sadece krallığım oldu."

Bölüm 36

EVERLY

Talihsiz karşılaşmamızdan sonra rahatsız edici sessizlik çok uzun sürdüğü için Draven'ın odasından ayrıldım, ancak kendi odama döndüğümde kurtlarını isteksizce sütlerine yönlendirdim. En azından benden ayrıldıkları için biraz üzgün olduklarını düşünmek hoşuma gitti.

Sonra yatağıma döndüm ve zihnimi, Draven'ın alçak ve boğuk sesinden, bana bir işkence kaynağı olduğumu söyleyen sesinden başka herhangi bir ses çıkarmaya zorladım.

Ya da daha da kötüsü, savaş alanından bahsederken ruhundan yansıyan teslimiyet duygusu.

Bir saat daha yatakta dönüp durdum, gözlerimi her kapattığımda canavarlar ve cesetler görüyordum, sonunda uyumaktan vazgeçtim. Oturdum ve yanımda, yastığın üzerinde Batty'nin yanında duran günlüğü aldım.

Yıldız Ateşi, Yetmiş Üçüncü Gün

Yazar her zaman böyle yapardı; tarihi verirdi ama yılı değil. Unvanları verirdi ama isimleri vermezdi. Tam olarak anonim değildi, çünkü Kraliçe olduğunu kabul etmekten çekinmezdi. Daha ziyade... kendi zamanındaki herkesten daha çok tarihten korunmuştu.

Tuhaftı.

Bugün elbisemin karnımı çok mu sıkıldığını krala sordum ve o da yalan söylediğimi anlamamı sağlayacak yüzüğümü hatırlayamayacak kadar aceleci davranarak "hayır" dedi. Bu yüzden bir sonraki sefer sorduğumda yüzüğü yüzüne tuttum.

Yüzüğü tekrar titreştirmek ya da bana Bahar Sarayı'ndaki deniz ineklerinden birine benzediğimi söylemek arasında seçim yaparken yüzünün biraz solgunlaşmasını izlemekten keyif almadığımı söylemeyeceğim.

Her şey iyi niyetle yapılıyordu, ta ki ona ailemizin tehlikede olup olmadığını sorana kadar. O da yine hayır dedi.

O zaman onun cevabıyla onu kıskırtmadım. Zaten aptalca bir soruydu. Tehditlerin giderek arttığını ben de onun kadar biliyordum.

Sayfayı çevirdim, birkaç madde daha taradım ama yine günlük dedikodulara dönülmüştü. Tehditlerden veya yüzüklerden hiç bahsedilmiyordu. Yine de yalanlarla ilgili kısım büyüleyiciydi. Kim olduğunu veya saltanatının nasıl sona erdiğini bilmiyordum ama bu saraydaki diğer kitaplardan daha fazla bilgi vermişti bana.

Draven'ın bana asla yalan söylemediğini söylerken doğruyu söylediği gerçeği de dahil.

Solgun güneş ışınları pencereden içeri süzülüyordu, bu yüzden Batty'nin sabah uçuşunu yapması için kalktım. Mirelda, pencereyi açtığım anda, normalden biraz daha erken içeri girdi.

Nevara bana, donmuş portremin bugün kahvaltıdan sonraya kadar bekleyebileceğine söz vermişti, bu yüzden şafak sökerken hizmetçimin burada olmasının bir anlamı yoktu.

Kaşlarımı kaldırarak ve gergin hissetmemeye çalışarak hizmetçime döndüm. Mirelda'nın en son erken geldiği gün, büyücülere gittiğim gündü.

Bugün gergin görünmüyordu. Aksine, bir şeyden memnun gibiydi. Bu da bende şüphe uyandırdı.

"Majesteleri, halkın birliğinizin gücünden teselli bulması için sizin de güneş odasında kahvaltıya katılmanızı istiyor," diye bilgilendirdi beni hafif bir gülümsemeyle.

Batty sinirli bir şekilde cıvıladı ve ben gözlerimi kırıştırdım. Kısa süren korku dolu yolculuğumuzda paylaştığımız odada huzursuz bir sessizlik içinde kahvaltı ettiğimiz zamanlar dışında, hiçbir zaman birlikte kahvaltı yapmamıştık.

"Dilekler mi, emirler mi?" diye sordum, bunu daha çok Mirelda'yla dalga geçmek için yapıyordum, çünkü Draven'ın herhangi bir şey dilediğini hiç duymamıştım.

Dudaklarını onaylarcasına büzdü. Aslında, ceset anılarıyla uyandıktan on iki saniye sonra onun yatağında olmadığımız bir anda onunla konuşmaya

ihtiyacım vardı, bu yüzden itiraz etmedim. Bunun, beni bir güç alanı gibi içine çeken manasının çekim gücüyle hiçbir ilgisi yoktu.

Ayrıca, insanların teselliye ihtiyacı vardı. Korkunç Leydi Thessara bile, bunca canavardan sonra avluda ölü bile görünmek istemediğini defalarca yüksek sesle haykırmıştı.

İçimin küçük bir kısmı onun avluda ölü bulunmasını dilese de, çoğunlukla onun korkusuna empati duydum.

"Bunlar aslında senin halkın değil," diye kendi kendime hatırlattım.

Kraliçe olmak hâlâ gerçek ya da kalıcı gelmiyordu. İçimde bir yerlerde, ayaklarımın altındaki buzun kırılacağı ve aşağıdaki çalkantılı derinliklerde kaybolacağım günün geleceğini biliyordum.

Tıpkı Draven'ın manasının tenime çarparak çtırdaması gibi, içsel ve kaçınılmaz bir şekilde hissettim. Yine de, bir saat sonra kurtum ve skathryn'imle birlikte ortak giriş holümüzde onu bekledim. Evlilik bağı zaten yakınlığımıza çok ihtiyaç duyduğu için bugün odalarımaya girmesini riske atmak istememiştim.

Tam zamanında, kurtlarıyla birlikte, elbisemin rengiyle birebir aynı, gümüş detaylı koyu mavi bir palto giymiş olarak ortaya çıktı.

Bugün gerçekten de tam anlamıyla birlik ve beraberlik sağlamayı hedefliyorduk.

Kışın dağılan saçları artık alnına düşme cüretini göstermeyecek şekilde taranmıştı ve kusursuz hatlarında kabuslarından eser yoktu.

Bakışları beni tek bir bakışta süzdü, tenimde bir titreşim gibi yankılandı. Belki de gücü buydu. Havada çözemediğim bir hisle titreşimler yayılıyordu.

Batty yanımda kanat çırpıyordu, her kanat çırpışı Lumen'in başına kar taneleri yağdırıyordu. Draven kaşlarını kaldırdı ama bana kolunu uzatırken hiçbir şey söylemedi.

Aldım, içimdeki sadakatsizlik dalgalarını hissetmemeye çalışarak, ruhumda egemenlik için yarışan onun tüm versiyonlarıyla savaşıyordum. Ceketinin kolundan bile sıcaaktı. Ama her açıdan soğuktu.

Sonunda konuştuğunda sesi titrek çıktı. "Eryx bana köylülerden bahsetti."

Batty omzumun üzerinden ona tısladı ve ben de onun duygularını paylaştım.

"Eh, onları dışarıda bırakıp karda donarak ölmelerini izlemekten başka gidecek yerleri yoktu." Savunmacı tavrımdaki dikkatsizliğimden dolayı, bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz pişman oldum.

Elbette Draven gözünü bile kırpmadı ya da aklını donmuş bir savaş alanına geri gönderdiğime dair herhangi bir işaret vermedi. Zaten asla vermezdi de.

Boğazımı temizledim ve daha sakın bir ses tonuyla konuşmaya devam ettim.

“Onlara yerel köylerde kalacak yer bulmayı planlıyorum, böylece hayatlarını yeniden kurmaya başlayabilirler. Askerlerden haber bekliyorum.”

Başını salladı. "Evet, o da bundan bahsetti. Bu... bir eleştiri değildi. Durumu beklendiği kadar iyi idare ettiniz."

Bunu itiraf etmek ona fiziksel olarak acı vermiş gibi dudakları büküldü. Bana iltifat ettiğini, ya da en azından onayını verdiğini anlamam bir kalp atışı kadar sürdü.

Bununla ne yapacağımı bilemedim. Bu, şimdiye kadar unvanım hakkında yaptığımız tüm konuşmalardan çok farklıydı; o konuşmalarda bana ne kadar işe yaramaz olduğumu söylemekten çok hoşlanırdı.

İnanmazlıkla hafifçe, yarı alaycı bir şekilde, "Yani... unvanıma layık niteliklere sahip olduğumu mu söylüyorsunuz?" diye sordum.

Mahkemenin ilk yemeğinden sonraki gece yüzüme tükürdüğü sözleri hatırladı mı?

Bana dik dik baktı. "Hayır. O kadar ileri gitmem. Sadece..."

Reddedişini gerekçelendirme fırsatı bulamadı, çünkü ikimiz de titreşen bir şeyle dikkatimiz dağılmıştı. Yüzüğümünden, tam pazusuna değen bir titreşimdi bu. Vücudu gerildi ve bakışlarını kararlılıkla ileriye dikti, adımları hiç sendelemedi.

"Anlıyorum," dedim kuru bir sesle, Lumen ise şüpheli bir şekilde kahkahaya benzeyen bir ses çıkardı.

Göğsümde istenmeyen bir gurur kabardı. Sadece birkaç hafta önce, bir hükümdar olarak ondan beklediğim özel beklentileri karşılamaktansa ölmeyi tercih ederdim ve onun acımasızlığını unutmamıştım. O bile ne tür bir peri olduğunu biliyordu.

"Ben kahraman değilim." Bu sözleri en ufak bir utanma belirtisi göstermeden söylemişti.

Ama birinin kabuslarının içinde hapsolmak, sonra da uyanıp ona canavar demek zordu.

Yine de, artık ondan eskisi kadar nefret etmememin benim hakkımda ne söylediğini merak ettim.

Ve ailem beni burada, cellatlarıyla kol kola yürürken görseler neler derdi acaba?

Nevara kahvaltıdan sonra yanıma gelmedi.

Onu tanıdığım süre boyunca, söylediği yerde olmaktan asla geri durmadı.

Draven beni eve bıraktıktan sonra odamda bir saat daha bekledim, bir aşağı bir yukarı yürüdüm ve gökyüzünde güneşin doğuşunu izledim. Kaygı göğsümü tırmalıyordu.

Kahvaltıda olmaması beni hiç şaşırtmamıştı. Draven ve ben, hanımlar ve beylerin görebileceği, ancak onlara tabi olmayacağımız, iki kişilik hazırlanmış bir masada yemek yemiştik. Resmi bir yemek değildi ve Nevara zamanının büyük bir kısmını saraydan uzak durarak geçirmişti. Yokluğunu sorgulamamıştım.

Ama o asla geç kalmazdı. Bu yüzden sonunda yanına gitmeye karar verdim.

Odalarını daha önce hiç görmemiştim ama Lumen yol gösterdi. Anlaşılan kulesiyle ilgili şaka yapmıyormuş, çünkü beni kalenin en ücra köşesindeki en yüksek kuleye götürdü.

Yukarı doğru, birbiri ardına gelen sarmal merdivenleri tırmandık, ta ki Lumen açık renkli, parlak ahşaptan yapılmış kemerli bir kapının önünde durana kadar.

Nevara, ben kapıyı çalmadan önce açtı. Saçları özenle toplanmış, elbisesi her zamanki gibi kusursuzdu, ama yüzü solgundu, her zamanki uhrevi ışıltısından eser yoktu.

"Sizi hiç şaşırtan oldu mu?" Sormak istediğim şeye hiç yaklaşmayan kelimeler dilime takıldı.

Geri çekildi ve içeri girmem için kapıyı daha da açtı. "Hemen sürpriz yapmayı önermem ama Soren bazen yüksek sesle söylemeye hazır olduğu şeylerle beni hazırlıksız yakalıyor."

Sözleri zorlama gibiydi. Gülümsemedi, dudaklarını bile kıpırdatmadı; bu da korkunun pençelerinin omurgama daha da derinden saplanmasına neden oldu.

Cevap vermeden yavaşça odaya girdim.

Nevara'nın sütlerinden ne bekleyeceğimi tam olarak bilmiyordum. Sarayın geri kalanı gibi soğuk ve sade bir şey mi? Ama bu oda, sarayın geri kalanıyla tamamen zıt bir konumdaydı.

Kubbeli tavandaki pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı odayı sıcacık bir havayla dolduruyordu. Yatağı yere yakındı, kalın kadife ve kürklerle örtülüydü; hayatının büyük bölümünü başkalarının trajedileriyle boğuşarak geçiren biri için bu örtü daha da davetkar görünüyordu.

Soluk renkli ahşap mobilyalar yuvarlak kavislerle şekillendirilmiş, her kenarı pürüzsüzleştirilmişti. Bastonunun yardımı olmadan hareket ederken parmaklarını onların üzerinde gezdirdiğini izledim. Bir an sonra fark ettim ki bunlar, onun için birer dayanak noktasıydı. Görmeye gerek duymadan hissedebileceği işaretlerdi.

Duvarlar boyunca uzanan raflarda, kabartma yazılarla işlenmiş kitaplar ve sırtlarını okşadıkça içindekileri fısıldayan runik yazılarla oyulmuş taşlar vardı. Bir tanesi kan yeminleriyle ilgili bir şeyler mırıldandıktan sonra Nevara parmaklarını şıklatarak onu susturdu.

Burası etkileyici görünmek için tasarlanmış bir oda değildi. Bir sığınaktı. Her köşeyi, her sesi, her büyüü bilmek için görmeye ihtiyaç duymayan biri için bir sığınak.

Ve mükemmeldi.

“Bu...” Yutkundum. “Beklediğim gibi değil.”

"Öyleyse hayal kırıklığına uğrarım." Her zamanki kuru tonunu takınmaya çalışsa da, sesinde bir şeyler eksik kalmıştı.

Ağzımı açtım, muhtemelen kulede neden hâlâ kaldığıyla ilgili çok açık bir soru soracaktım ama o benden önce konuştu.

"Bana arkadaş olup olmayacağımızı sorduğunu hatırlıyor musun?" Sesi çok uzaktan geliyordu, yüzü hâlâ bana değil, kitaplara dönüktü.

“Evet, bilmediğini söyledin. Ama işte buradayız.” Ses tonuma biraz neşe katmak istedim ama onun umutsuzluğu beni geriye çekti.

Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Evet. Bu beni şaşırttı. Sen beni şaşırttın. Bir vizyonerin genellikle arkadaşı olmaz. Atalarımın hepsi bu kulede kaldı; kimisi zincirlendiği için, kimisi de kendi isteğiyle. Bugün gibi günlerde nedenini anlıyorum." dedi.

Yutkundum, ağzım birden kurudu.

"Neden?" diye sordum sessizce.

Sonunda bana doğru döndü, parıldayan gözlerini sıkıca kapattı. "Çünkü o zaman önemsiyorsun. Yapmaman gereken şeyleri yapmak istiyorsun,

örneğin zamanın kendisinden daha eski mana tarafından soyunun kanına kazınmış çizgileri aşmak gibi. Kurtaramayacağın insanları kurtarmak istiyorsun."

Nefesimi tuttum, ne demek istediğini çözmeye çalıştım. Tüm çabalarım rağmen, ölümümü gerçekten görmüş müydü?

Parmaklarım titriyordu, onu rahatlatmak için koluna dokundum.

"Gelecek doğrusal değil, Nevara. Bunu bana sen söylemiştin. Ben hâlâ buradayım, tüm olumsuzluklara rağmen."

Ağzından bir nefes kaçtı, neredeyse bir hıçkırık gibiydi. Gözlerinde parıldayan gözyaşları, Parça Ana'nın kendisinden gönderilmiş saf yıldız ışığı damlaları gibiydi. Olağanüstü güzel ve inanılmaz derecede hüznüydü.

Derin bir nefes aldı ve elini benimkinin üzerine kapattı. "Hayır, gelecek doğrusal değil. Ama ben ancak bu şekilde görebiliyordum. Umarım bunu hatırlarsın."

Unutmayın ki...

Ölseymdim hiçbir şey hatırlayamazdım, ama hayatı boyunca hayatların ve bir krallığın ağırlığını bir türlü dengelenemeyen bir terazide dengelemeye çalışan bir kadını bu kadar sarsacak başka ne olabilirdi ki?

Eğer konu hiç benimle ilgili olmasaydı.

"Torun..."

Gözleri parıldayan bir ışıkla aydınlanırken, daha önce hiç görmediğim kadar hızlı bir şekilde kaskatı kesildi. Sonra öne doğru sendeledi ve dizlerinin üzerine çökmesini engellemek için kolunu daha sıkı kavradım. Eli elimden düştü, ince bir yumruk haline geldi ve başını ileri geri salladı. Her ne görüyorsa görsün, bilmek isteyip istemediğimden emin değildim.

Ama bunu bilmem gerektiğinden emindim.

Sonunda, girdap durdu. Dik durdu, yavaşça elimden kurtuldu. Sonunda konuşmak için nefes aldığı anda yüzünde saf bir keder vardı.

"Thistlerin Kalesi düştü. Canavarlar onu ele geçirdi."

İşte o anda, hissettim. Buzun çatlama sesini. Aşağıda azgın akan nehrin beni çoktan aşağı çektiğini.

Ama yanılmıştım. Hem de çok yanılmıştım. Kader beni almaya gelmiyordu.

Kardeşim için geliyordu.

BöLüm 37

EVERLY

İran.

Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım, annemin bileklerimdeki kelepçeleri çıkarıp hızın hayatım demek olduğunu söylediği zamankinden bile daha hızlıydım. Kaslarım protesto edercesine çığlık atıyor, derimin altında zonkluyordu.

Zihnimde o kadar canlı görüntüler belirdi ki, neredeyse yolu görmemi engellediler.

Wynnie'nin nazik elleri yara izlerime merhem sürüyor.

Onun serçe parmağı benimkinin etrafına dolandı.

Başını kahkahadan geriye atmış, gözleri yaramazlıkla parıltıyordu.

Deri botlarımın sert zeminde çıkardığı her boğuk adımla birlikte kalbim daha da hızlı atıyordu. Tırnaklarımın derime saplandığı her noktadan sızan kan izleri, tertemiz beyaz mermeri lekelemişti. Yumruğumu daha da sıktım.

Bana Wynnie diyebilirsiniz.

Ama ben hâlâ sütlerimden, Draven'ın sütlerinden çok uzaktaydım.

İhtiyacım olan tek kız kardeş sensin.

Neden benim yanına gelmemi beklemişti?

Benimle yüzleşmek istemediği için mi? Yoksa beni kasten oyaladığı için mi?

Kurtaramadığınız insanları kurtarmak istiyorsunuz.

Hayır. Wynnie değil. O kurtarılamayacak biri değildi. Bu dünyadaki en parlak ışıktı ve onun sönmesine izin vermeyecektim.

Kocamı bulmalıydım.

Onun manasının izini sürerek sarayın bizim kanadına doğru ilerledim, uçarak geçtiğim saray mensuplarının bakışlarını umursamadım. Muhafızlar arkamdan sorular bağırdılar, ama Lumen'in kükremesi onları uzak tuttu.

Tam giriş holünün kapılarından içeri daldığım sırada, Draven sanki gelişimi hissetmiş gibi odasından çıktı. Dudakları aralıktı, gömleğinin bağcıkları çözülmüştü, saçları banyodan dolayı hala ıslaktı.

Tam ona çarpmak üzereyken durdum ve o da beni dengelemek için kollarını uzattı. Sıcak ellerinden biri pazularımın her ikisini de kavrayarak nefes alabilmemi sağladı.

"Ne oldu, Morta Mea?" Draven'ın bakışları beni baştan aşağı taradı, yüzümü, kollarımı, bedenimi inceleyerek bir şeylerin ters gittiğine dair herhangi bir işaret aradı.

Nefesim kesik kesik çıkıyordu, gözlerimin arkasında yaşlar birikiyordu.

"Thistlerin Kalesi'ne gitmeliyiz," diye nefes nefese söyledim. "Beni hemen oraya götürmelisin."

Kaşları çatıldı, tutuşu çok az da olsa gevşedi. "Neden?"

"Canavarlar," diye fısıldadım, zihnim anılar, kabuslar ve bunların arasındaki her şeyle altüst olmuştu.

O değil. Wynn timer değil.

"Eryx sana söyledi mi?" diye sordu. "Ne—"

Başımı sallayarak sözünü kestim, Batty'yi Lumen'in başına bıraktım ve onun itiraz çığılığını duymazdan geldim. "Hayır, Batty," dedim soğukkanlılıkla. "Senin için çok tehlikeli."

Sesimin titrememesine çalışarak tüm dikkatimi ona çevirdim. "Nevara az önce bana söyledi ve zaman kaybediyoruz. Ablam... Nevara kalenin çoktan düştüğünü söyledi."

Her kelimeyle sesim yükseliyor, panik ses tonumdaki mantığın tüm izlerini silip süpürüyordu.

Bakışları anlayışla keskinleşti. Benden geriye çekildi, kollarını indirdi. "Öyleyse ben gideceğim, Morta Mea, ama sen kalacaksın."

Hayır. Çünkü eğer... eğer ona bir şey olmuşsa, eğer hâlâ hayata tutunuyorsa, onu görmem gerekiyordu. En azından onun yanında olmam gerekiyordu. Kocasını bile sevmiyordu.

Onu kurtaramasam bile, yalnız başına ölmesine izin vermezdim.

Ve eğer...eğer o zaten gitmiş olsaydı...bunu düşünmezdim. Düşünemezdim.

Draven ile aramdaki mesafeyi kapattım, ellerimi gömleğine kenetledim ve sanki bırakırsam dünya parçalanacakmış gibi ona sıkıca sarıldım.

"Senden asla hiçbir şey istemedim." Bu sözler, deriyi delip geçen sivri kemik parçaları gibi ağızımdan döküldü.

"Beni isteğim dışında bağladığınızda, beni Kalp Taşı törenine sürüklediğinizde veya beni kanımla birlikte manamı da bedenimden söküp almak isteyen büyücülere götürdüğünüzde değil, ama şimdi size yalvarıyorum."

"Morta Mea." Bunu bir kez daha, bu sefer bir uyarı gibi söyledi.

Ama sesimde en ufak bir şüphe belirtisi duydum. Yalvarmaktan pazarlığa geçtim, aceleyle söylediğim kelimeler birbirine takıldı.

"Ne isterseniz yaparım. Büyücülere geri dönerim. Üzerimde deney yapmalarına izin veririm." Gözlerimden yaşlar süzüldü ama umurumda değildi.

Gerekirse kız kardeşim için yalvarırdım, hatta onun için ağlardım bile.

"Manamı açığa çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacağım ve onu krallık için nasıl isterseniz öyle kullanabilirsiniz, lütfen, lütfen beni kız kardeşimin yanına götürün."

Kararsızlık yüzünde bir savaş başlatmış, çenesinde bir kas kasılmasına neden olmuştu.

"Lütfen, Draven," diye fısıldadım.

Yüz ifadesi kısa bir anlığına değişti. Ama bu, rahat bir nefes alıp gözlerimi sıkıca kapatmam için yeterliydi.

Sadece hayal kırıklığı değil, acı dolu bir nefes verdi. Tenimi saran ve ruhuma kadar işleyen mana da aynı şekilde acı doluydu.

Ama Wynnienin hayatı tehlikede olduğu için, ısıltılı sarayımda güvende kalamazdım.

Gözlerini açtı ve bakışlarını gözlerimin içine dikti.

"Gidersen, canavarlar varken yanımdan ayrılmayacaksın, aklından ne kadar saçma kahramanlık düşünceleri geçerse geçsin." Sesi daha önce hiç duymadığım kadar karanlıktı. Ve bir şekilde daha da otorite doluydu. "Anlaşıldı mı?"

"Evet. Yemin ederim."

Yüzüğünün titreşip titreşmediğini kontrol etmek için şöyle bir baktı, anladım. Titreşmediğini görünce, kendi kendine söylenerek, beni bırakmamam için hırıldayarak kendine çekti.

BöLüm 38

EVERLY

Kaleye vardığımızda, kar çoktan kanla lekelenmişti. Bulanık görüşümle, yıkılmış ahırları seçebiliyordum. Parçalanmış tahtalar ve devrilmiş lamba direkleri, sanki şiddetli bir fırtına geçmiş gibi her yeri kaplamıştı.

Gözlerimi kırıştırdım, görüşüm biraz daha netleşti, ancak yıkıntıların arasında dağılmış bedenlerin parçalanmış kalıntılarını görebildim.

Hayır. Hayır. Hayır. Çok mu geç kaldık? Canavarlar şimdi neredeydi? Wynn timer neredeydi?

Sesler daha sonra bana ulaştı, kulak zarlarımı deldi ve damarlarımda buz gibi bir korku dalgası yaydı.

Dehşet dolu çığlıklar ve doğaüstü feryatlar, malikanenin çatlak kapısından ve kırık pencerelerinden yankılanıyordu. Midem daha da bulandı. Kız kardeşimi bulma ihtiyacıyla bir adım öne çıktım, ama Draven elimi sıktı.

"Unutma," dedi, sesi alçak ve uyarıcıydı. "Yanımda kalacağına yemin etmiştin."

Onun sesi, burada olmama rağmen içimdeki her şey isyan etse de, beni sakinleştirmeye yardımcı oldu. Derin bir nefes aldım ve isteksizce başımı salladım.

Öne doğru bir adım attı, elimi bıraktı ve beni ön kapıya doğru götürdü. Her adım sesi bir öncekinden daha sessizdi, sanki sadece sessizlik ve gölgelerden oyulmuş gibiydi.

Avucundan soluk mavi bir ışık parlıyordu. Kıvrılıp alevleniyor, avucunda şekil almaya başlarken etrafımızdaki sıcaklık düşüyordu.

Önce bir kabza ve sap belirdi, ardından buzlu elmaslarla ve kadim manayla kaplı, şimdiye kadar gördüğüm en ölümcül görünümlü kılıç ortaya çıktı. Kaleye yaklaştıkça her adımda kılıcı çevirip bileyerek, parlak öğlen güneşinin altında parılıyordu.

Korku içimi burdu. Aklımdan sadece kız kardeşim geçiyordu. Ve o çığlıklardan birinin ona ait olup olmadığı, bir sonraki çığlığın onun son çığlığı olup olmayacağı...

Bıçağımı bacağımdan çekip çıkardım ve en iyi tutuşu elde edene kadar kavrama şeklini ayarladım.

Seslere yaklaştıkça her zerrem korkuyla titriyordu. Ön kapı hafifçe aralıktı. Kar, tembelce yığınlar halinde içeri dolmuş, ardında ayak izleri bırakmıştı; bazıları peri ayak izleriydi, bazıları ise yanlıştır. Çok geniş. Çok derin ve pençeli.

Draven elini uzattı ve o kapıyı yavaşça açarken ben de arkasında durdum.

Önce koku burnumuza çarptı.

Yoğun, sıcak bir çürüme ve kükürt kokusu. Ekşimiş süt gibi ya da güneşte çok uzun süre kalmış cesetler gibi. İlerlerken öğürmeyi bastırdım, ağzımdan nefes almaya çalıştım ama dilimdeki havanın tadından nefret ettim.

"Tharnoklar," diye fısıldadı Draven eşikten içeri adımımızı attığımızda. "Ölüm ve çürüme kokuyorlar."

Başımı salladım.

Kapı aniden kapandı ve göremediğim bir bariyere çarparak kapandı. Etrafı görebilmek için uzandım, bu sırada Draven bir küfür fısıldadı.

Bir ceset. Parçalanmış, kan içinde ve kandan çok katran gibi görünen koyu, yoğun bir çamurla kaplıydı. Midem bulandı ama midem bulandı. İçten içe bunun bugün göreceğim en kötü şey olmayacağını biliyordum.

Havayı yırtan bir çığlık daha duyuldu, ardından bir sandalyenin gıcırtısı ve bir adamın defalarca "hayır" diye bağırması geldi.

Sonra her şey sessizleşti, sanki ev dinliyor, bekliyordu.

Giriş holü tanınmaz haldeydi. Mobilyalar paramparça olmuştu. Tablolar duvarlardan sökülmüştü. Mermer yüzeylere keskin yaylar şeklinde kan sıçramıştı. Ve uzuvlar, harap olmuş mobilyaların ve yırtılmış ipeklerin arasına saçılmıştı.

Gözlerim yanıyordu ve nefesim kesildi.

Wynnie.

Onu bulmalıydım. Çok geç olmadan önce.

Çok geç olamazdı. Bu kabul edebileceğim bir gerçek değildi.

Önümde serili olan katliamı idrak edemeden, bir çığlık daha havayı yarıp geçti. Ses evin daha derinlerinden geliyordu, keskin ve boğuk bir şekilde, ense tüylerimi diken diken etti.

Koridorda bir kapı aniden açıldı ve bir hizmetçi korkudan gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde bize doğru koşarak geldi.

"Yardım edin!" diye bağırdı, ağzı hıçkırıklarla açılmıştı, tam o sırada bir şey onu adımlarını yarıda kesip geriye çekti.

Havaya fırladı ve mide bulandırıcı bir çatırtıyla gölgelerin arasında kayboldu.

Draven anında harekete geçti, elini ileri uzatarak havada buzdan spiraller oluşturdu. Buz parçaları parmaklar gibi uzanarak onu havada yakaladı ve karanlıktan çekip çıkardı.

Kadın ayaklarımızın dibine yığılırken salondan öfkeli bir çığlık yükseldi.

Hıçkırarak ağlıyordu, kıyafetleri yırtılmış ve kan içindeydi ama hâlâ hayattaydı, bu da bana kız kardeşim için de umut verdi.

"Sorun yok. Yardım etmek için buradayız," dedim, ama sözlerim yalan gibi geldi.

Kimseye yardım edebileceğimden emin değildim. Bıçağım elimde çok hafif geliyordu ve kemiklerim, derimin altında hapsolmuş gücü kullanmam için bana adeta yalvarıyordu.

Olağanüstü feryatlar daha da şiddetlendi ve salonda gök gürültüsüne benzer bir ses yankılandı. Bir yaratık salonu yarıp geçerek avını almaya geri dönerken tahtalar parçalandı, camlar kırıldı.

"Geri durun," diye emretti Draven.

Buz gibi manasının hafif sesi yankılandı, ardından kemiklerin kırılma sesleri ve zamandan daha eski bir canavarın çığlıkları duyuldu. Yaratığı öne doğru sürükledi ve korkunç tüm suretini gözler önüne serdi.

Bir Tharnok değil, bir Zavallı.

Panik damarlarımda hızla akıyordu, umutsuzluğun alevleri beni kovalıyordu.

Hizmetçinin yanına diz çöktüm, sesim telaşlı bir fısıltıydı.

"Nerede o? Wyn—Noerwyn nerede?" diye düzelttim.

Başını salladı, gözleri odaklanamıyordu; zihninde hâlâ canlanan görünmeyen dehşetler arasında gidip geliyordu.

Yüzünü kavrayıp gözlerime bakmaya zorladım.

"Bana hemen söylemen gerekiyor. Kız kardeşim nerede?" diye sertçe sordum, gözlerinin hareketlerini takip ederek dikkatini toplamaya çalıştım. "Sonra seni buradan çıkarabilirim. Lütfen."

Bu sefer sesim daha yüksek ve daha karardı. Hizmetçinin dikkati birden bana döndü ve gözlerinden yaşlar süzülürken omzumun üzerinden ikinci kattaki ana yatak odasını işaret etti.

Ona doğru döndüm, ama gözleri daha da açılmıştı, yüzü dehşet dolu bir ifadeyle buruşmuştu. Kan dondurucu bir çığlık attı.

Ve sonra, o çığlık tam olarak arkamdan, onun sesiyle yankılandı, sanki bizimle alay ediyormuş gibi.

Donakaldım.

Çıtırtı.

Gölgelerin arasından bir başka Zavallı yaratık fırladı, uzun ve kıvrımlı bedeni bize odaklanırken bükülüp titriyordu. Gölge ve pullardan oluşan bir kâbustu. Tabağa benzeyen keskin siyah dişlerinin arasından, ağzından kalın bir katran damlıyordu.

Hareket etti ve doğrudan bize doğru saldırdı. İçimde uzun zamandır bastırılmış bir içgüdü beni hizmetçinin üzerine atlayıp onu yolundan çekmeye itti, tam o sırada o zavallı yaratık az önce diz çöktüğümüz kanepeye çarptı.

Mobilyalar yerde kayarak pencerenin yanındaki bir masaya çarptı.

Devasa bedeni şimdi bizimle Draven arasında dururken, hızla ayağa kalktı. Kral, buz kılıcını ve çeşitli mana kaynaklarını kullanarak iki buz canavarıyla aynı anda savaşmak için pozisyonunu değiştirdi ve onlara tekrar tekrar vurdu.

Onun hareketlerini izlemek inanılmazdı; diğer canavarların korkması gereken canavardı. Kabuslarına musallat olan canavardı. Ama onlardan iki tane vardı...

Kanım buz gibi bir korkuyla dondu ve daha önce hiç olmadığı kadar umutsuz ve inançla Parça Anası'na dua ettim, bizi bu durumdan kurtarmasını diledim.

Kalbim göğüs kafesime çarptı ve hizmetçiye ayağa kalkmasını, elimi tutmasını ve kaçmasını söyledim. Wynn'e'yi almamız, sonra da buradan def olup gitmemiz gerekiyordu. Ama kadın kıpırdamadı. Kıpırdamadı mı? Kıpırdamak istemedi mi?

Ona tekrar bağırdım. Kahretsin, adını bilseydim her şey çok daha kolay olurdu.

Çığlığının sesi tekrar yankılandı, ama bu sefer canavardan geliyordu.

Kocamın adını bağırdım ve o hiç tereddüt etmedi. Öncekinden daha güçlü bir mana patlaması daha yanımdan geçti ve canavara isabet etti, ancak o da hedefi bulmadan önce değil.

Buz dışarı doğru patladı, kemikleri ve kasları parçaladı, kollarından birini kopardı. Ama artık çok geçti. Bu yıkıma dayanamayarak bedeninden gözlerimi kaçırdım ve canavarla aramda biraz daha mesafe bırakmak için geriye doğru sendeledim.

Kan içinde kalmış ellerimle hançerimin tutuşunu yeniden düzelttim, tam o sırada Lanetli yaratık dikkatini Draven'a çevirdi.

Hizmetçinin başı ağzından düştü, yaratık bir çığlık daha attı ve ona ulaşmak için odanın diğer ucuna doğru koştu. Pençeleri yerleri kazıyarak tahtada kanlı izler bıraktı.

Göğsüm sıkışmıştı, aşırı sıkışmıştı, nefeslerim inanılmaz derecede hızlı geliyordu.

Sonra onları duydum—daha fazla canavar. Çığlıklar, hırıltılar, taşlara çarpan pençelerin gürültüsü. Her kırık pencereden ve parçalanmış kapıdan içeri süzülen canavarların gölgeleri değişiyordu, bize doğru sürünüyorlardı.

Yerden fırlayarak hızla ileri koştum ve havaya sıçrayarak hançerimi o zavallı yaratığın kafasına sapladım. Yaradan mor kıvılcımlar fişkırdı, katran gibi salya ve kana yapıştı.

Kılıcı derisinden sökerken alevler ellerimi yaladı. Canavar çığlık atıp döndü, ama Draven daha hızlıydı.

Ham mana dalgası salonu gök gürültüsü gibi çatlattı ve sıcaklık düştü. Buz parçaları, canlı ve nefes alan bir şeymiş gibi, zemine girintili çıkıntılı damarlar gibi yayıldı ve Zavallı'ya doğru hızla ilerledi.

Canavar geriye doğru sıçradı, ama artık çok geçti.

Draven bir elini kaldırdı, parmakları genişçe açılmıştı ve buz ona karşılık verdi. Yerin altından bir buzul kristali kulesi fişkırdı, Zavallının bacağını delip geçti ve onu yerinde sabitledi. Çığlık atarak çırpındı ve işte o zaman Draven harekete geçti.

Hızla hareket eden bir bulanıklık halindeydi, önce buz ve gölgeye dönüşüp sonra kılıcını havaya kaldırarak yaratığın arkasında yeniden belirdi. Buzdan kılıç mana ile çatırdadı, mavi ve beyaz ışık donmuş şimşek gibi ortasından aşağı doğru süzüldü.

Kükreyerek, kılıcını düzgün bir yay çizerek aşağı indirdi, zavallı yaratığın omurgasını yardı ve bir an için hava donmuş gibiydi. Sanki öfkесinin ağırlığı altında zaman durmuştu.

Bu durum uzun sürmedi, diğer Zavallı yaratık tekrar saldırdı. Birini öldürmüştü ama daha fazlası vardı. Daha fazla canavar, bizi yok etmek için araziyi, evi parçalıyordu.

Onları hissedebiliyordum, çarpık ve hastalıklı manalarını sanki kendi manammış gibi hissedebiliyordum.

Buz gibi bir hava dalgası daha üzerime çöktü, beraberinde acı dolu sesler de geldi.

Ne yaptım ben? Onu neyin içine girmeye ikna ettim?

Öfkeli manasının dalga dalga yayılan gücü, odayı kasıp kavurdu; önce Zavallı yaratıkla, sonra da kırık pencerelerden içeri tırmanan Tharnoklarla savaştı.

Draven, kan, deri ve kemikten yapılmış, dehşet verici bir silahın korkunç bir gösterisiydi.

"Benimle kal, Everly," diye hırladı.

Ve denedim. Gerçekten denedim.

Fakat kaos aramızdaki mesafeyi daha da kapatmaya devam etti ve bu evin bir yerinde kız kardeşim vardı.

Canavarlardan biri yan tarafına saldırdı, diğeri ise tavandan içeri daldı. Bir avize yere düştü ve ben de görmediğim bir şeyin etkisiyle savruldu.

Yıkılmış bir merdivenin tepesine düştüm. Kocamla aramda bir canavar vardı.

Çılgılık atmaya fırsat bulamadan, bir diğeri köşeden sessizce yaklaştı, ama beni henüz fark etmemişti. Canavar beni görmeden önce hızla ayağa fırladım ve koridora doğru koştum. Her adım yakıcıydı ve her nefes alışım da panik daha da artıyordu.

Yeminimi tutmak için elimden gelenin en iyisini yapmıştım, ama Draven kendi savaşıyla meşgulken beni kurtaracağına güvenemezdim ve kız kardeşimi bulmak için daha fazla bekleyemezdim.

Yanımda bir pencere paramparça oldu, cam parçaları dolu gibi yağdı. Şiddetli bir buz ve kar fırtınası salonu kasıp kavurdu, ama ben koşmaya devam ettim, adımlarım sert bir şekilde tahta zemine çarpıyordu.

Mantıklı yoldan ilerleyerek bir köşeyi daha döndüm; umarım ana sütünlere çıkıyordur diye dua ediyordum. Sonra da onun orada olmasını diledim.

Soldaki çalışma odasında bir hareket dikkatimi çekti. Döndüğümde, bir hizmetçinin üst balkondan aşağı atladığını ve yüzünde bir anlık korku ifadesi olduğunu gördüm.

O, geride bıraktıklarına rağmen düşüşü tercih etti.

Elim ağzıma gitti. Çok geç kalmıştım, tırnaklarım avuç içlerimi keserken sırtım kasıldı ve içimden bir şey çılgılık attı. Onu kurtarabilirdin.

Ama pişmanlık duymaya vakit yoktu. İçimdeki acımasız bir taraf bana buraya tek bir sebeple geldiğimi hatırlattı. Bugün kurtarabileceğim tek bir hayat varsa, o da onun hayatı olurdu. Benimkinden bile daha önemliydi.

Onu bul. Harekete geç.

Arkamda hava değişti. Ölümün keskin kokusu üzerime çöktü, iğrenç çürüme ve acının dalgaları arasında boğuldum.

Dönüp baktığımda, kanımın kokusunu aldığında burun deliklerinin nasıl genişlediğini gördüm. Ani, doğal olmayan bir hareketle döndü, dikenli sırtı kavislendi, pençeleri zemine derin izler bıraktı.

Alt kattan bir kükreme geldi. Draven'in sesi, amansız bir fırtına malikaneyi kasıp kavurmadan hemen önce, boğuk ve kontrolsüzdü. Sıcaklık anında düştü. Rüzgar koridorda çılgınlık atıyor, kar o kadar kalın tabakalar halinde havada savruluyordu ki neredeyse hiçbir şey göremiyordum.

Karla karışık yağmura ve hançer gibi tenime çarpan saçlarımın şiddetine karşı kendimi hazırladım. Ancak Tharnok yılmadı. Kar fırtınasının içinden belirdi, sinsice yaklaştı, parlayan gözleri benimkine kilitlenmişti.

Atıldı.

Pençeleri kolumu parçaladı ve acıyla çılgılık attım. Düşerken sinirlerimde bir ateş dalgası yayıldı ve sert zemine çarpmam beni sersemletti. En kötü yanı ise hançerimin yere düşüp şangırtı çıkarmasıydı.

Canavar, buz ve kan üzerinde kayarak ileri doğru sendeledi.

Kılıcıma doğru aceleyle uzanırken kulaklarım çınılıyordu. Titreyen parmaklarım sapı sıyırdı ve bir iki kez kaydı. Sonra tutunmayı başardım, sıkıca kavradım ve Tharnok'a geri döndüm.

Tekrar saldırdı, çeneleri boğazıma doğru kapandı. Eğildim, tam zamanında hançeri kaburgalarının altına sapladım.

Çılgılık attı. Ses çok yüksek, çok fazlaydı. Yaralı kolumu göğsündeki benekli kürke dayadım, hançeri çekip çıkardım ve bu sefer daha aşağıya, karnına sapladım.

İvme onu ileri taşıdı ve Tharnok üzerime düştü, nefesimi kesti. Göğsüm yanıyordu, nefes almak için çabaladım ama bir türlü nefes alamadım.

Tharnok'un çenesi sonuna kadar açıldı ve dişlerini tekrar tekrar şakırdattı. Ben de tekmeleyip gözlerine pençelerimle saldırdım, hançerimle de öfkeyle dilimledim.

Kan fişkırdı. Kolum ağrıyordu. Ellerim kürk, kemik ve buz üzerinde kayganlaşmıştı, ama duramıyordum.

Canavar kıvranıyordu. Ben de bıçaklamaya devam ettim; hıçkırarak, hırlayarak, bir hayvan gibi pençelerimle onu tırmaladım, ta ki sonunda hareket etmeyi bırakana kadar.

Nefeslerim çok sık ve çok hırıltılıydı.

Tamamen bana ait olmayan kan içinde sıılsıklam olmuş bir halde, canavarın altından zar zor çıktım ve hayatımın geri kalanında kabuslarıma girecek kadar yeni bir malzeme yığınyla boğuluyordum. Ellerim kanla ıslanmış zeminde kaydı, tırnaklarım cilalı ahşabı tırmalarken kendimi doğrultmaya çalıştım.

"Wynnie," diye hırıldadım. "Wynnie!"

Sesim çatladı ama bacaklarımı hareket ettirmeye zorladım. Titriyordum, dengesizdim ve sadece adrenalin ve kafamda yankılanan kız kardeşimin adının dua gibi tınlamasıyla hareket ediyordum.

Yatak odasının kapısına ulaştım ve kolu kavradım, ama parmaklarım hem kendi kanımla hem de Tharnok'un kanıyla kayganlaşmış kolda işe yaramaz bir şekilde kaydı. Şimdi hıçkırarak tekrar denedim ve sonunda kapıyı zorla açmayı başardım.

O odayı da bulduğumuzda, o oda da kan içinde kalmıştı.

BöLüm 39

EVERLY

Duvarlar, şiddetli bir resim gibi yaylar ve çizgiler halinde kırmızı renkle kaplanmıştı. Mobilyalar, tıpkı alt kattaki gibi paramparça olmuştu. Avize yamuk bir şekilde asılı duruyordu, kristallerinin yarısı zaten yere düşmüştü.

Wynnie'nin kocası Yorrick ise ortada, boğazı parçalanmış, ölü gözleriyle bana bakarken, bir Tharnok onun üzerinde çömelmiş, ziyafet çekiyordu.

Gözlerimden yaşlar süzülürken çığlığı zor tuttum.

HAYIR.

Çok geç kalamazdım. Buraya gelmek için her şeyi riske atmıştım, çok geç kalmak istemezdim.

Köşeden hafif bir inilti geldi, ardından sessiz bir çaresizlikle ismim fısıldandı. Bakışlarım aniden dolaba yöneldi.

Dikkatlice dinleseydim, hırıltılar ve kemiklerin çıtırtısı arasında onun kesik kesik nefes alışlarını duyabilirdim.

O içerideydi.

Canlı.

Yorrick'in onu güvende tutmak için yerleştirebildiği sandalyeler, puflar ve diğer tüm eşyalarla içeride barikat kurmuştu.

İçime öyle güçlü bir rahatlama hissi çöktü ki dizlerim titremeye başladı.

Canlı.

Kız kardeşim hayatta.

Sonra yerde yatan adama baktım. Kız kardeşime gerçek bir sevgi kırıntısı bile göstermemiş ama son nefesini onu korumak için kullanmış olan adama.

Ve bu yüzden ölmüştü.

Tharnok yavaşça döndü, başını yana eğdi, siyah dili kanlı ağzının üzerinde gezindi.

Buraya geldiğimden beri ilk birkaç saniye boyunca beni fark etmemişti, ama şimdi fark etmişti. Ve bana dik dik bakıyordu. Çukurlaşmış kehribar gözlerinde parıldayan açgözlü bir bakışla beni inceliyordu. Sonra kıpırdandı, vücudunu bana doğru eğdi, dudaklarını hırıldayan bir ifadeyle geri çekti.

Boğazım korkuyla düğümlendi ve her nefesim kırık cam parçaları gibi gıcırdadı.

Ellerim titriyordu, kanla ıslanmış hançerimin sapını sıkıca kavradığımda, parmak boğumlarım gerginlikten bembeyaz olmuştu.

Öfkeye odaklandım, panik duygusunu silip süpürmesine, damarlarımı buz gibi bir öfke nehri gibi doldurmasına izin verdim. Yüzeye çıktı ve zırh gibi kendini yerine kilitledi.

Daha hızlı olmasa bile koşamazdım. Tharnok dikkatini kız kardeşime çevirdiğinde, onun etrafındaki bariyer dayanmazdı. Ve dayanacaktı da. Ben bile ince tahtanın ötesinden sesini duyabiliyordum, bu yüzden yırtıcının onu buradan koklayabildiğini biliyordum.

Bu canavarın ölmesi gerekiyordu.

Kale içindeki rüzgar daha da şiddetleniyordu. Kar ve buz odaya doluşup kırık balkon kapılarından dışarı çıkıyordu. Yorrick onları buraya kilitlemiş, güvenlik ararken bu Tharnok balkon kapılarından içeri mi girmişti?

Canavar ağır ağır bir adım attı.

Sonra bir tane daha.

Ve sonra... gülümsedi.

Bana doğru atılırken sola doğru sıyrıldım, pençeleri az önce durduğum yere saplandı. Yuvarlanıp ayağa kalktım, tam tekrar denemeden önce. Her saldırı bir öncekinden daha hızlı geliyordu. Bir pençe darbesinden kıl payı kurtuldum, sendeledim ve paramparça olmuş şifonyere çarptım.

Hançerimi kaldırdım, hırıltılı bir nefes daha aldım.

Onu balkona götürmem gerekiyordu. Tharnoks'un bu kadar yüksekte düşüşten sağ kurtulup kurtulamayacağından emin değildim, ama hayatta kalmak istiyorsam onunla doğrudan savaşacak gücüm yoktu, bu yüzden test etmeye fazlasıyla istekli olduğum bir teoriydi.

Canavar, kovalamacanın tadını çıkarıyormuş gibi etrafımda döndü.

Dikkatlice bir adım geri attım, camlı kapılara daha da yaklaştım, Tharnok'u biraz daha yaklaştırmak veya uzaklaştırmak için gerektiğinde

eğildim veya yanıltıcı hareketler yaptım.

Devasa gövdesinin arkasından bir çarpma sesi duyuldu, ardından tahta parçalarının kırılma sesi geldi. Zehirli sarmaşıklar gibi, korku içime işledi. Ben Draven değildim. Birden fazla canavarla başa çıkamazdım. Bir çarpma sesi daha duyuldu, ama Tharnok yine de kıpırdamadı. Bakışları bana sabitlenmişti.

Bir adım daha geri çekildim ve sonra bir ses duydum.

"Kardeşimi rahat bırak, iğrenç, kana susamış pislik!"

Canavar tam o sırada hızla döndü, Wynn timer de manasını kullanarak mobilyaları odanın karşısına fırlattı ve Tharnok'a tekrar tekrar mobilyalar isabet ettirerek ileri koştu ve kırık bir sandalyeyi canavarın yüzüne indirdi.

Kadın geriye doğru sendeleyerek bir başkasını kapmaya çalışırken, yaratık kükredi ve her nefeste ona lanetler yağdırdı.

"Lanet olsun Wynn timer, her şey kontrol altındaydı!"

Artık tüm dikkati onun üzerindeydi, geri duracak zaman kalmamıştı. Derisinden obsidyen bıçaklar gibi çıkıntı yapan sivri dikenlerden kaçınmaya çalışarak canavarın sırtına atladım ve hançerimi Tharnok'a sapladım.

"Evet, eminim ki yenmeyi gerektirmeyen kusursuz bir çözüm bulmuştundur," diye alay etti kız kardeşim, bir yandan da havaya daha fazla mobilya fırlatıyordu.

Canavar tekrar kükredi, çırpınıyordu. Dikenlerinden biri yanıımı kesti, ama acıyı ya da elbisemden aşağıya doğru yayılan sıcaklığı fark edecek zamanım yoktu. Çığlık attım, bıçağı çekip çıkardım ve tekrar sapladım. Ve tekrar.

Ani bir çığlıkla sarsıldı, havayı yarıp geçecek kadar yüksek bir ses çıkardı. Avize yere düştü. Cam kapılar ve pencereler paramparça oldu.

"Balkon!" diye bağırdım.

Wynn timer çoktan harekete geçmişti. Kapıları sonuna kadar itti. Malikanenin içindeki fırtınanın rüzgarı ve karı, dışarıdakiyle çarpıştı.

Tharnok uludu. Pençeleriyle saldırdı, ama artık daha yavaş hareket ediyordu.

Wynn timer hiç tereddüt etmedi. Tüm gücüyle ona çarptı. Canavar geriye doğru yuvarlandı, uzuvları savruldu ve korkunç bir çığlıkla korkuluktan aşağı düştü.

Sonra... sessizlik.

Kaslarım istemsizce seğirdi. Şokun yavaş yavaş etkisini hissetmeye başladım. Tehlikenin geçmesinin ardından kız kardeşimin yüzünde de bunu görebiliyordum.

Konuşmadık. Sadece kendimizi birbirimizin kanlı kollarına attık.

"Draven," diye hırıltılı bir sesle adını söyledim. "Ona ulaşmalıyız."

Ablamın gözleri irileşti ve başını yavaşça, tereddütlü bir şekilde salladı.

Koridorda ayak sesleri yankılandı; ağır ve pençe gibi tahta zemine sürtünen seslerdi bunlar.

Wynnie elimi tuttu. "Bu tarafa."

Beni duvardaki bir panele doğru çekti. Tam o sırada başka bir Tharnok köşeyi dönüp yatak odasına girerken, biz de hizmetçi geçidinin dar taş holüne saklandık. Parlayan kehribar gözleri bize kilitlenmeden önce öfkeyle çılgılık atarak zeminde kaydı.

Wynnie gizli duvarı hızla kapatarak kapıyı mühürledi, tam o sırada canavar diğer taraftan kapıya çarptı.

Pençelerin öfkeyle taşla sürtünmesinin yankısı koridorda duyulurken sendeledik. Çok gürültülüydü, aşırı gürültülüydü ve kadının ne kadar süre daha sessiz kalacağını bilmiyordum.

Ablam parmaklarını şıklattı ve başımızın üzerinde dört peri ışığı küresi belirdi.

"Onlar bizi buradan çıkaracaklar," diye bağırdı gürültü ve sürtünme sesleri arasında, dans eden ışıkları işaret ederek.

Başımı salladım ve onun önderliğinde, Tharnok'lardan olabildiğince uzaklaşarak koridorlarda hızla ilerledik.

Yüzüğüm soğudu. Buz, bıçak gibi keskin bir şekilde tenime saplandı ve bir türlü geçmedi.

Gerçek, kaburgalarımın arasına saplanan bir hançer gibi içime işledi; sonunda bana bunca zamandır ne anlatmaya çalıştığını anladım. Buz, bir uyarı zili gibi yeniden parladı.

Tehlike.

Draven tehlikedeydi.

Köşeleri dönüp merdivenlerden aşağı koşarken adımlarım eskisinden de daha aceleliydi, ta ki kendimizi yemekhanede bulana kadar. Wynnie ile kapıda beklerken, sabırsızlık tenimde öfkeli buz arıları sürüsü gibi vızıldıyordu, kapıyı yavaşça açmanın güvenli olmasını bekliyorduk.

Ama kapı kıpırdamadı. Bu sefer daha sertçe ittim, ne ağırlık engel oluyorsa onu yerinden oynatmak için iyice eğildim. Sonunda kapı

açıldığında yere sendeledim ve üzerime karanlık bir gölge düştü. Bir canavarın baskısı değildi ve saldırmak için de hareket etmiyordu.

Dilime safra sıçradı, bir şey başıma ve boynuma döküldü. Islak, soğuk ve kötü bir şeydi.

Tamamen yanlış.

Wynnie nefes nefese üzerime tırmandı, elleri sessiz, titrek hareketlerle uzanıyordu. Sonunda oturabildiğimde, kız kardeşimin asalarından birini üzerimden çektiğini gördüm. Ya da en azından geriye kalanları.

Onları yavaşça duvara yaslarken yüzünde ifadesiz bir ses vardı, ancak ellerini bıraktığında titremeleri daha da şiddetlendi.

Onu omuzlarından yakalayıp dik durmaya zorladım, tıpkı onun bana defalarca yaptığı gibi.

"Nefes al," diye fısıldadım, onu paniğinden kurtarmaya çalışırken, bizi duyabilecek her şeye de dikkat ettim.

O öyle yaptı ve ben de onu taklit etmeye çalıştım.

Sonra rüzgar patladı. Yemek salonunu öyle güçlü bir şekilde vurdu ki kapıları menteşelerinden söktü. Tam yukarı baktığımda Draven'ı mutfakta beş Tharnok'un arasında buldum. Etraftaki cesetler kırık oyuncaklar gibi yere saçılmıştı.

Adımı bir dua gibi haykırdım. Başını hızla bana çevirdi. Yüzünde rahatlama, öfke ve korku karışımı bir ifade vardı.

Tharnok'un çeneleri onun koluna kapandı.

Tökezledi ve ben ileri koştum.

Wynnie kolumu yakalayıp beni geriye doğru çekti. "Yapabileceğin hiçbir şey yok, Ev. Sayıları çok fazla."

Kristal mavisi gözleri gözlerimi ararken sesi boğuk, hatta kırık döküktü.

Başımı salladım, çekiştirmesine direndim.

Bu hiç mantıklı değildi. Onu kurtarmak için buraya geldiğime göre, onun ikimizden de daha güçlü olduğunu bildiğime göre hiç mantıklı değildi. Ama bir çığlık daha havayı yırttı ve kocamı bu canavarlara bırakıp gitmenin içimde hiçbir şekilde mümkün olmadığını kesin olarak anladım.

Odayı bir başka mana dalgası kasıp kavururken ben de kendimi kurtardım.

Kocamın yüzü amansız bir öfkeyle buruşmuştu. Canavarlar geriye savruldu. İçlerinden biri duvara o kadar sert çarptı ki duvar paramparça oldu. Diğerleri toparlanmaya çalıştı ama o çoktan hareket halindeydi.

Buzdan bir sis tabakası. Bıçak gibi keskinleşmiş buz kütleleri.

Birbirlerinin arasında hızla gidip geldi, buzlar uzuvlarını parçaladı, mana öfkeyle etrafa saçıldı. Bir canavar binlerce buz ve kan parçasına ayrıldı. Diğer ise tam hamle yaparken donup kaldı, sonra da saf irade gücüyle paramparça edildi.

O, aynı anda hem öfke, hem fırtına, hem de kurtuluştı. Ve sonra, işte buradaydı.

Kanama. Topallama. Nefes darlığı.

Son Tharnok daha yere düşmemişti ki Draven aramızdaki mesafeyi kapatıp kanlı alnını benimkine dayadı.

Tuhaf hissetmeliydim ama içgüdüseldi. Ona doğru eğildim, ikimizin de hâlâ burada olduğumuzu, ikimizin de hâlâ hayatta olduğumuzu hissetmeye ihtiyacım vardı.

Gözlerimi kapattım ve ilk gerçek nefesimi aldım, onu ciğerlerime çektim ve her şeye rağmen hâlâ üzerinde kalan don ve ardıç kokusuna tutundum. Yavaş yavaş, bir tür rahatlama hissi içime yerleşti.

Bunun henüz bitmediğini bilmeme rağmen.

BöLüm 40

EVERLY

Kan pıhtılaşıyordu.

Sadece kan değil, canavarlardan sızan koyu katran benzeri madde ve ölülerin parçalanmış kalıntıları da kız kardeşimin evini kaplamıştı. Katran gibi çizgiler halinde döşeme tahtalarına yapışmış ve çatlak fayansların aralarında birikmişti.

Ve üzerime. Yapışkan et parçaları, sanki hâlâ yarı canlıymış gibi saçlarımın arasından kayıp gitti, düşünmek bile istemediğim sıvılarla karıştı.

Ama kız kardeşim hayattaydı.

Önemli olan tek şey buydu.

Daha acil yaraları hallettikten sonra, Tharnok cesetlerini mutfaktan dışarı sürükledik. Kiler ve Wynn timerinin toniklerinin saklandığı yer olduğu için en çok erişmemiz gereken oda orasıydı.

Kırık cam parçaları taş zeminde buz gibi parıldıyordu ve havada hâlâ çığlıkların yankıları yankılanıyordu. Çürüme kokusunun yerini, tezgahın üzerine dağılmış bitkisel toniklerin keskin kokusu almıştı.

Ablam odanın içinde sert adımlarla ilerledi, sol bacağını daha çok kullanıyordu. Omzunda, altındaki keten örtüyü yeşile boyayan bir merhemle yarı örtülü, düzensiz bir yara vardı.

Geri kalanımız da benzer durumdaydı, yaralarımız aynı kötü kokulu merhemlerle kaplanmış ve lapalarla örtülmüştü. Kocam evin geri kalanını temizlerken bu odada mahsur kaldığımız için yıkanma şansımız yoktu, ama elimizden geldiğince kanı sildik, en azından yaralarımızı temizledik.

Saldırının yarattığı adrenalin etkisi geçtikten sonra, ağrı yavaş yavaş kendini göstermeye başladı. Tharnok'un ısırdığı yer kolumda yanıyordu ve merdivenlerden yukarı fırlatıldığım için başım zonluyordu. Ama en azından tonikler ve merhemler yardımcı oluyordu.

Wynn timer uzun ve dar bir dolabı açtı ve eczanesinden birkaç şişe daha aldı. Gözleri, ekibinin kalan üç üyesine kayd ve yığınınna birkaç tane daha ekledi.

Draven'ın dönmesini beklerken, ezici bir sessizlik içinde, hissizce onları ayırdık.

Hizmetçilerden ikisi sessizce temizleyebildikleri kan ve katran kalıntılarını silerken, üçüncüsü köşede oturmuş, ileri geri sallanarak ve kendi kendine mırıldanıyordu.

Ve her birimiz nefesimizi tutmuş, kırılan camların ve kazınan tahtaların seslerinden irkiliyorduk. Her birimiz bir canavarın daha çığlığını, bir kemik kırılmasının daha sesini bekliyorduk.

Hareketlerimiz mekanikti. Her nefesimiz kül ve kırağı kokuyordu.

Ama kız kardeşim hayatta ve bu yeterli.

Kelimeleri kafamda tekrar tekrar söyledim, tekrarlarda bir ritim bulmaya çalıştım. Her şey hâlâ gerçeküstü geliyordu. Sanki anlar arasında nefes nefese kalmış, bir sonraki anlatılmaz şeyin olmasını bekliyorduk.

Özellikle Nevara'nın gözlerindeki parlayan yaşları hatırladığımda. Diğer saldırıları gördükten sonra bunun için ağlamazdı, değil mi? Bütün o farklı köyler, değil mi?

Henüz her şey bitmiş olamazdı...

Öte yandan, her şeyi göremediğini kaç kez söylemişti ki? Belki de kız kardeşimin yerde kanlar içinde yattığını görmüştü, ya da bunun gerçekleştiği bir geleceği görmüştü.

Bu mantıklıydı. Gerçekten de öyleydi. Peki neden nefes alamıyordum?

"Yani..." Wynn timer yutkundu, gözleri duvarlardan henüz temizlemediğimiz lekelerin üzerinde boş boş dolaştı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. Sesi, uzun süredir kullanılmadığı için boğuktu.

Onun sorusu kendi kafamda yankılanırken bile, nefes almaya kendimi zorladım.

Şimdi ne yapacaktık? Krallık yıkılıyordu. Halk acı çekiyordu. Unseelie'ler sinsice yaklaşıyordu.

Ve canavarlar kazanıyordu, kahrolası parçalar!

Draven'ın manası, her zamanki koçbaşı gibi değil de, bir yığın battaniye gibi tenimi sardı.

"Kutsal taşlar yerinde duruyor, ama saraya geri dönmemiz gerekiyor," dedi ve hızla odaya geri döndü.

Tamam. Adım adım ilerleyelim.

Odayı hâlâ tedirgin gözlerle inceliyordu, sanki her an başka bir canavar içeri dalacakmış gibi. Doğrusunu söylemek gerekirse, belki de gerçekten girerlerdi. Onların gerçekten gittiğini nasıl bilebilirdik ki?

Onlar asla gitmediler.

"Atlarınız var mı?" diye sordu Wynn timer'ye.

Doğru. Çünkü beni ancak buzun üzerinden geçirebilirdi.

Gözlerini kırıştırdı ve pencereden dışarı baktı. Draven ve ben de onun bakışlarını takip ederek ay ışığında kızıl renge bürünmüş yıkık bir binaya baktık.

"Öyleyse, en azından en yakın köye kadar yürüyerek gideceğim." Sesim kendi kulaklarıma bile çok uzaktan geliyordu.

Ya da belki de sadece derimin üzerinde biriken kan kabukları yüzünden tıkanmışlardı.

"Öyleyse önce temizlenmemiz gerekecek." Bakışları üzerimde gezindi, çenesi kasıldıktan sonra gözlerini kaçırdı. Banyo yaptıktan hemen sonraki kadar temiz görünmeyi başarmıştı, sadece birkaç yarası neredeyse tamamen kapanmıştı. "Kan sadece daha fazla canavar çekecek."

Bir an durup onu inceledim; her zamankinden daha solgun olan yüzündeki derin çizgiler dikkatimi çekti. Sahip olduğu koruma büyüleriyle manası malikanenin etrafında hafifçe yankılanıyordu.

O yokken sarayın etrafındaki koruma büyülerinin düşmesine izin vermezdi, bu yüzden ikisini de koruyordu; üstelik benimle birlikte krallığın yarısını dolaştıktan ve sayısız canavar sürüsünü yok ettikten sonra.

Bunu kabul etmektense kulelerinden aşağı atardı, ama gücü tükeniyordu. Aramıza daha fazla canavar çekmemize izin veremezdi.

"Geceyi burada geçirmeliyiz." Kız kardeşimin ölü hizmetçilerle ve kocasının yarı yenmiş cesediyle dolu bir evde uyumasını önerdiğim için kendimi bir canavar gibi hissettim, ama bunca yolu eve dönerken yenmek için gelmemiştik.

Wynn timer omuzlarını dikleştirdi ve elimi daha sıkı tuttu.

"Bize temiz odalar bulacağım..." Yani hem canavarların hem de perilerin vücut parçalarının temiz olduğu odaları kastediyordu.

Elimi bıraktı, koridordaki cesetten yüzünü çevirmeden önce sadece bir an tereddüt etti ve her zaman sahip olduğu sonsuz güç kaynağından yararlandı.

İçimdeki o ürpertici korku hissini bir türlü atlatmak yerine, onun o boş bakışlarındaki kararlı kıvılcımı, damarlarında hala akan hayatı, o gücü ve enerjiyi odaklamaya çalıştım.

Bunun bittiğine ikna olmamıştım. Ama gerekirse onu kurtarmak için defalarca kan dökmeye razı olurdum.

Saçlarım temizlenmedi.

Buharlı banyoda iyice sinmiş olan kokuyu içime çekmemek için ağzımdan derin bir nefes aldım.

Üç kez, tıpkı babamın malikanesindeki gibi, kız kardeşimin evindeki su besleme sistemini oluşturan borular ve kristaller aracılığıyla küveti boşaltıp yeniden doldurdum.

Ama su hâlâ pembe renkteydi. Ve saçlarım hâlâ kandan daha kötü şeylerle birbirine yapışmıştı.

Zihnimde birbiri ardına korkunç görüntüler canlanıyordu; her yeni kâbusu sonsuz bir döngüde tekrarlayan, hayatımın geri kalanında bana musallat olacak seslerle dolu hareketli portreler.

Hizmetçinin çılgılığı, etin yırtılma sesi, Yorrick'in cansız gözleri, Tharnok'un ağırlığı, hançerimi Zavallı'nın etinden çıkarırken bileklerimdeki acı, kız kardeşimin uşağının kalıntılarını tenimden silerkenki yüz ifadesi.

Hasta olmak istedim.

Parmaklarım pisliğin içinde takılıp kalırken nefesimi kontrol etmeye çalışarak daha sertçe ovdum, bunun bir Tharnok'un mu, bir Zavallı'nın mı, bir uşağın mı yoksa bir hizmetçinin mi parçası olduğunu merak etmemeye çalıştım...

Balkondan kendini atan adamı düşünmemeye ya da onun yerinde olsam aynı şeyi yapıp yapmayacağımı merak etmemeye çalışıyorum.

Boğazımda safra birikti ve acının sızılarını umursamadan, pıhtılaşmış karışımı yırtarak geçtim. Faydası olmadı. Daha çok şey vardı.

Günün dehşetlerinin her yeni görünür belirtisiyle, her yeni dokuyla birlikte tüylerim diken diken oldu. Ovmaya devam ettim. Öfkeyle ovdum.

Neden Wynn timer ile kalmamıştım? Kocamla birlikte kaldığım odaya götürüp hizmetçisinin yardımıyla yıkanmaya gittiğinde tartışmıştım. Ona ihtiyacım vardı.

Onun hayatta olduğunu hatırlamam gerekiyordu.

Sabun kalıbına uzandım. Olması gerekenden daha yapışkandı, ihtiyacım olan kadar etkili değildi. Ellerim titriyordu. Hiçbir şey işe yaramıyordu.

Her şey donmuş durumda.

Bunca zamandır kendimi tutmuştum, şimdi Draven'ın hemen diğer tarafta, bir paravanın ardında durduğu bir ortamda dağılmak istemiyordum. Sadece saçtı. Önemli değildi. Gerçekten de değildi.

Ama annemin ellerini tekrar gördüm. Tırnaklarının saç derimde yarattığı rahatlatıcı hissi hatırladım. Her bir saç tutamını, nadiren dile getirdiği tüm sevgisiyle nasıl ördüğünü hatırladım.

Bakın o aşk onu nereye getirmişti, hepimizi nereye getirmişti. Onun yüzünden, bu krallığı kasıp kavuran ve kız kardeşimi almaya çalışan saldırılara karşı çaresiz kaldım.

Kullanışsız.

Saçımı tararken bir anda tarakla telleri başımdan çekip kopardım. Elimden kayıp küvete düştü ve küçük bir sıçrama sesi çıkardı.

Kafa derimden başlayıp vücudumun geri kalanına yayılan acıyla boğuk bir hıçkırık çıktı ağzımdan. Tarağı tekrar kaptım ve sudan çıkardım, bu iğrenç, kirli hissten kurtulmak için her bir kanlı saç telini kökünden koparmaya hazırdım.

Sıcak bir el elimi kavradı ve ilerlemesini durdurdu.

Onun yaklaştığını bile duymamıştım. Boğazımdaki yumruyu yuttum, ona beni bırakmasını söylemek için ağzımı açtım. Bir ömür boyu beni yeterince güçsüz görmemiş miydi zaten?

Ben hep böyle değil miydim?

Ama o, nazikçe tarağı elimden aldı ve sözlerim dudaklarımda kaldı. Titrek parmaklar sabun kalıbını kavradı ve gölgesi arkamda kayboldu.

Diz çökmüş halde.

Frostgrave Kralı benim önümde diz çökmüştü.

Derin bir nefes aldım. Yanaklarımdan sessiz, yakıcı gözyaşları aktı; o kadar karmaşık sebeplerden dolayı ki, hepsini tek tek anlamaya bile başlayamadım. Kalp atışlarım göğsümde gümbür gümbür atıyordu, ruhundan benimkine uzanan güçle aynı ritimde.

Ona doğru dönmedim. Dönemezdim. Ama sabunu saçımda gezdirirken onu durdurmadım da; sabunu bırakıp bir şişe yağa uzandı. Onu da saçıma sürdükten sonra tarakla taramaya başladı.

Bu, yalnızca onun düzenli nefes alışverişinin sesiyle kesilen, zahmetli bir işti. İçeri. Dışarı. Ben de bu düzene uydum, kendimi o nefeslere bıraktım, kendimi onun manasıyla sardım ve bunun neden yanlış olduğuna dair tüm nedenleri umursamadım.

Yanılmışız.

Bu şeyler bu mekanın dışında mevcut değildi. Sadece içeri ve dışarı, parmak boğumlarının tenime değmesi ve saçlarımın her bir tutamının arasından nazikçe geçirilen tarağın sürekli hissi vardı.

Elini üzerime uzatıp giderin kolunu çevirdi ve onun önünde her açıdan çıplak olmamın umrumda bile olmadığını hissettim.

Soğuk hava tenimi tırmaladı ama onun bedeni benimkine bu kadar yakinken soğuğu tam olarak hissedemedim. Çıplak kolu omzuma değdi ve ıslanmasın diye gömleğini çıkardığını uzaktan fark ettim.

İçeriye ılık su doldu, giderden serbestçe aktı. Su akıntısının altına bir cam sürahi tuttu, dolana kadar. Nazikçe elini boynuma koydu, başparmağı çeneme kadar hafifçe dokundu ve bastırdı. Sessiz emre itaat ettim, başımı geriye doğru eğdim ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Suyun içeri girmesini engellemek için. Yüzünü görmemek için, çünkü biliyordum ki bu beni mahvedecekti.

Başparmağından yayılan ısı, erimiş lav gibi tenimi su gibi kapladı ve beni ta içime kadar yaktı. Tenimde kayan her su damlası, onun dokunuşunun bir uzantısı gibiydi.

Odayı buz gibi bir rüzgar esti, buharlaşan suyun aksine, göğüslerimin çıplak tenine hafifçe dokundu.

Dudaklarım aralandı, engelleyemeden ağızımdan bir nefes kaçtı.

Draven donakaldı. Nefesi kesildi.

Sonra parmakları tenime dokundu, alnımdaki fazla suyu sildi. Yanaklarımı. Başparmağını boynumda gezdirdi, tüm sırlarımı dökmek isteğiyle atan nabzımda oyalandı.

Tekrar öne eğildi, ama bu sefer bana dokunduğunda daha da yakın olduğuna yemin edebilirdim.

Su durdu. Gözlerimi açtım ama onu hala göremedim.

Vücudum, bağla hem hiçbir ilgisi olmayan hem de her şeyle ilgili olan bir enerjiyle titriyordu.

Yavaşça geri çekildi ve saçlarının üzerine yumuşak bir havlu koymaya devam etti. Ardından bana kuru bir havlu uzattı.

Küvetten çıkıp ayağa kalktım, havluyu üzerime sardım ve bakışlarını tenimde yakıp kavuran bakışlarını hissetmiyormuş gibi yaparken gözlerimi soluk ahşap zemine diktim.

Gözümün ucuyla ona doğru döndüğünü gördüm ve sonunda kendimi zorlayarak ona baktım. Aurora gibi parlayan gözleri, saf ve amansız bir ihtiyaç fonunda, sahiplenme, öfke ve pişmanlığın her tonunu yansıtıyordu.

Kalbim bir an durdu, sonra tamamen durdu.

Ona bakmak bir hataydı. Düşüncesiz, umursamaz ve tamamen kaçınılmazdı çünkü kırık parçalar halindeydi; göğsümü acıtan bir güzelliğe sahipti. Derimin altındaki karanlığa seslenen, ham bir güzelliğe.

Bana ait.

“Seni giyinmeye bırakıyorum.” Sözleri çok uzak ve tamamen yanlıştı.

Ayrılmak?

Bu kelimeye karşı tüm bedenim isyan etti. Nefesim göğsümde düğümlendi, kemiklerimi kıracak kadar keskin bir şekilde.

O da aynı isteksizliği hissetmiş olmalıydı çünkü yavaşça arkasını döndü, sanki bir kış fırtınasıyla karşı karşıyaymış gibi. Sanki ayrılmak ona her şeyine mal olmuş gibiydi.

Düşünmedim bile. Elimle uzanıp koluna kenetledim. Donakaldı, sadece omuzları kesik kesik nefes alıp verişinin şiddetiyle kıpırdıyordu; bu nefes alış veriş, dakikalar, saatler ya da bir ömür önce beni dünyaya bağlayan düzenli nefes alışverişlerinden çok farklıydı.

“Morta Mea.” Bu bir uyarıydı. Bir talepti. Bir yalvarıştı.

"Evet."

Evet, kalmanı istiyorum.

Evet, senin ölümün ben olacağım.

İkimizin de sonu ben olacağım.

Bölüm 41

EVERLY

İlk kimin hareket ettiğinden emin değildim.

Bir dakika önce, ikimizi de rahatsız eden savaş alanındaki cesetler gibi donakalmıştık, bir sonraki dakika ise onun karşısında adeta demir atmış gibiydim.

Beni yavaşça süzdü, kutup ışıklarıyla aydınlanmış bakışlarıyla tenimi okşadı. Havlum yere düşerken nefesi dudaklarımın üzerinden hafifçe geçti.

Keskin bir nefes alış sesi duyuldu ve gözlerindeki koyu gri renk neredeyse yeşili tamamen kapladı.

Yutkundum, bakışlarım uzun, koyu kirpiklerinden, keskin çene hattına, oradan da dolgun, kusursuz dudaklarına kaydı. Yeniden tatmak için can attığım dudaklar, hem vaat hem de ceza olan dudaklar.

Çıplak tenim onun tenine sadece bir kalp atışı uzaklıktaydı ve aramızdaki mesafe hâlâ kilometrelerceymiş gibi geliyordu. Yavaşça, Draven nasırlı ellerinden birini belime götürdü, kalçamın hemen üzerinde tuttu ve parmakları tenimde gezindi.

Kabusundan sonra "Azap" demişti. Bu da tam olarak öyle hissettiriyordu.

Diğer elini çeneme götürdü, başparmağı alt dudağımın üzerinde kaydı.

Bunlar, acımasızca öldürmüş, yaralarımı intikamla takip etmiş ve saçlarımı şefkatle yıkamış ellerdi. Tapınmak ve hatırlamak istediğim ellerdi.

Ölmek üzere olan bir bitkinin güneşe yaslanması gibi, onun dokunuşuna yaslandım; sanki bu, beni mahvedecek şey değil de, hayatta kalmak için son kırılğan umudummuş gibi.

Başparmaklarından biri kaburgalarımın altından kalça kemiğime kadar ateşten bir yol çizerken, diğer başparmağıyla çenemi sıkıca kavradı. Aramızdaki mesafeyi nihayet kapattığında nefesim kesildi.

Dövüşten beri gücü kısıtlanmıştı; ya tükenmişti ya da yanında zincirlenmiş, boyun eğmişti. Ama şimdi patladı, dudaklarının benimkine değdiği yerden başlayan, ikimizi de saran ve etrafımızdaki havayı dalgalandıran bir mana dalgası.

Tadı, kokusuyla aynıydı; ezilmiş ardıç, yeni yağmış kar ve ham, amansız bir gücün sarhoş edici karışımı. Dilini dudaklarımın arasına değırdi ve ben de ona izin vermek için dudaklarımı araladım. Boğazından bir hırıltı yükseldi, ses tüm bedenimde yankılandı ve ben ona teslim oldum. Omurgamda bir ürperti hissettim, her temas noktasında tenimi alevler yaladı.

O, sürekli soğuk görünen bir dünyada sonsuz bir sıcaklık sunuyordu. Kollarımı boynuna doladım, soluk, dağınık saç tellerinin arasından geçirdim. Draven boğuk bir ses daha çıkardı ve bu ses içimde yankılandı. Beni daha da yakına çekti, ama bu yeterli değildi.

Parmaklarımı saçlarından çekip omuzlarından aşağı, kaslı göğsünün hatlarını takip ettim, sonra daha da aşağıya indim. Tekrar hırladı, alt dudağımı dişlerinin arasına aldı. Sonra, beni yavaşça duvara doğru itti, arkama uzanıp tarakları ve sabunları makyaj masasından kaldırdı ve beni onların yerine duvara oturttu.

Soğuk taş, onun alev alev yanan teniyle tezat oluşturunuyordu ve ben bir kez daha nefesimi tuttum, bu da onun ellerinin kalçalarımı daha da sıkmasına neden oldu.

Öpüşmemizi derinleştirdi, dili benimkiyle sanki daha önce aşına olduğumuz bir dansmış gibi iç içe geçti. Kollarımı boynuna doladım, onu kendime daha da yaklaştırdım, aramızdaki mesafeyi daha da kapatmak için ona doğru kıvrıldım.

Zihnimin derinliklerinde bir yerlerde, bunun neden korkunç bir fikir olduğunu, her açıdan yanlış olduğunu ve ikimiz için de kaçınılmaz bir yıkım yolunu açtığını biliyordum.

Ama dudakları boynuma kaydı, sıcak nefesi tenimde nefis bir sıcaklık ve sürtünme karışımıyla gezindi ve ben de bu şüpheleri zihnimin en arka köşesindeki bir uçuruma ittim, umurumda bile değil, orada yanıp kül olabilirlerdi.

Eli göğsümün kıvrımına değdi ve dudaklarımın arasından bir küfür kaçtı. Bunu tekrar yaptı, bu sefer daha sert bir şekilde, ben de ona daha fazla erişim sağlamak için başımı geriye attım ve ellerimi omuzlarının kusursuz hatları boyunca gezdirdim.

Tenimi hafifçe ısırdı, diğer eli yavaşça, uyuşuk bir şekilde uyluğumda gezindi. Sadece emirler veren bir erkekten gelen bir soruydu bu.

Bedenimin verebileceği tek bir cevap vardı.

Bacaklarımı araladım ve o da aradaki mesafeyi kapatarak, parmaklarıyla gittikçe yaklaşp beni tahrik etti, ta ki heyecandan adeta patlayacak gibi hissedene kadar.

Aramızdaki mana, sanki kendi yalvarışını dile getiriyormuş gibi alevlendi, acıya yakın bir yoğunlukla parladı. Zevkle yoğrulmuş bir acı türüydü bu.

Draven parmağının boğumuyla kasıklarına dokundu, diğer eliyle de göğsümle ustaca oynadı.

İçimde karanlık, tehlikeli ve talepkar bir şey kabardı, özgür kalmak için yalvarıyordu. Aramızdaki mana, öz kontrolümle birlikte kopma noktasına kadar gerilmişti.

HAYIR.

Sıra başparmağına geldi, dikkatlice keşfediyor, okşuyordu, ta ki gözlerimin önünde yıldızlar belirene kadar. Kendimi desteklemek için ellerimi omuzlarına sapladım. Tırnaklarımın keskin uçları derisine işledi, ince bir kan izi bıraktı ve çıkardığı ses beni neredeyse tamamen mahvetti.

Parçalar.

Hayır. Hayır. Hayır.

Ne yapıyordum ben?

Bunun gerçekmiş gibi davranmanın doğru olmadığını biliyordum, çünkü asla gerçek olamazdı. O, Frostgrave Kralıydı ve ben de onu cezalandırmak için gönderilmiş, gayrimeşru doğmuş gelindim; ikimizi de cezalandırmak için.

Belki ikimiz de bunu hak etmiştik, ama bizi o tehlikeli sınırdan aşağıya itmezdim. Hele ki tüm krallık bedelini ödeyecekken.

"Hayır." Bu sefer kelimeyi yüksek sesle söyledim, kendimden nefret ederek.

Draven donakaldı, yüzü hala boynuma gömülü, elleri benimdeydi. Birkaç kesik kesik kalp atışı boyunca, tek duyulan ses, sessiz malikanede alışılmadık derecede yüksek olan sert nefes alışverişlerimizdi.

"Durmamı mı istiyorsun?" sesi alçak ve boğuktu ve vücudum buna karşılık olarak gerildi.

Hayır. Asla durma.

"Evet." Kelimeyi zorla ağzımdan çıkardım.

Yüzüğü tenime değdiğinde titredi ve dudaklarımdan hem arzu hem de hayal kırıklığıyla karışık bir iç çekiş daha döküldü.

Lanet olsun, cam kırıkları!

Yüz hatlarımı incelemek için yeterince geriye çekildi. Kaşları kalkıktı, kusursuz dudakları kibir ve ihtiyaç arasında bir yerde bükülmüştü.

İhtiyaç.

"Bunu durdurmanı istiyorum." Sözler fısıltı gibi çıktı ağzından, ama bu sefer gerçektir.

Hayır, durmasını istemiyordum ama durmasına ihtiyacım vardı. Bakışları yüzüğüne kaydı ama biliyordum ki bakışları hiç kıpırdamadı.

Daha da geriye çekildi ve gözlerini tekrar benimkine dikti.

"Neden?" Göğsü hızlı nefes alışverişleriyle birlikte inip kalkıyordu, ama sesi aldatıcı bir şekilde sakın görünüyordu.

Küvetin yanına diz çöktüğünden beri ilk defa çıplaklığımın acı verici bir şekilde farkına vardım. Yanaklarım yanıyordu ve tezgahdan kayarak kendime sarabileceğim temiz bir havluya uzandım.

Neyse ki bu durum, onun sorgulayıcı bakışlarından da kurtulmama yardımcı oldu.

"Everly." Sesi alçak, neredeyse hırıltı gibiydi.

Gözlerim kendiliğinden kapandı.

Daha önce hiç adım söylemiş miydi? Sadece beni kabuslarımdan kurtardığında. O zaman da aynı otoriteyle, aynı boğuk hırıltıyla söylemişti.

Zihnimde dönüp duran düşünceleri toparlamaya çalıştım. Ona bunun birbirimiz için olduğumuz kişi olmadığını söylemek istedim, ama artık gerçek gibi gelmiyordu. Kalbim hızla çarpıyordu, kaslarım hala zonkluyordu.

Dudaklarımda hâlâ onun tadını hissedebiliyor ve tenimde dokunuşunun hayaletini duyabiliyor olmam da işleri kolaylaştırmıyordu.

Sonunda arkamı dönüp ona baktım.

"Çünkü ikimiz de yeterince incindik."

Yüz hatları karardı, sonra tamamen kapandı. Hatta manası bile kendi içine çekiliyor, benden daha önce hiç olmadığı kadar uzaklaşıyordu.

İçimi kemirmekle tehdit eden duyguyu yuttum ve hançerimi ve Wynnienin benim için gönderdiği küçük gecelik yığınınu kaptım. Sonra, uzaklaşmanın bana ne kadar pahalıya mal olduğunu görmeden odadan kaçtım.

Biraz yalnız kalmaya, kız kardeşimi görmeye ve kim olduğumu hatırlamaya ihtiyacım vardı.

Ben her zaman olduğum kişi.

Bölüm 42

EVERLY

Koridorda beni daha fazla kan karşıladı.

Birkaç oda temizlenmiş olabilirdi, ama malikanenin hiçbir kısmı gerçekten dokunulmamış kalmamıştı. Draven'ın kalan buz canavarlarını arama konusunda titiz davrandığına güveniyordum ve yine de sessiz adımlarla, yerdeki koyu lekelerin etrafından dolaşarak ilerledim. Her gıcirtı, ense tüylerimi diken diken ediyordu.

Soğuk havayı kemiklerime kadar geri püskürtmeye çalışarak havluyu daha sıkı sardım.

Koridorun karşısındaki odadan sessiz hıçkırma sesleri geldi; hizmetçilerden biri bugünün travmasıyla boğuşuyordu. Başka bir kapıdan ise aşçının, sanki Parça Ana dinliyormuş gibi, tekrar tekrar dualar mırıldandığını duydum.

Koridorun sonundaki, fenerin loş ışığı altında titreyen kız kardeşimin kapısına odaklanırken, içimdeki burukluğu bastırmaya çalıştım. Kapıya vardığımda tereddüt ettim. Evlerine hiç kapı çalmamıştık, ama bunlar sıradan şartlar değildi ve ben daha önce hiç bu malikaneye gitmemiştim.

Babam buna asla izin vermemişti ve malikanedeki muhafızlar ona bağlıydı. Wynnienin kocası da elbette kabul etmişti, çünkü ben gayrimeşru bir çocuktum. Onun Wynnienin kocasına asla tahammül edememesinin başlıca sebebi buydu.

Bunu, mideme buz gibi çöken şeylerin listesine ekledim. Belki de aralarındaki o uçurum olmasaydı onu sevebilirdi. Her zaman korumak zorunda olduğu kız kardeşinin gölgesi olmadan da mutlu olabilirdi.

Öte yandan, kaderin bizi her zaman buraya getireceğini tahmin ediyordum. Bunu sadece Nevara biliyordu.

Onun uyarılarını ve gözyaşlarını düşünmek şu an kaldırabileceğimden fazlaydı, bu yüzden onları içime attım ve daha fazla düşünmeden önce hafifçe kapıyı çalmak için elimi kaldırdım.

Sessizliğin içinde çok yüksek bir ses geliyordu. Başka bir Zavallı'nın bu sefer kız kardeşim kılığına girerek ortaya çıkacağından neredeyse emindim. Ya da beni bütün olarak yutmaya hazır bir Tharnok.

"Wynnie?" diye seslendim.

Bir anlık sessizlik geçti, bu süre zarfında Wynnie'nin yanından ayrıldığımdan beri geçen kısa sürede başına neler gelmiş olabileceğini hayal ederken göğsümde bir panik duygusu yükseldi.

Sonra kapı ardına kadar açıldı. Islak, her zamanki gibi vahşi ve asi kıvrıcık saçlarını görünce nefesimi tuttum.

"Evy?" Bana şöyle bir baktı. "Sana bıraktığım geceliği görmedin mi?"

Kollarımın arasındaki yığını işaret edip omuz silktim.

"Anlıyorum," dedi usulca, içeri girmem için geriye doğru çekilerek.

"Eğer başka bir şeye ihtiyacınız olursa, istediğinizi seçebilirsiniz," diyerek küçük kanepenin üzerindeki kumaş yığınlarını işaret etti. "Stok yaptım, böylece tekrar gitmeme gerek kalmadı..."

Sözleri yarım kaldı, gözleri göremediğim bir yere kaydı.

Ne demek istediğini anladığımda gözlerimi sıkıca kapattım. Hizmetçisini göndermemişti. Kocasının cesediyle birlikte, büyük ihtimalle yalnız başına odaya geri dönmüştü.

"Seni tercih ederdim," dedim ona sessizce, gözlerimi açarak.

"Biliyorum," dedi kısaca, kıyafetlerin arasında kıvrımlarıma uygun bol bir şey bulana kadar arama yaparken. "Ama zaten yeterince şey yapmıştın."

"Tam zamanında gelip kocanızın ve tüm mal varlığınızın katledilmesine izin vererek mi?" diye acı bir şekilde sordum.

Elini kumaşla doldururken bakışları birden gözlerime dikildi. "Zamanında gelip kurtarabileceğin hayatları kurtardın. Benim hayatımı ve sorumlu olduğum hayatları... ki bu umduğumdan çok daha fazlasıydı."

"Ölmek için çok inatçısın," diye mırıldandım, sanki onun için duyduğum endişeden neredeyse delirmiş gibi hissetmemişim gibi.

"Ah, hepsi bu kadar mı? O zaman sanırım sonsuza dek yaşayacaksınız." Başını salladı ve ikimize de sürahidenden birer bardak su doldurdu. Her zaman yaptığı gibi elleriyle soğuttuktan sonra komodinlerin üzerine koydu.

İç çamaşırlarımı ve geceliğimi giydim ve günün dehşetini bastırmaya çalışan hafif bir gülümseme belirdi yüzümde.

Giyindikten sonra, "Bu gece seninle kalacağım," diye duyurdum.

Bardağı yere bırakırken başını kaldırdı ve alçak masanın hemen üzerinde asılı duran aynada gözlerimle buluştu. Bakışlarında sorular vardı ama bunları sesli olarak dile getirmedi.

Yan yana yansımalarımıza bakınca nedenini anlamak hiç de zor değildi. İkimiz de... yorgun görünüyorduk. Hem genç hem de yaşlıydık aynı anda.

Ya da belki de sadece öyle hissediyordum; kız kardeşimin yanında, üzerime çok uzun bir gecelikte duruyordum, ıslak saçlarım annemin gece yarısı rengine, gençliğimdeki haline, biraz daha koyuydu ve kan lekesinden yeni temizlenmişti.

Garip bir şekilde birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi hatırlatıyordu, tek farkı şimdi Wynnienin de acı çekiyor olmasıydı.

Yansımada bile gözlerinin pembe tonunu ve altındaki şişkin halkaları net bir şekilde görebiliyordum. Bitkin düşmüştü ve kocasıyla ilişkisi ne olursa olsun, bir şekilde yas tutuyor olmalıydı.

O da tıpkı o zaman yaptığı gibi başını salladı, yatağa girdi ve yanındaki boş yere elini vurdu.

Yanına sürünerek girdim, kardelen ve balın o tanıdık kokusunu içime çektim ve kapının altından hala sızan hafif kan kokusunu bu kokuyla uzaklaştırmaya çalıştım.

Dakikalar sessizlik içinde geçti, ikimiz de uyuyamadık. Nefes alışverişi hâlâ düzensizdi, sert görünümünün aksine kesik kesik geliyordu.

Elimi onun eline doğru uzattım ve serçe parmaklarımızı birbirine kenetledim. O da karşılık verdi, nefesi bir an durdu.

"Yorrick için özür dilerim," diye fısıldadım.

İçini çekti ve tavana baktı. Ay ışığı yüzüne vurarak kaşlarındaki hafif kırışıklığı ve dudaklarındaki titremeyi belirginleştirdi.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi boğazını temizleyerek. "Çok fazla manası vardı. Beni kurtarmak için bu kadar zaman harcamasaydı muhtemelen kendini kurtarmanın bir yolunu bulabilirdi. Beni içeride hapsetmek için harcadığı saniyeler, onun hayatını kurtarabilirdi."

"Bunu yaptığına sevindim." Belki de duyarsızca bir şeydi ama doğrudu.

Her zaman onun hayatını seçerdim.

"Biliyorum," dedi kısaca. "Ve... ben de üzgünüm."

Kaşlarım çatıldı. "Ne hakkında?"

Derin bir nefes aldı, bana doğru dönerken ağırlığını değiştirdi, elimi hiç bırakmadı.

"Çünkü biliyorum ki sen hiçbir zaman kralı umursamayı amaçlamadın. Ve umursadığının ne anlama geldiğini de biliyorum."

Cevap vermedim. Haklıydı ve ikimiz de bunu biliyorduk. Ne kadar karşı koymuş olsam da, Draven'ı gerçekten önemsiyordum.

Bu da hepimiz için tehlikeliydi.

BöLüm 43

EVERLY

Yer, kıpkırmızı bir gökyüzünden yağın kanla sırlıklam olmuştı; her damla, çimenleri, ağaçları, insanları yiyip bitiren asit gibiydi... Wynnle kucagında bir çocukla bana doğru koşuyordu. Bana yardım etmem için bağııyorlardı.

Elimle uzandım, asidin derimi yakmasına aldırmış etmedim ama bacaklarım sıkışmıştı. Yer yarıldı, buz gibi su ayaklarımın etrafını sardı ve beni olduğum yerde dondurdu.

Hayır. Hayır. Hayır.

Çocuk çığlık attı, bir Wretch onlara doğru hızla yaklaşırken çığlıkları içimi parçaladı. Çok hızlıydı. Çok hızlıydı. Wynnle yere düştü, çocuğu Yorrick'in yanına bıraktı. Onu yiyen Tharnok'a sıradaki çocuğun kendisi olmasını işaret etti.

Dudaklarım aralandı ama hiçbir ses çıkmadı. Yere pençelerimle sapladım, tırnaklarım buzı parçalarken bıçak gibi keskinleşti. Çocuk hâlâ ağlıyordu. Hâlâ onu kurtarabilirdim. Hâlâ—

Nefes nefese uyandım.

Kabus hâlâ peşimi bırakmamıştı, yatakta doğrulurken hayalet pençelerini göğsüme saplıyordu. Her yerim acıyordu. Başımdan ayak parmaklarıma kadar. Kabustan kurtulmak için yavaşça nefes aldım ama o bile acı vericiydi.

Sırtım, derimden ovup çıkardığım kana çok benzeyen terle ıslanmıştı. Kalbim, sanki özgür kalmak için can atıyormuş gibi göğüs kafesimin arkasında gümbür gümbür atıyordu.

Oda hâlâ karanlıktı, kız kardeşimin düzenli nefes alışverişinden başka bir ses yoktu. Hayattaydı. O yaşıyordu.

Yutkundum ve göğsüme elimi bastırarak, çılgın ritmi yavaşlatmaya çalıştım. Sadece bir rüya.

Yavaşça bacaklarımı çarşaflardan kurtardım ve hareket ettikçe başımdaki ağrı daha da şiddetlendi. Tonikler vücudumdan sızmış, ardında kör edici bir acı bırakmıştı.

Bir an durup etrafıma bakındım, karanlık odada Wynnienin şişelerinin herhangi bir izini aradım ama bulamadım. Hepsi alt katta, mutfaktaydı.

Kapıya doğru baktım, kanla ıslanmış bir koridora adım atma hayaliyle midem bulanmaya başladı, ama bir başka yakıcı acı da başımı delip geçti.

Bu yüzden, bunun yerine ayaklarımı tüylü terliklere geçirdim ve omuzlarıma bir battaniye atarak mutfığa geri döndüm.

Ay ışığı hançerimin üzerinde parıldıyordu ve Draven'in koruma taşlarını etkinleştirdiğini ve malikaneyi güvence altına aldığını bilmeme rağmen, yine de içimde bu kapının ardındaki kan ve anılarla yüzleşmeye dayanamayan bir yanımdı.

Elimle sıkıca kavrayıp sapını çevirdim ve koridora geri döndüm.

Gözlerimi lekeli zeminlerden uzak tuttum ve mutfığa kadar terliklerime yapışan sayısız maddenin yumuşak, şapırdayan sesini duymazdan geldim.

Mutfığa vardığımda doğruca eczaneye yöneldim. Kapı, rüyalarındaki çılgınlığa çok benzeyen bir gıcırtı sesiyle açıldı.

Ağrı kesici rafından iki şişe çıkarırken tüylerim diken diken oldu. Kırmızı sıvının sarı değil de kırmızı olduğunu doğrulamak için ay ışığından faydalanarak pencereye yaklaştım, tam o sırada çılgılık tekrar duyuldu.

Şişeyi neredeyse düşürüyordum.

Başımda oluşan zonklamaya rağmen duymaya çalışırken nabzım hızlandı, ama hiçbir şey yoktu. Kimse yoktu.

Yine hizmetçi miydi? O da kendi kabuslarıyla mı uyanmıştı?

Şişenin kapağını açıp, ejderha kökü özsuyunun tadını boğazıma takarak tek bir yudumda tıngı içtim, tam o sırada sesi tekrar duydum.

Bir çılgılık.

Hizmetçi değildi. Ama çok daha küçük, çok daha savunmasız birine ait bir sestiydi... Dışarıdan geliyordu.

Uykulu gözlerimi silerek hareketsiz kaldım ve tekrar dinlemeye çalıştım. Kafamdaki zonklama yüzünden duymak zordu ama baş ağrım yavaş yavaş azaldı.

Ve onu tekrar duydum. Yumuşak ve kırık bir ses, bir çocuğun tiz feryadı.

Cildim buz kesti.

Şişeleri tezgâhın üzerine bıraktım, sonra sessizce pencereye doğru yürüdüm ve tül perdeleri kenara ittim. Bakışlarım, çığlıkların kaynağını arayarak, kıpkırmızı lekeli kar üzerinde telaşla gezindi.

İşte orada. Yıkılmış ahırların hemen ötesinde, ağaç sınırının hemen öncesinde. Nefesim kesildi. Küçük bir çocuk yalınayak karda dolaşıyordu. Titriyordu. Ağlıyordu.

Kalp atışlarım hızlandı. Kimin çocuğu olduğuna dair bir işaret bulmak için ağaçları, gökyüzünü, gölgeleri, her yeri taradım. Ama hiçbir şey yoktu. Ondan başka kimse yoktu ve onu evinden kovmuş olabilecek ebeveynlere ya da canavarlara dair hiçbir iz yoktu.

Sarayın köylülerini düşündüm. Wynnienin malikanesine saldıran canavarlar önce başka bir yere mi gitmişti? Geriye kalanlardan bazıları başka bir köye saldırmak için kaçmış mıydı?

Çocuk koğuşlara çok yakındı. Sadece birkaç adım daha atsa güvende olacaktı. Tökezleyip titrek ayaklarıyla yere düştü, muhtemelen bacakları soğuktan donmuştu.

Midem alt üst oldu.

Hiçbir canavar göremedim, ama bu yakınlarda canavar olmadığı veya onun çığlıklarıyla yakında gelmeyecekleri anlamına gelmiyordu.

Eğer Draven'ı almak için zaman ayırsaydım, geri döndüğümde yine bir cesetle mi karşılaştırdım?

Uyuduğumuz kanat, uçsuz bucaksız arazinin diğer tarafındaydı. Bağırısam kimse duymazdı, tabii ki çocuğun diğer tarafındaki ağaçların arasında pusuya yatmış olabilecek bir canavar hariç.

Parçalar.

Zaten kapıya doğru ilerliyordum. Hızlı olursam onu içeriye, koğuşların içine çekebilirdim. Onu güvende, sıcak ve hayatta tutabilirdim.

Kapıdan çıkarken askıdan bir pelerin kaptım, omuzlarıma attım ve karın içine adım attım. Bakışlarım bir onunla bir ağaç arasında gidip geldi, tehlike belirtisi aramak için gölgeleri tararken hızla çocuğa doğru yaklaştım.

"Hey, hey," diye seslendim, umarım yatıştırıcı bir tonda. "Sorun yok. Buraya gel. Güvendesin."

Cevap vermedi. Bunun yerine ağlamaya devam etti, aradığını bulamayınca yüzü buruştu, sanki kendi kâbusunda kaybolmuş gibiydi.

Kalbim burkuldu. Ona tekrar seslendim.

Yine ayağı kaydı ve yere düştü, öncekinden daha da şiddetli ağlamaya başladı. Birkaç yaşından büyük olamazdı, Serelith'ten bile daha küçüktü.

Ay ışığında hafifçe parıldayan koğuşların eşliğinden geçmeden önce tereddüt ettim, kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu.

Ağaçlarda olmaması gereken gölgeler olup olmadığını gözlemledim. Ama hiçbir şey yoktu. Hareket ya da tepki yoktu. Canavar yoktu. Ses yoktu.

Sonra birkaç adım daha atarak aramızdaki mesafeyi kapattım ve dikkatini çekmek için elini uzattım. Şükürler olsun ki, beklediğim kadar soğuk değildi, ama o kadar şiddetli titriyordu ki kemiklerim sızladı.

Hastanenin koğuşlarından uzaklaştıkça kalbim daha da hızlı atıyordu ve zihnimde saniyeleri sayıyordum. Çok hızlı olacaktı. Onu yakalayıp ikimizi de güvenli bir yere götürebilecektim.

İri gözleri hançerime takıldı ve bir adım geri çekildi. Kar çıtırdadı ve ben nefesimi tutarak hiçbir şeyin duymamış olmasını umdum.

"Sana zarar vermez," diye fısıldadım. "Söz veriyorum, ama şimdi gitmeliyiz."

Başını salladı ve bir adım daha attı. Bu sefer bir dala bastı.

Buzlu cehennemler.

Bıçağı yere bıraktım, hızla dışarı fırlayıp çocuğun etrafına battaniyeyi sardım ve onu tek seferde kucağıma aldım. Battaniye omuzlarına örtüldü ve onu kollarıma almak için sıkıca kavradım.

Ama geceyi yarıp geçen derin bir ses duyuldu.

"Buna gerek yok." Bu sözler, havayı yararak geçen bir okun karakteristik fısıltısıyla birlikte geldi. Ok, tam ayaklarımın dibine, hançerimin yanına saplandı; tanıdık mor tüyleri, zafer bayrağı gibi gururla dikilmişti.

Kalp atışlarım damarlarımda gümbür gümbür atıyordu, ama çocuk toprağa saplanmış oka, hançerime verdiği tepkinin aynısını vermedi. Travma geçirdiği için mi? Yoksa ses ona tanıdık geldiği için mi?

HAYIR.

İçimde kök salmaya başlayan o kötü hissi bastırmaya çalışarak başımı ileri geri salladım. Parmaklarım hançere doğru yavaşça yaklaşırken, bir ok daha tam parmaklarımın arasına ve hançerin sapına saplandı.

"Bunu gerçekten yapmazdım," dedi ses tekrar. "Nyxa'nın sabrı sınırlı ve oklarını yapmak için soğuk demir ve üvez ağacı kullanmayı seviyor."

Elimi hızla geri çektim ve çocuğu da yanımda sürükledim. Bu iki şey de periler için, ister Unseelie olsun ister olmasın, ölümcül tehlikelerdi.

Okun geldiği yerden birkaç metre uzakta, ağaçlık alandan bir gölge öne çıktı. Kenarları yırtılmış, iri, derimsi kanatlara sahip bir erkekti. Kanat uçlarında ölümcül bir pençe vardı, bu pençeler parmak uçlarından çıkan daha kısa tırnaklarla aynıydı. Ve elinde gevşek bir şekilde kararmış çelik bir kılıç duruyordu.

Skaldwing. Unseelie.

Vücudumdaki her molekül dondu, ayaklarım mihlanmış gibiydi. Ciğerlerim bile hava çekmeyi reddediyordu.

Unseelie yaklaştı, kanatları kanla kaplı karda uğursuz gölgeler oluşturuyordu. Ağzı şeytani bir sırıtışla açıldı, sanki oynadığı oyunu çoktan kazanmış gibiydi.

Koşmak.

Bunun kendi düşüncem mi yoksa on yıl önce elime bir hançer tutuşturup kaçmamı söyleyen annemin yalvarışının yankısı mı olduğundan emin değildim.

En son bir Skaldwing görmüştüm.

Ama bunun bir önemi yoktu. Bu düşünce aklımdan geçer geçmez hışırtı kulağıma ulaştı. Skaldwing şekil değiştiriciler doğuştan ve eğitimle savaşçıydılar. Ne zaman sessiz kalmaları gerektiğini biliyorlardı, bu yüzden burada olduklarını bilmemi istiyorlardı.

Etrafımın sarılı olduğunu bilmemi istediler.

Bölüm 44

EVERLY

Ani bir adrenalın patlamasıyla uzuvlarıma his geri döndü. Çocuğun önüne doğru yavaşça ilerledim, gökyüzünü ve ağaçları olası kaçış yolları açısından taradım.

"Ne istiyorsun?" diye sordum sesimi alçak tutarak.

Evde birileri beni duyabilse bile, onları tuzağa çekmek istemedim ve Unseelie ile birlikte çocuğu yiyip bitirecek canavarları da çekmek istemedim.

Hangi canavarların daha kötü olduğunu söylemek zordu. Buz canavarları mı, yoksa Vahşi Periler mi?

Erkek olan yaklaştı ve üzerimde beliren kanatlardan geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. Şimdi o zamankinden daha uzundum ama o derimsi kanatlar hâlâ kendimi küçük hissetmeme neden oluyordu.

Adam, ne yaptığıını gayet iyi biliyormuş gibi sırıttı.

"Ne kadar da tatlısın, zaten bizim olanı koruyorsun." Gümüş rengi gözler eğlenceyle parladı. "Alaric, çocuğu getir."

Bu isim zihnimin bir köşesinde bir şeyleri harekete geçirdi ama düşüncelerim o kadar hızlı akıyordu ki ne olduğunu tam olarak belirleyemedim.

"Sana zaten söyledim, çocuğu ben halledeceğim Tavrik." Ses daha hafif, daha kadınsıydı ama acımasızlığı da bir o kadar az değildi.

Ağaçların arasından hışımla kendini itti. Ay ışığı mor saçlarını ve ince, kaslı vücudunu aydınlattı ve çarpık burnundan parıldadı. Erkekten daha küçüktü ama aldanmadım. O da en az erkek kadar tehlikeliydi.

Tavrik'e kaşlarını çatarak baktı, hıçkıran çocuğun yanına koştu ve onu korumak için hareket edemedi beni kara fırlattı. Sanki omuzlarındaki battaniyeden daha hafifmişim gibi.

Tavrik, çocukların donarak ölmesi düşüncesinin kendisini çileden çıkardığını belli eden bir iç çekişle, "Çocuk iyi. Ona çok bağlandığınıza göre, ilk saldırıda onu yem olarak kullanmadığımıza şükredin." dedi.

"Bir dahaki sefere, Thane'in evcil kahini olan kadına daha ayrıntılı bilgi vermesini söyle, yoksa cezasını bizzat kendim çekerim." Kadın çocuğu kaptı ve cevap beklemeden uçarak uzaklaştı.

Aklım karışmıştı ve onun çocuğu almasına nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. Canavarların elinde olmaktansa güvende olduğu için minnettar mıyım? Yoksa sadece bir köle miydi? Bir koz muydu?

Hayır, Tavrik az önce bunu söylememişti.

Yem. İlk saldırı için yem.

Buraya bilerek gelmişlerdi. Canavarları buraya yemle mi çektiler? Kış Perileri mi? Daha fazla çocuk mu?

Midem bulanıyor, boğazıma doğru yükseliyordu. Henüz ayağa kalkamamıştım. Bunun yerine, silah olarak kullanabileceğim bir şey bulmak için gizlice yeri tarıyordum. Gözüne saplayabileceğim bir dal parçası. Canavarlarla savaşırken atılmış bir tırmık. Kırık parçalar, ağır bir kaya da olurdu.

Ya da, her şey başarısız olursa, gözlerini oyabilirdim.

O zaman en azından koşmayı deneyebilirdim, onlar benden ne gerekiyorsa onu alırken karda titremek zorunda kalmazdım.

Görünüşe göre yeterince incelikli davranmamışım.

Tavrik, karda ürkütücü derecede sessiz adımlarla ilerlerken "tsk" diye bir ses çıkardı.

"Bu kadarı yeter." Sesi tamamen sahte bir neşeydi, kanatları beni tamamen ölümcül gölgesine bürümüştü. "Elbette cesaretinize hayranız, ama sonunda sadece kendinize zarar vereceksiniz."

Ağaçlık alana doğru işaret etti ve üç gölge daha öne doğru belirdi, böylece yaylarını seçebildim.

"Hadi ama, medeniyetsiz olmamıza gerek yok. Ayağa kalkın, yoksa sizi çocuk gibi davranırsınız ya, onu yerden kaldırıyorum."

Öfke, paniğin bir kısmını uzaklaştırdı ama tamamını değil. Tehdidi açıkça samimi olduğundan, titrediğimi görmemesi için ayağa kalktım.

“Eğer medeni olmak istiyorsanız, çocukların canavarlar tarafından katledilmesine veya donarak ölmesine izin vermeyerek başlayabilirsiniz.” Ya da işkence görmelerine, diye eklemek istedim. “Öyleyse, benden ne istediğinizi söyleyin,” diye tısladım, dişlerim birbirine değmesin diye sıktım.

Çünkü benim için geldikleri apaçık ortadaydı.

Parçalar, bir yapbozun girintili çıkıntılı kenarları gibi bir araya geldi. Saray koruma altına alınmış, güvenlik önlemleri alınmış ve Draven'ın ya da benim tek başımıza dışarı çıkmamıza imkan vermeyecek kadar büyük olduğundan, başka bir giriş noktasına ihtiyaçları vardı.

Kahinleri onlara kız kardeşimin harap olmuş evine gelmelerini söylemişti. Bir çocuğu, sıradan bir perinin ağlamasını duyamayacağı kadar uzağa yerleştirmişti.

Ne amaçla? Beni öldürmek için değil, yoksa çoktan ölmüş olurdum.

"Thane sadece sizinle konuşmak istiyor. Karşılıklı olarak faydalı bir anlaşmaya varabileceğinize inanıyor."

Nefes almaya çalıştım ama soğuk çok derinden yakıyordu. Ayak parmaklarımı bile hissedemiyordum artık.

Karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşma her ne anlama geliyorsa, ben bunun bir parçası olmak istemedim. Ne onların Thane'iyle, ne de onlardan herhangi biriyle.

Sadece yakınlıkları bile göğsümde paniğin yükselmesine neden oldu. Tırnaklarım derime saplanmış, taze kan kara damlayarak diğer kanlarla karışıyordu.

"Maalesef reddediyorum," diye sertçe yanıtladım.

Tavrik tekrar konuşmak için ağzını açtı, ancak başka bir ses sözünü kesti.

“Bu çok uzun sürüyor. Onu alıp gidin. O sadece bir Hollow; ondan korkmanıza gerek yok.”

Tavrik'in kanatları kaskatı kesildi. "Thane onun gönüllü olarak gelmesini istiyor."

"Onun hiç gelmemesini tercih ederdi, ama kocası ortaya çıkınca bu şansımızı kaybedeceğiz. Yoksa Frostgrave Kralı'nın iki yüz metre ötede uyuduğunu mu unuttunuz?"

Gerçek olması için Parça Anası'na dua ettim. Uyuyor olması için. Yüzüğün onu uyandırıp buraya, bu tuzığa göndermemesi için.

Böyle bir şeyin kurbanı olmasa bile, benden nefret edeceği bir şey.

Bu sefer bir kadının sesi daha duyuldu ve şöyle dedi: "Mükemmel, tek taşla iki küçük Seelie kuşu."

"Aptalsın Zerina. Kral Frosty ortaya çıkarsa olacak tek şey, sonsuza dek birbirimizin çirkin suratlarına bakarak burada donup kalmamız. Kızı al ve git."

"Buradaki tek aptal sensin, gerçi korkak daha uygun bir kelime olabilir," diye alay etti. "Kral bütün gece canavarları paramparça etti, buraya koruma büyüleri yaptırdı ve sarayını korumasız bırakmış olması imkansız. Güçlü olabilir ama bizzat Parça Anası değil, o yüzden topuklu botların içinde titremeyi bırakabilirsin."

Etrafta birkaç kıkırdama yükseldi ve adam utangaç bir şekilde kıpırdandı.

Parçalar.

Onların beni onun için yem olarak kullanmalarına izin vermeyecektim. Geri çekildim, ne pahasına olursa olsun kaçmaya hazırlanıyordum. Değerli Thane'lerinin beni almak için bu kadar zahmete girmişken, beni öldürmeleri için onlara izin verdiğini gerçekten düşünmüyordum.

Bu, göze almam gereken bir riskti.

Tam topuğumun üzerinde döndüm ki, karanlıktan bir başka şekil hızla gelip beni yere yapıştırdı.

"Corven'e katılıyorum; bu aptalca bir risk. O benim yanımda. Hadi gidelim."

Arkamızda bir tartışma patlak verdiğinde kolumu tutmak için hareket etti.

Sonra her şey dondu.

Onu görmeme gerek yoktu, onu hissedebiliyordum. Gücünün benimde yarattığı etki hem bir yanma hissi hem de bir şifaydı.

Dörtnala koşmak.

Keskin bir mana patlamasıyla şiddetli bir rüzgar dışarı doğru yayıldı. Buz ve mana geceyi kasıp kavurdu. Parlak mor mana havada ona çarptı, sesi bir kasırganın ilk gök gürültüsü gibiydi.

Beni yere sermiş olan adam şimdi beni ayağa kaldırdı ve sırtımı göğsüne bastırdı. Saçlarımı yüzümden çekmeye çalıştım ama keskin bir çelik parçası boğazıma saplandı.

Lanet olsun, don!

Tavrik, tüm bunların cehenneme dönüştüğüne dair içinden küfürler savururken, arkamdaki adam alaycı bir tonla seslendi.

"Bir adım daha yaklaşırsak, karınızı kemiklerine kadar parçalara ayırırız."

Mana geri çekildi, ama yine de bana doğru aktığını hissedebiliyordum.

Ani bir rüzgar esti ve sonunda görüşümü açtı.

Hiç de hoş bir manzara değildi.

Karların arasında bir ceset daha. Zerina mı? Bir buz parçasıyla delinmişti. Yanında başka bir peri diz çökmüştü, yüz hatları şaşırtıcı derecede tanıdıktı.

Hayır. Bunlar şu anda tekrar yaşamak isteyemeyeceğim anılar.

Sonunda gözlerimi Draven'a çevirdim. Yalınayak ve üstsüz bir şekilde, burası ile koruma alanları arasında, yani bana doğru yarı yolda duruyordu. Ölümcül hareketsizliğinde bile yırtıcı bir zarafet göze çarpıyordu.

Ay ışığında gümüş gibi parlayan buz yeşili gözleri, sanki yaralarımı arıyormuş gibi bakışlarını üzerimde gezdirdi. Çenesindeki bir kas kasıldı, dikkatini beni tutan adama çevirdiğinde eli yumruk oldu.

"Denemeye fırsat bulamadan hepiniz ölmüş olurdunuz," diye homurdandı.

"Bak, sanırım bu riski göze almazsın," dedi Tavrik öne çıkarak. "Duyduğuma göre, zincirlenmiş gelinine kimseyi yaklaştırmazsın."

Kimden duyduunuz? Kimlerle çalışıyorlardı bunlar?

Draven'ın sıkılmış yumruklarından başlayarak koluna kadar buz yayıldı, ama onları öldürmek için hareket etmedi.

Haklıydılar. İster benim için olsun ister krallığı için, onların beni öldürmesini asla göze almazdı.

"Eşimden ne istiyorsun?"

Beni tutan kişi kıkırdadı ve kulağıma alçak sesle, "Birileri sır saklıyormuş," dedi.

Ağzım cevap veremeyecek kadar kurumuştü. Çünkü devasa kanatlar Draven'a doğru yaklaşıyor, onunla koruma kalkanları arasına giriyordu.

"Dra—" diye uyarmaya başladım ama hançer derime daha da yaklaştı.

"Ha ha. Sizin sırlarınız var, bizim de sırlarımız var."

HAYIR.

Bana ilk oku atan adam yaklaştı ve yayını kaldırdı. Gölgeden altı kişi daha çıktı, ellerinde aynı silahlar vardı.

Yüzüğüm soğudu.

Bunlar sıradan oklar değildi. Üvez ağacından yapılmış ve uçları soğuk demirdendi. Unseelie'ler işte böyleydi. Vahşi yaratıklar, daha da vahşi

silahlar üretiyorlardı. Adil savaşmazlardı, Kader'in kurallarına göre oynamazlardı. Yutup yok ederlerdi.

İçimde bir panik dalgası yükseldi. Draven neredeyse kontrol edilemez bir fırtına gibiydi, ama yeşil gözleri kendisine doğrultulmuş silahlara değil, boynumdaki bıçağa dikilmişti.

Ormanlık alan sessizdi, sadece Zerina'nın acı dolu inlemeleri ve kan akışını durdurmaya çalışan Unseelie erkeğinin telaşlı mırıltıları duyuluyordu.

Ortamda gerilim hissediliyordu, her iki taraf da hamle yapmanın sonuçlarıyla felç olmuş durumdaydı.

Kendin için ölüm. Sevdığın biri için ölüm. Neden her şey ölüme indirgendi?

"Yapmayın," diye fısıldadım, onlara mı yoksa ona mı konuştuğumdan emin değildim.

Onların sana zarar vermesine izin verme.

Karların üzerine daha fazla kan dökme, benim için değil. Böyle değil.

Sevdiğim tek bir kişiyi daha kaybetmeye dayanamazdım. Kader benden zaten yeterince şey almamış mıydı?

Savaşçılardan ikisi ona doğru sessizce yaklaştı ve görüş alanımı kapattı. Nefeslerim hızlandı, elim ise hançeri tutan kolu çaresizce kavradı.

Sonra, bir Unseelie dışısı niyetini belli edecek kadar hafifçe yer değiştirdi. Açıklığın karşısında, ağaçlık alana en yakın yerde durdu; esir alanımın elinden kurtulmayı başarsam bile, ulaşamayacağım kadar uzaktaydı.

HAYIR.

Gözlerinden intikam fışkırıyordu ve en kötü yanı, nedenini anlıyor olmamdı. Haftalar önce, bunun için ona teşekkür edebilirdim. Ona bakıp da döktüğü kandan başka bir şey görmemenin ne demek olduğunu biliyordum. Karların üzerinde donmuş cesetler. Mermer bir zeminde paramparça olan bir mirasçı.

Ama aynı zamanda önüme geçen, beni her türlü canavardan koruyan bir beden de gördüm. Sıcak kollar omuzlarıma kaydı. Nazik parmaklar yaralarımı okşadı ve kan içinde kalmış saçlarımin arasından geçti.

Belki Draven kendi başına bir canavardı, ama o benim canavarımdı.

Bana ait.

Henüz ateş etmemişti. Hala zaman vardı.

Onun zarar görmesine izin vermezdim, sonunda bu yüzden benden nefret etse bile.

Her şey bir anda olup bitti.

Gözlerimi kapattım, panik ve öfkemin her zerresinin damarlarıma akmasına izin verdim. Bir orman yangını gibi içimi yakıp kavurmasına, derimin altında kavurmasına izin verdim. Tırnaklarım gümüş pençelere dönüştü ve evden kaçtığım günden beri bedenimin benden yalvardığı şeye sonunda teslim olurken sırtım protesto edercesine acı içinde bağırdı.

Tırnaklarımı Unseelie'nin koluna sapladım, tam o sırada kanatlarım sırtımdan koptu. Acı vücudumu delip geçti, ardından anında rahatlama ve kumaşın yırtılma sesi geldi.

Kanatlarımdaki pençenin onu bıçaklama tehdidinin yarattığı dikkat dağıtıcı durumdan faydalanarak beni esir alan kişiden uzaklaştım.

Bağırdı ama ben Skaldwing'e tepki verme fırsatı vermedim. Bunun yerine, bir ok gibi kendime doğru fırladım, kanatlarımı sıkılaştırıp havada ivme kazanmak için kıvrıldım, tam o sırada dişi de kendi saldırısını başlattı.

Bir ok havada dönerek ilerledi, tiz vızıltısı kulaklarımda ölüm çanları gibi yankılandı.

Az kalsın. Çok yakındım.

Draven'ın görüş alanını engelleyen devasa yaratık bana doğru döndü, ama ben hızla onların ulaşamayacağı bir yere sıçradım. Parmakların ayak bileğime dokunduğunu hissettim, bağdan yayılan bir şok dalgası hissettim, aurora gözlerinin dehşete yakın bir şekilde tehlikeli bir biçimde açıldığını gördüm; tüm bunlar, ellerim kocamın çıplak göğsüne değdiği anda oldu.

Ve onu koğuşların arasından geri itti.

Bir el bileğimi kavradı ve beni geriye doğru çekti. Beni, daha önce hiç görmemiş gibi bana bakan kocamdan uzaklaştırdı.

Okun derisine saplandığını hiç fark etmemiş gibiydi.

DÖRTNALA KOŞMAK

Eşimin sahip olduğunu bile bilmediğim gücünün etkisiyle geriye sendeledim. Omzumda keskin, göz kamaştırıcı ve yakıcı bir acı hissettim.

Ama bu, Everly'nin sırtındaki gümüş işlemeli kanatlara bakarken hissettiğim şokla kıyaslanamazdı.

Unseelie.

O şerefsizlerden biri onu geriye doğru çekti ve içimde vahşi bir şey canlandı. İleri doğru bir adım atmaya çalıştım ama bacaklarım hareket etmiyordu, kemiklerim kilitlenmişti.

Manamı çağırdım ve etrafımdaki kar karşılık vermek için yer değiştirdi, sonra da yağdı.

Bu da neyin nesi?

Onlardan biri bileklerine kelepçeler geçirirken diğeri "Onu götürün!" diye bağırdı. Sonra karımı, Unseelie karımı, yanlarında sürükleyerek gökyüzüne doğru fırladılar.

Öfkem, derimin altında patlayan, özgür kalmak için can atan bir fırtınaydı. Manamı tekrar çağırdım, boğazımdan bir hırıltı koptu. Bu sefer buz bana geldi, harap olmuş bahçeleri kasıp kavuran bir rüzgar esintisi, geriye kalan iki Unseelie'yi devirdi.

Sonra ağır ağır ve yavaşça gözlerimi kırptım ve sahne değişti. Unseelie'ler gitmişti. Alan bomboştu. Ve koruma büyülerini titriyordu.

Damarlarımda kaynayan erimiş öfke yüzünden ne hareket edebiliyordum ne de düşünebiliyordum; her şeyi ve herkesi yerle bir etme ihtiyacıyla dolup taşan derin, haklı bir öfkeydi bu.

Hain.

Bu kelime zihnimde yankılandı ve ondan irkildim.

Unseelie Haini.

Gözlerim bulanıklaşmıştı. Ama sonunda acının kaynağına doğru dönmeyi başardım. Omzuma saplanan ok, üvez ağacından yapılmıştı.

Odun, periler için zehir gibiydi, ama beni bu kadar çabuk zayıflatmasının sebebi bu olmamalıydı.

Yavaşça elimi göğsümün üzerinden yukarı doğru zorla kaldırdım, bu zorlama görüşümü daha da bulanıklaştırdı. Parmaklarımla şaftı kavradım ve elimden kopardım.

Ağrı şiddetlendi, kaslarımdan kemiklerime kadar yayılan yakıcı bir ağrıydı.

Ok elimden kayıp keskin bir tıslama sesiyle kara saplanınca sendeledim ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Gördüklerime odaklanmaya çalışırken gözlerim bulanıklaştı.

Okun ucu, sönmekte olan yıldız ışığının rengindeydi ve sessiz bir kötülükle parlıyordu. Kararmış gümüş damarlar metalin içinden geçiyor, ay ışığını garip şekillerde yakalıyor, kırılmalar yanlışı oluyordu, sanki ondan uzaklaşmak istiyormuş gibiydi.

Elbette.

Yaptıkları şeyi fark ettiğim anda ağızımdan sert bir nefes çıktı.

Üvez ağacından yapılmış sap. Soğuk demir uç.

Mükemmel bir zehir. Krallar için yapılmış bir zehir. Eğer beni kenara itmeseydi beni öldürecekti.

Düşüncelerim yavaş yavaş eriyip gitti, kelimeler elimden kayıp gitti. Sadece bir tanesi hariç.

Yalancı.

Ve sonra dünya karardı.

BöLüM 46

EVERLY

Köye vardığımızda nihayet yavaş yavaş ısınmaya başlamıştım. Ödünç aldığım deri kıyafetlerimle bile, Vahşi Topraklara yaptığım yolculuğun tamamını donmuş halde geçirmiştım. Havadaki dondurucu soğuktan, şoktan ve korkudan.

Ama çoğunlukla yüzüğümünden dolayı.

Giderek artan bir aciliyetle titreyordu, sanki bana yalvarıyor, yanına gitmemi emrediyormuş gibi parmak uçlarıma kadar buzdan spiraller gönderiyordu. Her yerim itaat etmem için çılgık atıyordu.

Ama Draven o halde Unseelie'lerle savaşamazdı ve koruma büyülerini de sonsuza dek sürmezdi. Onu kurtarmanın tek yolu, Skaldwing'leri ondan olabildiğince uzaklaştırmak ve kız kardeşimin onu hayatta tutabileceğine dair umut beslemektir.

Şu an itibariyle öyleydi. Yüzük sakinleşmişti ama yine de ara sıra soğuk bir şekilde titriyordu, bu da bana hâlâ nefes aldığını gösteriyordu. Hâlâ tehlikedeydi ama hayattaydı. Böyle kalacağına inanmak zorundaydım.

Thane beni ele geçirdikten sonra kendim için aynı şeyi söyleyemezdim. Her an olabilir.

Kabuslarımın ardındaki gerçekle yüzleşmenin paniğini bastırmaya çalışarak nefesimi tuttum. Annemin muhtemelen ölmüş olmasının sebebi buydu.

Mızrağın ucu sırtıma saplandı ve gökyüzünde ona zincirlendiğim üç sonsuz günün ardından giderek en sevmediğim kişi haline gelen Tavrik'e öfkeli bir bakış fırlattım.

Dişlerini gösterircesine sırttı. "Hadi acele et. Thane'in bekletilmekten hoşlanmadığını biliyorsun."

Tavrik'in yalnızca güce saygı duyduğunu erken yaşta öğrenmişim, bu yüzden onun alaycı gülümsemesini taklit ettim, ancak benimki kesinlikle daha acımasızdı.

"Hayır, başarısızlığı hiç iyi karşılamıyor. Bu görevin böyle sonuçlanmasından kimi sorumlu tutacak acaba?"

Bakışlarım, solgun ve çok tanıdık gelen perinin kollarında hayata tutunmaya çalışan Zerina'ya kaydı.

O benim arkadaşımdı, eskiden arkadaş edinmeme izin verildiği zamanlarda. Büyücülere verilmeden önce. Yüzündeki çizgiler artık daha sert, sadece yaşlılıktan değil, daha da keskinleşmişti ve yolculuğumuz boyunca bana bir kez bile bakmamıştı.

Tavrik, yüzündeki alaycı gülümseme belirgin bir şekilde kaybolmuş olsa da, sırtıma bir kez daha dürterek karşılık verdi.

Thane beni beklerken bu zaferin anlamı kalmamıştı.

Biz geçerken klan üyeleri dönüp bize baktılar. Yüzlerin çoğu tanıdıktı, ama aralarında yeni olanlar da vardı. Ve çok fazla kişi de yoktu.

Teyzelerim, amcalarım ve kuzenlerim olan periler, hâlâ donmuş bir savaş alanında. Hâlâ kocamın eliyle ölmüşler.

Yüzdeki öfkeli, ihanete uğramış ifadeleri ve ayaklarımın dibine uçuşan tükürükleri umursamadan yutkundum.

Önce sen beni terk ettin demek istedim. Büyücülerin beni almasına izin verdin, ama Draven onların böyle bir girişimde bulunmaya cüret etmelerini öldürerek onları öldürdü.

Ama bunu düşünmek istemiyordum. Onu. Hiçbirini.

Suçluluk, korku ve panik zaten çok yüzeyseldi ve burası zayıflık için uygun bir yer değildi. Kış Mahkemesi her zaman uzak bir yer gibi gelmişti. Bunlar gerçekten benim insanlarım değildi. Bu gerçekten benim hayatım değildi.

Ama klanın geleneklerine çok aşinaydım.

Omuzlarımı dikleştirdim, parıldayan kanatlarımın açılmasına izin verdim. Şekil değiştirmek fizikseldi. Mana gerektirmiyordu.

Ama kusurlu olduğumu kimse fark etmeden önce bile, kanatlarımın hafif parıltısı beni diğerlerinden ayırmıştı. Annem bunu hep şöyle açıklardı: "Sen eşsizsin. Parça Ana tarafından kutsanmışsın."

Melez şekil değıştiriciler yoktu, bu yüzden kimse bunu sorgulamayı düşünmemişti, en azından ben bile. Ta ki o gün beni zincirlerimden kurtarana kadar, gözlerinde yaşlar, elinde bir hançerle. Kulağıma bir malikanenin adını fısıldadı, ona güvenmemi istedi ve kaçmamı söyledi.

Amcamın beni bırakmasına izin verdiği için onu öldüreceğini biliyor olmalıydı.

Sonunda, uçurumun yamacına kurulmuş, yüksek, açıkta kalan abanoz kirişleri ve sazdan çatısı olan tanıdık bir binaya ulaştık. Anılar zihnimi sardı. Zincirler, çığlıklar ve acı.

Ama daha da kötüsü, mutlu olanlardı. Çocukluğumun geçtiği evin duvarlarında yankılanan kahkahaları hatırlıyorum.

Diğer Unseelie geri çekildi, ama Tavrik ve mızrağı arkamda kaldı, beni geniş eşikten geçirdi. Bir girişten. Öğleden sonra güneşinin tüm ışığını içeri alan yüksek pencereleri olan geniş, rustik bir odaya.

Çok aydınlıktı. Çok açıktı. Dikkatimi odanın ortasındaki adama, hayatımın geri kalanında görmeyeceğim tanıdık yüze odaklamak çok kolaydı.

Thane.

Tavrik diz çöktü ve bana da aynısını yapmam için uyarıcı bir bakış attı.

Kımıldamadım. Bu adamın önünde diz çökmeyecektim.

Tavrik'in yüzünde öfke belirdi ve beni yere devirmek için koluma doğru uzandı.

Thane elini kaldırarak boğazını temizledi.

"Buna gerek yok Tavrik. Sonuçta, ailen için diz çökmezsin."

Hayatımı mahveden adama bakarken kanım damarlarımda hızla akmaya başladı, kalbim göğsümde durdu.

"Ne? Bunca zamandan sonra bir selamlaşma bile yok mu?"

Shards, hâlâ tam bir alçaktı.

Bu bana çenemi kaldırmak için gereken gücü verdi ve yorgun ruhumdan çıkarabildiğim tüm cesaretle onun selamına karşılık verdim.

"Merhaba, Amca."

Birinci Kitabın Sonu

**İkinci Kitabı Ön Sipariş Verin:
Gölge Kraliçesi tarafından bağlanmış**

Buraya tıklayarak.

SONSöz

Eğer daha fazla cesur kadın kahraman enerjisi, gizli bacak bıçağı, yavaş yavaş gelişen düşmanlıktan aşka dönüşen gerilim (bu konuda sürece güvenin, arkadaşlar) ve Bound to the Shadow Queen çıkana kadar sizi oyalayacak tamamlanmış bir seri istiyorsanız, Lochlann Feuds Serisine mutlaka göz atın!

Scarlet Princess'i buradan tıklayarak edinin! Ya da ilk bölümün önizlemesi için sayfayı kaydırmaya devam edin!

*(Küçük bir not: Bu kitabın sesli versiyonları *mükemmel*!)*

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazma süreci... tam bir felaketti.

Hayır, gerçekten öyleydi.

Okulun son haftası ve rutin soğuk algınlıkları gibi sıradan şeylerden, ailedeki ölümlere ve her iki yazarın da zatürreye yakalanmasına kadar, bu, kariyerimizdeki en yoğun teslim tarihiydi (Elle'in safra kesesinin patlayıp gösteriyi çalmaya çalıştığı zaman da dahil) ve bunu başarmamıza yardımcı olmak için bir araya gelen inanılmaz insanlar olmadan asla başaramazdık.

Bu bölümlerin birkaç versiyonunu okumakla kalmayıp, bunu hiçbir ön bildirim almadan, inanılmaz kısa bir süre içinde ve kendi yoğun hayatlarına rağmen başaran alfa ekibimize sonsuz teşekkürler.

Bölümleri tek tek gönderdikçe sabaha kadar uyanık kalıp düzenleme yapan editörümüze teşekkür ederiz.

Giderek daha fazla dikkati dağılan ve yanıt vermeyen yazarlarla uğraşırken, yayın öncesi sorumlulukların ekstra yükünü üstlenen muhteşem asistan ekibimize teşekkür ederiz.

Bizi buraya kadar destekleyen, coşkuyla ve tezahüratlarla yanımızda olan, ayrıca saçma anketlerimize katılan ve giderek daha da olumsuzlaşan bir dünyada bir şekilde pozitif kalmayı başardığımız bu ortamda bizi güldüren Bisküvi takipçilerimize teşekkür ederiz.

Ve yemek getiren, moral desteği için geç saatlere kadar uyanık kalan, olay örgüsünü birlikte değerlendiren, bileklerimize buz torbaları, sırtımıza ısıtıcı pedler koyan ve son teslim tarihinin son anlarındaki dağınık saçlarımızı veya kıyafetlerimizdeki kahve lekelerini görmezden gelen kocalarımıza... Bu projenin gerçek isimsiz kahramanları sizsiniz ve ikinize de çok minnettarız. İkimize de.

Bu hiç de garip değil, artık hepimiz bir aileyiz. <3

Cidden, bu gibi projeler birbirimize, ailelerimize ve tüm bunların ortasında yarattığımız o küçük huzur ve destek alanına karşı inanılmaz derecede minnettar olmamızı sağlıyor.

Bu durum aynı zamanda, akıl sağlığımızın parçalanmış kalıntılarını ellerinizde tutan siz okurlarımıza da minnettar olmamızı sağlıyor. Hikayemizi ele aldığınız ve sonuna kadar okuduğunuz için teşekkür ederiz. Tutkumuzu, ailelerimizi geçindiren ve okuma/yazma bağımlılığımızı besleyen bir kariyere dönüştürmemize yardımcı olduğunuz için sizi sonsuzca seviyoruz.

BİZDEN BİR MESAJ

Yardımaınıza ihtiyacımız var!

Biliyor muydunuz ki, özellikle bizim gibi bağımsız yazarlar, geçimlerini eleştirilerden sağlıyorlar? Eğer bu kitabı beğendiyseniz, lütfen Amazon, Goodreads ve/veya Bookbub gibi büyük eleştiri platformlarında bunu insanlara bildirmek için bir dakikanızı ayırın!

(Sosyal medyada coşkulu paylaşımlar da şiddetle teşvik edilir!)

Unutmayın, yorumların uzun olması gerekmiyor. Rahat hissettiğiniz herhangi bir yıldız puanı ve "Bayıldım!" veya "Benim tarzım değil..." gibi basit bir yorum olabilir.

Şimdi bunları da aradan çıkardığımıza göre, bizimle birlikte eğlenmek, bu ve diğer kitaplar hakkında fikir alışverişinde bulunmak, harika hediyelere, özel içeriklere ve oldukça komik canlı videolara erişmek istiyorsanız, Facebook veya Instagram'da bize katılın ve Kitap Kurabiyelerimizden biri olun!

[Instagram Kanalı](#)

[Facebook Okuyucu Grubu](#)

YAZARLAR HAKKINDA

Elle ve Robin genellikle ABD'yi dolaşırken, taco festivallerine katılırken ve hiçbir şeyden habersiz Spice Girls taklitçileriyle selfie çekerken bulunabilirler.

Peri folkloru alanında doktora derecesine sahipler ve İngiliz bir takma adla rakunlar için aşk tavsiyeleri köşesi yazıyorlar. Sadece kırmızı şaraptan oluşan nadir bir kan grubuna sahipler ve sadece dolunay etkisindeyken kitap yazabiliyorlar.

İkisi birlikte doyumsuz insanlardan oluşan küçük bir ordu yarattılar ve onları kafeslerine tıkmadıkları zamanlarda, dans ederken ve kek hamurunu midelerinin derinliklerine indirirken görülebilirler.

Yoğun programları arasında bir yerlerde, yine de kelimeler yaratmaya ve onları kitaplara dönüştürmeye zaman buluyorlar.

www.mahleandmadison.com

ELLE & ROBIN'DEN DE DIĞER üRÜNLER

Unutulmuş Krallıklar

Elfler ve Korlar Hakkında

İskandinav Çekişmeleri Serisi:

Kızıl Prenses

Kararmış Taç

Kızıl Krallık

Obsidyen Taht

Onyx Kafes Cilt 1

Onyx Kafes Cilt 2

İskandinav Aldatmacası

Boş Mahkeme

Kırılgan Yemin

Twisted Pages Serisi:

Dikenler ve Güzellik

Canavarlar ve İntikam Üzerine

Cam ve Küllerden

Hırsızlar ve Gölgeler Üzerine

Şarkılar ve Sessizlik Üzerine

Robin D. Mahle'nin "Dünya Ayrılığı" Serisi:

Parçalanmış İmparatorluk

Fırtına Denizi

Unutulmuş Dünya

Ever Şelaleleri

Lochlann Antlaşması Serisi:

Kışın Esiri

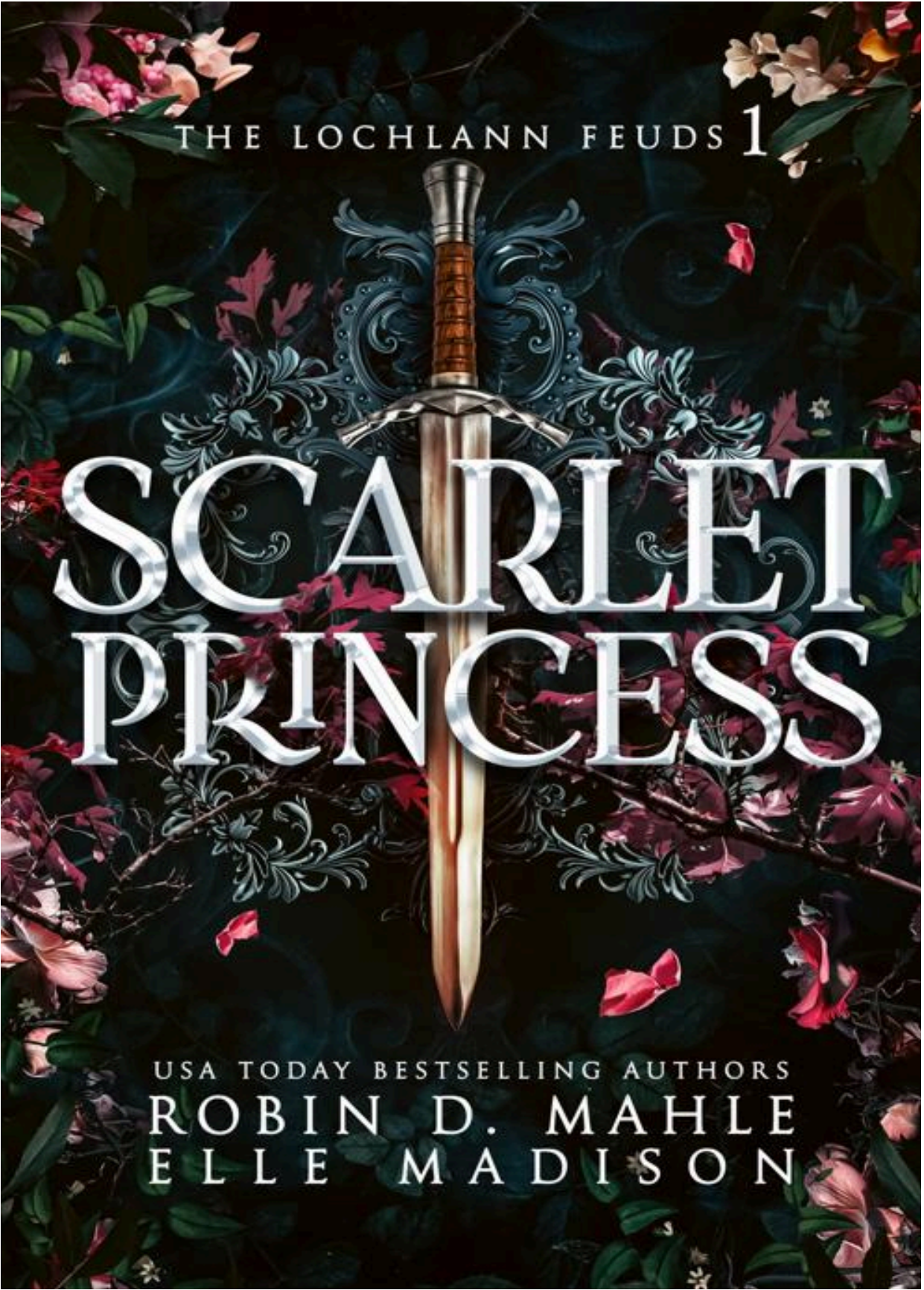
Baharın Yükselişi

Yaz İsyanı

Sonbaharın Hükümrانlığı

Efsanevi Olmayan Seri:

Vaatler ve Peri Tozu

THE LOCHLANN FEUDS 1

SCARLET PRINCESS

USA TODAY BESTSELLING AUTHORS
ROBIN D. MAHLE
ELLE MADISON

KIZIL PRENSES GİRİŞ BÖLÜMÜ

Votka için ölüm, ödenmesi gereken ağır bir bedeldi.

Hatırladığım son şey, dar bir tünelde yankılanan gür bir kükreme sesiydi. Sonra da, hareket ettiremediğimiz kayalıkların altında açlıktan ölmektense, düşman krallığına girme riskini göze alma seçeneği.

O tünelde günlerce dolaştım, her adım daha fazla susuzluğa ve sonunda da sayıklamalara yol açtı.

Tam da o sıralarda kuzenim Davin ile birlikte ısınmak için bir şişe votka açmaya karar vermiştik.

Belki de hatamız oradaydı. Bize doğru sinsice yaklaşan askerleri fark edemeyecek kadar kendimizden geçmiştik, karşılık veremeyecek kadar da başımız dönüyordu.

Ya da belki de bundan önceydi, aylar önce, en başından beri tünellere inmeye karar verdiğim zamandı.

Her iki durumda da, Socaira zindanının zemininde uyandığımda, yol boyunca bir yerlerde hata yaptığımızı inkar etmek zordu.

KIZIL PRENSES BİRİNCİ BÖLÜM

Kafatasım yanıyordu.

Belki de üzerinden atlar dört nala koşuyor, her toynak bir öncekinden daha şiddetli bir şekilde yere vuruyordu. Gözlerimi uykulu bir şekilde açtım, etrafımdaki üç demir parmaklıktan köşedeki kirli metal lazımlığa kadar loş mekâna baktım.

Bir zindan. Ben bir zindandaydım.

Sonunda bakışlarım yan hücredeki kuzenimin bulanık silüetine takıldı. Kaşını hafifçe kaldırdı, bu hareket onu irkiltti. Bağlı ellerini başına götürdü, sanki ovuşturarak acıyı dindirebilirmiş gibi.

Bileklerim de aynı şekilde seğirdi ve aşağı baktığımda ipin sert liflerinin etime battığını gördüm. Doğru. Bizi de bağlamışlardı. Ellerimi soğuk taş zemine dayayarak kendimi oturur pozisyona getirdim, görüşümü bulanıklaştıran yıldızları gözlerimden uzaklaştırmaya çalıştım.

“Eğer bizi cezalandırmayı düşündülerse, asıl komik olan onlar. Mağaralara kıyasla burası bir tatil.” Davin’in sesi uzun süre kullanılmadığı için boğuktu.

Gerçekten de öyleydi. Hava hâlâ buz gibiydi, ancak küçük hücre penceresinden içeri giren azıcık hava, buz gibi soğuk ve durgun tünelin aksine, berrak ve tazeydi.

Bu arada, alan açıktı, sadece boş hücre sıralarını ayıran çubuklar vardı.

"Onlar tam olarak kim?" Ağzım sanki yapıştırıcıyla kapatılmış gibiydi ve sesim kısık, hırıltılı bir şekilde çıktı.

Elbette Socairalılar. Ama hangileri? Ve diğer mahkumlar neredeydi?

“Yıldızlar, bilmiyorum. Hatırladığım son şey ağzıma bir bezin kapatılmasıydı, sonra da burada uyanana kadar hiçbir şey hatırlamıyorum.” Duraksadı, elleriyle gözlerinin önüne düşen siyah saçlarını kenara itti.

"Sizce hangi klanı ziyaret etme şerefine nail olacağız?" Paniklemem gerektiğini belirsiz bir şekilde fark ettim, ama bunların hiçbirisi gerçek gibi gelmedi.

Prensesler zindanlara kapatılmaz.

Davin etrafına bakıyormuş gibi yaptı ve kısık bir ısıklık çaldı.

"Kullandığımız yerin üst düzey kalitedeki lazımlıklarına ve oradan gelen kokuya bakılırsa," diye arkasını işaret etti, "Ejderha Nefesi Klanı'nda olduğumuzu söyleyebilirim."

Kahkaha attım. "Bu gerçekten bir klan mı?"

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silkti. "Ama eğer öyle değilse, öyle olmalı."

Başımı salladım, titremeyi bastırmaya çalışarak.

"Bu sefer gerçekten işi batırdık, değil mi?" diye iç çekti Davin, birkaç gündür uzattığı sakalını kaşıyarak.

"Gerçekten mi?" diye yanıtladım, inanmazlıkla başımı sallayarak. "Babamın bana en son ne dediğini biliyor musun? Dedi ki, 'Lanet olsun Rowan! Seni beş dakika yalnız bırakamaz mıyım, hemen gidip aptalca bir şey yapıyorsun!'"

Babamın aksanını taklit etmeye çalıştım ama öfkeli tonum, son kelimedede beklenmedik bir kıkırdama nöbetiyle gölgelendi. Gerçekten de aptalca bir şeydi. Düşünsenize, o sadece beni köy meyhanesinde kumar oynarken yakalamasına gönderme yapıyordu.

Şimdi ne düşünürdü acaba?

Davin de benimle birlikte güldü ve başımdaki zonklama, geleceğimizin neler getirebileceğine dair kasvetli düşünceleri ertelemeye değdi.

"Annem en son şöyle dedi: 'Bu sefer fahişelerden uzak durmaya çalış.'"

Bunun üzerine kendimi tamamen kaybettim, yanaklarımdan neşe gözyaşları süzüldü. "En azından birimiz başarılı oldu o zaman," diye nefes nefese söyledim. "Tabii çok gizli davranmadıysanız."

Davin cevap vermeye çalıştı ama kahkahaları hırıltıya dönüştü. Bu ses bizi biraz ayıldırdı ve votkadan başka bir şey içmeyeli ne kadar zaman olduğunu hatırlattı. Hücrede içecek bir şey aradım ama boşuna.

Kılıçlarımızı ve içinde kalan votka şişelerinin bulunduğu çantamı almışlardı.

Zindanlarda ne kadar kaldığımızı bağılı olarak, mataralarımız en az bir gün önce boşalmıştı. Gerçi burada uzun süre kalmış olamayacağımızı biliyordum. Başım hala alkolün kalıntıları ve bize verdikleri uyuşturucunun etkisiyle dönüyordu.

Ani bir boğaz temizleme sesi arayışımı yarıda kesti.

Bakışlarım birden şaşırtıcı derecede yakışıklı bir yüze takıldı. Esmer teni, soluk sarı saçları ve ela renginin yeşilimsi tonlarındaki gözleriyle tezat oluşturuyordu; gözleri şu anda, iki sarhoş fareyi izleyen bir ev kedisi gibi, kibirli bir şaşkınlıkla kısılmıştı.

Uzun boylu, geniş omuzlu, altın düğmeli, kusursuz lacivert kruvaze paltosuyla heybetli bir görünüm sergiliyordu. Palto, ayak bileklerine kadar uzanıyor ve aynı renkteki pantolonu parlak siyah çizmelerinin içine düzgünce sokulmuştu.

Belki de bir bekçi?

Kızıl, asi buklelerimi düzeltme isteğine direndim, çünkü bunun hiçbir faydası olmayacaktı; bunun yerine çenemi gururla yukarı kaldırdım.

Adamın bakışları Davin'e kaydı.

"İyileştigini görüyorum." Halk dilini konuşuyordu ama aksanı sertti, kalın, yuvarlanan R'ler ve boğuk bir ses vardı.

"Yani adamlarınızın bize uyuşturucu vermesinden mi bahsediyorsunuz?" diye sordu Davin.

"Aslında, kaçırdığınız şişelerin arasında iki boş şişe bulduğumuza bakılırsa, tükettiğiniz bol miktardaki votkadan bahsediyordum." Kaşları hafifçe kalktı ve bizimle alay mı ediyordu yoksa sadece gerçeği mi söylüyordu anlayamadım.

Muhtemelen ilki.

Yine de, en azından kim olduğumuzu bilmiyor gibiydi. Tek derdi votkaydı. Elbette bu daha iyi.

"Biraz su içsek daha iyi iyileşiriz." Kendimi zorlayarak ayağa kalktım, ancak bu hareket görüş alanımda siyah noktalar oluşmasına neden oldu.

Bana şöyle bir bakıp durduktan sonra, sanki konuşan oymuş gibi kuzenime hitap etti.

"Tünellerde ne yaptığınızı bana anlatın, belki araştırırım."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Davin benden önce konuştu. "Önce bize kim olduğunu söyle."

Adam tartışmak istercesine dudaklarını büzdü, sonra kısa bir nefes verdi. "Ben Lord Theodore Korhonan, Geyik Klanı Dükü İiro Korhonan'ın

kardeşiyim."

Yani sadece bir bekçi değil.

"şey, Lord Theodore—" diye başladım.

"Burada Tanrı'nın adı yazıyor," diye düzeltti, ama yine de çoğunlukla benim yönüme bakmaktan kaçınıyordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. Lord kulağa saçma geliyordu ama eğer ona böyle seslenilmesini istiyorsa... Davin, sanki bir kahkahayı daha bastırmaya çalışıyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı.

"Pekâlâ, Lord Theodore. Eminim fark etmişsinizdir, Lochlann'da bulunması zor olan birkaç eşya temin etmeye çalışıyorduk."

"Çalmak," diye açıkladı.

"Elbette hayır," diye yanıtladım. "Bunun parasını biz ödedik."

Davin, "Üstelik fazladan ödeme yapılmıştı," diye ekledi.

"Peki, onu nerede tüketmeyi planlıyorsunuz?"

Davin ve ben şaşkın bir bakış paylaştık. "Evde. Lochlann'da."

Lord Theodore tekrar konuşmadan önce gergin bir sessizlik oldu; sesi taş duvarlarda yankılanan derin bir tınıya sahipti. "Hırsızlığın cezası bir elini kaybetmektir."

"Sana söylemiştim, ödedik—" Sonunda tüm bakışlarını bana çevirdiğinde sözlerim birden kesildi.

Altın yeşil gözlerinde meşale ışığı titredi ve çok kısa bir an için, metanetinin arasından acıma duygusu belirdi. Eve dönüş yolumuzun tamamen yok olduğunu keşfettiğimizden beri ilk kez gerçekten korktum.

Düşüncesini tamamladığında yüz ifadesi kararlılıkla sertleşti. "Ama kaçakçılığın cezası ölümdür."

[Hikayenin geri kalanını buradan okuyabilirsiniz!](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM